

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

“Seçilmiş Bedenler”le başlayan aksiyon serinin
ikinci kitabı ile kaldığı yerden devam ediyor.”

Publishers Weekly

KEHANETİN ÇAĞRISI

DENISE GROVER SWANK

KEHANETİN ÇAĞRISI

DENISE GROVER SWANK

*Yüce Kişi gölgesindekileri
kontrol etmek için savaşıacak...*

Geleceği görebilen beş yaşındaki kayıp oğlunun izini süren Emma ile ona yardımcı olan Seçilmiş Kişi Will, Emma'nın henüz kimsenin bilmediği gizli güçlerini ortaya çıkarmak için büyük bir mücadele verirler. Bu mücadele onları her şeyi bilen ve Emma ile oğlunun geleceğini en çok tehdit eden kişiye, gizli kalmış aile sırlarına doğru sürükler... Bir de kehanetin şifrelerinin yer aldığı kitaba...

f facebook.com/martiyayinlari
t twitter.com/MARTI-YAYINLARI

www.martiyayinlari.com

ISBN 978-605-348-177-5

9 786053 481775

internetten sipariş: okuoku.com

Kehanetin Çağrısı **Denise Grover Swank**

1. Baskı: Eylül 2013
ISBN: 978-605-348-177-5
Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright©DENISE GROVER SWANK

Bu kitabın Türkçe yayın hakları MacGregor Literary Ajans aracılığıyla
Marti Yayın Dağ. San. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir.
Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Baskı
Ezgi Mat. Teks. Pors. İnş. San. Tic. Ltd. Şti.
Mathaa Sertifika No: 12142
Sanayi Cad. Altay Sok. No: 14 Çobançeşme-Yenibosna/İstanbul
Tel: 0 212 452 23 02

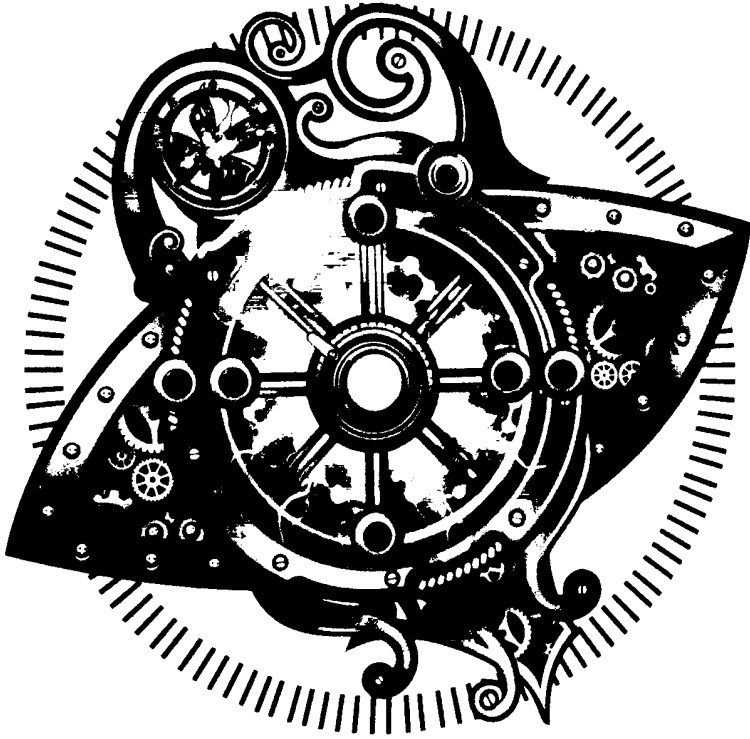

MARTI YAYINCILIK
Marti Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mh. Davutpaşa Cd.
Yılanlı Avazma Sk. No: 8
Zeytinburnu/İstanbul
Tel: 0 212 483 27 37 - 483 43 13
Faks: 0 212 483 27 38
www.martiyayinlari.com
info@martiyayinlari.com

Orjinal Adı	: Hunted
Yayın Yönetmeni	: Şahin Güç
Çeviren	: Ceren Taştan
Editör	: Rose Mary Samanoğlu
Dizgi	: Nuri Cumhur Özkaya
Redaksiyon	: Ash İlikli
Son Okuma	: Gamze Büyükkaya
Kapak	: Yasin Öksüz

Yüce Kişi gölgesindekileri kontrol etmek içinsavaşacak...

КЕНАПЕТИН ЧАЃРИСИ

DENISE GROVER SWANK

Çeviren: Ceren Taştan

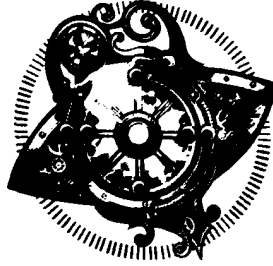

PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Kehanet

*Seçilmiş Kişi hizmet edecek
İki kişinin annesine
Yüce Kişi ve gölgede bıraktığı
Her şeyi kontrol etmek için savaştacak
Tüm topraklarda
Etkileri hissedilecek*

*Yüce Kişi var olacak dolunayda
Yaz dönümünden sonra
Büyük bir acıdan doğacak
Anne, Seçilmiş Kişisini
Kabul edecek
Ve bu kişi onun işaretini taşıyacak
Onu sonuna dek hep koruyacak*

Birinci Bölüm

Elindeki dürbünle evi izlerken, Will Davenport'un alnında ter damlaları vardı. Rüzgâr esince yerdeki kum, Will'in gözlerine ve ağzına doldu.

Lanet olası kum. Dönüp tükürdü. Hayatı boyunca yetecek kadar çok kum görmüştü zaten. Irak'tan döndüğünde, bir daha oraya gitmeyeceğine yemin etmişti. Gitmemişi de ama haziranın sonunda Arizona da tıpkı oraya benziyordu. Öfkesi her geçen dakika artıyordu. Görebildiği kadarıyla evde hiçbir hareket yoktu ve bu haberleri iletmeye korkuyordu.

Emma mutlu olmayacaktı.

Aldığı istihbarat ona Cavallo olarak bilinen grubun bu hiçliğin ortasında, taş hamurundan güvenli bir ev yaptıklarını söylemişti. Bir hafta önce bu civarlarda sarışın bir çocuğun görüldüğü haberleri de bu bilgiyi doğruluyor ama evde hiç hareket olmaması bunun tam tersini söylüyordu. Will şaşır-
mamıştı. Adamlar muhtemelen Jake'i götürmüşlerdi.

Will kayalardan inip yakınlardaki arabasına doğru yürüdü. Evi bizzat ziyaret etme zamanının geldiğine karar vermişti. Emma onu öldürecekti. Oğlunun orada olup olmadığını öğrenmek için birkaç gün önce, gitsin diye Will'e yalvarmıştı ama Will onun yanından ayrılmayı reddetmişti. Emma kalçasından vurulduğunda neredeyse ölecekti. Birkaç gün öncesine kadar çok hastaydı. Will onu şimdi bile bırakmaktan nefret ediyordu, ama Emma sıcağa dayanamıyordu. Yine de onu ucuz bir otelde uzun süre tek başına bırakmak hiç hoşuna gitmiyordu. Şüphelerini doğrulayıp hemen geri dönmek istiyordu.

Emma'nın peşinde olanlar vardı.

Will arabayı, avluyu çevreleyen alçak duvarın yanına çekti. Doğal bitki örtüsü çok azdı. Yerde sadece kum ve birkaç kaktüs vardı. Tüm işaretler buranın terk edilmiş bir yer olduğunu gösterse de, Will ön kapıdan girecek kadar aptal değildi. Tabancasını alıp arabadan çıktı ve duvarın arkasına saklandı. İçeride hareket olup olmadığını görmek için bekledi. Hiçbir hareket görmeyince, evin avlusunun etrafındaki duvar boyunca yürüdü. Bir silah sesi geldi.

Bunu beklemiyordu.

Will durup seçeneklerini tekrar düşündü. Jake'in içeride olduğunu sanmıyordu ama bundan emin olamazdı. Yanıldığını umuyordu. Ama içeridekilerin kendisini bekliyor olması da mantıklı geliyordu. Son birkaç haftada epey düşman edinmişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Penceresi olmayan duvarın kenarına tırmanıp arka kö-

şeye geçti. Avlunun arka köşesindeki garaj terk edilmiş gibi görünüyordu. Ev de öyleydi. Görünürde hiç araba yoktu. İçerideki kişinin arabası varsa da garajda olmalıydı.

Will arka avludan, yıkık dökük olan tahta binaya koştu. Tam köşeye varmıştı ki kafasının yanından bir kurşun geçti. İçerideki kişi çok da dikkatli değildi. Jake'in içeride olmadığını bir göstergesi de buydu.

Will garajın arkasındaki kapıyı kolayca kırıp içeri girdi. İçeride eski model bir araba vardı. Duvardaki birkaç paslı metal raf dışında, odanın geri kalanı boştu. Will arabanın ön kapısını açıp torpido gözünü kontrol etti. Bir isim ya da kayıt adı bulmaya çalıştı ama bulamadı. Koltukların altına bakarken, ön koltuğun altında dolu bir silah buldu. Gülümsedi. Silahları azalmaya başlamıştı. Kliması olsaydı, araba işe yarayabilirdi. Dışarıya park ettiği külüstür bir işe yaramıyordu.

Will gaz bidonu bulmayı umdu ama dışarıdaki çalılar içeride yaşayan insanların çim biçme makinesine ihtiyaçlarının olmadığını gösteriyordu. Gaz yerine, küçük bir şişe terebentin, birkaç boya bezi ve bir kavanoz dolusu vida buldu. Will vidaları boşaltıp kavanoza terebentin doldurdu, bezleri de üstüne tıktı.

Will adamları dumanla boğacaktı.

Garaj basık ve bunaltıcı derecede sıcaktı. Will dışarı çıkıp işaretli kolunun tersiyle terini sildi. Tanrı'nın unuttuğu Arizona'dan bir türlü kurtulamıyordu. Çöldeki bir komandoyu oynayıp daha fazla anısını deşmeden de son birkaç haftadır yeterince kâbus görmüştü zaten.

Garajın kenarından çıkıp köşede durduğu sırada içinde huzursuz edici bir his vardı. Derin bir nefes alıp tekrar odaklandı. Bunun da başka bir görev olduğunu söylüyordu kendine. Irak'ta çokça karşılaştığı terörist denetleme hareketlerinden biriydi. Kolundaki işareti yapan ve onu annesinin koruyucusu haline getiren çocuğu kurtarmaya çalışmıyordu ya.

Bir süre daha eve baktı. Arkasından kimsenin gelmemesine şaşırmişti. Henüz kimse yoktu. Cebinden bir çakmak çıkarıp bezi yaktı. Evin arka penceresinden içeri atmadan önce, iyice yanmasını bekledi.

“Parti zamanı,” dedi Will.

Bu bir riskti. Jake'in içeride olma ihtimali de vardı, ama artık Will bundan iyice şüpheliydi. Jake bu kadar dikkatsiz biriyle bırakılmayacak kadar değerliydi. Şu anda, Will sadece bilgi almak istiyordu.

Yangın neredeyse hemen başladı. Evin yanına koşmadan önce otuz saniye bekledi Will. İçeridekilerin dışarı çıkmasını bekliyordu. Ön kapıdan çıkacaklarını tahmin etmişti. Ve tahmininde yine yanılmamıştı. Tişört ve kot giyinmiş iki adam dışarı çıktı. İkisinin de elinde tüfek vardı.

Will adamların ayaklarının dibine birkaç el ateş etti. Adamlar tam ön kapıyla dış duvarın arasındaydılar. “Olduğunuz yerde kalın yoksa bir dahaki kurşun size kısmet olur.”

Adamlar durup ellerini havaya kaldırdılar.

“Silahlarınızı indirin.”

Silahlar tok bir sesle yere düştüler. Silahların sesleri alevlerin sesinde zar zor duyuldu.

“Tamam, ellerinizi başınızın arkasına koyun ve yavaşça duvara yürüyüp dönün.”

Adamlar gidip Will’e doğru döndüler. Renkleri korkudan beyazlaşmıştı. Will şaşkınlığını sakladı. Ergenlik çağındaydı bunlar. Bir tanesi bir seksen boyunda, sıska, koyu renk saçlı bir çocuktü. Yanındaki ise biraz daha kısa ve kilolu, kızıl saçlıydı. *Bu da nesi?* Amatör olmalarını bekliyordu ama bunlar çocuktü. Cavallo onlarla oynuyor olmalıydı.

Will daha da yaklaştı. “Siz burada tek başınıza ne yapıyorsunuz, çocuklar? Gelip annenizin sizi almasını mı bekliyorsunuz?”

Koyu renk saçlı olan duruşunu dikleştirerek omuzlarını kaldırdı. Savunmaya geçerek Will’e dik dik baktı. İnce vücuduna, baskılı bir tişört giyinmişti.

“Ne o? Aniden büyüdü mü?” Will kahkaha attı, sonra sesini yükseltti. “Sorumu cevaplamadınız. Burada ne yapıyorsunuz?”

“Seni bekliyoruz.” Muhalif olan çocuk dudağını büküp burnunun altında yeni çıkmakta olan tüylerini iyice belirgin hale getirdi.

Kızıl kafalı olan sessizdi. Kül rengi olan yüzünde çiller vardı. Başının üstündeki elleri titriyordu.

Will kaşlarını kaldırdı. “Benim kim olduğumu biliyor musunuz ki?”

Tavırlı olan çocuk gözlerini kıstı. “Buraya ait olmadığını biliyorum.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Ben gelince ne yapacaktınız?”

Sessiz olan çocuğun dudağı titredi. Will cevabı duymadan da biliyordu.

“Seni öldürecektik.”

Will silahını çocuğun göğsüne indirdi. Bir an için gözlerinde bir korku belirdi ama çocuk çabucak toparlandı. Will çocukta iş olduğunu kabul ediyordu. “Sen hiç, birini öldürdün mü, ufaklık? Video oyununda değil, gerçek hayatta.”

Çocuğun yüzünden hafif bir şüphe dalgası geçti.

Will silahını kızıl kafalı çocuğa çevirdi. Çocuğun titremesi çenesine de geçti. “Ya sen? Daha önce bir adam öldürdün mü?”

Çocuk başını hızlıca iki yana salladı.

“Evet, ben de öyle düşünmüştüm.” Will silahı ilk çocuğa doğrulttu. “Açıkça görülüyor ki, kim olduğumu ve ne yapabileceğimi bilmiyorsun. Bulaşmak için yanlış adamı seçtiniz, çocuklar.” Will başını yana eğip çocuklara baktı. “Kim için çalışıyorsunuz?”

“Sana hiçbir şey söylemek zorunda değiliz.”

Will sıcaktan bunalmıştı, yorgundu ve çok sinirliydi. Bu işi bitirmek istiyordu. Çocuk daha ne olduğunu anlamadan Will silahını çevirip arkasıyla çocuğun yüzüne vurdu.

Çocuk haykırarak yere düştü. Kan içinde kalan burnunu tutuyordu.

“Biliyor musun, haklısın. Bana hiçbir şey söylemek zorunda değilsin, ama ben seni konuşturabilirim.” Diğer çocuğa döndü. Çocuğun burnu akıyordu. Bayılmak üzereydi. “Senin de burnunu kırmadan önce, sana son bir şans veriyorum. İnan

bana, daha yeni başladım.”

“Bilardo salonunda yanımıza geldi,” diye konuşmaya başladı. “Bize bir adam gelene kadar burada beklememizi söyledi.... sonra da adamı vuracaktık. Ama geçen hafta daha erken bir zamanda geleceğini söylemişti. Geleceğini bile sanmıyorduk.”

Koyu renk saçları olan, inleyerek doğruldu. Konuşan arkadaşına ters bir bakış attı.

Will göz ucuyla ona baktı. “Burada hiç küçük bir çocuk var mıydı? Sarışın bir çocuk?”

Kızıl kafalı olan çocuğun iyice inceldi. Gözleri korku ve kafa karışıklığıyla açılmıştı. Başını iki yana salladı. “Hayır! Sadece biz varız.”

Will sert bir bakış attı.

“Tanrı’ya yemin ederim, Bayım! Hiç çocuk görmedik!”

“Ne zamandır buradasınız?”

“Bir buçuk haftadır.”

Will şaşırmamıştı. İki hafta önce Will, Jake’in babası olan lanet herif, Alex’e çocukla ilgili bilgi almaya çalışırken gününü göstermişti. Emma’ya göre, Alex ona altı yıl önce tecavüz ettiği için çocuk üzerinde söz hakkı yoktu. Will de onunla aynı fikirdeydi.

Cavallo muhtemelen aynı gece Jake’i başka yere götürmüştü. “Beni öldürdükten sonra ne yapacaktınız?”

“Adamı arayacaktık, ama **ancak sen öldükten sonra, o** da bize paramızı ödeyecekti.”

“Ne kadar?”

Çocuk ne sorduğunu anlayınca durdu. Gözlerini kocaman açtı.

“Benden utanmayın şimdi.” Ağırlığını diğer tarafa verdi ve alaylı bir şekilde gülümsedi. “Ne kadar?”

Çocuk yutkundu. “On bin. Beşi peşin, beşi sen öldükten sonra.”

Will tek kaşını kaldırdı. “Ben bu kadar mı ediyorum? Alındım.”

Esmer olan çocuk burnunu tutarken kızıl saçlı çocuk yutkundu. Will’le göz göz gelmemeye çalışıyorlardı.

“Adamın numarası bana lazım, çocuklar.”

Kızıl kafa tereddüt etti. Silaha, sonra da Will’in sert yüzüne baktı. Boğazını temizledi. “Ceptelefonumda. Ön cebimde.”

“Tamam, dikkatlice çıkar. Aptalca bir şey yaparsan, seni gözümü kırpmadan vururum.”

Çocuk büyük bir dikkatle parmaklarını cebine sokup ceptelefonunu çıkardı ve Will’e verdi.

“Adı ne?”

“Smith. John Smith.”

Will sırtıp telefonu aldı. “Vay, çok orijinal.” Numarayı bulup arama tuşuna bastı.

Çocuğun gözleri korkuyla açıldı. “Sen ölene kadar aramayacaktık.”

“Öyle mi? O zaman biri ölmüş gibi davranalım.” Will hoparlör tuşuna bastı. Zil sesi etrafa yayıldı. Sonra durdu.

“Hilal Kuru Temizleme... alo... alo?”

Will telefonu kapattı. “Size oyun oynanmış, Beyler.” Şaşırmamıştı. Onları kim tuttuysa, bu işi becerebileceklerini düşünmemişti hiç. Sadece Will’i kızdırmak için tutulmuşlardı. “Ama ben şimdi ikilemde kaldım. Size ne yapacağım?” Will silahını burnu kanayan çocuğa çevirdi.

Şimdi çocukların ikisi de korkmuş görünüyordu. Korkmak için sebepleri de vardı. Will son bir haftasını lanet olası Arizona’da heba etmişti ve çok sinirliydi.

“Şanslısınız. Bugün kendimi cömert hissediyorum. Dışarı sıcak ve evde yangın var.” Will silahıyla evi işaret etti. “O da beni daha çok bunaltıyor. Siz çocuklar da sıcaklamış görünüyorsunuz. Kıyafetlerinizi çıkarmanızı öneririm.”

Çocuklar kafaları karışmış bir halde, ağızlarını açarak birbirlerine baktılar.

Will silahını salladı. “Doğru duydunuz. Çıkarmaya başlayın.”

Will’e dikkatle bakarak tişörtlerini çıkarmaya başladılar.

“Çok yavaşsınız, çocuklar. Ben sıcaklıyorum. Bu da demek oluyor ki daha huysuz oluyorum. Bu, striptiz değil. Acele edin.” Silahını havaya kaldırdı.

Çocuklar aceleyle diğer kıyafetlerini de çıkardılar. İç çamaşırlarıyla kalmışlardı.

Will esmer olana bakıp tek kaşını kaldırdı. “Hah. Kuşlu don. Komik. Ben senin *Transformers* tipi bir çocuk olduğuna sanmıştım.” Kızıl saçlı olan çocuk bakıp kendi edici bir bakış attı. “Sorun şu: Bugün ne kadar cömert hissediyorum? Sizi

çırılçıplak mı soyayım yoksa bu halde kalmanıza izin mi vereyim?”

Esmer olan sinirlendi ama diğer çocuk titriyordu.

“O donlarla bulunmak çıplak bulunmaktan daha utanç verici. Onları çıkarttırmayacağım. Şimdi, arabanızın anahtarı nerede?”

Esmer olanın gözleri korkuyla açıldı. Demek ki araba onundu. Will çocukların pantolonlarını alıp anahtarı çıkarırken gülmeden edemedi. Sonra pantolonu çocuğun göğsüne fırlattı. Çocuk yere düşmeden tutmak için eğildi.

Will şeytani bir havayla gülümsedi. “İkiniz de ileri gidip kıyafetlerinizi alın.”

Çocuklar Will’in fikrini değiştirdiğini umarak kıyafetlerini toplamaya başladılar. Will neredeyse yapacağı şeyden pişman olacaktı.

“Şimdi şu dev aleve doğru gidip kıyafetlerinizi ön kapıdan içeri atın.” Alevler açık kapıdan taşıyordu.

Esmer çocuk kıyafetlerini sıkıca tuttu. “Ama cepte telefonum içinde...”

“Telefonla konuşmayacaksın. İçimden bir ses buralara pizza servisi yapmadıklarını söylüyor. Şimdi gidin.”

Çocuklar kıyafetlerini ateşe attıktan sonra, Will yerdeki silahları alıp omzuna astı.

“Aranızda arabadan anlayan var mı?” diye sordu Will.

Kızıl kafalı çocuk başıyla onayladı. “Evet.”

Diğeri, kızıl kafalı düdüğü. “Neden söyledin?”

Will silahını çocuğun ayağının biraz ilerisine çevirip tetiği çekti.

Çocuk havaya sıçradı. Yüzünün rengi atmıştı.

“Annen sana arkadaşlarını dürtmenin kibar bir şey olmadığını söylemedi mi?” Silahı kızıl kafalıya doğrulttu. “Distribütör kapağının nerede olduğunu biliyor musun?”

Kızıl saçlı çocuk tekrar başıyla onayladı. Bastırdığı hiç-kırıkları yüzünden omuzları titriyordu.

Will namluyla kendi arabasını işaret etti. “İyi. Bu arabadaki hemen çıkıyor. Git, getir.”

Çocuk kaputu açıp kapağı çıkardı ve Will’e verdi.

“Teşekkürler,” dedi Will. Parçayı alıp yanan eve gitti. Silahı hâlâ çocuklara doğrultuyordu. Distribütör kapağını ateşe attı. “Şimdi evin arkasına geçelim, çocuklar.”

Will çocuklarla birlikte arkaya geçti. Kızıl kafalı çocuk iç çekiyordu. Diğerinin de boyu kısalıyor gibiydi.

“Üzgünüz, efendim. Sizi gerçekten öldürmeyecektik,” diye yalvardı kızıl saçlı çocuk.

“Bunun için biraz geç kalmadınız mı?” Will garajın önünde durup kapıyı açtı. Sonra da ön kapıyı açtı.

Çocuklar garajın önünde durdular. Kesik kesik nefes alıyorlardı.

“Ben buradan çıkana kadar siz şurada duracaksınız. İçinizden birinin buradan dışarı burnunu çıkarmayı bile düşündüğünü görürsem, sizi vururum. Anladınız mı?”

Kızıl saçlı çocuk hiçkırarak başını salladı. Ama esmer olan sonunda patladı. “Sen kim olduğunu sanıyorsun?”

Bu çocuk Will’i kızdırmaya başlamıştı. ^{Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantev.org>} Geri zekâlı ahmak ben, silahı sana doğru tutan kişiyim. Büyük adamlarla

oynamanın birinci kuralı, silahlı adamı kızdırmamaktır.” Söylediğini kanıtlamak için çocuğun ayağının dibine ateş etti.

Çocuk korkuyla bağırarak zıpladı.

Will bir anlık da olsa tatmin olmuştu. İstese çocuğu anında vurabileceğini biliyordu. “Gelecek sefere uyarı olmayacak.”

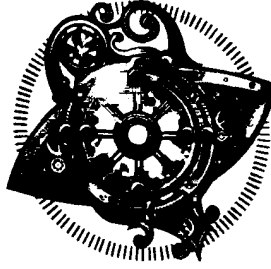
Arabaya bindi. Arabanın hava deliklerinden gelen hafif serin havayla rahatladı. Şoför camını açıp silahı çocuklara doğrulttu ve garajdan çıktı.

“Bizi burada öylece bırakıp gidecek misin?” diye mız-mızlanarak sordu esmer çocuk.

“Siz az önce beni öldürmeyecek miydiniz?”

Ağzını sıkıca kapadı.

“Ayrıca, az önce dumanla büyük bir işaret gönderdiniz. Birileri bakmak için gelecektir. Ama dikkatli olun ve güneşte yanmayın.” Will göz kırptı. Dikiz aynasından çocukları izleyerek arabayı sürmeye devam etti.

İkinci Bölüm

Televizyondaki sohbet programında yapılan şakalar basık otel odasını doldurdu ama Emma'nın hiç ilgisini çekmedi. Saatlerdir Will'den haber almamıştı. Midesi endişeden ağrıyordu. Will ona çok umutlanmamasını söylemişti ama nasıl umutlanması? Oğlunu geri alma konusundaki çaresizliği her anına etki ediyordu. İki hafta önce oğlunu ondan almışlardı. Emma artık ona çok yaklaşmıştı.

Kapıdan gelen tıkırtıyla düşüncelerinden sıyrıldı. Kalbi hızla atarak yataкта doğruldu. Hemen yanındaki silahına uzandı. Soğuk metal ona biraz da olsa güven vermişti. Will birkaç günde bir, yerlerini değiştiriyordu. Peşlerindeki iki silahlı grubun da bir adım önünde olmaları gerekiyordu. Şimdiye kadar onları kimse bulamamıştı ama birkaç gündür aynı otel odasındaydılar. Şanslarını yok edecek kadar uzun bir süreydi bu. Tıkırtı tanıdık bir hışıltıya başladı. Emma silahını indirip derin bir soluk aldı. *Will.*

Kapı deliğinden Will'in yüzünü görünce, titreyen ellerle zinciri yerinden çıkarıp kapıyı açtı. Daha Will konuşmadan, yüzü Emma'ya neler olduğunu söyledi.

Emma gözlerini yere indirdi.

"Emma, üzgünüm." Kapıyı kapatıp Emma'ya sarıldı.

Emma yorgun bir şekilde nefes aldı. "Daha önce orada mıymış?"

"Bilmiyorum. Olabilir, ama biz kaçtıktan hemen sonra yerini değiştirmiş olmalılar. Sadece, birkaç genç çocuk buldum. Bir buçuk haftadır beni bekliyorlarmış. Alex'in bana Jake'in yerini söylediği tarihle uyuyor."

Emma, Will'in yüzüne baktı. "Ne demek beni bekliyorlarmış? Jake orada değilse, çocukların orada ne işi varmış?"

Will cevap vermeden önce yüzünü ekşitti. Emma'nın vereceği tepkiyi tahmin ediyor gibiydi. "Benim oraya gideceğimi biliyorlar ve beni öldürmek için tutulmuşlardı."

Emma derin bir nefes alınca omuzları titredi.

"Emma, tehlikede değildim. Karşılaştığım kişiler çocuktu ve ne yaptıklarını bile bilmiyorlardı. Onları tutan kişi çocukları öldüreceğimi, daha akıllıca bir şey yapmayacağımı düşünmüştü."

Emma'nın yüzü sertleşti. "Öldürdün mü onları?"

"Onlar beni öldürmeyi planlamış olsalar da, ben onları öldürmedim." Dudaklarının kenarlarında hafif bir gülümseme oluştu. "Ama biraz fazla ortada bıraktım. Umarım iyi bir ders almışlardır."

"Şimdi ne olacak? Ne yapacaklar?"

Will dudaklarını büzdü. “Emma, dürüst olmam gerekirse, bilmiyorum. Benim son noktam burasıydı.”

Emma’nın midesine bir ağrı girdi. “Pes etmiyorsun, değil mi?”

“Hayır, ama nereye gideceğimden emin değilim. Belki farklı bir yol izlemeliyiz.”

“Ne demek o?”

“Jake’i bulmaya odaklanmak yerine, onu götüren kişileri bulmaya çalışabiliriz.”

“Aynı şey değil mi?”

“Tam olarak değil.” Will pencereye gitti ve perdedeki yırtıklardan dışarı baktı. “Jake’in içinde olduğu ipuçlarını izliyorduk. Çok kısıtlı imkânlarımız vardı. Artık Cavallo’yu da bu işe dahil etmeliyim, ama bunun için biraz geri çekilmemiz gerekiyor.” Dönüp Emma’ya baktı. “Bu da Arizona’dan ayrılmamız anlamına geliyor.”

“Ne?” Emma’nın sesi panikle yükselmişti. Jake’i almadan Arizona’dan ayrılamazdı.

“Emma, o burada değil. Onu götürdüler ve çok uzağa götürdüklerinden eminim.” Will’in alnı endişeyle kırıştı. “Yorgun görünüyorsun. Oturman gerek. Çok uzun süre ayakta kaldın. Aslında, yataktan bile çıkmaman gerek.”

“Will, ben iyiyim. O kadar yorgun değilim. Canım da çok yanmıyor,” diyerek karşı çıktı. Emma Will onu yatağa doğru götürüyordu.

Will, Emma’nın yanına oturup elini tuttu. “Senin ne kadar inatçı olduğunu biliyorum. Özellikle de konu Jake oldu-

ğunda, yorgun olduğunu kabul etmeyeceksin. Ama Emma, vurulalı daha iki hafta bile olmadı. Kötü bir enfeksiyon kap-tın. Neredeyse ölecektin. Hem de iki kez.”

Enfeksiyonu yüzünden Will’in onu Vinco Potentia’ya götürdüğünü hatırlatmasına gerek yoktu. Will, tıbbi bakım olmazsa Emma’nın öleceğini düşünmüştü. Bu yüzden, Emma’yı onların “konuğu” olarak orada bırakmayı planlamıştı. Neyse ki, sonradan akıllı başına gelmişti ve kaçarken Emma’yı da yanına almıştı. Ama Will’in çaldığı antibiyotikler bitince enfeksiyon tekrar başlamıştı. Emma’yı ilk sefer olduğundan daha da hasta hale getirmişti.

“Emma, böyle bir şey hemen atlatılmaz. Dikkatli olmazsan, yine kötü olacaksın. İyileşmenin biraz vakit alacağını artık kabullenmen gerek. Dün de sargını değiştirmemiştim. Dur bir bakayım.”

Will elini Emma’nın eteğine uzattı. Emma sinirle Will’in elini itti. “Will, ben değiştirdim.”

“Biliyorum ama yine de bakmak istiyorum.”

Emma başını kaldırıncaya, Will’in gözlerindeki korkuyu gördü. Bir önceki hafta yarı bilinçsizdi ama ateşi yükseldiğinde Will’in kendisine gösterdiği aşkı ve bağlılığı yanlış anlamasına imkân yoktu. Neredeyse hiç yanından ayrılmamıştı. Ayrıca, Emma’nın vurulmasından hâlâ kendini sorumlu tuttuğunu da biliyordu. Emma öyle olmadığını pek çok kez söylemişti ama Will hâlâ suçluluk duyuyordu. Usulca Will’i öptü. “Tamam.” Eteğinin ucunu kaldırıp bacağındaki kalın sargıyı gösterdi.

“Yanma var mı? Ağrın ne durumda?” diye sordu Will. Bezi yavaşça kaldırıp yaraya baktı. İki gün içinde, deri yaranın giriş kısmını neredeyse tamamen kapatmıştı. Kalçasında pembe bir gamze şeklini almıştı.

Will’in eli öylece kaldı. Gözlerini kocaman açarak başını kaldırdı. “Emma, bacağına bir aydan fazla bir zaman sonra böyle olması gerekiyordu. Nasıl bu kadar çabuk iyileşebilir?”

“Bilmiyorum. Tek bildiğim deli gibi kaşındığı.” Düşünmesi bile yaranın daha fazla kaşınmasına neden oluyordu. Artık dolmuş olan boşluğun etrafındaki deriyi kaşıdı.

“Bu normal değil. Hep böyle normal insanlardan daha hızlı mı iyileşirsin?”

Will neden bahsediyordu? Özel güçleri olan Jake’di. “Bilmiyorum, Will. Daha önce bu kadar büyük bir yaram olmamıştı.”

Will kahkaha attı. “Gerçekten mi? Seninle bir ay geçirdikten sonra, ben başka türlü düşünmüştüm.”

Emma gözlerini devirdi ama onun ne demek istediğini anlamıştı. Will’le tanıştığından beri, uçurumdan düşmüş, beyin sarsıntısı geçirmiş, bir dereye boğulma tehlikesi atlatmış, düşmanları yaklaştığında şiddetli buhranlar geçirmiş ve vurulmuştu. Sonuç olarak, berbat bir ay geçirmişti.

Tam kaşınıırken durdu. “Will, beyin sarsıntısı ne kadar zamanda atlatılır?”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Will’in kafası karışmış gibiydi. Sonra yüzü gerildi. “Birkaç gün, hatta bir hafta.”

“Sence ben düştükten sonra beyin sarsıntısı geçirdim mi?”

Will başıyla onaylayarak çenesini tuttu. “Evet. Başını kayaya vurduktan sonra bilincini kaybettin. Sonra tekrar tekrar kaybettin.” Emma’nın gözlerine baktı. Emma aynı şeyleri düşündüklerini biliyordu.

Bilinç kaybını bir günde atlattı.

Will, Emma’nın bacağına uzandı. Yaranın çevresinde parmağını hafifçe gezdirdi. Emma, Will’in dokunuşuyla ürperdi. Aynı zamanda yarası yine kaşındı. Hızla yarayı kaşımaya başladı.

“Emma, bu normal değil.”

Ne kadar hızlı iyileşiyor olması ne fark ederdi ki? Bu durum Jake’i geri almalarına yardım etmeyecekti. Başladıkları yerden çok da farklı bir yerde değillerdi. Ama Emma, Will’i tanıyordu. Onu tatmin edecek cevapları almadığı sürece konuyu kapatmayacaktı. “Geçmişte de hızlı iyileşiyordum belki ama bu kadar değil.”

“Yani hep farklıydın, ama sonra bir şeyler değişti. Yaklaştıkları zaman Cavallo’yu hissettin. Benimle telepati kurdun.”

Bu söyledikleri Emma’yı şaşırttı. Alex hastanede karşısına çıktığında, zihninden Will’e seslenmişti ama onun cevap vereceğini hiç düşünmemişti. “Jake’le de telepati kurdum.”

Will ayağa kalkıp yürümeye başladı. “Evet, doğru. Kamyonet patlamadan. Cavallo, Jake’i almadan hemen önce, onunla da konuştun.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>
Oğlunun patlamada öldüğünü düşünerek geçirdiği yirmi

dört saati hatırlayınca, başı döndü. Kollarını yatak örtüsüne uzattı. Neyse ki Jake rüyasına girmişti. “Rüyamdan sonra da gelip bana iyi olduğunu söylemişti,” dedi.

Will durdu ve inanamayarak ona baktı. “Ne? Bunu bana daha önce neden anlatmadın?”

Emma doğruldu. “Ormandaydık. Bana, silahla nasıl ateş edeceğimi öğretiyordun. O zaman Jake’le konuştum ama bana, benimle konuşmasının çok tehlikeli olduğunu söyledi. Sen onun hayatta olduğuna inanmıyordun zaten. O yüzden, sana söylersem benim deli olduğumu düşüneceğini biliyordum.”

Gözlerini kıstı. “Şu anda deli olduğunu düşünmediğim açık. Bana söylemeliydin. Neden ona nerede olduğunu sormadın? Hem bu kadar zaman harcamaz hem de yorulmazdık.”

“Denemedim mi sanıyorsun?” Will gerçekten de onun bu kadar aptal olduğunu mu sanmıştı? “Onun bir yerlerde olduğunu hissediyorum ama benimle konuşmak istemiyor. Sanki beni uzak tutmak için bir duvar örmüş gibi.”

“Neden böyle bir şey yapsın ki?”

Emma alaylı bir gülümsemeyle başını kaldırdı. “Senin beni Güney Dakota’da o aptallarla bırakmak istemenle aynı nedenden. Beni koruduğunu sanıyor.”

Will çenesini sıkı. Elini saçlarında gezdirerek bakışlarını kaçırdı. “Emma, seni bırakmak istemediğimi biliyorsun.”

Emma başını iki yana salladı. “Biliyorum, biliyorum. O konuyu kapattım. Ama doğru da olsa yanlış da olsa, Jake de

böyle düşünüyor.”

Will şifoniyerin kenarına oturup Emma’nın arkasındaki duvara baktı. Kaşlarını çatmıştı. O sırada bir araba çalıştı. Will dönüp perdenin arkasından park yerine baktı. Sonra rahatlayarak iç çekti ve Emma’ya döndü. Alnını ovalıyordu.

Emma onun kendisini Güney Dakota’da bırakmak istemediğini biliyordu. Vinco Potentia, Will’i işbirliği yapmazsa Emma’yı öldüreceğini söyleyerek tehdit etmişti. Hâlâ bu konuyu canını sıkıyordu. Yine de, Emma ona tamamen güvenebileceğine ikna olmamıştı. Will onu tekrar bırakmakla ne kaybederdi ki? Geçen iki hafta boyunca Emma’nın başka şansı yoktu, ama artık neredeyse tamamen iyileşmişti. Emma tüm hayatı boyunca kendi başının çaresine bakabilmişti. Son beş yıldır oğluna da bakıyordu. Tek başına. Şimdi birinin ona yardım etmesine izin vereceğinden emin değildi. Hayatı boyunca güvendiği herkes onu ya terk etmiş ya da incitmişti. Will’in ne farkı vardı? Ama aynı zamanda, Emma, Jake’e Will’le kalacağına dair söz vermişti. Bu sözü hiç de hafife almıyordu. Will’e baktı. Jake’in onun koluna yaptığı, üç uçlu mızrağa benzeyen şekle baktı. Bu dövme Will’in de ona bağlı olduğunu hatırlatıyordu.

Yine de, Vinco Potentia hafife alınacak bir grup değildi. Brown Üniversitesi mezunları tarafından kurulmuş gizli bir politik gruptu. İstediklerini elde etmeye alışkın, ne istese almayaya yetecek kadar parası olan güçlü adamlar tarafından yönetiliyordu. Şu anda da Emma’yı istiyorlardı.

Will ayağa kalkıp Emma’nın görüş alanından çıktı.

“Demek ki değişiyorsun. Tıpkı Jake ve her şey gibi. Seni ve Jake’i değiştiren ne?”

Emma kaşlarını kaldırdı. Açık değil miydi? “Sen. Katalizör sensin. Jake de öyle demişti.”

Will başını iki yana salladı. “Belki işleri değiştirmeyi ben başlattım, ama ben gelmeden çok önce de Jake’de tuhaf-lıklar vardı. Az da olsa sende de bir şeyler vardı. Alex seni arayıp buldu. Senin önemli olduğunu biliyordu...”

Emma’nın göğsü sıkıştı. “Evet, Alex’in ne yaptığını hatırlatmana gerek yok.”

“Anlatmak istediğim şu, ben daha oyuna girmeden çok önce, sen seçilmiştin. Jake doğmadan, geleceği bilmeden önce. Eğer normalden daha hızlı iyileşiyorsan, hep özeldin demek ki.”

Emma başını iki yana salladı.

“Çocukken başına gelen kayda değer bir şeyler hatırlıyor musun?” dedi Will.

“Annemin eve getirdiği bir yığın sevgilisinden ve tükettikleri bol miktarda alkolden başka mı demek istiyorsun? Hayır.” Acısı sözcüklerine de yansımıştı.

“Ya baban?”

Parmaklarını eteğinin kenarına doladı. “Babamı hiç tanımadım. Ben doğmadan çok önce gitmiş. Annemin tek gelcelik ilişkilerinden biri diye düşünmüştüm hep. Anneme sordum ama bana bir şey söylemedi.”

“Annenin özel bir yeteneği ya da gücü var mı?”

“Sürekli kaybeden tipleri seçmesinden başka mı? Hayır.”

“Belki de senin ve Jake’in sahip olduğunuz güçlerin nedeni babandır. Daha fazla şey bulmamız gerek.”

“Tabii. Sana bu konuda iyi şanslar. Annem bana babamı anlatmayı hep reddetti. Hem ne önemi var ki?”

Will, Emma’nın gözlerinin içine baktı. “Emma. Vinco Potentia seni istiyor. Jake’i değil. Senin bir önemin var. Seni sadece bebek için değil, sen olduğun için istediklerini düşünüyorum. Yoksa neden kehanet, senden kraliçe diye bahsetsin? Neden sadece bir aracı ya da bebeğin annesi demiyor?”

Emma’nın gözleri öfkeyle parladı. Sadece Will’in bu düşüncesiz yorumuna kızmamıştı. Muhtemel hamileliğini de şu anda konuşmak istemiyordu. Vinco Potentia, Emma’nın hamile olduğunu düşünüyor ve bebeği istiyordu. Bu bebeğin Jake’in düşmanı olması bekleniyordu. Yüzyıllar öncesinden gelen bir kehanet, bebeğin Jake’le eşit hatta belki de daha fazla güce sahip olacağını söylüyordu. Nedense bu da onlara bebeğin dünyayı kontrol etme gücüne sahip olacağını düşündürüyordu.

Emma tüm bunların saçmalık olduğunu düşünüyordu.

Will iç çekti. “Ya bu öneminin nedeni annenden ya da babandan geliyorsa? Özellikle de babandan. Onu hiç tanıımıyorsun. Emma, annenle konuşup daha fazla bilgi almalıyız. Annen nerede?”

Emma, annesini düşününce öfke ve utançla doldu. Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

“Emma?”

Tıpkı hissettiği gibi korkunç görüldüğünü fark etti. “Bu hiç iyi bir fikir değil.”

“Neden?”

“Annemle iyi bir şekilde ayrılmadık diyelim. Beni görmek muhtemelen son isteğidir.”

Will yatağa, onun yanına oturup elini tuttu. “Denemek zorundayız. Belki de bu bizi Jake’e yaklaştırır.”

Annesiyle konuşmanın onları Jake’e götüreceği konusunda ciddi şüphelenmi vardı ama Will ne yapılması gerektiğini iyi biliyordu. Emma, Jake’i bulmak için her şeyi yapardı. Buna annesini görmek de dahildi.

Will sahip oldukları birkaç eşyayı paketledi. Zaten çok fazla bir şeyleri yoktu. Vinco Potentia’dan ayrılan grup Cavallo, Jake’i kaçırırken, Will’in kamyonetini de patlatmıştı. Will’in tüm eşyaları ve Emma’nın çantası kamyonette yanmıştı. Will oturduğu daireyi sahte bir isimle kiralamıştı ama oraya dönmek istemiyordu. Onları arayanlar güçlü insanlardı ve bu bilgiyi öğrenebilirlerdi. Kaçtıkları gece banka kartından çektiği az miktarda nakit ve çaldığı BMW’ye çalıntı araçların satıldığı dükkânda verilen para tükenmek üzereydi. Paraya ihtiyaçları vardı ve bu yüzden riske girebilirdi. Dairesini bilseler bile, iki haftadan sonra orayı izlemeyi bıraktıklarını sanıyordu.

“Annen nerede?” diye sordu Will. “Benimle gel, seni bulalım.” Wineless Deneyim Sigortası antey.org
“Deneyimleyeceğim. Ona göre yolumuzu planlayalım.”

Emma o kadar uzun süre tereddüt etti ki, Will onun söylemeyeceğini düşündü.

“Missouri. Joplin, Missouri. Emimin hâlâ oradadır.”

Will kaşlarını kaldırdı. “Joplin’de mi büyüdün? Benim evim Kansas Şehri’nde. Birkaç saat kuzeyde kalıyor.”

Emma kaşlarını çatmadan önce yorgun gözlerle Will’i inceledi. “Ne hoş bir tesadüf.”

Bunlar genelde insanların ilk buluşmada konuştukları şeylerdi. Birkaç haftayı birlikte geçirdikten sonra değil. Will’ in onun hakkında bilmediği çok şey vardı. Birlikte o kadar çok şey yaşadktan sonra Emma bunları saklamıştı. Belki de Will’e kendi sırlarını anlatması için bir baskı aracı olarak, bunları kullanıyordu.

Emma yatakta doğruldu. “Will, sana yardım edebiliyorum.”

“Emma, ben yaparım. Senin yardımına ihtiyacım yok.”

“Ben işe yaramaz değilim, Will. Bacağımı gördün. İyileştim ben.”

Will, Emma’nın bu yorgun ses tonuna son bir haftadır alışmıştı. “Biliyorum, sadece kendini çok yormanı istemiyorum.” Emma’yı kucağına çekip boynuna burnunu sürdü. “Senin yapabileceğin bir şey biliyorum.”

Emma onu itti ama hafifçe gülümsüyordu. “Hiç sanmıyorum.”

Will kahkaha attı. “Evet, zaten hakkını verecek kadar yapmaya vaktimiz yok. Ama yine de evet deseydin, benim işim zor olurdu. Hadi, Missiouri’ye gidelim.”

“Komik, başımız zaten yeterince dertte sanıyordum.”

“Kendini daha iyi hissediyor olmalısın. İgnelemelere başladın.”

Will yatağın yanındaki kumandayı alıp televizyonu açtı. Yerel kanalın verdiği yangın haberi dikkatini çekti. Sesi açtı. Emma, Will'i izledi. Kafası karışmıştı.

... çocukların cesetleri yanan evin yanında bulundu. Resmi kaynaklar çocukların ölüm nedenini açıklamıyor ancak sızan bilgilere göre çocuklarının ölüm nedeni yangın değil.

Will gerilip kumandayı yatağa fırlattı. "Gitmemiz gerek."

"Bu iki çocuk senin bahsettiğin..."

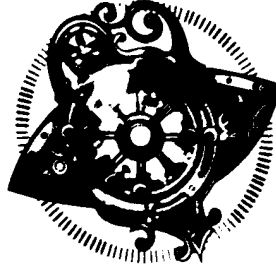
"Evet." Will pencereye gidip ucuz polyesterden yapılan perdelerdeki delikten dışarı baktı.

"Onları öldürmediğini söylemiştin diye hatırlıyorum."

"Öldürmedim."

"O zaman..."

Will dönüp Emma'nın endişelenmiş yüzüne baktı. "Aynen öyle."

Üçüncü Bölüm

Will otele kadar takip edildiğini sanmıyordu. Takip edilmediğinden emin olmak için etrafını tekrar tekrar kontrol etmişti. Ama yanan evden yirmi beş mil kadar uzaktaydı. Rahat olamayacak kadar yakındaydılar.

“Kendini hasta hissediyor musun?” Emma’nın şiddetli mide bulantısı ve kusması grubun yaklaştığını gösteriyordu. Bu durum pek çok kez hayatlarını kurtarmıştı.

“Hayır.”

“Emin misin?”

Emma sinirlendi. “KontROLSÜZ mide bulantılarımı sen de görürdün herhalde.”

Bir eliyle Emma’yı geride tutarak kapıyı açtı. Yıkık dökük otelin otoparkı neredeyse boştu.

“Arkamda dur. Sana koş dersem, koş.”

“Tamam.”

Arabaları kapıya yakındı. Yölcü kapısına uzandı. <https://rantey.org>

“Bu bizim arabamız değil.”

“Artık bizim.”

“Nereden aldın?”

“Takas ettim. Bin artık.”

Emma arabanın önünde durup elini kalçasına koydu ve aracı süzdü. Will bunun Emma’nın savunma duruşu olduğunu biliyordu. “Nereden aldığını bilmek ister miyim?”

“Muhtemelen istemezsin. Bin hadi.”

“Asla olmaz. Sen Camaro’yla ortaya çıkacaksın ve benim yan koltukta oturmamı isteyeceksin, öyle mi? Anahtarları bana ver.”

“Emma, bin şu lanet olası arabaya. Bunun için zamanımız yok.”

Emma elini uzattı. “Aynen öyle. Anahtarları ver. Sen de ben de biliyoruz ki ben daha iyi bir şoförüm.”

Will gözlerini kıstı. “Sen onu külahıma anlat. Sen sadece sokak yarışını bilirsin.”

“Ve eğer o çocukları öldüren kişiler bizi bulurlarsa, kimin kullanması daha iyi olur? Anahtarları ver, Will.”

Will onun haklı olduğunu kabul etmekten nefret ediyordu. Henüz iyileşmediği konusunda ısrar etmek isterdi ama onun araba sürecektik kadar iyileştiğini biliyordu. Anahtarları ona atıp kıyafetlerinin ve silahların olduğu çantayı arka koltuğa koydu. “Bin o zaman arabaya,” dedi. “Biri seni vursun diye dikilme. Yeterince hemşirelik yaptım.”

Emma şoför koltuğuna bindi. Haftalardır olmadığı kadar mutlu görünüyordu.

“Hızlı bir arabanın seni kendine getireceğini bilseydim, daha önce bir tane bulurdum.” Will dalga geçiyordu ama sinirleri çok gergindi. Buradan ne kadar hızlı giderlerse, o kadar iyiydi.

“Kapa çeneni, Will.”

Emma park yerinden iki şeritli yola çıktıkları sırada, Will torpido gözünü açtı. “Arabadan senin çok hoşuna gidecek bir sürpriz çıktı.”

Emma tek kaşını kaldırdı.

“Sorup durduğun Tim McGraw CD’sini sonunda buldum.”

Emma elinde olmadan gülümsedi. İlk tanıştıklarında Will’e hakaret etmek için kullandığı bir şeyi, Will böyle tatlı bir şeye çevirmişti. Will onun tepkisini izlerken, Emma, *birkaç hafta önce Will arabama binmeseydi ne yapardım*, diye düşünüyordu. Hem şükran duyuyor hem kızıyordu.

Will uzanıp Emma’nın elini tuttu. Emma ürperdi. Bu yeni Will’e çok alışıyordu ve bu durum onu oldukça korkutuyordu. Sonunda şans verebileceği bir adam bulmuş muydu? Emma hayatının büyük bir bölümünü sadece hayatta kalmaya çalışarak geçirmişti. Mutluluğu düşünmek onun için bir lükstü. Ama Will’le geçirdiği bazı anlar ona mutluluk umudu veriyor gibiydi. Tabii Jake olmadan mutlu olması mümkün değildi. Ama onu bulsalar bile normal bir hayatları olmaya-
cağı bir gerçektir. Peşlerinde çok fazla kişi vardı.

Aklına, bir bebeği olabileceği geldi. Hamileliğin tüm belirtileri vardı, ama Will'e karşı bunu asla kabul etmeyecekti. Bu zavallı bebek çoktan bir av olmuştu. Bebek daha doğmadan, kehanetlerin ve beklentilerin yükünü üstlenmişti. Onun varlığını kabullenmek, Emma'nın yüzleşmeye henüz hazır olmadığı soruların kapısını açıyordu.

Emma birkaç saat araba sürdü. Will sürekli takip edilip edilmediklerini kontrol ediyordu. Kontrol etmediğinde ise Emma'ya nasıl hissettiğini soruyordu.

"Elli bininci kez söylüyordum, Will. Ben iyiyim."

"Kaç saattir araba sürüyorsun. Takip edildiğimizi sanmıyorum. Arabayı ben sürebilirim."

"Ben iyiyim."

"Ama ya hamileysen? Daha fazla dinlenmen gerek."

Emma buz gibi bir sessizlikle onu yanıtladı.

"Kendini fazla yormak istemezsin."

"Bu konuyu konuşmayacağım," dedi Emma dişlerini sıkarak.

"Belki de hayatını kurtaran şey hamileliğindir?"

"Ya da beni öldürtecek şeydir?"

"Senatör Warren muhtemelen senin zarar görmemen için tüm gücünü kullanıyordur."

Emma önce Will'e baktı, sonra yola döndü. Midesinde bir öfke yumağı oluşuyordu. "Bunun beni daha mı mutlu etmesi gerekiyor? Ayrıca, hamile olup olmadığımı henüz bilmiyoruz."

"Bunu öğrenmek çok kolay. Sadece bir çubuğa işemen gerek."

“Çubuğa işemeye çok meraklıysan. sen işe.”

“Bu konuyu sonra konuşuruz. Eğer hamileysen, birkaç ay içinde açıkça belli olur.”

“Bununla o zaman ilgileniriz.”

Gece yarısını epeyce geçtikten sonra, Albuquerque’de durup güzel günlerini geride bırakmış bir otele yerleştiler. Odaya girdiklerinde, Emma yatağın yanında durup gülümsedi. Will çantalarını dolaba yerleştiriyordu.

Yorgun bir gülümsemeyle Emma’ya döndü. Tartışmalarından sonra Emma onunla konuşmamıştı. “Başına iş almak istiyor gibisin.”

“Şikâyet duyacağımı sanmıyordum.”

Will kaşlarını kaldırdı. “Kim demiş şikâyet ediyorum diye?”

Emma aralarındaki mesafeyi kapatarak bir elini Will’in başının arkasına uzattı ve onu kendine çekti. Emma’nın dudakları yumuşak ve istekliydi.

Will geri çekilip küstahça gülümsedi. “Bizi bu noktaya ne getirdi?”

“Bir nedene ihtiyacım var mı?” Baştan çıkarıcı bir şekilde Will’e baktı. Adamın tişörtünü kaldırıp ellerini içeri soktu.

Will nefesini tuttu. Kollarını Emma’nın beline doladı ve kendine çekip Emma’yı öptü. Will’in dudakları çok daha istekliydi. Haftaların getirdiği yorgunluk yüzüne çıkınca, Emma inledi.

“Bacağı ne olacak?” diye soluksuz bir halde sordu Will. Emma, Will’in tişörtünü çıkardı. Parmakları adamın sırtında dolaşıyordu. Will’in kotunu beline indirdi. “Ne olmuş?”

Will geri çekilip Emma’nın gözlerine baktı. “Emma, seni incitmek istemiyorum.”

Emma’nın dudaklarında bir gülümseme belirdi. “Bacağı iyi. Beni incitmeyeceksin.” Ellerini ön tarafa geçirip Will’in kotunun düğmelerini açtı.

Will uzanıp onun ellerini tuttu.

“Will, ben gerçekten iyiyim.” Emma adamın kotunu kalçalarına kadar indirdi. Will ellerini bıraktı. Emma başını kaldırıp baktı. “Seni istiyorum.” Sesi kısık ve baştan çıkarıcıydı.

Will vicdaniyla boğuşuyordu ama arzuları kazanmıştı. “O zaman, sen fazla giyiniksin.” Emma’nın yazlık elbisesini başının üzerinden çıkardı. Onu sutyen ve külotla görünce, midesi gerildi. Kalbi hızla atıyordu. Will’in gözleri sargıya gitti. Tereddüt etti.

Emma elini Will’in yanına koydu. Bakışlarını yüzüne çevirdi. “Ona bakma. Artık sargıya bile ihtiyacım yok.” Will’i tekrar öpüp yüzündeki elini indirdi. Bir adım geri atıp başını kaldırdı. Utangaç bir şekilde gülümsüyordu. Sırtına uzanıp sutyenini çözdü. Sutyen omuzlarından kayıp yere düştü.

“Onun yerine buna bak.”

Will, Emma’nın yüzüne baktı. Gözlerinde bir alay, dudaklarında gülümseme vardı. Ellerini omuzlarına dokülmüştü. Saçları, göğüslerine kadar uzanıyordu. Bakışları

orada kaldı. Sonra bakışları Emma'nın kalçalarına kaydı. Siyah bir külot giyinmişti. Emma böylece durmuş, Will'i izliyor ve onu bekliyordu.

Will tekrar Emma'nın yüzüne baktı. O anda, onu daha önce hiçbir kadını istemediği kadar istediğini fark etti. Pantolonunu çıkarıp Emma'yı kollarına aldı ve yatağa götürdü. Bacağına dikkat etmesi gerektiğini hatırlamasına şaşırdı. Will yanına yatınca, Emma zaferle gülümsedi.

Sonra Emma onun yanında çırilçıplak uzandı. Will onun hem kollarına hem hayatına nasıl da tam olarak uyduğunu görüp şaşırdı. Tıpkı haftalar önce Kansas'taki mısır tarlasındaki gibi Emma, Will'in nefesini keserek, ona şefkatle baktı. Gülümsemeden önce, Will'in kalbi hızla atmaya başladı. Eğilip Emma'yı öptü. Bu birbirine ait olma duygusu da nereden gelmişti? Will parmaklarını Emma'nın karnında gezdirdi. Onun hamile olup olmadığını merak ediyordu. Tekrar sormaya korkuyordu ama bilmek de istiyordu. Tekrar Emma'nın yüzüne baktı. Emma onun gözlerindeki soruyu görebiliyordu.

Emma altdudağını ısırdı. Kendini toparlayamadan, yüzünden bir korku bulutu geçti.

"Emma, bana hiçbir şey söylemek zorunda değilsin. Bu konuda konuşmak istemediğini biliyorum."

"Konuşmamı istediğini biliyorum ama yapamam."

Will başıyla onayladı ama daha fazlası olup olmadığını da merak etti. Emma, Will'in kendisini Senâtor'un grubuyla bırakmaktan başka çaresi olmadığına inandığını söylüyordu

ama Will onun kendisine tam olarak güvenmediğini biliyordu. Onu suçlamıyordu da. Emma'yı onlara en başında götüren kendisiydi.

“Emma, Jake'i tek başına büyüttüğünü biliyorum ama...”

Emma'nın gerildiğini hissetti. Gözlerinde, Will'in birlikte geçirdikleri süre içinde sıkça gördüğü o kararlılık oluştu.

“Hamile olma ihtimalinin üzerine konuşmak istemediğini biliyorum. Konuşmak zorunda da değiliz. Sadece şunu bilmeni istiyorum; eğer hamileysen, bununla yalnız baş etmek zorunda değilsin. Ben burada seninle olacağım. Senin güven-de olman için tüm gücümü kullanacağım.

Emma sessizce onu dinledi.

“Bana inanıyor musun?”

Emma yavaşça başıyla onayladı.

Will, bir bebek ihtimalinin kendisini neden bu kadar heyecanlandırıldığını bilmiyordu. Planlanmış bir şey değildi. Emma'yla evli değildi. Bunun umurunda olması bile şaşırtıcıydı. Yine de, kalbinde büyüyen mutluluğu inkâr edemezdi.

Emma'nın gözlerine yaşlar doldu.

“Ah, Emma. Her şey düzelecek. Ağlama.” Will onu kendine çekip saçlarını okşadı.

“Emin misin?” Sesi neredeyse duyulmayacak kadar alçaktı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Will, Emma'nın başını öptü. “Evet, eminim.”

Emma'ya yalan söylediği için kendinden nefret ediyordu.

Jake yatağın kenarında oturmuş, kucagındaki oyuncak ayısıyla televizyon izliyordu. *Diego* çizgi filmi açıktı ama bu bölümü milyon kez izlemişti. Ayrıca, dışarıdaki konuşma daha ilginçti.

Adamlar onun kendilerini duyamadığını sanıyorlardı. Konuşmalarını değil ama onların aklındakileri duyabiliyordu Jake. Onlar bunu bilmiyorlardı. Bu bir sırды. Bazen çok gü-rültülü olabiliyordu. Özellikle bu yeni bir yetenek olduğu için. Sadece birkaç hafta önce başlamıştı. İlk olarak annesi-nin zihnini okuyabilmişti.

Annesini düşününce gözleri yaşardı. Onu özlemişti ama adamlara zayıflığını göstermeyecekti. Adamlar ondan korku-yorlardı. Eğer onun ağladığını görürlerse, korkuları geçebi-lirdi. Aklına annesinin görüntüsü gelince gözlerinden bir damla yaş süzülürdü. Üç yaşından beri annesinin yanından hiç ayrılmamıştı. Şimdi beş yaşındaydı. Çok uzun zaman öncey-di bu.

Jake onu çağırmak istedi. Daha önce de yapmıştı. Ama annesi ona ilk seslendiğinde, kadın neredeyse ölecekti. Bir şekilde, Kötü Adamlar, Jake annesiyle konuştuktan sonra ka-dını nasıl bulabileceklerini anlamışlardı. Annesi daha sonra ona çok kez seslenmişti ama Jake ona aldırmamıştı. Adamlar etrafta olmadığında, yüzünü oyuncak köpeğine gömüp ağlar-dı. Geceleri yatağına yattığında, annesi yanındaymış, ona sa-rılıyormuş gibi davranırdı. Annesini tekrar görebileceği dü-şüncesi ona iyi geliyordu ama zihninde böyle bir şeyi henüz görmemişti.

Onun gördüğü gelecekte genellikle kötü şeyler vardı.

Koridordaki adamlar endişelenmeye başlamışlardı. Bu da ya onun odasına girmeleri gerektiğini ya da daha önemli bir adamın geldiğini gösteriyordu. Adamların zihinlerindeki düşünceleri dinleyip gelen kişinin kendisini rüyalarında ziyaret eden adam olup olmadığını anlamaya çalıştı. Adam, onu annesinden ayırmadan önce rüyalarına giriyordu. Gelen her kimse, onları normalden fazla endişelendiriyordu.

Jake yüzündeki yaşları silip gözünü televizyona dikti ve beklemeye başladı. Elinde köpeğinin olmasını umursamıyordu. Adamlar yine de ondan korkuyorlardı.

Kapı açıldı. Jake hareketlenmeye hiç aldırmadı. Böyle yapması içeri giren insanı hep gerginleştiriyordu. Jake her bir adamın zihnindeki öfkeli düşünceleri duyabiliyordu; o yüzden her seferinde böyle yapardı. Şimdilik bu hoş bir oyundu.

Bir adam içeri girip tam kapıda durdu. Jake, Diego'nun kaybolmuş bir hayvanı aramak için ormana gidişini izledi. Bir anda, acaba Will kendisini arıyor mudur diye merak etti. Annesine kendisini aramamasını söylemişti ama Will'e bunu hiç söylememişti. Düşüncesini hemen savuşturdu. Will'in kendisini kurtardığını da görmemişti.

Adam öylece durup Jake'in içeri girişini görmesini bekledi. Ama Jake televizyon izlemeye devam etti. Diego hiçbir zaman annesinin yanında değildi. Jake acaba Diego da annesini özleyip mi diye merak etti.

Jake adamın kızgınlığının öfkeye döndüğünü fark etti.

Hiç umursamadı. Adam hiçbir şey yapamazdı.

“Birinizin buraya gelmesi gerek,” diye açık kapıdan seslendi adam.

“Asla olmaz. Onun birkaç gün önce Hernandez’e neler yaptığını gördüm. Ben dışarıda kalıyorum.”

Jake, Hernandez konusunda kendini kötü hissediyor sayılırdı. Adam dışından homurdandı ama içinden Jake’in annesinin onun kullanmasına asla izin vermediği kötü şeyler düşündü. Jake kahkaha atmak istedi ama bu onun oyununu mahvederdi.

Adam kapıyı kapatıp ona doğru birkaç küçük adım attı. Jake onu göz ucuyla izliyordu. Adam yatağın yanındaki boş sandalyeye oturup bacak bacak üstüne attı. Elleri dizlerinin üzerindeydi. Parmaklarını kavuşturmuştu.

Adam Jake’in kendisine bakmasını bekledi ama Jake tüm dikkatini Diego’nun kullandığı sürat teknesine vermişti.

“Merhaba, Jake.” Adamın sesi sakin ve berraktı. Sesi zihnindeki öfkeden yoksundu.

Bu adam o değildi.

“Benim kim olduğumu biliyor musun?”

Jake bu görmezden gelme oyunundan sıkılmıştı. Omuz silkti. Eğer bu o değilse, ne fark ederdi ki?

Jake omuz silkince, adamın düşünceleri heyecanlandı. Kelimeler ve hisler zihninde birbirine giriyordu. Jake adamın zihnindeki sesleri dinledi. Bu karmasayı anlamaya çalışıyordu.

“Benim adım, Alex.”

Baba. Jake biraz doğrudu. *Onun babası mı?* Jake dönüp adama baktı.

Adamın kusursuz yüzüne bir gülümseme yayıldı. “Demek biliyorsun?”

Jake cevap vermedi ama bakmaya devam etti. Annesine ne zaman babası hakkında bir şey sorsa, annesi ona bilmesini gerektirmeyecek biri olduğunu söylüyordu. Adamın zihnine iyice girip daha fazla bir şeyler öğrenmek istedi ama adamın zihni önemsiz şeylerle doluydu. Ona dokunması gerekiyordu.

Jake yataktan kalktı. Spor ayakkabıları tahta zeminde epey ses çıkarıyordu. Adama doğru birkaç adım atıp tam önünde durdu ve yüzüne baktı. Jake’inki gibi sarı saçları vardı ama onunki kadar kıvrıkcık değillerdi. Adamın mavi gözleri tam gözlerinin içine bakıyordu. Jake bu gözlerin ardındaki merak ve heyecanı görebiliyordu.

“Sana dokunmak istiyorum.”

Alex’in gözleri açıldı. “Konuşuyorsun. Bana dokunmak mı? Tamam. Bana zarar vermezsin, değil mi?”

Jake’in dudaklarında hafif bir gülümseme oldu. Elini uzatıp adamın koluna dokundu.

Teması bir elektrik çarpması gibiydi. Alex irkildi ama Jake kolunu sıkıca tutmuştu. Zihnindeki görüntüler akıyordu. Jake onları bir kenara atıp aradığı soruların cevaplarını bulmaya çalıştı. *Will.* Will büyük tahta bir masanın başında bir adamın karşısına oturmuştu. Blöf yaptığı zamanlardaki gibi gülümsüyordu. *Annesi?* Adam annesiyle konuşuyordu. Yüzü

beyazdı ve korkmuştu. Will adama vuruyordu. Annesi daha gençti. Bir ateşin yanındaıdı. Annesi ağlıyordu. Alex onu incitmişti.

Jake'in tüm vücuduna öfke yayıldı. Adam acı içinde bağırıp geri çekildi. Jake'in parmaklarının olduğu yerde yanık izi vardı.

“Sen annemi incittin.”

“Bir yanlış anlaşılmalıdı. Çok üzgünüm.”

Jake adamın zihnine baktı. “Hayır, değilsin.” Ellerini yumruk yapıp tüm gücünü topladı.

“Bekle!” diye bağırdı adam. Sandalyeden atlayıp geri çekildi. “Bana zarar verirsen, anneni öldürürler.”

“Yalan söylüyorsun. Ona ihtiyacınız var.”

“Benim ona ihtiyacım var ama bağlantıda olduğum kişiler onun ölmesini tercih ediyorlar. Bana zarar verirsen, onu öldürecekler.”

“Onun nerede olduğunu bilmiyorsunuz.”

“Onu bulduk. Will seni arıyordu. Onu takip ettiler.”

Will onu mu arıyordu? Göğsünün derinliklerinde bir heyecan kıvılcımı oluştu. “Sana inanmıyorum.”

Alex, Jake'in önünde diz çöktü. “Jake, benim söylediklerime inanmak zorunda değilsin. Bana tekrar dokun. Göreceksin.”

Jake ona şüpheyle baktı. Adam haklıydı. Düşüncelerinden de anlayabilirdi ama ona dokunmak daha net bilgi verirdi.

Jake bu kez elini Alex'in alnına koyup gözlerini kapadı.

Elektrik akımından sonra, görüntüler belirdi. Çok görüntü vardı. Jake'in doğru olan görüntüleri seçmesi gerekti. Bulunduklarını söyleyen bir telefon gelmişti Alex'e. E-postayla, annesi ve Will arabaya binerken çekilmiş fotoğraflar gelmişti. Jake elini çekti. Alex soluksuz kalmıştı.

Jake annesini arayan adamın onu öldürmek istediğini, ama Alex'in onu canlı istediğini biliyordu.

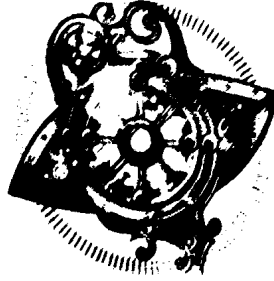
"Gördün mü? Anneni korumak istediğimi gördün mü?"

Jake gözlerini kıstı. "Evet." Doğruydı, ama yine de Alex'e güvenmiyordu.

Alex bir süre tereddüt ettikten sonra ellerini Jake'in omzuna koydu. "Jake, senin hayatının uzun bir süresini zaten kaçırdım. Yıllardır seni bulmaya çalışıyordum ama annen benden seni çok iyi gizledi. Ben seni tanımak istiyorum. Bir aile olabilelim diye, anneni de yanımıza almak istiyorum. Bir ailen olsun isterdin, değil mi?"

Jake'in gözleri yaşlarla doldu. Alex'in zihnini okumuştı. Adamın doğru söylediğini biliyordu. Ama ya Will? Jake'in aklı karışmıştı.

Alex ayağa kalkıp Jake'in başını okşadı. "Evet, istediğini biliyorum. Ama merak etme. Anneni geri almana yardım edeceğim."

Dördüncü Bölüm

Emma karanlık bir ormanda oturuyordu. Önünde bir kamp ateşi yanıyordu. Soğuk hava sırtına vurarak karşısındaki ateşin sıcaklığıyla bir zıtlık oluşturuyordu. Kesik kesik nefes alıyordu. Kalbi kaburgasının içinde deli gibi çırpınırdı, Emma'nın göğsü inip kalkıyordu. Teninde gizli bir elektrik dolaşıyor, tüm vücudunu hafifçe titretiyordu. Korkmuyordu. Daha önce olmadığı kadar canlıydı ve hayal bile edemeyeceği bir güç hissediyordu. Heyecanı elektrik akımıyla birbirine karıştı. Beklenmedik bir zevk tüm vücuduna yayılıyordu. Şaşkınlık ve zevk içinde nefes aldı.

Ateş onu çağırıyordu. Emma'nın her bir hücresi beklenti içindeydi. Arkasından birinin kendisine yaklaştığını hissetti. Ensesindeki tüyler ürpermisti. Hafif bir rüzgâr esti. Ağaçların yaprakları geceye fısıldayarak titreştiler. Açık olan saçları yüzüne geldi. Küçük küçük elektrik veriyor gibiydiler. Sıcak, yumuşak dudaklar boynuna yaklaştı ve onu hafifçe öptü.

Sonra dudaklar kulağına doğru gitti. Sıcak bir nefes Emma'nın terli tenine değiyordu. Midesinde hafif bir yanma başladı. Başını kaldırıp tepesindeki ağaçların yapraklarına baktı ve gözlerini kapattı.

"Kadere mahkûm değilsin." Kulağına sıcak, fısıldayan bir ses geldi. Bu sözleri fısıldayan dudaklar tam kulağının kenarını öptü. Vücuduna zevk dalgaları yayılıyordu. Her bir zerresi daha fazlasını istiyordu.

Ona kimin, kendisini böyle hissettirdiğini bilmiyordu. Tek bildiği Will olmadığıydı.

Ertesi sabah, arabayı Will kullandı. Emma sonu olmayan kumsalları ve çalılıkları izledi. Çorak toprak tıpkı onun geleceğine benziyordu. Kasvetli ve umutsuz. Rüyasını tekrar hatırladı. Zihninin derinlerine, ait olduğu yere itmeye çalıştı. Rüyaydı, sadece bir rüya.

Will direksiyondaki elini diğer eliyle yer değiştirdi. "Emma, annen hakkında daha çok şey bilmem gerek."

Emma elinde olmadan gerildi. Annesini düşünmek onu iyice endişelendiriyordu. "Ne bilmen gerek?"

"Nerede çalışıyor?"

"Eminim yirmi beş yıldır çalıştığı yerde çalışıyordur. Hastane temizliğinde. Annem erkeklerini sürekli değiştirebilir ama işine çok bağlıdır."

"Yeniden evlenmiş olamaz mı?"

Emma kahkaha attı. "Hayır. Daha önce de hiç evlen-

medi zaten. Tek bir adam için, fazla olduğunu söylerdi hep.”

“Evet. Hafta içi çok çalıştığımı, hafta sonları eğlenmeyi hak ettiğini söylerdi. Ben evde tek kalabilecek kadar büyüdüğüm anda, cuma ve cumartesi geceleri çıkmaya başladı.”

“Alışkanlığı nasıldı? İşten sonra eve gelip sonra mı dışarı çıkardı?”

Emma başıyla onayladı.

“Tamam, o zaman planımız bu.”

Mantığı ona, annesini görmenin yapacakları en akıllıca şey olduğunu söylüyordu ama yine de korkusuna engel olamıyordu.

Elinde olan azıcık kontrolünü de kaybediyor gibiydi. Hiçbir şey onun kontrolünde değildi. Oğlunu bulması için tüm umudunu bağladığı kişi olan Will hakkında hiçbir şey bilmemesi de kendini iyice kötü hissetmesine neden oluyordu. “Benimle tanışmadan önce gerçekten ne iş yapıyordun?” Sözleri sertti.

Will yorgun gözlerle ona baktı. “Ne fark eder?”

“Çünkü sana hayatımı emanet ediyorum ve senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Soruma cevap ver. Ödül avcısı mıydın?”

Will derin bir nefes aldı. “Tam olarak değil.”

Emma biraz bekledi ama Will başka bir şey söylemeyince ısrar etti. “O zaman tam olarak ne iş yapıyordun?”

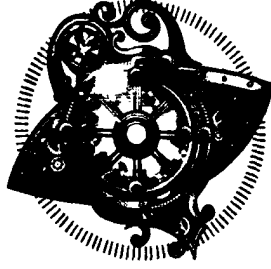
“İvrir zıvrır işler. Farklı işler için askeri geçmişimi kullanıyordum. Bazen birilerinin bir yere gitmesine eşlik ediyordum. Bazen bu kişiler gitmeye gönüllü olmuyorlardı.”

“Benim gibi mi?”

Will tekrar Emma’ya bakıp alaylı bir tavırla gülümsedi. Tanıştıklarında da böyle gülmüştü. “Senin isteksiz olduğunu hatırlamıyorum.”

Emma’nın onu bu kadar çabuk bırakmaya niyeti yoktu. “Sadece Jake’in hatırına. Eğer Jake sana ihtiyacım olduğu konusunda ısrar etmeseydi, asla seninle gelmeyi kabul etmezdim.”

Jake’in konusu geçince ikisi de duruldu. Onun son olarak görüldüğü yerin tam tersine gidiyorlardı. Takip edebilecekleri ipuçları da yoktu. Emma geriye gittiklerini hissetti.

Beşinci Bölüm

Ertesi akşam, Will ve Emma eski evlerin olduğu dar bir sokağa girdi.

“İşte şu. Soldaki kahverengi ev.” Emma birkaç ev aşağıdaki tek katlı evi gösteriyordu. Çimlerin biçilmesi gerekiyordu. Oldukça uzamışlardı. Rüzgârdan aşınmış olan dış cephenin boyası dökülüyordu. Araba yolunda, eski bir Buick marka araba duruyordu.

Saçında yer yer beyazları olan sarışın bir kadın ön kapıdan çıktı. Oldukça dar bir kot pantolon ve aynı derecede dar, kırmızı, triko bir tişört giyinmişti. Çantasını omzuna asıp arabasına bindi.

“İti an çomağı hazırla,” diye mırıldandı Emma. Onu görünce güvensizlik ve aşağılanmışlık duygusu geri gelmişti.

“O mu?”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Emma dudağını ısırды. “Evet, o.”

Araba park yerinden çıkıp onların tam tersi yöne git-

meye başladı. Onlar da birkaç mil boyunca arabanın peşinden gittiler. Sonunda araba bir park yerine girdi. Will bloğun arkasından geçip gerilerde bir yere park etti.

Will, Emma'ya döndü. "Sen geride dur. İzin ver onunla ilk ben konuşayım."

"Biliyorum. Alıştım artık."

"En son bara gittiğimizde yaptığın gibi pis heriflerle flört etmek de yok," dedi. Tanıştıkları geceye getirmişti lafı.

Emma kahkaha attı. "Evet, sen dekolteli garson kızlarla flört etmediğin sürece sorun yok."

"Anlaştık." Eğilip Emma'yı öptü. "İyi misin?"

"İyiyim. Bitirelim şu işi."

Girişe kadar yan yana yürüdüler. Will kapının yanındaki kaldırımında durdu.

"Eğer iki dakika içinde içeri girmezsen, ben gelip seni alacağım."

"Anladım."

Will tereddüt ederek girişte durdu. Emma, onun kendisini burada bırakmaktan nefret ettiğini biliyordu ama Emma'nın annesinin onu görme riskini göze alamazlardı. Eğilip Emma'yı öptü. Dudakları sert ve ısrarcıydı. Emma ona karşılık vermeden önce bir an durdu. O da Will kadar hevesliydi. Will istemeden geri çekildi. Emma soluksuz kalarak onun yüzüne baktı.

"Bu da neydi?"

"Bu gece buradan kiminde çıkacağımı sana hatırlatmak istedim." Emma'yı bıraktı. İçeri girmeden önce dönüp ona

göz kırptı.

Emma derin bir nefes alıp hızla atan kalbini yavaşlatmaya çalıştı.

“Selam bebek. Birini mi bekliyorsun?”

İnce yapılı, yağlı saçlı bir adam park yerinden ona doğru geliyordu. Sürekli gelen bir müşteriye benziyordu. Çok fazla alkol alıp sigara içtiği, yeterince yemediği ve gün ışığı görmediği için teni solgundu.

Emma kaşlarını kaldırdı. “Seni beklemiyordum,” diye cevap verdi. Sesi sertti.

“O zaman dışarıda tek başına ne yapıyorsun?” Emma’ya doğru gelip eğildi ve onun saçını kokladı.

Emma midesi bulanarak gözlerini kıstı ve adamdan bir adım uzaklaştı. “Beni duymadın sanırım. *İlgilenmiyorum.*” Adama sırtını dönüp kapıya bakmaya başladı.

Adam sert bir şekilde onun omzunu tuttu. Emma kasıldı.

“Hanımefendi ilgilenmediğini söyledi,” diye derinden bir erkek sesi geldi arkalarından.

Emma dönüp baktı. Koyu renk saçlı bir adam, ayyaşı duvara yaslamıştı. Yeni gelen adam, Will kadar yapılı değildi. Emma, adamın ayyaşı hiç zorlanmadan duvara yapıştırmasına şaşırdı.

“Sanırım hanımefendiye bir özür borçlusun,” dedi.

“Sorun değil. Gerek yok...” dedi Emma. Yavaşça kapıya doğru gidiyordu.

Ayyaş herif, Emma’yı izliyordu. Şişmiş gözleri yardım dilenir gibiydi.

“Bence gerek var,” dedi koyu renk saçlı adam. Sesinde bir umursamazlık vardı. Adamda hiç duygu olmaması Emma’yı korkuttu. Ayyaş adama tekrar vurdu. Ayyaşın kafası arkasındaki duvara gürültüyle çarptı.

“Ben... n... n... üzgünüm.” diye kekeleydi.

Koyu renk saçlı adam onu kenara atarak bıraktı. “Defol git buradan.”

Adam park yerine doğru sendeleyerek gitti. Park etmiş arabaların arasından topallayarak yürüdü ve gözden kayboldu.

“İyi misiniz?” Adamın sesi alçaktı. Emma’ya bakınca gözleri yumuşadı.

Emma’nın kalbi hızla atıyordu. Az önce neler olduğundan emin değildi ama bu adamın yanında olmasının kötü bir fikir olduğu kesindi. “Evet...”

“Emin misiniz?”

Adamda ona tanıdık gelen bir şeyler vardı ama kim olduğunu çıkaramıyordu.

“Geliyor musunuz, gidiyor musunuz?” Gözleri koyu renkli ve etkileyiciydi. Tıpkı saçları kadar siyahtı.

Nereden tanıyordu bu adamı? Tam dilinin ucundaydı. “Efendim, ne dediniz?”

Adam kahkaha attı. “Belki de iyi değilsinizdir. Gidiyor musunuz yoksa içeri mi giriyorsunuz diye sordum.”

Emma zihnindeki karışıklıktan kurtulmaya çalıştı. “Beni kurtarmış olman, sana bir şey borçlu olduğum anlamına gelmez.” Kapıya doğru gitti.

Adam da hemen arkasından geldi. “Madem içeri giriyorsunuz, ben de size eşlik edeyim. Tekrar başınıza bir şey gelmesin.”

Emma içeri başka bir adamla girerse, Will’in nasıl tepki vereceğini hayal edebiliyordu. Karanlık park yerinde bile, adamın göz alıcı olduğu belliydi. Adama utanarak baktı. “Gerek yok. Erkek arkadaşım içeride beni bekliyor.”

Adam daha da yaklaştı. “O zaman seni yalnız bıraktığı için erkek arkadaşın tam bir ahmak.” Bir saniyede Emma’nın yanına gelerek kulağına eğildi. “Daha dikkatli olmalı.” Sesi büyüleyiciydi. Gözlerini Emma’dan ayırmadan kapıyı açtı.

Emma adamın yanından geçti. Hisleri yine karışmıştı. Girişte durup Will’i görebilmek için içeriye baktı. Adamın arkasından gelmeyeceğini umuyordu.

Will karşı köşedeki bir masada oturmuştu. Elinde bira şişesi vardı. Kıvrıkcık saçlı, sarışın bir kadın masaya eğilmişti. Will’in kolunu okşuyordu. Annesiydi bu. Emma boş bir masa bulup oturdu. İçinde yükselmekte olan huzursuzluğunu bastırmaya çalışıyordu. Will ona hızlıca bakıp tüm dikkatini tekrar karşısındaki kadına verdi. Will’in annesine gösterdiği ilginin de planın bir parçası olduğunu biliyordu ama annesinin Will’e doğru eğilişini görmek tüylerini diken diken ediyordu.

Annesi tüm hünerlerini sergilerken, arkada bir şarkı çalıyordu. Will rolünü iyi oynuyordu. Yüzü ciddiye, önemli bir konuyu konuşmaya dalmış gibiydi.

“Ya masadan kalkacak ya da beni kovacaksın. Ama masada içki olmadığı için ilkinin yapacağını tahmin ediyorum.”

Emma başını kaldırıp baktı. Az önce kendisini kurtaran adamın yanında durduğunu görünce şaşırdı. Adam yüzünden Will'i göremiyordu.

"Ah... durum biraz karışık," dedi. Açıklama yapmak zorunda hissettiği için de kendine kızdı.

Adam zarif hareketlerle geçip tam karşısına oturdu. "Ben iyi hikâyeleri severim." Koyu renk olan gözleri parıldadı.

Will, Emma'nın masasına bakınca önce gözlerini kocaman açtı, sonra da kıstı.

Emma karşısında oturan adama baktı. Yine onu bir yerlerden tanıdığını hissetti. Adamın hafif dalgalı siyah saçları, koyu renk gözleri ve yüzündeki gizem ona egzotik bir hava katıyordu. Orta boylu, ince yapılı ve Will'den daha minyondu.

"Daha önce tanışmış mıydık?" Emma adama bakarak başını yana eğdi. Sesi sertti.

Adamın siyaha çalan gözleri hayretle parıldadı. Gülümsemi. "Hayır. Seninle tanışmış olsam kesin hatırlardım."

Will tekrar onlara baktı. Bakışları soğuktu. Emma'ya, annesinden daha fazla ilgi göstermeye başlamıştı. Adam her şeyi berbat etmeden önce Emma'nın ondan kurtulması gerekiyordu.

"Bak, dışarıda olanlar yüzünden sana bir şeyler borçlu olduğumu sanıyorsun ama yanılıyorsun. Bir şey borçlu değilim."

Adam kahkaha attı. "Çok sertti."

“Doğru olan bu. Ayrıca, benim karışık hikâyem seni hiç ilgilendirmez. O yüzden, eğer senin için bir mahsuru yoksa...” Sesini alçaltarak kaşlarını kaldırdı.

Adam dirseğini masaya dayayıp iyice yaklaştı. “Tamam, anladım ben. Bir şartla giderim.”

“Ne?” diye sordu Emma ama hemen pişman oldu. Adamı daha önce yollamalıydı.

“Bana adını söyle.”

“Zamanımı boşa harcayıp sana adımı söyleyebilirdim ama gerçek adım olmazdı söylediğim. O yüzden, boşver git-sin.”

Adam, Emma’yı süzdü; gözlerinden onu takdir ettiği belliydi. “Tamam. Seninle bir anlaşma yapacağım. Seni bir kez daha kurtarırsam, bana adını söyleyeceksin. Gerçek adını.”

Will, her an oraya gelecek gibi bakıyordu.

Adam, Emma’nın öfkesini görüp kahkaha attı. “Adil bir anlaşma. Seni tekrar kurtarma şansım nedir ki? Seni bir kez daha görebilir miyim, o bile belli değil.”

Adam haklıydı. Emma’nın bu anlaşmadan kârlı çıkması daha yüksek bir ihtimaldi. “Tamam.”

Adam elini uzattı. “El sıkışalım.”

“Tamam,” diye homurdanarak elini uzattı Emma. Adam Emma’nın elini tutup çevirdi. Tadını çıkararak öptü. Emma’nın kolunda bir ürperti oldu, sanki bir elektrik akımı geçiyor gibiydi. Başı döndü.

“Tekrar görüşene kadar, hoşça kal,” dedi ciddi bir ses

tonuyla, sonra Emma'nın eli bıraktı.

Emma'nın omurgasında bir ürperti oluştu. Böyle bir ihtimal varmış gibi söylemişti.

Adam ayağa kalkıp arkasına hiç bakmadan kapıya doğru gitti.

Bu adamla iki kez karşılaşmak çok fazlaydı. Emma'nın aklı karıştı. Emma bu konuyu fazla düşünemedi, annesi ve Will'in dikkatini bu kadar çeken şeyi görmek için arkasına baktı. Annesinin gözleri Emma'nın gözlerine kilitlendi. Emma korku ve dehşetle nefessiz kaldı. Annesinin ağzı bir an açık kaldı. Sonra Emma'nın adını söyledi. Emma'nın göğsü heyecandan sıkıştı.

Annesi kalkıp Emma'nın masasına doğru gelirken Will başını iki yana salladı.

Annesi elini kalçasına koydu ve küçümseyerek Emma'ya baktı. "Bilmeliydim."

Emma altı yıldır ilk kez annesinin yüzüne baktı. Kadın daha yaşlı ve daha sert görünüyordu. Yıllardır içtiği sigara yüzünden kazayağı bölgesinde ve dudak kenarlarında daha derin çizgiler oluşmuştu. Kadın bunları makyajla kapatmaya çalışmıştı. Bluzu dekolteliydi. İri göğüslerini ortaya çıkarıyordu. Yıllardır kullandığı kimyasal ürünler yüzünden, saçları kuru ve kırıktı. Karmakarışık duruyorlardı.

"Hep benim erkeklerimi çalmaya çalıştın zaten."

Emma başını iki yana salladı, kocaman açtığı gözleriyle bu söylenenleri reddediyordu. Annesi onu her zaman psikolojik olarak ezmeyi başarıyordu. "Hayır..."

Kadın tiksintiyle homurdandı. “Yalan. Şu anda ne yapıyorsun? Hoş bir adamla konuşuyordum ve artık benimle ilgilenmediğini görünce şaşırdım. Adam sana bakmakla meşguldü.”

Etraftaki insanlar da ona bakmaya başlayınca, Emma iyice utandı.

Will, “Brandy, hadi oturup konuşalım,” diyerek arkadan geldi. Elini annesinin sırtına koymuştu.

“Burada ne arıyorsun, Emmanuella?” Annesi masaya doğru eğilmiş, gözlerini nefretle kısmıştı.

Emma bu adı duyunca ürperdi. Bu adı her duyduğunda, korku çok yakında oluyordu.

“Brandy.” Will’in sesi sert ve kesindi.

Annesi Will’in söylediğini yapınca, Emma şaşırdı. Will bir sandalye alıp masaya oturdu. Kadını sıkıştırdı.

Brandy nefesini tutarak Will’e döndü. “Sen de mi bu işin içindesin?”

Will kadına yaklaştı. Sesini alçaltarak yatıştırıcı bir tonda konuşmaya başladı. “Bir tane daha bira ister misin, Brandy?”

Kadın cevap vermeyince Will bunu evet olarak algıladı. Bir garson kız çağırıp iki bira istedi.

Brandy, Emma’ya ters ters bakıyordu. “Hâlâ bira içmeyecek kadar yüksekte biri misin?”

Emma sessiz kaldı. Kalbi şakaklarında atıyordu. Annesinin bir daha ona böyle davranmasına izin vermeyeceği konusunda yemin etmişti. Ama o anda tüm çocukluk kâbusları-

nı yeniden yaşıyordu.

“Burada ne arıyorsun, Emma?” diye tekrar sordu annesi. “Adamın bana sorduğu sorulardan yola çıkarsak, baban hakkında bilgi almaya mı çalışıyorsun?”

“Adımı neden Emmanuella koydun?”

Annesi şaşırılmış görünüyordu. “Gerçekten bunu mu soruyorsun?”

Garson kız biraları getirdi. Brandy şişeyi alıp bir yudum içti. “Baban ısrar etti. Bu yüzden koydum. Her ay gönderdiği çekler dışında sana olan tek katkısı bu.”

“Her ay çek mi gönderdi?” Annesi hep babasının onları terk ettiğini söylerdi.

“Evet. Ta ki sen eve gelip benim sevgilimden hamile olduğunu söyleyene kadar.”

Will kaşlarını kaldırdı.

“Anne, ben senin sevgilinden hamile kalmadım. Eylülde okula başladıktan sonra eve bile gelmedim. Hamile olduğumu sana Noel’de söyledim. Erkek arkadaşın, nasıl bebeğin babası olabilir?”

Annesi dikleşip bir yudum daha aldı. “Sana nasıl baktığını biliyorum. On dört yaşından sonra hepsi sana nasıl baktılar biliyorum. Ayrıca, eğer benim sevgilimden hamile kalmadıysan, baban hamile olduğunu nereden biliyordu?”

Bir an Emma’nın başı döndü. “Ne demek biliyordu?”

“Sen Noel için eve gelmeden hemen önce baban aradı. Daha önce beni hiç aramamıştı. Senin hamile olduğunu söyledi. Benden, sana onun telefonunu ve adresini vermemi is-

tedi. Onu aramanı istiyordu.”

“Ne? Neden bana bunu hiç söylemedin?”

“Çünkü bana para göndermeyi kesmişti. Ben para alamıyorsam, o da istediğini alamayacaktı.”

“Ama ya ben, anne? Ya benim istediğim şeyle?”

Annesi omuz silkip bir yudum daha içti.

“Bizim o isme ihtiyacımız var, Brandy,” dedi Will. Sesi sertti.

Kadın yüzünü buruşturup kahkaha attı. “Neden söyleyecekmişim size?”

“Doğru olan bu olduğu için olabilir mi?” Will kaşlarını kaldırmıştı.

Brandy parmağıyla Emma’yı işaret etti. “Bu kızın bana ne yaptığını biliyor musun? Hayatımı nasıl mahvettiğini? Ondan uzun zaman önce kurtulmalıydım, ama o izin vermedi.”

“O dediğin Emma’nın babası mı?”

Brandy birasının geri kalanını içti ve şişeyi masaya vurdu. “Aynen öyle.”

“Bu beladan kendine epey kâr çıkarmışsın gibi görünüyor.”

“Hımm...”

Bir an için Will’in yüzü sertleşti. Will o oynak gülümsemesini takınmadan önce, Emma onun alnında atan damarı gördü. Will dudaklarını Brandy’nin kulağına yaklaştırdı. “Peki ya ben sana daha fazla para kazandırırsam?” Sesinde bir baştan çıkarıcılık vardı. “Çektiklerin için daha fazla taz-

minat olarak düşün.”

Kadın daha da dik oturdu ve başını Will’e doğru çevirdi. Burun burunaydılar. Kadın gözlerini kısınca, Emma, annesinin gözündeki o tanıdık parıltıyı gördü. Kadın ne istediğini bulduğunu düşünüyordu. “Eminim adam hâlâ kızını arıyordur.” Will başını kaldırdı. Kelimeleri yumuşak ve baştan çıkarıcıydı. “Eminim onu bulana iyi bir ödül verir.”

Annesi Will’in birasını alıp şişenin ağız kısmına baktı. “Aramaya, onu sormaya devam etti. Onun nerede olduğunu bilmediğim için söyleyemedim. Adamın neden o kadar üzülüğünü bilemiyorum.”

“En son ne zaman aradı?”

“Geçen ay.”

Emma nefesini tuttu. Annesi gözlerini kaldırıp ona baktı.

“Eğer ben ona sahip olamadıysam, senin de olmanı istemedim.”

Sonunda, Emma annesinin ondan neden bu kadar nefret ettiğini anlamıştı.

“Onu sevdin mi, anne?”

Annesinin gözleri yumuşayıp doldu. Kadın şişeyi alıp bir yudum içti. “Aşkın bununla ne alakası var? Aşk, zayıf ve ileri görüşlü olmayan insanlar içindir. Aşk insana acı ve kalp ağrısından başka bir şey getirmez.”

“Sence babası Emma’yı neden istiyordur, Brandy?” diye sordu Will.

Brandy gözlerini devirdi. “Tanrı bilir. Ben nedenini hiç sormadım.”

“Onca yıl sana para ödemiş. Sence çok parası mı vardı?”

Parayı duyunca kadının yüzü aydınlandı. “O güçlüydü.”

“Zengin mi demek istiyorsun?”

“Evet, zengindi de ama farklıydı. Sanki adamdan gerçek bir güç yayılıyor gibiydi. Onun gibi bir adamla hiç olmamıştım. Bana dokunduğunda, bazen elektrik çarpıyor gibi olur-
dum.”

Will, Emma’ya bilmiş bir bakış attı. Bir şeyler bulmuşlardı.

Kadının yüzü karardı. “Ama uzun süre benimle kalmadı. Beni yatağa atıp gitti.”

Will, Brandy’nin elini tuttu. Yüzü yumuşamıştı. Sesini alçalttı. “Brandy, izin ver sana yardım edeyim. Hak ettiğin maddi tazminatı almana yardım edebilirim. Tek yapman gereken bana adamın adını ve numarasını vermek.”

Kadın gözlerini kısıp Will’den sonra Emma’ya baktı. “Babana bir anda neden bu kadar ilgi gösterdin, Emmanuel-la? Gelip seni soran adamlarla bir alakası var mı?”

Will gerildi. “Ne adamları?”

Annesi, Emma’ya baktı. “Armut dibine düşer, değil mi, Emma? Hep çok asil biri gibi davrandın. Sanki soylu biriymiş gibi. Sanki benden çok iyi biriymişsin gibi. Ama şu haline bak. Sadece bir adamla olamıyorsun, Emmanuella. Kanında yok.”

“Brandy, hangi adamlar?” Will sesini tehditkâr bir şekilde alçaltmıştı.

Kadın teslim oluyormuş gibi alayla ellerini kaldırdı.

“Dost acı söyler. Ben Emma’nın çapkınlık yapmasına bir şey diyemem.”

Will’in yüzü kızardı.

Emma, Will’in, annesine fiziksel bir zarar vermesinden korktu. O da bunu istiyor olsa da. “Anne, hangi adamlar? Ne istediler?” diye sordu.

“Seni arıyorlardı. Seni hiç görüp görmediğimi sordular. Başının dertte olduğunu. sana yardım etmek istediklerini söylediler. Başını nasıl bir belaya soktun? Yine mi hamile bıraktırdın kendini?”

Emma yüzünün renginin attığını hissetti.

“Öyle oldu, değil mi?” diye sırtarak sordu annesi.

“Brandy, o adamlar Emma’ya zarar vermek istiyorlar. Bana numaralarını verebilir misin?”

Kadının yüzünden sinirlendiği belliydi. “Bende numaraları yok. Yırtıp attım. Emma’yı bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim.”

“Ya babasının numarası?”

“O da yok bende.”

Will cebinden bir parça kâğıt çıkarıp kadının elinin yanına koydu. “Eğer bu numaralardan birine denk gelirsen, beni aramanı rica ediyorum.”

Brandy notu alırken Will’in elini tuttu. “Seninle de kalmayacağını biliyorsun. Sadece bir adamla olmak onun kanında yok.”

Will sanki elinin üzerinde bir yılan varmış gibi Brandy’nin elinden kurtuldu. Ayağa kalkıp Emma’yı da yerinden kal-

dırdı. “Emma, gitme zamanı geldi.”

“Geri gelme, Emmanuella. Buralarda seni bekleyen yok.”

Emma, Will’in tereddüdünü hissetti. O konuşmadan, Emma atıldı. “Merak etme, anne. Seni tekrar rahatsız etmeyeceğim.” Will’in konulu tutup onu çıkışa götürdü.

Will elini Emma’nın sırtına koyup onu park yerine götürdü. “Tanrım, Emma. Çok üzgünüm. Annenin kötü olduğunu söylemiştin ama bu kadarını ben bile tahmin etmiyordum.” Emma’ya sarıldı.

Emma gerildi. Annesiyle karşılaştıktan sonra savunmaya geçmişti. Will’in kollarından çıkıp arabaya gitti. “Sorun değil. Beklediğim bir şeydi.”

“Beni neden uyarmadın?”

Emma durup Will’in yüzüne baktı. Adam, Emma için üzgündü. O anda Emma, ister Will’in iddia ettiği gibi kendisini gerçekten sevdiği için isterse kolundaki işaretin onu Emma’ya mistik bir şekilde bağladığı için olsun, Emma’yı korumak için her şeyi yapacağını anladı. Teoride bu kulağa harika geliyordu. Emma’nın bir yanı dertlerini biriyle paylaşacağı için rahatlamıştı ama bu durumun, Will’i tehlikeli bir hale getirdiğini de biliyordu. Emma’dan bir şeyler saklayacaktı. Emma’nın acı çekmesini engellemek için karşılaşacağı zorluklara aldırmayacaktı. “Çünkü o zaman onu görmeye gelmezdik. Sen fikrini değiştirdin ve bu bilgilere ulaşamadık.”

“Yeterince şey öğrenemedik. Buna değmezdi.”

Emma sinirlendi. “Ben porselen bebek değilim, Will. Neredeyse yirmi yedi yıldır kendime bakabiliyorum. Senin bana bakmana gerek yok.” Will kollarını uzattı ama Emma onu itti. “Buna değerdi ve sen de bunu biliyorsun. Bilgi aldık. Tamam, çok fazla bir şey öğrenemedik ama benim annemle yaşadığım yıllar boyunca öğrendiğimden daha çok şey öğrendik.”

Will elini öfkeyle saçlarında gezdirdi.

“Bu böyle gitmeyecek, Will.”

Will kolunu indirirken yüzünden önce incindiğı, sonra da öfkelen-diğı anlaşılıyordu. “Sen ne diyorsun, Emma?”

“Biz, böyle devam edemeyiz.”

Will gözlerini kıstı. “Önerin nedir? Ayrılalım mı? Kansas’ta söylediğin gibi mi? Sana olan sadakatimi kanıtladığımı sanıyordum.”

“Hayır. Evet.” Emma da sinirlenmişti. “Ama beni incitecek şeylerden korumaya çalışırsan, sana güvenemem. Ben çocuk değilim. Birlikte karar vermemiz gerek.”

“Benim işim seni korumak.”

“Bana zarar gelecek diye bulduğumuz ipuçlarının peşinden gitmezsen, beni nasıl koruyacaksın? Aklınla değil, kalbinle düşünüyorsun. Senin aklınla düşünmen gerek.”

Will ondan uzaklaştı. Küfür ederek arabaya bindi. “Gidelim.”

Emma da onun peşinden arabaya bindi. Emma hangi duygusuna güvenmesi gerektiğini bulmaya çalışırken, Will ön camdan dışarı bakıyordu.

Will anahtarı kontağa soktu. “Sence yalan mı söylüyordu? Numaralar var mıdır onda?”

“Hayır, sanmam. O, anı yaşar. Asla uzun süreli düşünmez. Eminim numaralara bir daha ihtiyacı olmayacağını düşünmüştür.”

Araba çalıştı. “Çok yanıldığını biliyorsun. Sen onun gibi değilsin.”

Emma dönüp hayretle Will’e baktı. Değil miydi? Annesinin haklı ya da haksız olduğunu kanıtlayacak kadar uzun süre bir adamla birlikte olmamıştı hiç. Belki de bu bile yeterdi.

Will’in sesi yumuşadı. “Sen *hiç de* onun gibi değilsin.” Sessizce, araba kullanarak otele geldi.

Emma ona inanmak istiyor ama rüyası zihninde dönüp duruyordu.

Altıncı Bölüm

Emma yine bir kâbusla uyandı ama Will'e bir şey söylemedi. Her ne gördüyse, epey sarsılmıştı ve huzursuzluğu sabah da devam etti.

Otele dönüp hemen yatmışlardı. Sorunları çözülmemişti. Gün doğunca, Will onun hakkı olduğunu fark etti. İşini doğru yapmadan, onu korumaya çalışıyordu. Ama bunu onaylaması kursağında kaldı. Bunu yapması hiç doğru bir şey değildi.

Ona masasındaki adamı sormak istiyor ama annesinin sözlerini hatırlatır diye endişeleniyordu. Zaten yeterince ağır olan bu sözleri tekrar hatırlatıp ona sıkıntı vermek istemiyordu.

Emma'nın babası hakkında biraz bilgi almışlardı ama Will adamdan güç yayıldığından ve kadına elektrik vermesinden fazla şey öğrenmek istiyordu. Adamın adını bile bilmiyorlardı. Sadece Emma'nın eşsiz güçlerinin kaynağının

babası olduğu konusundaki şüphesi netleşmişti. Ama babasının kim olduğunu hiç bilmiyorlardı. Ya da ne olduğunu. Tuhaf şeyler oluyordu ama Will aklını normal ve gerçek olaylara vermek zorundaydı. Ama bunu ne kadar başarabileceğini bilemiyordu.

Will, Emma'ya baktı. Yatağa uzanmış, televizyon seyreliyordu. Yanağını yastığa koyup kıvrılmıştı. Sessizliği boğucuydu. Ona söylemediği şeyler Will'in aklını kurcalıyordu. Özellikle de ilişkilerinin yürümeyeceği bombasını patlattıktan sonra. Emma onu terk etmeyi mi düşünüyordu?

Will de yanına uzandı. Göğsünü Emma'nın sırtına dayadı ve kulağına fısıldadı: "Özür dilerim."

Emma dönüp ona baktı. Gözleri temkinliydi. "Ben de özür dilerim. Tüm bunlar benim için çok yeni. Gördüğün gibi, bu işte çok da iyi değilim."

Will, Emma'yı sırtüstü yatırdı. Yastığa yayılmış olan saçlarını okşadı. "Ben de öyle. O zaman, birlikte öğrenelim. Olur mu?"

Emma'nın gözlerinde kararsızlık vardı. Sonra hafifçe gülümsedi. "Tamam."

Will ona ne düşündüğünü sormak istedi. Neden tereddüt ettiğini. Ama Emma'nın asla cevap vermeyeceğini biliyordu.

"Joplin'de kalmanın bir anlamı yok. Kansas'a gitmek istiyorum ama bu gece yarısına kadar benim evime de giremeyiz. O yüzden, bir sürü boş saatimiz var."

Emma yorgun bir şekilde gülümsedi. "Sen mükemmel bir âşıkısın, ama saatler sürmez."

Will kahkaha attı. “Ben onu söylemiyordum. Ben önerilere açığım ama madem sen söyledin, kulağa çok hoş geliyor.” Söylediğini kanıtlamak için eğilip Emma’yı öptü. “Sarım bu bir ilk olacak. Barışma seksi.”

Will, Emma’nın itiraz edeceğini düşündü. Ama Emma kollarını Will’in boynuna dolayıp onu kendine çekti. Will’e sarılıp hem kararlı bir tavırla hem de umutsuzca onu öptü. Will’in canı sıkıldı.

Geri çekilip Emma’nın yanağını okşadı. “Bunu yapmak zorunda değiliz.”

Emma bir an tereddüt etti ama sonra, “Çeneni kapat ve öp beni, Will,” dedi.

Will ona itaat etti ama bu itaatkârlığının Emma’nın emirlerine uymak zorunda olmasıyla pek alakası yoktu. Büyük bir tutku ve çaresizlik içinde seviştiler. Sonra ter içinde, birbirlerine sarılarak uzandılar. Emma tavana bakarken, Will onun yüzünü izledi. Ona ihtiyacı olan şeyi nasıl verebileceğini düşünüyordu.

Jake.

Emma’nın Jake’e ihtiyacı vardı. Will onu bulmak için her şeyi yapıyordu. Ama bunlar onu bulmaya yetmiyordu.

“Neden bana öyle bakıyorsun?” diye sordu Emma. Hâlâ tavana bakıyordu.

“Çünkü seni yeterince alamıyorum.”

Emma kahkaha attı. “Beni yeterince aldın zaten, numaracı. Bana şiir okumana gerek yok.”

Will hızla sıçrayarak Emma’nın başının ucuna geçti.

Emma'nın kollarını şakacı bir tavırla yukarı kaldırdı. "Seni ne kadar sevdiğimi kanıtlamamı ister misin?"

Emma şaşırarak gözlerini açtı. "Neyi kanıtlayacaksın?"

"Seni ne kadar sevdiğimi."

Başını hafifçe iki yana sallayarak gözlerini kaçırdı. "Will..."

"İstedğin kadar kabul etme, ben seni yine de seviyorum." Will onu öpüp elini yavaşça kolundan aşağı doğru kaydirdi ve Emma'nın göğsünü buldu. Emma inledi.

"Lütfen benim sana olan sevgimi küçümseme," diye dudaklarının arasından mırıldandı.

Will onun başını kaldırınca Emma gözlerini açtı. Will, Emma'nın kahverengi gözlerine baktı. Gözlerinin onun neler düşündüğü konusunda kendisine bir fikir vermelerini umuyordu. Ama Emma sırttı. "Eğer özür dilersem, bu tekrar barışma seks yapacağımız anlamına mı gelir?"

"Hayır, ama beni baştan çıkarmış olursun. Ben senin seks oynucağın değilim." Yanına uzanıp Emma'yı kollarına aldı. "Hadi öğle yemeği yiyelim. Sonra benim evime gitmeden önce bir şeyler yaparız. Bir önerin var mı?"

Emma bir süre sessiz kaldı. Sonra, "Gidip büyükannemi görebiliriz. Lamar'da yaşıyor. Yolumuzun üzeri," dedi.

"Senin büyükannen mi var?"

Emma güldü. "Tabii ki büyükannem var. Bardaki halini gördün ama annem mantar gibi yerden bitmedi."

"Neden daha önce ondan bahsetmedin?"

"Çünkü büyürken büyükannemi çok az gördüm. Annem

ve o pek anlaşılamazlardı. Benimle ve babamla ilgili bir şey olduğunu sanıyorum. Annem ben doğduktan hemen sonra Joplin'e taşınmış ama büyükannem bize yardım edebilir belki. Her halükârda, ondan daha düzgün bilgiler alırız."

"O zaman yemek yiyip gidelim."

Emma saate baktı. "Saat neredeyse on bir. Oraya gitmemiz bir saat alır. Büyükannem yemek yapmayı severdi. Emimin o bize öğle yemeği verir."

Ev yapımı yemeği düşününce, Will'in midesi kazındı. En son ne zaman restoran yemeği dışında bir şeyler yediğini hatırlayamıyordu.

Bir saatten az bir süre içinde Lamar'a vardılar. Will eski bir sokaktan geçiyordu. Evlerin tepelerinde büyük ağaçlar vardı. Emma büyükannesinin evinin hangisi olduğunu hatırlayabilmek için sokaktaki evlere bakıyordu. "Üniversite için evden ayrıldığımdan beri hiç gelmemiştim. Ondan önce de çok az geldim," dedi özür diler gibi.

Tam vazgeçmek üzereyken, verandasında pembe bir güneşlik olan, küçük, beyaz evi gördü. "Şurada!" Ev hatırladığından daha küçüktü. O yüzden biraz tereddüt etti ama küçük bir kızken içine para attığı, soluk beyaza boyanmış dilek kuyusunu tanıdı. Kocaman kartopu çiçeği hâlâ evin köşesindeydi. Ama artık daha büyük ve daha bakımsızdı.

Will arabayı kaldırıma park etti. "Sence evde midir?"

Emma bir an eve baktı. Fırfırlı, beyaz perdelerin arka-

sında bir hareket olmasını bekledi. “Muhtemelen evdedir. Benim üniversitedeki ilk senemde emekli olmuştu. Her zaman evde vakit geçirmeyi seven biri olduğunu hatırlıyorum.” Emma arabanın kapısına uzandığı sırada Will kolunu tuttu. Emma dönüp ona baktı.

Will güven verici bir şekilde gülümsüyordu. “Gitmek istediğin anda, tek kelime söylemen yeter.”

“Merak etme. Büyükanmem, annemin tam tersidir. Onu seveceksin.” Emma arabadan inip Will’i beklerken evi izledi.

Ön kapıya birlikte gittiler. Emma kapıyı çaldığı sırada verandada yan yana duruyorlardı. Yandaki pencerenin perdelerinin arasından beyaz saçlı biri belirdi. Emma gülümsedi. Kapı açılınca, ufak tefek bir kadın ellerini göğsünde birleştirip hayretle kaşlarını kaldırdı.

“Emma?”

Kadın ona sarılırken, “Büyükanne!” diye bağırdı Emma. Emma’nın korktuğu olmuştu. Büyükannesi ağlıyordu. “Büyükanne? İyi misin?”

Kadın geri çekilip ev kıyafetinin cebinden çıkardığı bir mendille gözlerini kuruladı. “Mutluluk gözyaşları bunlar! İçeri gel.” Durdu ve sonunda Will’i fark etti. “Yanında getirdiğin bu genç adam kim?”

“Büyükanne, bu...”

Will elini uzattı. “Will Davenport, efendim. Rahatsız ettiğimiz için özür dilerim.”

Will’in, büyükannesine gösterdiği saygı Emma’yı şa-

şırttı. Ama ne de olsa Will insanları etkileme konusunda uzman-
landı. Ama o anda Will çok içten görünüyordu. Emma bir
anda böyle birini büyükannesiyile tanıştırdığı için gururlandı.

Yaşlı kadın, Will'e dikkatle bakıp onun elini sıktı. Sonra
elini bırakıp Will'in koluna hafifçe vurdu. "Ne rahatsızlığı!
Kutlama nedeni bu!" Emma'ya dönüp elini tuttu ve onu içeri
çekti. "Seni ne kadar özlemişim, Emmanuella."

Nedense, sadece büyükannesinin gerçek adını kullan-
ması Emma'yı rahatsız etmiyordu. Emma bir an için suçluluk
hissetti. Annesi ile büyükannesinin geçinememesi onu ziya-
ret etmemesi için bir neden değildi. Ama zaten hayatının son
üç yılı hep kaçarak geçmişti. Büyükannesinin kurabiyeleri
ve çayı için iyi bir zaman değildi.

Ev tıpkı hatırladığı gibiydi. 1960'lerden kalma kanepen-
nin ve koltukların yıpranmış kenarlarına dantel örtüler seril-
mişti. Duvar kâğıtlarının rengi solmuştu. Pencerelerde eski
püskü perdeler vardı. Ev küçüktü. Geçen yüzyılın ortalarında
yapılmış tipik bir yerdi. Emma bu evin hep temiz ve düzenli
olduğunu hatırlıyordu. Daha da önemlisi, insanı çekiyordu.

Büyükannesine gelmek, eve gelmek gibiydi.

"Öğle yemeği yediniz mi, çocuklar?" diye sordu büyük-
annesi.

"Hayır."

Kadın ellerini birleştirip gülümsedi. "O zaman, ben size
bir şeyler hazırlayayım."

Emma omzunun üzerinden Will'e bakıp, *ben sana söy-
lemiştim* bakışı attı.

Will sırtıttı. "Size zahmet vermek istemeyiz, Bayan Thompson."

Kadın elini salladı. "Hiç zahmet olmaz. Kendimden başkası için çok nadir, yemek yapıyorum."

Emma mutfak masasının, sentetik kumaşla kaplanmış sandalyelerinden birine oturdu. Çocukluğundan beri hiçbir şey değişmemiştir. Will de gülümseyerek yanına oturdu. Will'in büyükannesini seveceğini biliyordu. Aslında onu sevip sevmemesi umurunda olmamalıydı ama umurundaydı. Buna şaşırmıştı.

Büyükannesi buzdolabını açıp malzemeleri çıkarmaya başladı. "Umarım kızarmış tavuk seversin, Will. Küçük bir kızken Emma çok severdi." Tezgâha dönmeden önce Emma'ya göz kırptı. "Yarınki kilise pikniği için yapacaktım ama daha iyi bir sebebe vesile oldu."

Emma büyükannesinin masasına oturunca tanıdık bir ev hissiyle doldu. Bu duyguyu nasıl unutmuştu?

"Emma, oğlun nerede? Annen birkaç yıl önce bir oğlun olduğunu söylemişti."

Emma'nın gözleri yaşla doldu ve kendini tutamayıp hıçkırarak ağlamaya başladı.

Büyükannesi şaşkınlıkla ona dönerek Emma'yı kucaklarına çekti. Omzuna vurarak. "Geçti, çocuğum," diye onu teselli etti. "Geçti, geçti."

Emma beş dakika kadar ağlamıştı. Will çaresizlik içinde

onu izledi. Bu çaresizlik hissi onu rahatsız ediyordu. Eğer bir problem varsa, o harekete geçerdi. Ama o anda, Emma'nın onun vereceği her şeyden çok, büyükannesine ihtiyacı olduğunu düşündü. O yüzden, oturup bekledi.

Emma sakinleşince, büyükannesi Emma'nın yanına bir sandalye çekerek ellerini tuttu.

"Adı ne?"

"Jake," dedi Emma hıçkırarak.

"Nerede?"

"Onu henden aldılar."

"Kim aldı?" Büyükannesi Will'e baktı.

Emma ağlamaya başlayınca, Will büyükannenin sorular soracağını anlamıştı. Ona ne söylemesi gerektiğini düşünüyordu. Ama görüntüye göre, kadın, Emma'yı seviyordu ve onların da bir müttefike ihtiyaçları vardı. Eğer büyükanne neyin peşinde olduklarını bilirse, onlara daha fazla yardım edebilirdi.

Will kadının gözlerine baktı. "Cavallo adında bir grup. Üç yıldır Emma ve Jake'in peşindelermiş."

Kadın korku içinde ellerini göğsünde birleştirdi. "Ne diye onların peşinde olsunlar?"

"Çünkü Jake onların istediği bir şeye sahipti."

"Küçükük bir çocuk onların istediği neye sahip olabilir ki?"

Will durdu. Anlatmaya devam edip etmemek konusunda emin değildi çünkü Emma'nın büyükannesine ihtiyacı vardı. Büyükannesinin de ona ihtiyacı olduğunu düşünüyordu.

“Güç,” dedi Will.

Kadın, Emma’ya döndü. “Neden bahsediyor bu adam, Emmanuella?”

“Jake geleceği görebiliyor. Ve Will bizi bulduğundan beri daha fazlasını da yapabiliyor.”

Büyükannesinin kafası karışmıştı. Başını iki yana salladı. “En başından başlasanız daha iyi olacak.”

Emma ve Will kadına her şeyi anlattı. Jake’in iki yaşındayken geleceği görebilmesinden, Jake’in deyimiyle Kötü Adamlar’ın gelmesinden başladılar.

Will, Emma’nın ona hiç bahsetmediği şeyleri büyükannesine anlattığını görünce şaşırdı. Cavallo’nun Emmanuella’nın evinin kapısına gidip Jake’i görmek istemeleri gibi. Emma polisi aramıştı ama adamlar bunu ciddiye almamışlardı. Adamların nasıl zor bela kaçtıklarını ve ondan sonra Jake’in Kötü Adamlar geliyor dediğinde onu hep dinlediğini anlattı. Eşya dolu bir evden, küçük bir kamyonetten, maaşlı bir muhasebe işinden ucuz otellere, tek bir çanta eşyaya ve eski bir arabaya nasıl düştüklerini söyledi.

Will dinlerken, Emma’yı koruma isteği daha da arttı. Göğsünde sağlam bir inanç oluştu. Bir insanın kaldırabileceğinden çok daha fazlası gelmişti başına ve tüm bunlara yalnız başına katlanmıştı. Bu sorunlarla bir daha yalnız başına mücadele etmesine asla izin vermeyecekti.

Sonra Emma, Will’in, birkaç hafta önce Kötü Adamlar onları Texas’ta bulduklarında nasıl ortaya çıktığını, onlara yardım etmeyi önerdiğini ve Jake’in Will’e güvenebileceklerle-

rini söylediğini anlattı. Will'in onları Kansas'taki dinlenme yerinde silahlı adamlara karşı koruduğunu, ama adamların daha sonra Colorado'da Jake'i aldığını ve Will'in kamyonetini patlattıklarını söyledi.

“Senin neden silahlarla dolu bir kamyonetin vardı, genç adam?” diye sert bir tonda sordu.

Emma gözlerini Will'e dikti. Will başıyla onaylayarak ona her şeyi anlatması için izin verdi ama Emma'nın cevabı onu şaşırttı. “Deniz Kuvvetlerindeymiş.”

Büyükannesinin kafası karışmıştı. “Ama bu...”

Emma durup büyükannesinin ellerini tuttu. Gözlerinin içine baktı. “Büyükanne, ona güvenebiliriz. Beni korudu ve diğer gruptan kaçmama yardım etti.”

“Kaçmak mı? Diğer grup ne?”

“... ve bacağımdan vurulduğumda bana baktı.”

“Vuruldu mu?”

“Evet ve neredeyse ölüyordum. Ama Will bana baktı ve ben iyileşirken beni her iki gruptan da korudu.”

“Diğer gruptaki Jake'i aldıkları halde hâlâ senin peşin-deler mi?”

Emma tereddüt etti. “Evet, beni öldürmeye çalışıyorlar.”

“Aman Tanrım.” Kadın geri yaslanıp iki elini göğsünde birleştirdi.

“Emma'yı sormaya gelen oldu mu?” diye sordu Will. “Annesi bazı adamların geldiğini, ona Emma'nın başının dertte olduğunu ve yardımına ihtiyacı olduğunu söylediklerini anlattı.”

Kadın başını iki yana salladı. “Hayır, kimse gelmedi.” Başparmağını elindeki mendile dolamış, mutfak penceresinden dışarı bakıyordu. Sonra Emma’ya döndü. “Neden buraya geldin? Liseden beri hiç gelmemiştin. Benden ne istiyorsun? Para mı?”

Emma tereddüt etti. Will onun kararsız kaldığını anlamıştı.

“Para değil,” dedi Will. “Ama yardımınıza ihtiyacımız var. Emma’nın babası hakkında bir şeyler bildiğinizi zannediyoruz.”

“Babası mı?”

“Evet, Emma babası hakkında hiçbir şey bilmiyor. Bir şeyler bulabilirsek Emma’nın özel yeteneklerinin kaynağına ulaşabileceğimizi düşünüyoruz.”

“Emma’nın özel yeteneği mi var?”

“Evet. Jake’in de özel yeteneği olduğu için, acaba Emma’nın babasından kaynaklanan bir şey mi diye düşünüyoruz.”

Kadın ayağa kalktı. “Adam hakkında pek bir şey hatırlamıyorum ama tüm hatırladıklarımı size memnuniyetle anlatırım. Ama önce kızarmış tavuk ve soslu patates hazırlamam gerek. Rahatlamaya ihtiyacın olduğunda, hiçbir şey insanı yemek yemek kadar rahatlatamaz.” Emma’nın omzuna dokunup tezgâha geçti. “Emma, yüzünü yıkamak istersen banyoda sabun ve havlu var.”

Emma ayağa kalkıp tereddüt etti. Will’e baktı. Gözleri soru sorar gibiydi. Bildikleri her şeyi büyükannesine anlat-

makla iyi edip etmediklerini Will söyleyebilirdi. Will ona güvenle gülümsedi. Emma koridora geçti. Tuvalet kapısının kapandığını duyduktan sonra, büyükanne omzunun üzerinden Will'e baktı. "Emma'yı beni görmeye getirdiğin için teşekkürler."

"Benim fikrim değildi, efendim. Tamamen onun fikriydi. Aslında, dün annesiyle tanıştıktan sonra, ben iyi bir fikir olmadığını düşündüm. Ama o sizin farklı olduğunuzu söyledi. Haklı çıkmasına sevindim."

"Keşke tüm bunlar başladığında bana gelseydi. Ben ona yardım ederdim."

"Dürüst olmak gerekirse, size gelmemesi iyi olmuş. Siz de tehlikeye girerdiniz."

"Ama tüm bunlara tek başına katlanmış."

"Artık yalnız değil. Ben varım."

Büyükanne bir elinde soyacak, bir elinde patatesle Will'e döndü. Gözlerini kısarak, "Ama ne zamana kadar? Onun zor bir hayatı var, Bay Davenport. Sıkılıp gideceksen, şimdi git. Sonra çekeceği kalp ağrısından kurtar onu."

Will onun endişesini anlıyordu. Kadın onun hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Will, Emma'yı sadece birkaç haftadır tanıyordu. "Sizi temin ederim, Bayan Thompson, ben bir yere gitmeyeceğim. Torununuzu seviyorum ve ona bir zarar gelmemesi için canını veririm."

Kadın birkaç acı dolu dakika boyunca Will'e baktı. Sonra başıyla onaylayıp eviyeye döndü. "Sana inanıyorum."

Hoş bir sessizlik içinde öğle yemeklerini yediler. Emma

tabağındaki yemekle oynuyordu. Büyükannesi ona yemeğini yemesini söyledi.

“Oğlunu özlediğini biliyorum ama kendini harap etmenin ona bir faydası yok.”

Emma kadının sözünü dinleyince Will rahatladı. Emma, ilk gördüğünden beri kilo vermişti. Zaten verecek kilosu da yoktu.

Will bilgi almak için sabırsızlanıyordu, ama büyükanne yemek bitene kadar konuşmayacağını gayet net ifade etmişti. O anda tüm kartlar büyükannenin elinde olduğu için, Will’in seçme şansı yoktu. Ev yapımı bir yemek yedi. Aceleleri yoktu. Şikâyet edecek bir neden göremiyordu.

Emma bulaşıkları yıkamak konusunda ısrar etti. Will de ona yardım etti. Büyükanne ise koltuğunda oturup televizyon izledi.

“Nasıl oldu da büyükannele fazla zaman geçirmedin? İnanılmaz biri.”

Emma o sırada uyuklamakta olan kadına baktı. “Biliyorum. Küçükken, annem onu sık görmeme izin vermezdi. Kendi başıma gelecek kadar büyüdüğümde ise, gelmek akklıma gelmedi.”

“Seni gerçekten seviyor.”

“Evet, biliyorum.” Emma gülümsedi. Bu gerçek gülümsemeyle yüzü aydınlandı. “Bulaşık yıkamak gibi sıradan bir şey yapmak ne kadar güzel.”

“Evet, normal şeylere alışabilirim.”

Emma sırtarak ona baktı. “Seni beyaz çitli bir evde

hayal etmekte zorlanıyorum.”

Will omuz silkti. “Belki çitleri severim.”

“Bilmem, belki de seni öyle görmediğim içindir. Tüfekler ve çitler pek uymuyor.”

Will bulaşıkları kurulamayı bırakıp ona baktı. “Belki de tüfeklerden ve araba kovalamacalarından daha fazlasını istiyordum.”

Emma’nın gülümsemesi soldu. Sesi alçaldı. “Ama bir süre daha tüfekler ve araba kovalamacaları benim hayatımın bir parçası olacak.”

“Belki ben bir şeyler yaparsam bunlar hayatının bir parçası olmaz. Benim tek amacım Jake’i almak değil, üçümüzü de bu karmaşanın içinden kurtarmak.”

Emma iç çekti. “Bunun ne kadar sürede gerçekleşeceğini bilemiyorum.”

“Hey, daha önce de imkânsız denen durumlardan çıktım ben. Amacıma ulaşmayı planlıyorum. İlk olarak büyükanne-nin baban hakkında tüm bildiklerini anlatması gerek.”

Mutfak işleri bitince, oturma odasına geçip büyükanneyi uyandırdılar.

Emma kanepede büyükannesinin yanına oturdu. Will’in oturduğu koltuğun yayları, onun ağırlığıyla çöktü. Will bu fırfır ve dantellerle dolu eve büyük geliyor, kendini oraya ait hissetmiyordu.

Büyükanne ellerini kucığında birleştirdi. “Şimdi, ne bilmek istiyorsunuz?”

“Babamla hiç karşılaştın mı?”

“Bir kez. Annen onunla tanıştığında çok küçüktü. Daha on sekiz yaşındaydı. Liseden yeni mezun olmuştu. Tüm dünyanın kendi ellerinde olduğunu düşünüyordu. Güzel ve popülerdi. Şimdi ona bakınca inanmakta zorlanıyorsunuzdur, ama öyleydi. Onunla yazın tanışmıştı. Hızlı ve sert bir düşüş yaşadı. Adam daha yaşlıydı ama ben bunu çok sonra öğrendim. Onunla nerede tanıştığını tam olarak hiç öğrenemedim ama annen adamın onu tanıdığını söylemişti. Hem de daha annen bir şey söylemeden. Kaderdi bu.”

Will, Emma’ya baktı. Emma’nın gözleri bir an korkuyla açıldı, sonra soldu. Ama yumruk yaptığı elleri bembeyazdı. Emma’nın ellerini tutup onu rahatlatmamak için kendini zor tutuyordu. Verdiği tepki şaşırtıcı değildi. Jake’in babası Alex’le ilk buluştuğunda Emma’ya da aynı şey olmuştu.

“Annen adamın parasından ve tipinden etkilenmişti. Onunla bir hayat planlıyordu ama bildiğim kadarıyla adam böyle bir şeyden hiç bahsetmemişti. Bir kez eve geldi. Uzun, siyah saçlı, hoş bir adamdı. Hatta muhtemelen gördüğüm en yakışıklı adamdı. Çok da kibardı ama çok konuşmuyordu. Yine de karizması vardı. Brandy’nin onu neden sevdiğini hemen anlamıştım. Kasabadaki en güzel kız oydu ve büyük hırsları vardı. Ama adam daha yaşlıydı. Belki de Brandy o yüzden adamı bu kadar sevmişti. Deden o çok küçükken ölmüştü.” Will’e döndü. “Sevgili Harold’ım öldükten sonra evlenmedim. Neyse, annen üniversiteye gitmemeye karar verdi ve adamla kaldı.”

“Adı neydi, büyükanne?”

“Aiden, ama soyadını hatırlamıyorum. Sadece Aiden.”

Will, Emma’nın soluğunu tuttuğunu gördü. Babasının adını yirmi yedi sene sonra öğrenmesine inanamıyordu.

“Sizde hiç fotoğrafı var mı?” diye sordu Will.

“Tanrım, hayır. Emma’nın annesinde de yoktur. Adam ona kameradan çekindiğini söylemiş.”

“Buralardan mıydı?”

“Sanmam. Onun ya da ailesinin adını hiç duymamıştım. Annenden ayrıldıktan sonra, kasabadan gitti. Sonra da ondan hiçbir haber alamadım.”

“Annem bize her ay para gönderdiğini söyledi.”

“Öyle mi? Hah.” Dudaklarını düşünceli bir şekilde büzdü. “Hiç bahsetmedi ama o zamanlar pek konuşmuyorduk zaten.”

“Neden? Ne oldu?”

“Annemi, Aiden ile ilişkisinin çok sürmeyeceği konusunda uyardım. Adamın buralarda uzun kalmayacağı belliydi. Adama bakınca anlıyordun. Paralı, güçlü biriymi. Ama annen, babanın onu da yanında götürceğini düşünüyordu. Hamile olduğu ortaya çıkınca, buralardan gidiş biletini aldığını düşünmüştü. Ama adam günler sonra çıkıp gitti. Tek kelime de etmedi. Annen o olaydan sonra kötüleşti. Olanlar yüzünden herkesi, her şeyi suçladı. Bunların olacağı konusunda onu uyardığım için beni suçladı. Seni suçladı,” başıyla Emma’yı işaret etti, “hamile kalmasaydı, adamın burada kalacağını düşündü. Adama da kızmaya başladı. Sonunda öfkesinden mantığını yitirdi. Sen doğduktan sonra, Joplin’de bir iş

buldu. Seni de alıp gitti. Sonra ikinizi de çok göremedim.”

“Adamın şimdi nerede olduğuna dair bir fikriniz var mı? Daha önce de söylediğim gibi, Jake’in güçlerinin anahtarı onda olabilir,” dedi Will.

Büyükanne kaşlarını çatarak Will’e baktı. Sonra Emma’ya döndü. “Jake’in geleceği görebildiğini söyledin. Başka ne yapabiliyordu?”

“Will geldikten sonra, bizimle telepatik olarak iletişim kurmaya başladı. Will’in koluna bir işaret yaptı. Will onun ateşi kontrol ettiğini görmüş.”

“Peki, neden bunun babanla alakalı olduğunu düşünüyorsunuz?”

“Çünkü Emma’da da yetenekler ortaya çıktı. Birbirimizle zihnimizden iletişim kurabiliyoruz. Ayrıca, Cavallo’nun yaklaştığını hissetti. Sonra bacağından vurulduğunda, çok hızlı iyileşti. Normal biri o kadar hızlı iyileşemezdi. Brandy ya da ailenizden başka biri böyle yetenekler gösterdi mi?”

“Hayır.”

Will öne eğildi. “Emma’nın babasıyla ilgili bir gizem var. Adam kimdi? Nerede? Biz bunun peşindeyiz. Bu noktada, bize Jake’in nerede olabileceğine dair ipucu verecek her şeyi takip ediyorum.”

“Annemde ona ait bir şey var mı? Herhangi bir şey?”

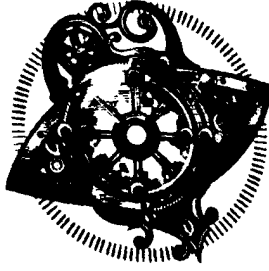
Büyükanne başıyla onayladı. “Aslında, var. Sen sorana kadar aklıma gelmemişti. Adam görüştükleri sırada vermişti. Sen doğana, adamın geri gelmeyeceğini anlayanaya kadar boyunda taşıdı.” Kadın kalkıp arka taraftaki yatak odasına gitti.

Bir dakika sonra geri geldi. Emma'nın avucuna bir kolye bıraktı.

Emma'nın gözleri kocaman açıldı. Rengi attı.

Will gerildi. "Emma?"

Emma başını kaldırıp ona baktı. Kolyeyi Will'e verirken yüzü gergindi. Will kolyeyi avucuna alıp yanardöner siyah bir taştan yapılmış kolye ucuna baktı. Tam ortasında kırmızı ve turuncu sarmallar vardı. Ateşin işareti olduğu kesindi. Emma'nın sırtındaki işaretin aynısıydı.

Yedinci Bölüm

Emma kolyeyi Will'e verdikten sonra, Will'in yüzündeki ifadeden onun da benzerliği fark ettiği anlaşıyordu. Emma titreyen ellerini bacaklarının altına koydu. Büyükannesini üzmemek istemiyordu ve eğer Will ellerinin titrediğini görürse ona sonsuza dek bir bebek gibi davranırdı.

Ama duvarlar daralmış, hava ağırlaşmış ve azalmıştı. Derin bir nefes almamak için kendini zor tutuyordu. Demek ki babası, annesine ateşi simgeleyen bir kolye vermişti. Oğluna hamile kaldığında sırtında oluşan ize benzeyen bir kolyeydi. Bir anlamı yoktu. Ama aslında birçok anlama geliyordu. Ya babasının da gerçekten özel güçleri varsa? Ya bu güçler kendisine ve Jake'e geçtiyse? Ya kendinde sandığından daha büyük bir güç varsa?

Emma kanepeden hızla kalktı. Hem Will hem yaşlı kadın irkildi. "Arabada bir şey unuttum. Hemen geleceğim." Kapıya kadar koşmamak için kendini tutarak evin yan tara-

fına geçti. Pencereden görünmeyecek bir yerdeydi. Kartopu ağacı onu gizliyordu. Ellerini evin yan duvarına koyarak öne eğildi. Derin derin nefes alarak içinde büyüyen panik duyusunu yatıştırmaya çalıştı.

Neden böyle hissediyordu? Will'le istedikleri buydu: Cevaplar. Hayatı boyunca annesine bunun için yalvarmıştı. Neden bu kadar altüst olmuştu?

“Arabadan bir şey alacaksan, sana anahtarlar lazım.”

Emma arkasına dönüp baktı. Will koca ağacın yanındaydı. Parmaklarında arabanın anahtarları sallanıyordu. Emma başını ellerinin arasına alıp gözlerindeki yanmayı bastırmaya çalıştı.

“İyi misin?” diye sordu Will.

“İyi mi görünüyorum?” Bu sözcükler ağzından çıktığı anda pişman oldu. “Özür dilerim. Kolye aklımı başımdan aldı.”

Will yaklaştı. “Evet, beni de çok şaşırttı. Ama iyi bir şey bulduk. Artık babanla bir bağlantımız var. Ne anlama geldiğini bilmiyoruz ama babanın, senin durumunla ve Jake’in durumuyla bağlantısı olduğu kesinleşti. Özellikle de sen Jake’e hamile kaldığında seni araması bunu doğruluyor.”

Emma dönüp sırtını duvara yasladı. “Ama nereden biliyordu ki? Ben kimseye söylemedim. Çok utanıyordum.”

“Bilemiyorum. Belki de Alex söyledi?”

Emma ürperdi. “Ne çeşit bir manyak, bir adamın kızına tecavüz etmesine ses çıkarmaz?”

“Öyle demiyorum. Durumu bilse bile, ses çıkarıp çıkarmadığını bilmiyoruz. Adamın tek bildiği, hamilelik olayı olabilir.”

“Yine de...”

“Emma, yirmi yedi sene önce sana sadece spermlerini vererek babalık etmiş bir adam için bahaneler uydurmuyorum. O, seni sürük bir anneyle bırakıp bir daha hiç ortaya çıkmamış. Bence adam pisliğin teki. Ben sadece adamın niyetinin ne olduğunu bilmediğini söylüyorum.”

Emma iç çekti. Birden çok yorgun hissetmişti. “Babamı bulunca mutlu olmam gerekiyordu. Hayatım boyunca onu merak ettim. Neden bu kadar altüst oldum?”

Will, Emma’nın yanına gidip sırtını duvara yasladı. “Çok fazla şey oldu. Mısır tarlasındaki o gece, küçük bir kızken hep bir baban olmasını dilediğini anlatmıştın. Sanırım onun kişiliğiyle, neden yanında olmadığıyla ilgili bir hayalin vardı.”

Emma’nın boğazı yandı. Will onu nasıl bu kadar iyi tanıyordu? Emma hep annesinin onu babasından çaldığını ve babasının her yerde onu aradığını hayal ederdi. Ama babası hiç gelmemişti. Aptal bir çocukluk hayaliydi bu.

Emma gözlerini kapadı. Yanağına bir damla gözyaşı düştü.

“Ama olumlu olan tek bir şey var.”

Emma çenesini kaldırdı. “Ne?”

“Jake ateşle olan bağıni senden almış, Alex’ten değil.”

Emma bu konuyu düşündü. Will haklıydı. İçi rahatladı. Will’in elini sıkıp başını onun omzuna yasladı. “İçeri girsek iyi olur. Büyükannem nerede olduğumuzu merak eder.”

“Ah, sanırım nerede olduğumuzu biliyordur, ama hak-

lısın. Ayrıca, Kansas'a gitmek için yola çıkmamız gerekiyor. Cavallo ve Warren'ın yakında olduklarını ve peşimizden geldiklerini düşünüyorum. Missouri'den ne kadar çabuk çıkarsak o kadar iyi olur."

Emma başıyla onayladı. Will onu kollarına alıp nazıkçe öptü.

"Bu ne içindi?"

Will, Emma'nın yanağına düşen saçını çekti. Emma'nın inkâr edemeyeceği bir sevgiyle gözlerinin içine bakarak, "Sadece, burada olduğumu bilmeni istiyorum."

Emma bu anın tadını çıkarmak için kendine izin verdi. Daha fazlasını isteyecek kadar zayıf olduğu için kendine kızdı. Yine de ona teslim olamazdı. Her bir parçası bunu ne kadar isterse istesin. Will'in onun için hissettikleri gerçek değildi ve Emma bunu unutmamalıydı. İşaret yarın yok olursa. Will'in yine de onu sevip sevmeyeceğini kim bilebilirdi ki?

Büyükanneye veda ettiler. Will, Emma'yı aramaya gelenler olabileceğini düşünerek kadına ceptelefonu numarasını verdi. Will arabayı sürerken, Emma evi izledi. Büyükannesini bir kez daha görebileceğinden şüpheliydi. Buraya tekrar gelmek çok riskliydi. Büyükannesinin güvenliğini de tehlikeye atamazdı.

Anayola çıktıklarında, Will cebinden çıkarıp kolyeyi Emma'nın avucuna koydu. "Bunu sen saklasan daha iyi."

Emma kolyeyi alınca ne kadar sıcak olduğunu görüp şa-

şırdı. “Sen tutunca da böyle sıcak mı?”

“Hayır. Hatta soğuk bile.” Will, Emma’ya döndü. “Neden? Sana sıcak mı geliyor?” Will kolyeyi alıp elinde çevirdi. “Soğuk.”

Emma kolyeyi geri alıp yumruk yaptığı elinde çevirdi. Bir süre sonra dayanılamayacak kadar sıcak oldu. Tenini yakıyordu. “Şuna bak.” Emma, Will’in elini tutup parmaklarını avucuna bastırdı.

Will’in gözleri açıldı. “Ne olduğunu anlayana kadar bu şeyi tutmasan iyi olacak.”

“Annem aylarca takmış ama ona hiçbir şey olmamış.”

“Hamile kalmış ve orospu olmuş.”

“Sıcak madalyon olmadan ben de aynı duruma düştüm ama.”

Will ileriye bakıyordu. Hiç hareket etmiyordu. “Hamile olduğunu mu söylüyorsun?” dedi. Sözcükleri oldukça sakın telaffuz etmişti.

Emma öfkeyle iç çekti. Ağzından çıkanlara dikkat etmeyi ne zaman öğrenecekti? Onca yıl geçmiş ve ağzından hiçbir şey kaçırmamıştı. Ama birkaç haftadır, ağzından sözcükler dökülüyorlardı. “Hayır, öyle demiyorum. Ben de nikâhsız, hamile kalmıştım ve bazı insanlar bana orospu dediler demek istiyorum.”

“İlk olarak ‘nikâhsız’ gibi demode bir sözcüğü senden duymak çok komik. İkincisi, sana orospu diyenler seni iyi tanımıyorlardır. Zaten ben, Jake’den başka seni çok iyi tanıyan biri olduğunu sanmıyorum.”

Söyledikleri acı da olsa doğrudu. Hayatının nasıl olduğunu gözler önüne seriyordu.

“Demek istiyorum ki bu kolye hakkında daha fazla şey öğrenmeden takmasan iyi olur.”

Emma kolyeyi eteğinin cebine koydu. Will haklıydı. Zaten başlarında yeterince bela vardı. “Peki, bu gece için planımız ne?”

“Karanlık olur olmaz gizlice evime gireceğim. Ben Westport’ta yaşıyorum. Cumartesi geceleri orada bir sürü insan olur. Onların arasında gizlenebiliriz. Ama yine de birilerinin binayı izlemesinden korkuyorum. Seni de içeri götürsem mi götürmesem mi bilemiyorum.”

“Tabii ki ben de içeri geleceğim. Senin yaşadığın mağarrayı görme şansını kaçırır mıyım sanıyorsun?”

“Bu, güvenli olmayabilir. Tuzağa düşebiliriz.”

“Yani, sen tuzağa atlarken beni arkada bırakmayı mı planlıyorsun?”

Will kaşlarını çatı. “Hayır. Bilmiyorum. Senin için neyin en iyi olduğunu bulmam gerek.”

“Benim için en güvenli olan şey senin yanında olmak.”

Will, Emma’ya hızlı bir bakış attı. “Benim de içimden seni yanımda tutmak geliyor.”

“O zaman, anlaştık. Birlikte gidiyoruz.”

Westport civarında bir yere park ettiler. Gece olmasını beklerken, sokaklarda gezindiler. Will, birileri onları takip

ediyor mu diye etrafı izliyordu. Hiçbir şey göremiyordu ama içgüdüleri ona yalnız olmadıklarını söylüyordu.

“Nasıl hissediyorsun?” diye Emma’ya sordu. “Mide bulantın var mı?”

Emma gözlerini kıstı. Will onun sert bir cevap vereceğini sandı ama Emma hafifçe gülümsedi. “Hayır. Hiçbir şey hissetmiyorum.”

Büyükannesini ziyaret ettiklerinden beri sessizdi Emma. Will onun öğrendiklerini hazmetmek için biraz daha zamana olduğunu biliyordu. Ne yazık ki zaman onların sahip olmadığı bir lükstü.

Güneş batar batmaz, Will’in evine gittiler. Will hâlâ kalabalığı tarıyordu ama cumartesi gecesi olduğu için her yer insan doluydu.

Will evine birkaç blok kala, bir grup genç çocuk gördü. Onlara para vererek kapısının önünde sahte bir kavgaya tutuşmalarını teklif etti. Çocuklar karmaşa çıkarınca, ilk olarak Emma, bir dakika sonra da Will kapıdan içeri girecekti. Zeki bir plandı, ama Will her an, planın bozulabileceğini biliyordu.

Çocuklar kapıdan biraz uzakta durup bağışmaya başladılar. Will ve Emma köşede bekliyorlardı. Will eğilip bileğindeki tabancasını çıkardı. Karanlık saklanmalarına yardım ettiği için memnundu. İki tane genç çocuk daha geldi ve iyice karmaşa çıkardılar.

Will, “Gitme vakti,” diye Emma’nın kulağına fısıldadı.

Emma gergin bir şekilde gülerek ona baktı ve kapıya

doğru gitti.

Will, Emma'nın kapıya doğru gidip içeri girmesini izledi. Kadın gözden kaybolmuştu. Will de hemen onun ardından gitmek istiyordu ama kendini tuttu. Emma vurulmadan ya da takip edilmeden içeri girebilmişti. Planın en zor kısmı buydu.

Gençler kalabalığı başlarına toplamaya başlamışlardı. Will son bir kez arkasına bakarak kapıya gitti. Takip edilmediğinden emin olarak içeri girdi.

Apartmanın girişinde duran Emma'nın boğazı kurumuştur. Kalbi şakaklarında atıyordu. Dışarıdaki kavganın sesleri kulağına geliyordu. *Ya Will'e bir şey olursa?*

Tüm duyuları tetikte, sinirleri tepesindeydi. Midesi bulanmıyordu ama zihninin bir köşesinde, bir şeyler olacağına dair bir his vardı. Vurulduğu gün de bir işaret hissetmemişti. Güvenilir bir kaynak olup olmadığını bilemiyordu.

Ona çok uzun gelen bir süreden sonra, Will içeri girdi. Aslında sadece otuz saniye sonra gelmişti. Will dışarıdaki karmaşanın üzerine kapıyı kapatıp arkasını döndü. Emma'yı gördüğünde, çenesi gevşedi. Gömleğinin altına sakladığı tabancasını çıkarıp asansörün düğmesine bastı.

Gözleriyle odayı tarayarak, "İyi misin?" diye sordu. "İyiyim."

Asansör kapısı açılınca, boş asansöre bindiler. Will dördüncü kat düğmesine bastı. En üst kat buydu. Kapı kapanınca Will silahını kaldırdı. "Ben güvenli olduğundan emin olana

kadar köşede kal.”

“Sence orada bekleyen biri var mıdır?”

“Hasta mı hissediyorsun?” Komik bir soruydu. Emma hasta olsaydı, yerde kıvranıyor olacağını ikisi de biliyorlardı.

Emma başını iki yana salladı. “Hayır.”

“Beni takip et ve köşede saklan. Tamam mı?”

Asansör dördüncü katta durdu. Emma kontrol panelinin olduğu köşeye çekildi. Will karşı duvara yaslanmıştı. Kapı açılınca, başını çıkarıp etrafa bakındı.

“Güvenli.”

Emma da onun peşinden dışarıya çıktı. Asansör, koridorun ortasına açılıyordu. Will sola döndü.

“421 numarada oturuyorum. En sondaki.”

“İçeri nasıl gireceksin? Anahtarın olmadığını biliyorum.” Will’de sadece arabanın anahtarlarının olduğunu biliyordu.

“Sakladım.” Will kapıdan biraz ötede durup cebinden bir. İsveç çakısı çıkardı. Eğilip bıçağı süpürgelikle halının arasına sapladı. Sonra oradan gümüş rengi bir anahtar çıkardı.

“Etkileyici.”

Will sırtıp kafasını kaldırdı. “İşe yarar birkaç becerim var. Eğer iyi bir kız olursan, sana sonra bunu nasıl yaptığımı gösteririm.” Koridora bakıp duruyordu. “Tamam, gidelim.”

Kapıya geldiklerinde Will, Emma’nın sırtını girişin kenarındaki duvara yasladı. “Ben evin temiz olduğundan emin olana kadar, burada kal.”

Emma'nın kalbi hızlandı. "Will, dikkatli ol."

Will'in kurnaz sırtması yüzünü aydınlattı. Tekrar koridora bakmadan önce göz kırptı. Kilidi açtıktan sonra, kapısını sonuna kadar itti. Sessizlikle karşılaştıkça, Emma'ya döndü. "Burada kal. Ben içeriyi kontrol edeceğim."

Emma başıyla onayladı. Korkusu iyice derinleşiyordu.

Will birkaç saniye sonra geri geldi ve onu içeri alıp kapıyı arkalarından kapadı.

Emma bir bekâr evine yakışan, karmaşık, yurt tarzı mobilyaları olan bir yer düşünmüştü. Ama karşısına kataloglardaki gibi bir ev çıktı. Şık, kahverengi deriden yapılmış bir kanep, düz ekran televizyon, duvarda resimler ve dekoratif lambalar vardı.

"Vay," diyerek odayı incelemeye devam etti.

Will, "Şaşıрма," diye kakhaha attı. "Kız kardeşim döşedi."

Emma şaşıarak başını kaldırdı. "Kız kardeşin olduğunu hiç söylememiştin."

Will mutfığa gidip buzdolabını açtı. "Evet, ama var."

Emma'nın gergin olan sinirleri iyice gerildi. "Neden bana söylemedin?"

Will omuz silkti. "Hiç sırası gelmedi."

Emma mutfak tezgâhına yaslandı. Will dolaptan yarısı yenmiş çikolatalı dondurma kutusunu çıkardı.

"Ben senin vanilyalı dondurma sevdiğini düşünmüştüm," dedi Emma.

"Benim hakkımda ne kadar çok şey bildiğin belli." Will

kutuyu açıp dondurmayı lavaboya döktü. Dibinde bir deste nakit para vardı.

Emma birden Will hakkında ne kadar az şey bildiğini fark etti. “Bilmediğim başka kardeşin var mı?”

Will suyu açıp paraların içinde olduğu çantayı yıkadı. “Hayır. Sadece kız kardeşim var.”

Hayatlarının tehlikede olduğu düşünülürse, kız kardeşinden bahsetmemiş olması çok da büyük bir şey değildi. Ama sorundu işte. Emma’nın ona geçmiş yaşamını anlatmasını istiyorsa, o da anlatmalıydı.

Will, Emma’nın yanından geçip oturma odasına gitti. Emma’nın yatak odasının kapısı olduğunu düşündüğü bir kapıdan içeri girdi. Emma da merakı artarak onu takip etti. Kapıda durup kapının kenarlarını tuttu. Will dolabını açıyordu. Yatağın alçak, tahta bir başı vardı, yatağın üstü fildişi rengi bir yorganla düzgün bir şekilde kapatılmıştı. Komodinin üzerinde sadece gece lambası ve bir tane saat vardı. Yatağın karşısındaki kıyafet dolabı gayet düzenliydi. Sanki hiç dokunulmamıştı.

“Hizmetçin var mı?”

Will kahkaha attı. “Tanrım, hayır. Etrafta birilerinin bir şeyler karıştırmasına izin veremem.” Dolabın arkasından bir çanta çıkarıp yatağın üzerine koydu. Kilidin şifresini girince çanta açıldı.

“Yani, sen böyle mi yaşıyorsun? Tertemiz?”

Will şaşırmış görünüyordu. “Evet, ben ordudaydım. Hatırladın mı? Tertemiz olmak bana kampta öğretildi.” Çanta-

dan bir sürü silah çıkarıp yatağa uzattı.

Emma oturma odasına gidip balkona açılan sürgülü kapıyı açtı. Dışarıdaki barlardan gelen müzik sesiyle, akşamın serin havası eve ulaştı. Emma ellerini balkonun demirlerine koyup önce aşağıdaki insanlara, sonra yıldızlara baktı. Ay, gökyüzüne yükselmişti. Neredeyse dolunaydı. Bir aydan daha kısa bir zaman önce, her şey başladığında da dolunaydı.

“Emma, sen ne yapıyorsun?” Will’in öfkeli sesi arkadan geldi. Emma’yı içeri çekti.

Emma şaşırarak sendeledi.

Will uzanıp sürgülü kapıyı kapadı. “Vurulabilirdin.”

“Dışarıda kimse yok. Olsa, hastalanırdım. Ama hastalanmadım.”

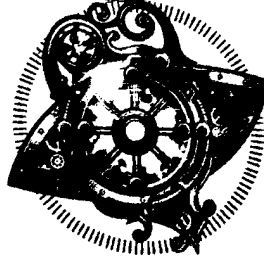
“Riske giremeyiz.”

Emma, Will’in elinden kurtuldu. Hem ona hem kendisine öfkeliydi. Düşünmeden hareket etmişti. Will olunca, çok fazla aptalca şey yapıyordu. Ve bu tehlikeli bir şeydi.

Will sinirle başını iki yana salladı ve banyoya gitti. “Eşyalarımı alıp buradan çıkalım.” Omuzuna bir çanta almıştı. Tezgâhtaki paraları alıp çantaya attı. İç çekerek dönüp odaya baktı.

“Tamam, hadi gidelim.”

Will söylemese de Emma onun neden iç çektiğini biliyordu. Bir daha buraya geri dönmeyecekti. Onun yüzünden her şeye veda ediyordu.

Sekizinci Bölüm

Apartmandan çıkıp acil çıkışın karanlık merdivenlerine geçtiler. Zaten gergin olan Emma, iyice gerildi. Bir şeyler olmak üzereydi. Gecenin nemli, ağır ve basık havasında bir şey vardı. Kalçasında bir yanma vardı. Uzanıp kolye ucuna dokundu. Hâlâ cebindeydi. Daha önce olduğundan daha sıcaktı.

Will silahını beline takıp Emma'nın elini tuttu ve onu karanlık otoparka doğru çekti.

Sessizce yürüyorlardı. Emma boğazındaki düğüm yüzünden zor nefes alıyordu. Bir bloğu geçtikten sonra, köşede evi olmayan bir adam gördüler. Uzun, ara ara beyaz olan yağlı saçları yüzüne dökülmüştü. Şekilsiz eliyle sadaka toplamak için bir kutu tutuyordu. Tam yanında bir parça karton vardı. Kartonun üzerine siyah keçeli kalemle, büyük harflerle *Son Yakında* yazılmıştı. Köşede durup kırmızı ışığı beklediler. Emma adama doğru bakınca gerildi. Will, Emma'ya bakıp kolunu onun beline doladı.

Evi olmayan adam başını Emma'ya doğru çevirdi. Boş bakan gözleri de saçları gibi yüzüne düşmüştü. Adamın vücudu sallanmaya başladı. "Yazık sana, Jezebel'in kızı. Yazık sana, gerçeğe ihanet eden kadın."

Emma gözlerini kocaman açarak Will'e baktı. Will onu yanına çekip dilenci ile Emma'nın arasına girdi.

Yeşil ışık yanınca, Will, Emma'yı caddeye doğru çekti. "Ona aldırma, Emma."

Emma tekrar adama baktı. Kendine engel olamıyordu. Adam sarsılmıştı. Bağırmaya başladı. "İnsanoğlunun geleceği senin ellerinde!"

Emma yolun ortasında donup kaldı. Kalbi hızla atıyordu. Kolyeden bacağına bir elektrik dalgası yayılıyordu.

Adam eğri büğrü olan parmağını uzattı. Eli şiddetle titriyordu. "Dünyanın sonu sen olacaksın."

"Emma, gidelim." Will onu çekmeye çalıştı ama Emma'nın ayakları asfalta yapışmış gibiydi.

Elektrik akımı tüm vücuduna yayıldı ve Emma'nın gözü karardı. Yükselmekte olan bir ateşin yanında duruyordu. Elektrik şimdi tüm vücudundaydı. *Seçim senin* dedi bir ses. *Ama seçim yapman gerek.* Sonra zihnindeki görüntü değişti. Emma vadiye bakan bir tepedeydi. Aşağıda yanıp kavrulan yerlerden duman tütüyordu. *Bu yıkıma sen neden oldun. Dünyanın ölümü senin ellerinde.* Rüzgâr, etrafa kir ve yıkıntılar savuruyordu. Emma net göremiyordu. Görüntü netleşince, etrafını ateşlerin sardığını gördü. Alevler tepedeki bulutlara kadar çıkıyorlardı. Yoğun duman ciğerlerine doldu.

Karanlıkta, ıglıklar duyuluyordu. Jake'in, "Anne!" diye bağıran sesini duydu. Tam paniklediğı sırada ellerinden havaya bir güç yükseldi. Etrafını bir ateş denizine çevirdi.

"Emma!" Will onu kolundan tutup o bulundukları ana geri getirdi.

Emma derin bir nefes aldı. Bayılmaktan korkuyordu.

"Hepimizin sonunu getireceksin!" diye bağırdı adam.

İnsanlar kaldırıma çıkmış bakıyorlardı. Işık yandı ve bir araba korna çaldı. Emma caddenin ortasında durmuş trafiğı engelliyordu.

Will onu köşeye çekti. Emma sendeleyerek yürüyordu. Will dişlerini sıkarak, "Ne yapıyorsun sen?" diye sordu. "Adam deli. Ona aldırma."

Görüntüler hâlâ Emma'nın aklındaydı. Belli belirsiz görüntüler silinmeye başlamıştı. Gördüklerini Will'e anlatmak istiyordu ama sözcükler boğazında takılıp kalmıştı. Nereden başlayacağını bile bilmiyordu. İki blok daha geçtiler. Will, Emma'yı elinden tutmuş sürüklüyordu. Gölgeler karanlık ve tehdit doluydular.

"Burada daha fazla insanın olması gerekmiyor mu?" diye sordu Emma. Birkaç blok önce geçtikleri insan selini düşününce bu durum ona garip geliyordu.

Will elini iyice sıkıp etrafına bakındı. "Evet."

Bir köşeden, caddenin karşısına geçtiler. Otopark caddenin diğer tarafındaydı. Araba, birkaç sıra ötedeydi. Tepele-
rindeki sokak lambası bir-iki kez yanıp söndü, sonra cızırtı çıkarak tamamen söndü.

Emma'nın tüyleri diken diken oldu. Nereden geldiği anlaşılamayan soğuk bir rüzgâr esti. Emma'nın saçları ve eteği uçuştı. "Will..."

Arabalardan birinin arkasından bir adam çıktı. Karanlık gözlerini titreştirirken sırtmaya başladı. "Bir yere mi gidiyorsunuz?" Gölgerin arasından bir adam daha belirip onun yanına geldi.

Will, Emma'yı arkasına itti. Tek elini havaya kaldırdı. Metal anahtarlar parmaklarında sallanıyordu. "Sizlerin ilgisi- ni çekecek bir şey yok bizde. Bırakın yolumuza gidelim ve olanları unutalım.

İlk gördükleri adam gırtlğından çıkıyormuş gibi gelen bir kahkaha attı. "Biz onu istiyoruz. Onu bize ver. Sonra senin kendi yoluna gitmen bizi daha mutlu eder."

"O zaman bir sorunuz var demektir çünkü Hanımefendi sizinle bir yere gitmiyor."

Elinde uzun, metal boru olan üçüncü bir adam belirdi. Boruyla avucuna vuruyordu. Tok bir ses geceyi dolduruyordu. Caddenin sonundaki müzik sesi belli belirsiz bir sese dönmüştü. "Komik, ben bir ikilem göremiyorum."

Emma'nın göğsü sıkıştı. Kolyeden gelen sıcaklık bacağını daha çok yakıyordu.

Will çantasını kolundan aşağı kaydırıp yere bıraktı. Silahına uzanamadan başta gördükleri iki adam ona doğru atıldı.

Emma caddeye fırladığı sırada dördüncü bir adam daha geldi.

Will yumruk yaptığı elindeki anahtarlarla ilk adama

vurdu. Adam çılgılık atarak geri düştü. Yüzü kan içinde kaldı. Diğer adam araya girdi. Will adamın midesine vurmadañ önce sendeledi. Elinde boru olan adam boruyu sabit bir ritimle eline vuruyordu. Yüzünde şeytani bir gülümseme vardı. İlk adam kalktı. Yanağında kanlar vardı.

Will anahtarları arkasına attı. Anahtarlar asfalta çarpıp Emma'nın ayağının dibine düştü. Emma eğilip titreyen parmaklarla anahtarları aldı.

"Emma! Koş!" diye bağırdı Will. Belindeki tabancayı çekti. İki adam birden Will'e saldırınca tabancası kaldırırna düştü. Adamlardan biri Will'in midesine vurdu. Will iki büküm oldu.

Elinde boru olan adam öne çıkıp sırtarak tabancayı aldı. Yine korkunç bir şekilde gülümsüyordu. Tabancayı arkalarındaki iki arabanın arasına attı.

Emma Will'i bırakamazdı ama ona nasıl yardım edebileceğini de bilmiyordu.

"Al onu," dedi boruyu tutan adam. Adamlardan biri koşarak Will'in yanından geçti.

"Lanet olsun, Emma! Koş!" Will adamı bacağından yakaladı. Birlikte kaldırırna düştüler.

Emma hızla caddeyi geçip insanlara doğru koştu. İki adam da peşindeydi. Sandaletlerini ayağında tutmaya çalışmayı bırakıp bir kenara attı. Sıcak asfalt çıplak topuklarına sertçe değiyordu. Kalabalığa doğru koşuyordu ama ayakları yüzünden yavaşlamıştı. Hızlanarak yavaşladığı için oluşan açığı kapatmak istiyordu.

İlerideki cadde kapanmıştı. Caddenin sonunda bir rock grubu çalışıyordu. Emma bir bariyeri geçip kalabalığa karıştı. Sokakta dans eden insanların arasından geçerek ilerlemeye çalışıyordu. Elindeki bardağı havada tutan bir kadına çarptı. İçecek her ikisinin de üzerine döküldü.

“Hey!” diye bağırdı genç kadın.

“Pardon,” dedi Emma omzunun üzerinden bakarak. Adamlar ona yetişmeye başlamışlardı.

İnsanları iterek gitmeye devam etti. Ciğerleri yanıyor, iyileşmiş olan bacağı ağrıyordu. Kaldırıma geçti. İnsanlar yüzünden yavaşlıyordu. İyice paniklemeye başlamıştı. Geri dönüp bakınca, adamlardan birinin bir kadına çarptığını gördü. Kadının yanındaki adam savunma için gelmişti ama Emma’nın peşindeki adam, o adamı da kolayca kenara itti. Bu olay sayesinde Emma iyice ilerleyebilmişti. İkinci adam ortada yoktu.

Emma sola dönüp bir sokağa girdi. Hiçbir şey görmeden koşuyordu. *Düşün, Emma. Düşün.* Solunda bir dar sokak vardı. Bir an geriye baktı. Adamların ikisi de arkasında değildi. Emma karanlığa doğru koştu. Yolun yarısında duran çöp konteynerine doğru hızla koşuyordu. Emma konteynerin arkasına saklandı. Dönüp bakınca, sokağın girişinde duran bir adam gördü.

Emma sırtını tuğla duvara yasladı. Çürük yemek ve çiş kokusu midesini bulandırıyor. Kesik kesik nefes alıyordu. Adamın ayak sesi yükseldikçe ayakkabılarından tok bir ses geliyordu.

Ya saklanacak ya kaçacaktı. Her ikisi de iyi bir şey değildi. Belki adam onu görmezdi. Sokak karanlıktı. Konteynerin köşesine geçtiği sırada adamı gördü. Adam onu görmese bile, Emma kaçarak onu geçemezdi. Derin bir nefes alarak, metal konteynerin arkasına sıkışmaya çalıştı. Eğer arkaya geçebilirse, adam onu bulamayabilirdi. Balsa bile, Emma diğer tarafa geçip koşabilirdi.

“Emma,” diye bağırdı adam. “Çıkabilirsin artık.”

Emma korku içinde olduğu yerde kaldı. Duvarla metal kutu arasında kalmıştı. Çıkabilmesi için çok dar bir yerdi. Kalçası dar yere sıkışmıştı.

“Sana zarar vermeyeceğim,” diyerek, şarkı söyler gibi bağırdı adam. “İyi bir kız ol ve çık dışarı.”

Emma artan korkusunu bastırıp sıkıştığı yerden kurtulmaya çalıştı.

Konteynerin köşesinde biri belirip karanlığı yarıdı. “İşte buradasın.” Sesi aldatıcı bir biçimde tatlıydı.

Emma’nın cebindeki kolye ucu yanmaya başladı. Tüm vücuduna elektrik yayılıyordu.

Adam onu kolundan tutup çıkardı. Emma, Will’in anahtarları silah gibi kullandığını hatırladı. Anahtarları yumruğunun arasına sıkıştırıp adamın yüzüne savurdu. Anahtarların ucu adamın yanağını ezdi. Emma tüm gücüyle adama vurmuştu. Adam onu bırakmak yerine, kolunu sıkıca tuttu. Boş elini Emma’nın yüzüne doğru salladı. Tokadın etkisi yanağından başladı ve tüm zihnini bir karanlık kapladı. Göğsünde bir öfke yükselip korkusunun yerini aldı. Eğer bayılıp bu

adamın onu almasına izin verirse, kendine çok kızacaktı.

Bacağındaki yanma dayanılmaz hale gelmişti. Emma kendinden hiç beklemediği bir güçle adamın kasıklarına tekme attı. Adam inleyerek iki büklüm oldu.

Emma ara sokaktan koşarak çıktı ve caddeye girdi. Adamın arkasında olup olmadığına bakmak için bile durmadan köşeyi döndü. Will'den daha uzağa koştuğunu düşündükçe kararlılığı kayboluyordu.

İleride bir sokak kahvesi vardı. İnsanlar kaldırımında dans ediyorlardı. Emma oraya doğru koştu. Kalabalığın arasında kaybolmayı umuyordu. Tam oraya vardığı sırada, bir taş bastı. Çıplak ayağında büyük bir acı oluştu. Acı içinde sendeledi. Gözlerinde yaşlar vardı. O anda duramazdı.

Dönüp bakınca, adamın köşede durduğunu gördü. Emma'yı arıyordu. Kafenin önünde kalabalık bir grup vardı. İçeri girebilirse, adam onu gözden kaybedebilirdi. Ama yakalanmadan içeri girebileceğini sanmıyordu.

"Yine mi başın belada?" diye bir adamın sorduğunu durdu. "Çok sürmedi."

Emma yanındaki masaya baktı. Geçen gece Joplin'deki barda tanıştığı adamı görünce şok oldu. Adam tek başına oturuyordu. Önünde yarısı boş bir tabak vardı.

Emma donup kaldı. Peşindeki adam ona doğru geliyor-du.

Masadaki adam caddenin sonuna bakıp ayağa kalktı. "Senin peşinde mi?"

Emma başıyla onayladı.

Adamı Emma'nın elini tutup onu dans edenlerin arasına çekti. Gölgeler arasında kalmışlardı. "Dans et." Adam kollarını Emma'ya dolayıp onu kendine çekti. Emma karşı çıkamayacak kadar şaşırılmış ve korkmuştu. Adama izin verdi. Akli karışmıştı. Adam başını hafifçe çevirip Emma'nın peşindeki adamı kontrol etti. Will'den daha kısaydı. Yüzü neredeyse Emma'nın yüzüne dokunuyordu. Koyu renk gözleri Emma'nın gözlerini delip geçiyordu. "Kusura bakma."

Elini Emma'nın başının arkasına koyup onu öptü. Yalandan yapıyordu. Emma içgüdüsel olarak bunu biliyordu. Adamın vücudu müzikle hareket ediyordu. Emma'nın beline doladığı koluyla onu iyice kendine çekti. Dikkati Emma'yı takip eden adamdaydı. Emma adamın durup kalabalığa baktığını gördü. Dans ettiği adam hafifçe dönüp Emma'nın sırtını adama çevirdi. Öpüşünü daha da abarttı. Dili Emma'nın dudaklarında geziniyordu. Emma kollarını adamın boynuna doladı. Vücudu bu duruma tepki verirken, adama sarıldı. İçinden bir ateş yükselip onu eritiyordu.

Adam geri çekilip hafifçe döndü. Diğer adamın uzaklaştığından emin olmak istiyordu. Emma'yı yanında tutmuş, hâlâ müzikle sallanmaya devam ediyordu. Emma'yı arzuladığı açıktı. Bunu bilmek Emma'nın başını döndürüyordu. "Sanırım artık bana gerçek adını borçlusun." Adamın kulağına fısıldayan sesi, baştan çıkarıcıydı. Adamın nefesi Emma'nın tüm vücudunu ürpertiyordu.

"Emma."

"Emma," diye mırıldandı adam. Sesi şiir gibiydi. Em-

ma'ya daha sıkı tutup yüzünü yüzüne yaklaştırdı. Nefesi Emma'nın yanağına geliyordu. Emma'nın vücudu heyecan içindeydi. Sanki kendi rızası dışında hareket ediyordu. Gözlerini Emma'nın gözlerine kilitleyip Emma'yı büyüledi. "Erkek arkadaşına ne oldu?"

Aman Tanrım. Will.

Emma derin bir nefes alıp geriye çekildi. Adamın kollarından ayrıldı. Bir şeye takıldı. Ayağı bir şeye takıldı. Adam hileğinden tutup düşmesini engelledi.

"Ona az önce olanları söylemem, tabii öyle biri varsa," dedi adam Emma'yı kaldırırken. "Ama tepkinden anladığım kadarıyla öyle biri var."

"Ona geri dönmem gerek. Bize saldıran adamlarla kavga ediyordu." Vücudu tepki vermede geç kalsa da, sesindeki paniğin farkındaydı.

Adam onu masasına götürüp cüzdanını çıkardı ve tabağının yanına para bıraktı. "Ne taraftan?"

Emma şaşırarak gözlerini kırıştırdı.

"Tekrar başını belaya sok diye kurtarmadım seni. Erkek arkadaşın nerede?"

Emma tereddüt etti. Bu adamı Will'e götürmek çok kötü bir fikir gibi geliyordu ona.

"Zaman kaybediyorsun. Sen istesen de istemesen de seninle geleceğim."

Emma yürümeye başladı. "Bu taraftan."

Sessizce acele ederek caddeyi geçtiler. Emma yanındaki adama verdiği tepkiyi düşünüyordu. *Az önce ne oldu öyle?*

Sanki vücudu kendi başına hareket ediyor gibiydi.

“Ayakkabıların nerede?” diye sordu adam.

“Seni ilgilendirmez.” Emma, Will’in adamı görünce vereceği tepkiden çekiniyordu.

“Sen benim adımı hiç sormadın.”

“Ne?”

“Raphael, benim adım Raphael.”

Emma ona hiç aldırmadan yürümeye devam etti.

“Yanlış bir şey yapmadığını biliyorsun. Sadece o adamdan saklanıyordun. Göstermelik bir şeydi.”

Emma yaşadığı şeyin göstermelikten öte olduğunu biliyordu. Bu adamdan bu kadar çabuk etkilenmiş olması onu korkutuyordu.

Yan tarafından bir ağrı girdi vücudunda. Kafası karışmış bir halde sendeledi. Sonra Will olduğunu fark etti. Vinco Potentia yerleşkesinde tutulduğu sırada da Will’le psişik bir bağ kurmuştu. Ama o zamandan beri denedikleri halde bir daha bunu başaramamışlardı. O yüzden, Emma şaşırdı. Konsantre olarak böylece durdu. *Will*, diye seslendi.

“İyi misin?” diye sordu Raphael.

“Hişt!” Emma gözlerini kapadı. *Will?* Will cevap vermedi ama Emma onun büyük bir acı içinde olduğunu anlıyordu. Koşmaya başladı. Raphael de peşindeydi.

“Ne oldu?”

“Will yaralı. Onu bulmam gerek.”

“Nereden biliyorsun?”

“Biliyorum işte.”

Bloğun sonuna gelip köşeden baktılar. Emma'nın arabası binanın köşesine yakındı. Will bir blok ilerideydi. Yüzü kan içinde kalmıştı. Adamların liderinin önünde iki büküm olmuştu. Gölgeler yüzünden diğer taraf görünmüyordu.

Emma soluksuz kaldı. "Will."

"Bir planın var mı?" diye sordu Raphael açık kısımda durarak.

"Hayır."

Bınaya dayanmış, bir metre kadar uzunlukta bir tahta buldu. "Sen git arabanı al. Ben, erkek arkadaşına saldıranın icabına bakarım. Sen güvende olduğunda, erkek arkadaşını arabanın ön koltuğuna taşıyoruz."

"Ya sen?"

"Merak etme. Ben başımın çaresine bakabilirim. Arkamda kal ve işaretimi bekle."

Emma anahtarları hâlâ elinde tuttuğu için seviniyordu. Yumruğunu açınca, anahtarları çok sıkılmaktan elinin yaralandığını gördü. Raphael'm peşinden park yerine gitti. Raphael elinde tahtayla, ondan habersiz olan adama doğru gitti.

Emma arabanın yanında durmuş korku içinde onları izliyordu. Will kesik kesik nefes alıyor ve kalkmaya çalışıyordu.

"Ben de size katılabilir miyim?" diye sordu Raphael.

Liderlerinde silah yoktu. Adam dağılmıştı ve yüzünde kan vardı ama Will'den daha iyi durumdaydı. Diğer adam yerde hareketsiz bir şekilde yatıyordu.

Will, Raphael'in yaklaştığını görünce doğrulmaya çalıştı.

Raphael elini Will'e doğru uzattı. "Sana yardıma geldim."

Will tekrar dizlerinin üzerine düştü.

Saldırgan, Raphael'e dönüp gülümsedi. Borusunu yerden almaya yeltendi. Raphael tahtayı yana doğru uzattı. Adam bağırarak boruyu aldı ve Raphael'in kafasına doğru salladı. Raphael tahtayı kaldırıp borunun kendisine gelmesini engelledi. Kırılan tahtanın sesi geceyi doldurdu. Raphael uzanıp diğer eliyle boruyu tuttu ve adamın vücudunu çevirdi. Silahı artık Raphael'e geçmişti.

Lider yarım saniye kadar tereddüt etti ama bu süre Raphael'in ona tam göğsünden vurması için yetti. Adam sırtüstü, tam bir arabanın kaputunun yanına düştü. Raphael boruyu elinde ustaca çevirip adamın kafasının birkaç santimetre üzerindeki kaputa vurdu. Adam ayağa kalkmaya çalıştı ama Raphael ona tekrar vurdu. Adam yine kaputa yapıştı. Raphael boruyla kaputun diğer tarafına vurdu. Gözlerinde bir katil ifadesi vardı.

"Emma, arabayı getir," dedi Raphael. Bakışlarını adamdan hiç ayırmıyordu.

Will yanından destek alarak ayağa kalkmaya çalıştı. Yere kan tükürdü.

Emma anahtarları kontağa soktuğunda elleri deli gibi titriyordu. Arabayı çalıştırmak için birkaç kez denemesi gerekti. İlerideki sırada iki araba arasındaki boşluktan geçti. Raphael kaputa vurmaya devam ediyordu. Liderin bir yere kaçmasını engelliyordu. Emma arabadan inip Will'e doğru gitti.

“Emma, olduğun yerde kal,” dedi Raphael. Hâlâ adama bakıyordu.

Will sendeleyip dizlerinin üzerine düştü.

Emma, Will’i tanıyordu. Ne kadar yaralı olsa da, kendinden çok Emma için endişelendiğini biliyordu.

“Hanımefendiye zarar vermeyi mi düşünüyordun?” diye öfkeyle sordu Raphael.

Kaputun dibindeki adam başını kaldırdı. Gözleri vahşice bakıyordu. “Hayır, adamım, biz sadece onu korkutacaktık.”

Raphael boruyla adamın bacaklarına vurdu. “Yanlış cevap.”

Adam panikle haykırdı. Bacakları kırılmıştı. “Adamım, yemin ediyorum.”

Raphael durup adama baktı. Sonra tıslayarak, “*Transi per umbras*” dedi. Boruyu bir beyzbol sopası gibi tutarak adamın kafasına indirdi. Kırılan karpuz sesi çıkınca Emma başını çevirdi. Öğürdü. Neredeyse kusacaktı.

“Emma, şimdi erkek arkadaşını alabilirsin.”

Emma derin bir nefes alıp Will’e doğru koştu. Hıçkırıklarını ve korkusunu bastırmaya çalışıyordu. Bunların o anda bir yararı olmazdı. Will başını kaldırıp ona baktı. Gözlerinde kan vardı. Bir gözü şişip kapanmıştı bile. Dudağı yarılmıştı. Alnında da bir yarık vardı.

“Will,” dedi, Emma, Will’i kolundan tutup kaldırmaya çalıştı.

Will hareket edince inledi. Raphael de eğilip Will’in kolunu omzuna attı. “Emma, arabayı aç. Onu arabaya bindirmene yardım edeyim.”

Will, Raphael'e baktı. "Sen de kimsin?"

"Will, o bir dost. Saklanmama yardım etti. Ona güvenebiliriz." *Bana güvenemezsin.*

Raphael, Will'i kaldırınca Will acıdan haykırdı.

"Kurusa bakma, arkadaşım," dedi Raphael. Will'i koltuğa koyup kapıyı kapattı. Raphael, Will'in çantasını da alıp arabaya götürdü.

Emma bagajı açınca, Raphael çantayı bagaja attı.

"Emma, bekle." Raphael onun omzuna dokundu. Emma dönüp baktı.

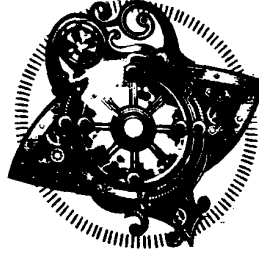
"Emma, buradan çıkınca, arabayı sürmeye devam et. Sakın durma." Sesi kısık ve kararlıydı. "Buradan çok uzağa gitmen gerek."

Emma'nın gözleri korkuyla açıldı. "Nereden biliyorsun?"

"Güven bana. Biliyorum." Sesini alçalttı. "Erkek arkadaşının ciddi yaraları var."

Emma ağlamaya başladı. Raphael, Emma'nın yanağında ki yaşları sildi. "Merak etme, iyileşecek. Ama beni dinle." Gözleri Emma'nın gözlerini delip geçiyordu. Emma kaybolduğunu hissetti. Nerede olduğunu bile unutmuştu. "Emma, sen ona yardım edebilirsin. Hiç farkında olmadığın güçlerin var senin. Gücünü kullan ve onu iyileştir. Kolyeyi kullan. Git şimdi." Emma'yı şoför tarafına götürdü. Koyu renk ve içe işleyen gözlerle Emma'nın gözlerine bakıyordu. Emma istemese de, vücuduna o tanıdık sıcaklık yayıldı. Raphael kulağına eğildi. Dudakları Emma'nın yanağına değiyordu. "Henüz değil, aşkım. Ama yakında. Senin için geleceğim."

Dönüp karanlıkta uzaklaşmaya başladı.

Dokuzuncu Bölüm

Park yerinden çıkarken, Emma'nın elleri titriyordu. Düşünceleri bir girdap gibi olmuştu. Az önce Raphael'le yaşadıklarını anlamaya çalışıyordu. Ona nasıl bu şekilde tepki vermişti?

“Kimdi o?” dedi Will. Başını Emma'ya doğru çevirmişti.

Emma'nın yüzü utançla yandı. Karanlık olduğu için şanslıydı. “Bana yardım eden biriydi. Bize yardım etti.” Cadeyi geçti. Anayolun nerede olduğunu hatırlamaya çalışıyordu.

“Sana ne dedi?” Sesinden acısı belli oluyordu.

“Will, konuşma şimdi. Yaralısın.”

“Emma, *ne dedi?*” Will zorlandığı için öksürdü. Sonra acıyla gerildi.

“Will, *lütfen*. Bir şey demedi. Bana seni uzağa götürmemi söyledi. Ciddi yaraların olduğunu düşünüyormuş.” Ana-

yol neredeydi? Dur işareti olan bir yerde durdu. Direksiyonu çok fazla sıkığı için parmakları uyuşmuştu.

“*Sana dokundu mu?*” Will tekrar öksürdü ve acıdan iki büküm oldu.

“Will, *dur* artık!” Emma dönüp ona baktı. Will’in kucağına kan tükürdüğünü görünce içini bir korku kapladı. “Seni hastaneye götürmem gerek.” Sesi titriyordu.

“Hayır. Adam haklıydı,” dedi yenilgiyi kabul eden bir sesle. “Buradan çok uzağa gitmen gerek.” Vücudu koltuktan düşmek üzereydi.

Emma hıçkırıklarını tuttu. Gözyaşları yüzüne dökülüyordu. *Anayol neredeydi?*

“Sana çok yaklaştığını gördüm.”

“Will, sus. Sus artık. Hiçbir şey olmadı.” Artık hem sürtük hem de yalancıydı. Sadece Will dayak yerken Raphael’le yiyişmekle kalmamış, Will arabadan onları izlerken de bunu yapmıştı. *Ne oluyor bana?* Sinir bozukluğu açığa çıkmaya başlamıştı.

Birkaç blok daha gitti. Kaybolmuştu. “*Neredeydi bu lanet anayol?*” Yakalanmadan önce Will’i oradan çıkarması gerekiyordu. Kendini tutmaya çalışsa da hıçkırmaya başlamıştı.

“Emma.”

Yine bir dur işaretinde durdu. Bir tabela arıyordu.

“*Emma.*”

Emma dönüp ona baktı. Harap haldeki vücudunu görünce soluğu kesildi. Bunu ona Emma yapmıştı. Belki onu kendi dövmemişti ama buna o neden olmuştu. O insanlar Emma’yi

istedikleri için bunu ona yapmışlardı. Emma da Will'e olan borcunu karşısına çıkan ilk adamın kollarına atlayarak ödemişti. Hiçkırıkları çoğaldı.

"Emma. Geçti. Ben iyiyim. Hişşt... ağlama."

Will koltuğa uzanmıştı. Her hareket ettiğinde vücudunu ağrı kaplıyordu. Metal boru yüzünden kaburgalarının kırıldığından emindi. Egosu dışında kırılan tek yeri kaburgaları olduğu için şanslıydı.

O adamın Emma'yla nasıl konuştuğunu görmüştü. Emma'nın adını çok tanıdık bir şekilde telaffuz etmişti. Emma arabaya binmeden önce adamın ona yaklaştığını da görmüştü.

Emma'nın onu nasıl itelemediğini de.

Will'le ilk karşılaşmalarında Will ona yaklaşıyor, Emma'nın onu tokatlayacağı gerçeğini unutmamıştı.

Emma çektiği ıstırap yüzünden kendinden geçmişti. Kontrolsüz bir şekilde iç çekiyordu. Will, kaza yapmasından korktu. Kendisi için üzülmediğini biliyordu Will, ama ona söylemediği bir şeyler daha olabileceğinden şüpheleniyordu. Öfkeyle inledi ve göğsüne keskin bir ağrı saplandı.

Emma onun güçlülükle nefes aldığını duyunca, daha çok ağlamaya başladı.

Belki de Will olaya çok fazla anlam yüklüyordu. "Emma, sorun yok. Buradan sola dön." Anayola çıkan rampa karşılarındaydı.

“Hangi... taraftan?” Emma hıçkırıklarının arasında nefes almaya çalışıyordu.

Hangi taraftan? Will bu haldeyken onu koruyamazdı. O anda bile koruyamamıştı, başka bir adam korumuştı. Midesi öfkeyle yandı. Emma yaralanmadığı veya ölmediği için şanslıydı. Jake’i bulması ve tüm bunların ne anlama geldiğini çözmesi gerekiyordu. Tüm bunları Emma için endişelenirken yapamazdı. Emma’nın korunmaya ihtiyacı vardı. Hem onu koruyup hem cevaplara ulaşamazdı. Yardıma ihtiyacı vardı.

“Kuzeye git.”

Emma hayretle ağzını açtı. “Kuzey mi? Ama Jake Arizona’da ve Vinco Potentia kuzeyde.”

“Arkadaşım James, Minnesota’da yaşıyor,” dedi zorla nefes almaya çalışarak. Yan tarafına bir ağrı girmişti. “O bize yardım eder.”

Emma gözlerini kocaman açtı. “Ona güvenebilir miyiz?”

“İkinci sınıftan beri benim en iyi arkadaşım o.” Başını kaldırıp nefesini tuttu. “James’e güvenemezsem, başka kime güvenebileceğimi bilmiyorum.” Kelimelerindeki acıyı çok geç fark etti. Emma korkuyla karışık bir hayretle ona baktı. *Ne olmuştur?*

“Will, seni hastaneye götürmem gerek.” Elinin tersiyle yanaklarını kuruladı. Yüzünden kararlılık okunuyordu.

“Hayır.” Will, başını geri yasladı. Yanlarında bir tür uyuşturucu olmasını diledi. Ama olsa da Will kullanamazdı. Tekrar saldırı ihtimaline karşın tetikte olması gerekiyordu.

“Ama Will...”

“Hayır. Hastaneye gidemeyeceğimizi biliyorsun. Bizi orada bulurlar.”

Emma derin bir nefes aldı. Gözleri yine yaşla dolmuştu. Will işaretli kolunun ağrıdığını hissetti.

İç i korkuyla doldu. “Emma, yaralandın mı sen?”

“Hayır, konuşma, Will. Sadece dinlen ve bana ne yapmam gerektiğini söyle.” Yine kontrolsüz bir şekilde hıçkır-maya başlamıştı. “Bana... ne yapacağımı... söyle.”

Will’in kolundaki işaret yandı. Yan tarafından daha çok acı veriyordu.

Emma gecenin içinden arabasını sürmeye devam ediyordu. Will onun durmasını istedi. Son günlerde zaten yor-gun olduğu için iyice yorulmasını istemiyordu ama Emma’nın içindeki suçluluk duygusu onu uyanık tutuyordu. Emma, Will’in sürekli kolundaki işareti ovuşturduğunu gördü.

Bir uyuyup bir uyanıyordu. Yan tarafındaki ağrı onun kabul ettiğinden çok daha fazla acı veriyordu. Ağrısı yoğun-laştığında, Emma kendi bedeninde bunu hissedebiliyordu. Durup Will’in acısını azaltmak için alkol almayı önerdi. Tıpkı o vurulduğunda Will’in yaptığı gibi. Ama Will istemedi. Raphael, Emma’ya kolyeyi kullanarak Will’i iyileştirebileceğini söylemişti ama Emma ona güvenmiyordu. Raphael kafasını karıştırmıştı. Her şeyi unutmasına neden olmuştu. Em-

ma'ya söylediği her şeyi unutması gerekiyordu.

Raphael'in görüntüsü aklından çıkmıyordu. Emma neler olduğunu anlayamıyordu. Ona verdiği tepkiyi daha önce hiçbir erkeğe vermemişti. Will'e bile... Kafası karışmış, utanmış ve dehşete düşmüştü. Korkuyordu.

Raphael ona kendisi için geleceğini söylemişti.

Bu konuda Emma'nın yapabileceği bir şey yoktu.

Emma kuzeye doğru giderken, güneş yükseldi. Minneapolis'in girişindeyken, Emma'nın üzerinde yorgunluk çöktü. Will durmasını önerdi ama sabah ışığında yaraları daha da ortaya çıkmıştı. Emma ona yardım etmek istiyordu ve daha fazla endişelenmişti.

"Will, çok fena yaralanmışsın. Seni bir doktora götürmem gerek. Burası güvenli olabilir. Minnesota'ya geldiğimizi nereden bilecekler?"

"Hayır," diye inledi. Kesik kesik nefes alıyordu. "James bize yardım edebilir. James'e gidelim yeter."

Emma, Will'in durup dinlenmesi konusundaki ısrarına aldırmadan araba sürmeye devam etti. James'in onlara yardım edebilmesi için dua ediyordu.

İki şeritli bir anayola çıktılar. Bilmedikleri bir yerin ortadaydılar. Raphael onu asla bulamazdı. Emma eli silahlı, güçlü iki gruptan çok, tek bir adamdan korkmanın ne kadar saçma olduğunu fark etti. Ama Emma onun her iki gruptan da tehlikeli olduğunu hissediyordu.

“Ne kadar kaldı?” diye sordu Emma. Yarım saattir kim-
senin olmadığı bir caddedeydiler.

“Yaklaştık,” diye zorla fısıldadı Will. Yüzü solgundu ve
alnında ter damlaları vardı.

Emma’nın gözleri dolunca, yol bulanıklaştı.

Will ona tek şeritli bir toprak yola dönmesini söyledi.
Emma çeyrek mil kadar gittikten sonra, karşılarna ağaçlar
içinde bir kulübe çıktı. Göl kıyısından otuz metre kadar uzak-
taydı.

“Ya evde yoksa?”

“İçeri girebiliriz.” Durup nefesini topladı. “James bir
şey demez.”

Emma kulübenin önünde durdu. Lastiklerin altında ka-
lan çakıltaşlarının sesi duyuluyordu. Emma ön taraftan koşup
kapıyı çalmaya başladı.

Boğuk bir ses içeriden seslendi. “Tamam. Geliyorum.
Acele etme.” Kapıyı kot pantolon ve tişört giyinmiş bir adam
açtı. Bir elini saçlarında gezdirip Emma’yı süzdü. “Sen acele
etsen de olur.”

“Sen James misin?”

Adam sırttı. “Hizmetinizdeyim.”

Emma başını iki yana salladı. “Will’in en yakın arkadaşı
olduğun belli. Aynı ona benziyorsun.”

Adam şaşırılmış görünüyordu. “Will mi?”

Emma arabaya doğru gitti. “Ön koltukta.” Kapıyı açın-
ca, Will’in ne kadar zor nefes aldığını görüp korktu. Daha da
kötüleşmişti. “Yaralı. Senin yardım edebileceğini söyledi.”

James nefesini tuttu. “Kahretsin. Ne oldu ona?” Eğilip Will’in kemerini açtı. “Dostum, berbat görünüyorsun.”

Will’in şiş ağzında acınası bir gülümseme belirdi. “Evet. Sen de çok iyi görünmüyorsun.” Kesik kesik nefes alarak konuşuyordu.

James, Emma’ya baktı. Yüzü ciddileşmişti. “Ne oldu?” Alaycı ses tonu gitmişti.

“Üç adam onu dövdü.” Sesi kısıldı. Gözleri yine yaşla doldu. “İçlerinden birinde metal bir boru vardı.” Raphael’in o boruyla adama vurmasını hatırlayınca öğürdü.

James tekrar Will’e döndü. “Üç adamın seni benzetmesine izin mi verdin? Formunu kaybediyorsun. Seni buradan çıkaralım. Çok canın yanacak.”

James, Will’i ön koltuktan çekti. Will ona yaslanırken acıdan çılgık atmamak için kendini zor tutuyordu.

Emma’ya, “Kapıyı aç ki içeri girebilelim,” dedi James.

Emma koşup kapıyı açtı. James ve Will içeri girene kadar da açık tuttu. James, Will’i mutfığa götürüp bir sandalyeye oturttu.

“Banyoda leğen ve havlu var. Onları buraya getir,” dedi James. Emma hemen küçük salonu geçip banyoya girdi. Bir sürü havlu alıp mutfığa getirdi. Geri geldiğinde James, Will’in tişörtünü kesiyordu.

“Lanet olsun, Will. Neler oldu öyle?”

“Metal bir boruyla, küçük bir münasebetim oldu.”

“Küçük bir münasebetten biraz fazla gibi duruyor ama.”

Will’in sol tarafındaki mor ve kırmızı kısmı gören Em-

ma'nın soluğu kesildi. James omzunun üzerinden Emma'ya baktı. "Şunları getirsene."

Emma getirdiklerini masanın üzerine koyup bir adım geri çekildi. Ayak altında olmak istemiyordu.

"Candy, Barbie, adın her neyse, buzdolabından biraz buz çıkarıp torbaya koy."

Will kolunu kaldırıp James'in tişörtüne yapıştı. "Onun adı Emma ve ona saygılı davranacaksın. Yoksa seni doğduğuna pişman ederim."

"Will, sorun değil," dedi Emma. Kalbi hızla atıyordu. O anda tek umutları James'ti.

"Sorun işte," diye bağırdı Will.

James karşı koymak ister gibi elini kaldırdı. "Pardon, benim hatam, Will. En son ne zaman düzgün bir kadınla oldun ki sen?"

Emma sırtını James'e dönüp buzdolabını açtı. Yüzü utançtan ve öfkeden yanıyordu.

"Çeneni kapat, James."

Emma torbanın içine buz koydu. James, Will'in önünde diz çöküp parmaklarıyla yan tarafına bastırdı.

Will irkildi. Çılgılık atmak üzereyken kendini engelledi.

James dönüp Emma'ya baktı. "Emma," dedi. Heceleri bastırarak söylemişti adını. "Dışarıda bekleyebilir misin? Ben senin burada olmana bir şey demem ama görünüşe göre erkek arkadaşın senin yanında acısını göstermeye çekiniyor."

Emma bunu hiç düşünmemişti. "Tabii," dedi ve mutfaktan çıkmak için döndü.

“Emma,” diye inledi Will.

Emma onun önünde durdu. Yaralanmış yüzü ve yan tarafındaki morluğu görünce yeniden ağlamaya başladı.

“Dışarıda yalnız kalmamı istemiyorum. Burada kal.”

“Sorun değil, Will. Ben çantadan silah alıp tetikte beklerim.”

“Eğer herhangi bir şey görürsen...” dedi Will dişlerini sıkarak.

“Söz veriyorum. Eğer bir şey görürsem, hemen gelip sana haber vereceğim.”

Yarısı şişmiş gözüyle Emma’ya baktı. Diğer gözü tamamen kapanmıştı. “Tamam.”

Emma eğilip Will’i alnından öptü ve ön kapıdan gün ışığına çıktı. Bagajı açıp silah dolu çantayı çıkardı. Ne kadar ağır olduğunu görünce şaşırdı.

Çantayı ön taraftaki verandaya getirdikten sonra açtı. Para çantası en tepedeydi. Sonra Will’in kıyafetleri vardı. En dipte ise bir sürü av tüfeği ve tabanca duruyordu. Emma tabancaya alışkındı ama o an, tüfeğin daha iyi bir seçim olacağını farkındaydı. Will ona birkaç hafta önce nasıl ateş edeceğini öğretmişti. Tam yirmi dakika sonra da Emma aynı tüfekle bir adamı öldürmüştü.

Tahta verandadaki salıncağın köşesine oturdu. Kucagında tüfekle gölü izlemeye başladı. Kıyıda bir iskele vardı. İskelenin bir tarafına bağlanan balıkçı teknesi suda sallanıyordu.

Kuşlar ötüyor, taze gün ışığı tepedeki gölgeliğe vuru-

yordu. Suyu bakarken, aklına Jake geldi. Umutsuzca iç çekti. Will yaralandığı için Jake'i bulması eskisinden de uzak bir ihtimaldi. Gözlerini kapatıp zihninde Jake'e ulaşmaya çalıştı. Onun adını seslendi. Sadece ilk denemesi dışındaki tüm denemelerinde olduğu gibi, Jake'i hissediyor ama o cevap vermeyi reddediyordu. Gözlerini açtı. İncinen hislerini onarmak için, kendine Jake'in bunu yapmasının bir nedeni olduğunu söyledi. Kendisini hâlâ sevdiğinden emindi. Ama belki de sevmiyordu. Emma onu da hayal kırıklığına uğratmıştı. Onu kamyonette yalnız bırakarak, Cavallo'nun Jake'i kaçırmasına neden olmuştu.

Başını salıncağın kenarına yasladı. Üstüne iyice yorgunluk çöktü. Gözlerini kapatınca Will'in otoparktaki kanlar içinde kalmış hali gözünün önüne geldi. Kendisi yüzünden öldürülebilirdi.

Bir süre sonra ön kapı açıldı. Emma gözlerini açınca James'i gördü. Hislerini gizleyerek onu izliyordu.

Adamın ifadesiz olması Emma'yı korkutmuştu. "Will iyi mi?"

"Şimdilik." Adam da salıncağa gidip Emma'nın yanına oturdu ve göle bakmaya başladı.

Emma alt dudağını ısıırıyordu. "Hastaneye gitmesi gerekiyor, değil mi?"

"Bence gitmeli ama o reddediyor. Bu konuda ne biliyorsun, Emma?"

Adam ona dönmüş bir cevap bekliyordu. "Sana ne dedi?"

“Hiçbir şey. O yüzden sana soruyorum,” dedi James.
Emma kucığındaki tüfeğı tuttu.

“Neden tüm bunların seninle ilgisi olduğunu düşünüyorum acaba?”

Emma dönüp James’e baktı. Adamın gözlerinde nefret vardı. Emma içgüdüsel olarak geriledi ama bakışlarını kaçırmadı. “Will’e sorman gerek.”

“Onu nasıl bir karmaşanın içine soktun?”

Adamın sorusunda Emma’nın inkâr edemeyeceğı kadar nefret vardı. James haklıydı. Bu onun hatasıydı.

“Ne bilmeni isterse Will, onu söyleyecektir,” dedi Emma.

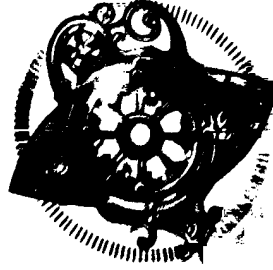
James ayağı kalktı ve korkuluklara yaslanıp suya baktı. “Seni istiyor. Acısı için bir şeyler vermek istedim ama seninle konuşana kadar almayacağını söyledi.”

Emma kapıya doğru gitti ama James ondan önce davranıp koluyla yolu kapadı. Emma ifadesiz bir yüzle bekledi.

James gözlerini kısıp sesini alçalttı. “Neyin içine bulaştığını bilmiyorum ama şundan emin olabilirsin ki, Will’in sırf senin yüzünden lanet bir karmaşaya karışmasına izin veremeyeceğim.”

Emma başını kaldırdı. “Yeterince açık konuştun. Şimdi bırak geçeyim.”

James kolunu kaldırıncı Emma onun yanından geçti. Will’i görmek için sabırsızlanıyordu.

Onuncu Bölüm

Will yatakta uzanmış Emma'yı bekliyordu. Emma onun yanında olmadığında, onu koruyamadığında hissettiği fiziksel rahatsızlığa hâlâ şaşırıyordu. Sol tarafındaki acıyla haykırıyordu, neredeyse bilincini kaybetmek üzereydi ama dışarıdaki seslere odaklanmaya çalıştı. James işkillenmişti ve Emma'yla dışarıdaydı. Tek başına. Will, Emma'nın başının çaresine hakabileceğinden emindi ama yine de endişeleniyordu. James'in hazen ne kadar ileri gidebileceğini biliyordu ama Emma'yı da tanıyordu.

Bir süre sonra, Emma elinde bir tüfekte kapıda belirdi. Başkası görse, sert ve tehlikeli biri sanabilirdi ama Will onun elindeki titremeyi gördü. Yüzü o kadar yorgun ve solgundu ki Will onun kapıda hayılmasından korktu. Onu görünce rahatlayarak iç çekti. İç çekince yine her yanı ağrıdı.

"Will." Emma hemen yatağın yanına gidip diz çöktü. "James ne dedi?"

Will sırtıttı. "Hastaneye gitmem gerektiğini söyledi."

"Haklı. Ben de sana öyle dedim. Peki, daha ne bekliyoruz? Gidelim hadi."

"İkiniz de yanıyorsunuz. Benim tek ihtiyacım olan sensin." Sol kolunu Emma'ya doğru uzattı. Yanına yatmasını işaret etti.

Emma gözlerini kocaman açarak başını iki yana salladı. "Hayır, canını acıtırım."

"Hayır, yaram bu tarafta değil. Çok yorgunsun, Emma. Eğer James'in yatağında uyumak istemiyorsan, yatabileceğin tek yatak bu." Will, Emma'nın gözlerindeki tiksintmeyi görünce istemeden de olsa memnun oldu. "Buraya gel. Nazik olacağıma söz veriyorum."

"Hayır, James beni öldürür."

James kapıda belirdi. "Aynen öyle. Sen deli misin, Will? Yoksa beyninden de hasar aldın da, ben mutfakta leğen ve buz torbalarıyla yaptığım muayenede fark etmedim mi?"

Emma ayağa kalkıp Will'in elini tuttu. Will onu kendine doğru çekti. "James hep çok korumacı olmuştur. Ona aldırma."

Emma omzunun üzerinden James'e bakıp tereddüt etti.

James homurdanarak odadan çıktı. "Ne isterseniz onu yapın. Zaten hep öyle yapıyorsunuz. En azından ağrı kesici al."

Emma öylece durmuş kapıya bakıyordu.

"Kapıyı kapat, Emma," dedi Will.

Emma ona baktı. Yüzündeki acı o kadar netti ki Will'in

acıasını göğsünde hissetti. “Will, ben yerde ya da arabada yatabilirim. Sadece kısa bir uykuya ihtiyacım var.”

Ama Will, Emma’nın yüzünden kendisiyle birlikte olmaya ne kadar ihtiyacı olduğunu görüyordu. Zafer ve doğrulanma duyguları, korku ve belirsizliğin yerini aldı. “Emma, anlamıyor musun? Benim sana ihtiyacım var. *Sana*. Lütfen. Senin güvenliğinden endişe etmek beni öldürüyor.” Emma’nın elini tuttu. “Lütfen.”

Emma’nın gözlerinden duygu akıyordu. Dudağını ısırdı. “Kapıyı kapat,” diye fısıldadı Will.

Emma kapıya gidip açık kısımda durdu ve kapının kenarlarına tutundu. Korku dolu bir an için, Will onun gideceğini, ondan uzaklaşacağını sandı. Sonra Emma kapıyı kapadı. Eli hâlâ tokmaktaydı. Alnını kapıya dayadı. Omuzlarını kaldırarak döndü ve aralarındaki kısa mesafeyi geçti. Will onun elini tuttu.

“Seni incitmek istemiyorum.” Emma’nın gözleri yaşla doluydu.

“Burada olmaman beni daha çok incitir.”

Emma yatağın kenarına oturdu. Yatak gıcırdadı. Dudaklarını sımsıkı kapatarak Will’in yüzünü inceledi.

Will ona gülümsedi. “Gördün mü? Böylesi daha iyi. Şimdi yanıma uzan.”

“Önce ağrı kesicini al.” Will’in elini bırakıp komodinin üzerindeki ilacı ve suyu ona verdi.

Will ilacı içip Emma’nın elini tuttu. “Uzan şimdi.”

Emma bardağı masaya bırakıp yüzü Will’e dönük bir

şekilde uzandı. Will elini uzattı, Emma parmaklarını Will'in parmaklarına geçirdi. Bu dokunuş Will'in ruhuna teselli veriyordu. Will, Emma'nın düzenli nefeslerini dinledi. Kendi kesik nefesiyle bir zıtlık oluşturuyordu. İçinin derinliklerinde, bu kesik nefes sesinin kötüye işaret olduğunu biliyordu ama bu durumla nasıl başa çıkacağını bilmiyordu. Hastaneye gitmesi söz konusu değildi.

"Will, çok üzgünüm," diye fısıldadı Emma. Kapanan gözlerinin kenarlarında yaşlar birikmiş yastığa düşüyordu.

Will, Emma'nın yaralarından daha fazlasından bahsettiğini biliyordu. Ona bir şey olmuştu, Will'e söyleyemediği bir şey... Kaçtıktan sonra ona ne olduğunu, neyin ona işkence ettiğini hayal bile edemiyordu. Bunu engelleyemediği için kalbi sızladı. Emma'yı hayal kırıklığına uğratmıştı. Emma'nın elini kaldırıp dudaklarına götürdü ve parmaklarını hafifçe öptü.

Emma gözyaşlarını kontrol etmeye çalışırken dudakları titriyordu.

"Seni seviyorum, Emma. Her şey düzelecek."

Emma'nın narin hıçkırıklarıyla yatak sarsılıyordu. Will'in yan tarafı her seferinde acıyordu ama kolundaki işaretin acısı on kat daha fazlaydı.

Emma, Will'in hırıltılarıyla uyandı.

Kalbi hızla atarak doğruldu. Pencereden içeri, solgun ay ışığı giriyordu. Emma, Will'in yüzünde gri bir solgunluk ol-

duğunu görebiliyordu. Alnında ter damlaları vardı.

“Will?”

Will’in gözleri kocaman olmuştu. Derin derin nefes alıyordu. “Sanırım doğrulmam gerek.”

Emma kolunu Will’in sırtına koydu ve onu kaldırmaya çalıştı ama Will çığlık atarak yastığa geri düştü.

Hemen ayağa kalkarak, “James!” diye bağırdı Emma. “James!”

James kapıda belirdiğinde, Will kesik kesik nefes alıyordu. James ışığı açınca, Emma ışığa alışmak için gözlerini kırıştırdı.

“Ne oldu?”

“Bilmiyorum... ben uyuyordum... hırıltılarına uyan-dım...” diye geveledi. Korkudan konuşamıyordu. “Oturma-sına yardım etmek istedim...”

James yatağa gitti. “Will, bu saçmalık yeter artık. Dok-tora ihtiyacın var, hastaneye gitmen gerek. Ciğerin çökmüş olabilir.”

Will başını iki yana salladı. Bu küçük hareket bile ağrı-dan çenesini sıkmasına yetti. “Hayır...”

“Neden? Onun yüzünden mi? Neyse ki benimle tartışa-cak durumda değilsin. Seni götürüyorum.”

“Hayır...” dedi Will nefessiz kalmış bir halde. Yalvarır gibiydi.

“Will, lütfen.” Emma gözyaşları içinde yalvarıyordu. “*Lütfen.*”

“Lanet olsun, ben arabamı getiriyorum.” James hızla

odadan çıktı.

Will, Emma'nın kolunu tuttu. Parmaklarıyla Emma'nın kolunu sıkıyordu. Çaresizliği gözlerinden belliydi. "Emma. Hayır."

Emma'nın zaten sınırlı olan kontrolü panik yüzünden iyice kaybolmuştu. Kendini derin bir nefes almaya zorladı. "Will, öleceksin. Benim sana ihtiyacım var. Beni bırakıp ölemezsin."

Will'in vücudu kesik nefesleriyle sarsılıyordu. Yüzü daha da griye dönmüştü.

"Çantanın dibinde sahte kimlikler buldum. James seni onlardan biriyle kayıt ettirebilir." Sesi titriyordu. Paniklediği belliydi.

Will gözlerini kapadı. "Ben... seni... bırakamam," dedi dişlerini sıkarak.

"Aptal olma, Will. Burada kalırsan, zaten ölüp beni bırakacaksın." Sözleri acıydı ama gerçek de acıydı. Will ölebiliyordu. Emma, Jake'i kaybetmişti. Will'i de kaybedemezdi. Bastırıldığı hıçkırıkları yüzünden omuzları sarsılıyordu.

Jake haricinde, bu berbat hayatında sahip olduğu tek iyi şey Will'di. Eteğinin cebindeki kolye bacağına yakmaya başlamıştı. Emma kolyeyi çıkarıp baktı. Parıldadığını görünce şaşırdı. Raphael'in söylediklerini hatırladı.

Emma, sen ona yardım edebilirsin. Hiç farkında olmadığın güçlerin var senin. Gücünü kullan ve onu iyileştir. Kolyeyi kullan.

Raphael ona Will'i kurtarabileceğini söylemişti. Bu

mümkün müydü? Ya bir tuzaksa?

Elindeki kolye parlak kırmızı bir ışıkla parıldıyordu. Gittikçe daha parlak, daha sıcak oluyor, Emma'nın avucunu yakıyordu. Denemekle bir şey kaybetmezdi ama nasıl yapacağını bilemiyordu. Taşı sıkarak elini yumruk yaptı.

İyileştir onu.

Will'in nefesi kesildi. Emma'nın elindeki eli canlılığını kaybetti.

Emma'nın zihnindeki panik tüm mantığını yitirmesine neden oluyordu. Sonra öfkeleni. Elindeki taşın yoğunluğuy-la boy ölçüşecek derecede bir öfkeydi bu. Onu kaybedemem. Göğsünde bir alev oluştu. Alevin ardında bir elektrik vardı. Emma şaşkınlık içinde nefesini tuttu.

Will gözlerini kocaman açmış, başını ona doğru çevirmişti.

Ateş ve elektrik öfkeli bir cehenneme dönüştü. Emma içerinden yandığını hissediyordu. Bu güç onu öldürecekti. Boşta kalan elini Will'in yan tarafına götürdü. Karnı aniden geri çekildi, Will nefes almak için savaşıyordu.

Emma, Will'in nefesine odaklandı. *"İyileştir onu."*

Elektrik, engelini aşır Emma'nın kollarına ve bacaklarına yayıldı. Sonra da elinden geçip Will'in yanına ulaştı. Will'in bedeni tepki vererek irkildi. Bir anda hırıltısı durdu.

Emma elini geri çekti. Dokunduğu yerde kırmızı bir iz vardı. *Aman Tanrım, onu öldürdüm.* Odanın etrafında dönmeye başladı. Emma'nın gözü kararmıştı.

Birisi, “Emma” diye zarifçe sesleniyordu. “Emma.” Bu kez daha yüksek sesle ve daha ısrarla seslenmişti.

Bu, Will’in sesiydi ama çok uzaklardan geliyordu. Heyecanlanarak gözlerini açtı. Kafası karışmıştı. Will ona doğru eğilmişti. Yüzündeki gergin ifade rahatladı. Emma onun yüzüne baktı.

“Tanrı’ya şükür. Beni çok korkuttun.”

“Öldük mü?” diye fısıldadı Emma.

Will onun yanağını okşadı. “Hayır, ölmedik. Sen beni iyileştirdin ama neredeyse kendini öldürüyordun.”

Vücudunda oluşan elektriği hatırladı. Will’e elektrik vermişti. “Seni öldürdüğümü sandım.”

Will’in yüzü yumuşadı, sevgiyle doldu. “Hayır, Prenses. Beni kurtardın.”

Emma doğruldu. Başında bir ağrı vardı. “Ah.”

Will kolunu onun beline doladı. “İyi misin?”

“Bir dakika sonra iyi olacağım. Akşamdan kalma gibiyim.” Dili ağzında büyümüş gibiydi. Başı zonkluyordu.

“Emma.” Will zarifçe çenesini kaldırıp gözlerine baktı. “Ne yaptın sen?”

Emma kafası karışmış bir halde ona baktı.

“Neler olduğunu hatırlıyor musun?”

“Rüya gördüğümü sandım,” diye fısıldadı.

“Rüya değildi. Ne olduğunu hatırlıyor musun?”

Emma gözlerini kapadı. “Başım... bana biraz zaman ver.”

Will ona komodinin üzerindeki sudan verdi.

Emma bir yudum alıp suyu geri verdi. “Gerçekten, Will. Yataktan kalkmış ne yapıyorsun? James beni öldürecek. O nerede? Arabayı alıp seni hastaneye götürecekti.”

“James içeri gelip senin ne yaptığını gördü. Benim iyi olduğumu görünce de çıktı. Onu çok korkuttun. Ne yaptın sen öyle?”

Emma ona olanları anlattı ve inanamayarak başını iki yana salladı. “Rüya olduğundan emindim ama o kadar gerçekçi duruyordu ki. Geçen seferki gibi.” Yaptığı yanlışla vücudu gerildi.

“Hangi seferki?”

Emma soruya aldırmadı. “Gerçekten oldu mu bu? Hiç ağrın yok mu?”

“Evet, gerçekten oldu. Beni iyileştirdin.” Will, Emma’nın titreyen ellerine baktı. “Emma, en son en zaman yemek yedin?”

“Biliyorum... sen saldırıya uğramadan önceki akşam yemiştin.”

“Yirmi dört saat önceydi o.”

“Sen de bir şey yemedin.”

“Evet, ama ben bu sürenin çoğunda kendimde değildim. Ben gidip sana yiyecek bir şeyler getireyim. Hemen dönerim.”

Emma, Will’in gidişini izledi. Sanki oda dönüyordu. Emma onu gerçekten iyileştirmiş miydi? Bu imkânsızdı. *İmkânsız*. Ama son bir ayda çok delice şeyler olmuştu, o zaman bu da akla uygundu ve inkâr edilemezdi.

Ama neden şimdi? Cevabın kolyede olduğu açıktı. Jake,

Will'in her şeyi değiştirdiğini söylemişti. Değişimi Will başlatmış olabilirdi ama kolye de evrime katkıda bulunuyordu. Vinco Potentia onun tek görevinin, bebeği doğurmak olduğunu söylemişti ama Will daha fazlası olduğu konusunda ısrar etmişti.

Raphael. Onu düşünmek bile midесinin korkuyla kasılmasına neden oluyordu. Ama kendine dürüst olması gerekirse, içinde bir şeyler daha olmuştu. Bu durum, endişesini daha da artırıyordu.

Will ona bir sandviç uzattı. "Emma, ye bunu."

"Benim sana bakmam gerekiyordu, senin bana değil," dedi Emma ekmeği ısırırken.

"Söyledim ya sana, kendimi yorgun hissetmem dışında bir şeyim yok. Kaburgalarındaki kırıklar yok oldu."

Emma başını kaldırıp ona baktı ve başını iki yana salladı. "Bu nasıl olabilir?"

"Bilmiyorum ama oldu."

Sessizce yemeklerini yediler. Sonra Will, "Emma, diğer rüyan hangisiydi? Başka bir rüyada daha aynısı olduğunu söylemiştin."

Emma ağzındaki lokmayı yavaş yavaş çiğnedi. Ona olanları asla anlatamazdı. Hele ki Raphael'le karşılaştıktan sonra... Konuyu yine değiştirmesi gerekti ama Will zeki bir adamdı. Emma'nın ne yapmaya çalıştığını anlardı. Bu da, durumu daha kötü bir hale getirirdi. Belki de ona rüyasının bir kısmını anlatabilirdi.

"Tenimden bir elektrik akımının geçtiğini hissettim. Tıpkı

sana dokunduğumda olduğu gibi.”

“Ve?”

“Dışarıda, bir ormandaydım. Bir ateşin önünde duruyordum.”

“Hepsi bu mu? Bu olay olduğunda ne yapıyordun?”

“Bilmiyorum, Will. Lanet bir rüyaydı işte. Rüyalardaki her şey garip ve çılgındır.”

Will gözlerini kısıtı, ama bir şey söylemedi.

“Özür dilerim, sana bağırarak istemedim. Başımdaki ağrı yüzünden huysuzlaşıyorum.” Elini uzatıp Will’in koluna dokundu. “İyi olduğuna hâlâ inanamıyorum.”

Will’in yüzünü inceledi. Kesiklerin ve şişliklerin de daha iyi olduğunu fark etti. Yüzünde sadece hafif yaralar kalmıştı. Parmaklarıyla hafifçe Will’in yanağını okşadı ve gözlerine baktı. Will derin bir nefes alıp Emma’nın elini tuttu.

“Bunu nasıl yapıyorsun?” diye fısıldadı.

“Neyi?” diye sordu Emma. Will’in bakışlarında kaybolmuştu.

“Tek bir dokunuşla beni nasıl deli ediyorsun?” Eğilip Emma’yı öptü. Kolunu Emma’nın beline doladı. Onu daha da sıkı tutup öpüşünü artırdı.

Emma ellerini Will’in göğsüne koyup onu itti. “Will, bunu yapamayız.”

“Özür dilerim. Başının ağrıdığını unutmuştum.”

“Hayır, ağrım geçti,” dedi Emma. Bunu fark edince de şaşırıldı. Will’e dokunduğu anda baş ağrısı geçmişti. “Ama sen...”

Will onu tekrar öptü. Bu kez daha derinden hem de. Emma ona sokuldu. Will'in verdiği güven hissine ihtiyacı vardı. Will oradaydı, onu kaybetmemişti. "Ben iyiyim, o yüzden bir sorun göremiyorum." Will, Emma'nın tişörtünü çıkarıp yere attı. Onu zarıfçe yere yatırdı.

Emma, Will'in kendisine bakmasına alışabilecek miydi? Hayranlık ve açlık karışımı bir duyguyla bakıyordu. "James gelirse..."

"James'i merak etme." İnleyerek dudaklarını Emma'nın göğüslerine götürdü.

Emma soluksuz kaldı. Sırtını dikleştirdi. Midesi yanıyordu.

"Benim ihtiyacım olan sensin. Bunu ne zaman anlayacaksın?" Emma'nın gözlerine delercesine bakıyordu. "Sen benimsin," dedi boğuk bir sesle.

Emma gerildi. Raphael'i biliyor muydu? Şüphelenmiş miydi? Dudaklarıyla ve elleriyle, Emma'nın kendisine ait olduğunu garanti altına alıyordu. Emma, Will'e aitti. Will ona sahip oldu. Emma da kendini ona bıraktı. Will'e ihtiyacı vardı. Onu şeytanlardan uzağa götürmesine ihtiyacı vardı.

Sevişmeleri bitince, birlikte uzandılar. Will onu belinden sıkıca kavramış yanında yatıyordu. Emma, Will'in kokusunu içine çekti ve başkasının hatırasını kafasından attı.

Will, Emma'nın çıplak bedenine eğilmiş bu güzelliğin kendisine ait olmasına şaşırıyordu. Ona benimsin dediğinde

gözlerinde oluşan korkuyu hayal mi etmişti? Onlara yardım eden adamı, Emma'nın ona verdiği tepkiyi düşündü yine. Göğsüne yatmış olan Emma'nın yüzüne baktı. Onu daha da yakınına çekip Emma'nın onunla orada olduğunu söyledi.

Paranoyak olmaya başlamıştı.

Jake gözlerini kapamış yatağında yatıyordu ama uykusu yoktu. Günleri sıkıcı geçiyordu.

Alex ona annesini bulacağını söylemişti ama Jake ona güvenmiyordu. Rüyalarındaki adam ona, kimseye güvenmemesi gerektiğini söylemişti. O da güvenmiyordu. Ama beklemekten yorulmuştu.

Annesi o öğleden sonra yine ona seslenmişti. Annesi o kadar üzgün ve umutsuzdu ki Jake neredeyse onunla konuşacaktı. Ama tam zamanında durdu. Alex'in onu bulmasını istemiyordu.

Jake yüzünü Rusty adını verdiği köpeğine gömüp ağlamaya başladı. Annesini o kadar özlemişti ki sürekli midesi ağrıyor gibiydi. Sanki bir parçası kayıptı.

Yanağı ıslanmış, oyuncağına dayalı bir halde uykuya daldı. Zihni karardığı anda, annesini gördü. Ama bu, gerçek bir rüya değildi. Will geldikten sonra o adamın Jake'e gösterdiği rüyalar gibiydi.

Annesi gece yarısı kalabalık bir sokakta koşuyordu. Küçük beyaz çiçekleri olan mavi bir etek giyinmişti. Jake bu eteği daha önce hiç görmemişti. Annesi garson üniforması

dışında hiç etek giyinmezdi. Çok hoş bir kadındı. Saçları her zamanki gibi atkuyruğu değildi, açıktı. Annesi, Jake'in bulunduğu sokağın köşesinde durdu. Arkasına baktı. Gözleri tıpkı Kötü Adamlar geldiği zamanki gibi bakıyordu. Annesi o kadar yakındı ki Jake kadının nefes alıp verişini duyabiliyordu. Uzansa dokunacaktı. Ona sarılmak, onu sevdiğini, ne kadar güzel görüldüğünü söylemek istiyordu. Ama annesinin onu duyamayacağını biliyordu. Göğsünde bir acı oluştu. Hem çok yakındı hem çok uzak.

Annesi yine koştu. Başka bir adam onu gölgelerin içine çekip öptü. Jake'in kafası karışmıştı. Will neredeydi? Annesi geriye düşene kadar adama tutundu. Adam onun kolunu tutuyordu.

Görüntü değişti. Annesi ormandaydı. Yüzünde bir ateş yanıyordu ama gözlerinde başka bir parıltı vardı. Yüzü parlıyordu. Bedeninden altın bir ışık süzülüyordu. Ellerini ateşe doğru uzattı. Rüzgârda uçuşan beyaz bir gecelik giyinmişti. Saçları uçuşuyordu. Ağaçların arasından bir adam çıktı. Annesine arkadan yaklaşıp onu öptü. Ateşin karşısında biri daha durmuş, onları izliyordu. Gölgeler onların yüzlerini gizliyor, ama adam ellerini sıkıyordu.

Jake sonunda *onun* sesini duydu. Haftalar sonra, *o* geri gelmişti.

“Jake, seninle gurur duyuyorum. Çok sabırlı oldun ama biraz daha sabretmen gerekiyor. Yakında hep birlikte olacağız.”

“Alex de öyle dedi.”

“Evet, Alex annenin onun olmasını istiyor ama o çok, çok kötü bir adam. Ona dokununca bunu gördün, değil mi?”

“Evet,” diye fısıldadı.

“Ona yardım etmemelisin. Anladın mı?”

“Evet, ama ben annemi istiyorum.” Jake’in gözlerine dolan yaşlar boğazını yakıyordu. “Sürekli bana sesleniyor. Onunla konuşabilir miyim?”

“Hayır, annen henüz hazır değil. Onun yapacak işleri var. Sonra onu görebilirsin. Ama iyi bir çocuk olduğun için sana bir hediye vereceğim.”

Karanlık, yerini Jake’in daha önce hiç görmediği bir odaya bıraktı. Annesi bir tişört giyinmiş ve bir adamın yanına kıvrılmış yatıyordu. Will olduğunu görünce, Jake rahat bir nefes aldı.

“Bu gece annenle kalmak ister misin?” diye sordu ses.

Jake başıyla onayladı. O anda annesinin yanında belirdi. Yatağa kıvrılıp karnını annesinin sırtına dayadı. Annesinin çiçek gibi kokan şampuanının kokusunu aldı. Annesinin vücudundan yayılan sıcaklık kendi vücuduna karışıyordu. Gözlerinden akan yaşlar çarşafı ıslattı. Bu sadece bir rüyaydı ama o kadar gerçek geliyordu ki.

“Teşekkürler,” diye fısıldadı. Kollarını annesinin karnına doladı. Annesinin karnında bir bebeğin büyüdüğünü biliyordu. Jake orada olmadığı için annesi bebeği daha mı çok sevecekti? Will onun babası olduğu için, bebeği daha çok sevebilir miydi annesi?

Uykuda olsa da Emma, Jake’in kolunu hissetti. Uzanıp

elini tuttu. Uykudayken de olsa, annesiyle olabildiği için minnettardı. Rüya olsa bile.

Jake uykuya daldı. Hiç sabah olmamasını diliyordu.

On Birinci Bölüm

Will yanında Emma'yla uyandı. Emma'nın yavaş ve düzenli nefes alışverişi tenini tanımlayamadığı yabancı bir hisle, gönül rahatlığıyla doldurdu. Bu airtlik hissine hayret ederek Emma'nın yüzünü inceledi. O uyurken tüm gerginlik yok oluyordu. Elini karnına koymuş, parmaklarını kıvrırmıştı. Bir şey tutuyor gibiydi. Will yüzünü Emma'nın saçlarına gömüp kokusunu içine çekti. O anı zihnine kazıdı. Sonra Emma'nın alnını öptü. O ana takılıp kalmak için çabalaması, aklına yapmak zorunda olduğu şeyi daha fazla getiriyordu. Her ne kadar orada kalmak istese de, Emma uyanmadan gitmesi gerekiyordu. James'le konuşmalıydı.

Yataktan yavaşça kalkıp bir tişört giyindi. Kolye komodinin üzerindeydi. Dün gece olanları hatırladı. Taşın sadece bir kolye ucu olmadığını anlamışlardı ve bu ona bir zafer hissi vermeliydi. Bu taş büyük bir güç kaynağıydı. Ama taş hakkında o kadar az şey biliyorlardı ki, rahatlıktan çok endişe hissi vardı

içinde. Her şeyin bir bedeli vardı. Bu taşın bedeli neydi?

Bir fıncan kahve alıp ön verandada durdu. Güneş hâlâ doğudan tam yükselmemişti. Suyun ilerisindeki kısımlar altın renginde parılıyordu. James iskelede bir kamp sandalyesine oturmuştu. Elinde oltası vardı. Bu eski alışkanlık Will'in endişesini biraz azalttı.

Will yanına gittiğinde, James ona hiç aldırmadı. Will oturup kahvesini içerken bir yandan da suyun yüzeyinde oynayan yusufçuk böceklerini izledi. "Bugün müşteri yok mu?" Will cevabı zaten biliyordu. James bir balıkçılık rehberiydi. Müşteri olsaydı, James çoktan gitmiş olurdu.

James gözlerini gölden ayırmadı. "Senin şansına, müşterilerim bu ara epey az. Kahrolsun ekonomi." Bir an durdu. "Daha iyi görünüyorsun."

"Evet."

James makarasını sarıp oltayı yeniden attı. "Kim o kadın? Ya da daha doğrusu, ne o kadın?"

"Adı Emma. O da senin, benim gibi bir insan."

James başını iki yana salladı. Yavaşça, bir gülümseme yayıldı yüzüne. "Senin ya da benim gibi *değil*." Yüzü kızardı. Sonra birbiri ardına sorular sormaya başladı. "Onunla nerede tanıştın? Rezil bir barda mı? Yol kenarında mı? Bir iş mi?" Durup nefes aldı. "Kahretsin. Senin işlerinden biriymi, değil mi?" James gözlerini kocaman açıp Will'e döndü. "Ah. Aman Tanrım. Senin *büyük* iş oydu. Bitirdikten sonra emekli olacağını söylediğin iş. İş bitirmedin, değil mi? Seni dövenler, seni bu iş için kiralayanlardı, değil mi? Kahretsin, Will.

Bu sefer başın büyük belada.”

Will derin bir nefes alıp başını iki yana salladı. “Hayır. Bir kez olsun doğru olan şeyi yaptım.”

James’in gözleri nefretle doldu. “Kim o kadın? Onu isteyenler kim? Ne yapmış?”

“Bir şey yapmamış. Onda var olan *potansiyel* için istiyorlar.” Potansiyel kelimesini iğrenerek söylemişti.

“O da ne demek öyle?”

“Söylesem de bana inanmazsın.”

“Flaş, flaş. Kız arkadaşının yatak odasında ışık saçtığını gördüm. Sen bir anlat bakayım.”

Will, James’in öfkesini ve kafa karışıklığını anlıyordu. Onun yerinde olsa, kendi de aynı şekilde davranırdı. “Kulağa delice geldiğini biliyorum, James. Sadece bana inan yeter.”

“Sorun zaten bu, Will. Ben sana güvenmiyorum. O kadınla birlikte ortaya çıkmadan önce sana güveniyordum ama bu sen değilsin. Bu benim tanıdığım Will değil. Sen, beni bir kadın yüzünden kendi mutfağımda azarladın. Daha önce sadece sen ve ben vardık, ahabap. Sen ve ben. Bir kadının asla aramıza girmeyeceği konusunda anlaşmıştık ama haline bak.” James ona iğrenerek bakıyordu. “Onu ne kadar zamandır tanıyorsun?”

“Neredeyse bir aydır”

“Neredeyse *bir ay* mı? Sadece bir aydır tanıdığın bir kadın için mi hayatını mahvediyorsun?”

“Evet, ama hayatımı mahvetmiyorum.”

James kahkaha atarak öne doğru eğildi.

“Bu kadar komik olan ne?”

“Sen. Sensin komik olan, aptal.” James tekrar makarasını sardı. “Will Davenport’un bir kadının tarafından zehirlendiğini göreceğim hiç aklıma gelmezdi.”

Will, James’in tepkisini anlıyordu. Emma’nın onu kurtardığını hatırlatmak istedi ama bunun nefesini boşuna tüketmek olacağını biliyordu. James’in, Emma’nın Will için ne kadar değerli olduğunu anlaması için zamana ihtiyacı vardı. Will kahvesinden bir yudum alıp bakışlarını başka yöne çevirdi. “James, yardımına ihtiyacım var.”

“Sana zaten yardım ediyorum.”

“Daha fazlasına ihtiyacım var.”

James homurdandı. “Tabii var.”

“Benim için biraz araştırma yapma şansın var mı?”

“Ne tür bir araştırma?”

“Sadece bilgisayar hafiyeliği. Benim laptopum, kamyonetim patladığında yandı. Yenisini alacak vakit bulamadım.”

“Kamyonetin mi patladı?”

“Evet, geçti gitti. Ama benim sana ihtiyacım var...”

“Belki senin için geçip gitmiş olabilir ama benim için değil. Dur tahmin edeyim. Bunun da Emma’yla alakası var.”

Will artan öfkesini dizginlemeye çalıştı. “James, sana söyledim. Emma yanlış bir şey yapmadı. Bir grup güçlü insan, sahip olduğu şeyler için onu istiyor. Vinco Potentia beni güvenlik ekiplerinde işe almaya çalışana kadar Emma’nın bundan haberi yoktu. Ona ben söyledim.”

“Kim dedin?”

“Vince Potentia. Politikacılar ve önemli işadamları tarafından kurulan gizli bir örgüt. Tanıdığım üyelerinden ve ellerindeki paradan anladığım kadarıyla, çok güçlüler. Başka kimin bu grupta olduğunu öğrenmek istiyorum. Senden bu konuda yardım isteyeceğim.

“Peki, seni onlar mı tuttular? Emma’yı kendilerine götürmeni mi istediler?”

“Evet, ama bir örgüt daha var. Kamyonetimi patlatan onlar.” Will o sırada Jake’den bahsetmemeye karar verdi. James’in buna nasıl tepki vereceğini biliyordu. Onu gereğinden fazla zorlamanın âlemi yoktu.

“/ki örgüt mü? Lanet olsun, Will.”

“Evet, ama ikinci grup onu öldürmek istiyor. En azından, Vince Potentia onu canlı istiyor.”

“Bu kadın ne yapıyor ki?”

“Onlar yapabileceğini düşündükleri şeyler için Emma’yı istiyorlar.” Will durdu. “Vince Potentia’nın başkanı Philip Warren.”

James’in ağzı açık kaldı. “Senatör Philip Warren mı? Başkanlığa koşan adam?”

Will dudaklarını sıktı. Şansı varken onu öldürmüş olmayı diledi. “Evet, hoş adam,” dedi ama ses tonu tersini söylüyordu. “Güney Dakota’daki sağ kolu Scott Kramer’di. Beni işe alan asıl oydu. Bir de Warren’in oğlu Alex Warren var. O da aralarından biri. Bir de orta yaşlı, John adında bir adam var. Hafif beyazlamış, koyu renk saçları vardı. Soyadını bilemiyorum.”

“Süper zekâ, orta yaşlı ve adı John olan yüzbinlerce

adam vardır.”

“Bak, James, eğer gerekemeseydi, senden yardım istemezdim. İkimiz de biliyoruz ki, sen bilgi toplama konusunda benden çok daha iyisin.”

“Bilemiyorum, Will. Orduda, iletişimdeyken birçok politik grup adı duymuştum ama Vinco Potentia adını hiç duymadım.”

“Hepsi Brown mezunları. Bu, aramayı daraltır. Ayrıca, bende Warren’ın ceptelefonu var. Rehberdeki kişiler yardımcı olabilir.”

“Senatör Warren’ın ceptelefonunun numarasını nasıl aldığını öğrenmek ister miyim sence?”

Will sırttı. “Bana, numarayı kendisinin verdiğinden emin olabilirsin.”

James meydan okurcasına kaşlarını kaldırdı.

“Ben listeye bakmaya çalıştım ama vaktimin çoğunu Emma’ya bakarak geçirdim. Oradan kaçtığımızda çok kötü durumdaydı.” Will ilk hafta ne kadar korktuğunu hatırlayarak sustu.

“Sence ona ne olduğunu öğrenmek ister miyim?” James başını iki yana salladı. “Boş ver gitsin. İstemem. Telefon numarasını kaçtıktan sonra mı aldın kaçmadan önce mi?” Kelimelerinde iğneleme vardı.

“Gerçekten bilmek istiyor musun?”

“Lanet olsun, hayır.”

Will durup James’e baktı. “Senden bir iyilik daha isteyeceğim. Bundan daha büyük bir iyilik.”

James gözlerini şüpheyle kıstı. “Ne?”

Will kararlılığını korudu. Kolundaki işaret tersini söylese de bunu yapmak zorundaydı. “Benim Güney Dakota’ya dönmem gerek. Vinco Potentia yerleşkesinde bir kitap var. Soruların cevaplarının olduğu kitap. O kitaba ihtiyacım var.”

“Güçlü ve gizli bir topluluğun sahip olduğu yere çıkarma yapıp kitap mı çalacaksın?”

“Hayır, araştırma yapıp en iyi giriş yolunu bulmaya çalışacağım.”

“Sonra ne olacak?”

“Sonra sen ve ben geri gidip kitabı çalacağız.”

James uzun bir küfür sıraladı. “Ben niye bu işe giriyorum? Senin iyilik dediğin bu mu?”

“Hayır, benimle heyecan ve macera yaşayacaksın.”

James kaşlarını çattı. “Peki, iyilik dediğin ne?”

“Emma’yı burada bırakacağım. Benim yanımda güvende olmaz.”

“Sen ciddi misin?”

Will bunu istemekten nefret ediyordu. Emma’yı burada bırakmaktan daha da nefret ediyordu. James’in ondan hoşlanmadığını görebiliyordu, ama Warren bölgesinde onunda dolaşmasındansa James’in yanında daha güvende olacağını biliyordu. “Sadece birkaç gün için.”

“Ne? Onu müşterilerimle birlikte göle mi götüreyim? Bebek bakıcılığı mı yapayım?”

“Hayır, onu kimsenin bilmediği bu yerde, daha güvende olacağını düşünüyorum. Bir şey olursa, sen onu korursun.

Ben birkaç güne dönerim.”

“Ya birileri gelirse?”

Will’in göğsü bu düşünceyle sıkıştı. “Birinin geleceğini sanmıyorum ama gelirlirse...” Gözleri sertleşti. “Onu koruyacağından şüphem yok.”

James yüzünü ekşiterek başını iki yana salladı. “Kahretsin. Bunu kabul ettiğime inanmıyorum. Onun burada kalacağından nasıl emin olabiliyorsun?”

“Ona gideceğimi söylemeyeceğim. Böylece benimle gelme şansı olmayacak.”

“Benim bu işten kazancım ne olacak?”

“Benim sonsuz minnetim, yetmez mi?”

James homurdandı. “Evet, ben de onu istiyordum.”

“O kalkmadan gidiyorum. Ben birkaç güne dönmeden birileri hakkında bilgiye ulaşabilir misin?”

“Tabii.” James kaşlarını çattı. “Sana hindi de pişiririm.”

Will sırttı. “Madem sen söyledin, çok hoş...”

“Rüyada görürsün, pislik herif.”

Emma, boş yatakta uyandı. Parmakları Will’in uzandığı yerde gezindi. Onu kurtarması bir rüya mıydı? Ama rüya olsa, Will burada olmaz mıydı?

Jake’in elini tuttuğunu hatırladı. Nefesi kesildi. Emma oğlunun vücudunun kendi vücuduna yaslandığını hissetmişti ama bunun bir rüya olduğunu kabul etmesi gerekiyordu. Acıyla gözlerini kapadı. O kadar gerçekti ki.

Doğrulup saate baktı. Saatin onu geçtiğini görünce sinirlendi. Will neden bu kadar uyumasına izin vermişti ki? Yataktaki yatarak Jake'i bulamazdı ve ateşler içinde yatarak yeterince zaman kaybetmişti geçen haftalarda. Kalkıp boş evde gezindi. Sonra ön taraftaki verandaya çıkınca hayretten ağzı açık kaldı. Arabaları gitmişti.

James bir kucak dolusu odunla çıkageldi. Bakışları yerdediydi. "Will gitti."

Emma'nın nefesi kesildi. "Gitti mi? Nereye gitti?"

James odunları verandaya yakın bir yere atıp Emma'ya baktı. Yüzünde boş bir ifade vardı. "Güney Dakota'ya."

Emma'nın beynine kan sıçradı. Çok öfkelenmişti. "Güney *Dakota* mı?"

James bir ayağını verandaya koyup kolunu üzerine yasladı. "Evet, bir kitap içinmiş. Bir de *senin* için." Meydan okurcasına Emma'ya bakıyordu.

Öfkesi kaynamaya başlamıştı ama Emma nefesini kontrol etmeye çalıştı.

"Sana birkaç gün bakıcılık etmem için beni tuttu."

"*Birkaç gün mü?*"

"Evet, benim de tepkim aynıydı." James dönüp iskeleye doğru gitti. "Mutfak masasına *senin* için not bıraktı."

Emma hızla içeri girdi ve üzerine kendi adı yazılmış bir kâğıt buldu. Daha önce gözünden kaçmıştı.

Emma,

Bu şekilde gittiğim için özür dilerim. Böyle daha kolay

olacağını düşündüm. Güney Dakota'da biraz keşif yapmam gerek. Seni de yanımda götürme riskini alamadım. Burada James'le daha güvende olacaksın. Birkaç güne döneceğim. Sevgilerimle, Will

James yan kapıdan içeri girdi. Kirli çizmeleriyle kilime basıyordu. "Çamaşırımı yıkayıp yemeğimi pişirerek geçimini sağlayabilirsin. Bir-iki restoranda çalışmış gibi bir halin var. Akşam yemeğine rosto ve patates iyi olur." Emma'yı geçip salona girdi.

Emma notu elinde büzüştürdü. "Pardon ama ben muhabbeciydim."

"Evet, tabii, tatlım." Banyonun kapısını kapattığı için sesi boğuk gelmişti. Sonra düşün sesi geldi.

Emma yumruklarını sıkıyordu. Tırnakları etine batıyordu. Bu adam kim olduğunu sanıyordu? Ayrıca, Will onu burada bırakarak ne yaptığını sanıyordu? Sadece onu bekleyerek birkaç gün orada kalacağını mı sanıyordu?

Will olmayınca kendini kaybolmuş ve yalnız hissediyordu. Bu da onu çok sinirlendiriyordu. Tüm hayatını yalnız geçirmişti. Ne zaman ona ihtiyaç duymaya başlamıştı? Ona duyduğu ihtiyaç, onu nerelere getirmişti işte. Jake'e öncesinden de uzaktı ve duşta şarkı söyleyen lanet bir adamla kalmıştı.

Will kendi seçimini yapmıştı. Emma da kendi seçimini... Kendisi erkek işlerini yaparken Emma'nın hiçbir şey

yapmadan ve muhtemelen hamile olma ihtimali nedeniyle oturmasını istemişti.

Cehenneme kadar yolu vardı.

Emma, Will'in bıraktığı çantaya bakıp paraları buldu. Çok para alamazdı. Sadece yeni ayakkabılar, yiyecek ve Arizona'ya bilet alacak kadar para yeterdi. En yakın kasabaya yürüyüp Tuscon'a giden bir otobüse binecekti. Bu ücra yerde bir otobüs istasyonu olacağını umuyordu.

Yatak odasındaki dolapta eski bir sırt çantası buldu. Bunu James'ten çaldığı için kendini kötü hissediyordu ama adam o kadar pislikti ki tüm suçluluk duygusu yok oldu. Sonradan aklına tabanca ve kurşun almak geldi. Maalesef, tabancayı kullanmak zorunda kalabilirdi. Bu düşünceyle gelen korkuyu bastırıp silahı ve kurşunları çantanın ön gözüne koydu. Küçük bir çanta daha iyi olurdu. Silaha daha çabuk ulaşabilirdi ama artık çantası yoktu. Will'in kamyonetinde yanmıştı çantası. Yakında bir sahte kimliğe de ihtiyacı olabileceği geldi aklına. Öfkeyle ön kapıya doğru giderken, komodinin üzerindeki kolye dikkatini çekti.

Neredeyse kolyeyi orada bırakacak olmasına inanamıyordu.

Kolyeyi eline alınca parmakları ısındı. Kolyeyi açıp zinciri boynuna geçirdi. Kolyenin ağırlığı boynuna fazla geldi. Takı takmaya alışkın değildi ama bu, onu rahatlatıyordu. O anda mümkün olan tüm rahatlık verici şeyleri kullanabilirdi.

Emma ön kapıdan çıkarken, banyodan hâlâ su sesi geliyordu. Yoldaki çakıltaşları çıplak ayaklarına batıyordu ama

Emma yine de hızla ilerliyordu. Yolun kenarındaki çimenlik kısma geçti. Arada bir taş ya da diken topuğuna battıkça küfrediyordu.

Anacaddeye çıkana kadar, içinde bir zafer hissi vardı. James'in kendisini aramak için bu kadar uzağa geleceğini sanmıyordu. Emma'dan hoşlanmadığını saklamamıştı. Muhtemelen de ondan kurtulduğuna sevinecekti.

Bir mil kadar gittikten sonra, çıkmadan yanına yiyecek bir şeyler almış olmayı diledi. O kadar acele etmişti ki daha iyi hazırlık yapamamıştı. Eğer Jake onunla olsaydı, bu felaket bir hata olurdu.

Eğer Jake orada olsaydı.

Öfkesi, Will'in ihanetiyle birleşince, Jake'in orada olmaması içini yaktı. Will ona danışmadan onu bırakıp gitme hakkını nereden alıyordu? Jake'i arıyor olmalıydı, Güney Dakota'da izcilik peşinde değil. Yine de, Emma bunun adil olmadığını biliyordu. Will, Jake'i bulmaya çalışmıştı. Aslında, muhtemelen Güney Dakota'daki kitaptan ipuçları bulmayı umuyordu. Tam da James'in evinden ayrılmakla iyi edip etmediğini düşünürken, yanında bir araba yavaşlayıp durdu.

Bu kadar düşüncelere daldığı için kendine kızdı. Arabanın yaklaştığını fark etmemişti. Kahretsin, gittikçe daha da dikkatsiz oluyordu.

"Arabaya ihtiyacın var mı?" diye sordu tanıdık bir ses.

Emma heyecan ve korkuyla ona dönüp şüphesini doğruladı.

Raphael onu bulmuştu.

Kolu direksiyondaydı. Eğilip açık duran ön kapının, ca-

mından baktı. Yüzünde eğlendiğini gösteren bir gülümseme vardı.

Emma midesindeki yanmaya aldırmadan önüne bakmaya devam etti. “Hayır, teşekkürler.”

Araba onunla birlikte ilerliyordu. “Nereye gidiyorsun?”

Emma yürümeye devam etti. Konuşması Raphael’i daha da yüreklendirecekti.

“Emma, gerçekten de *çıplak ayakla* kasabaya kadar yürümeyi mi planlıyorsun?”

Emma durup ona döndü. Yüzünde öfkeli bir bakış vardı. “Beni nasıl buldun?”

Raphael gülümsedi. “Ben her yaz bu göldeki kulübede kalırım. Sen nasıl benim yoluma çıkıp duruyorsun?”

“Gerçekten de benim buna inanmamı mı bekliyorsun?” Elini kalçasına koydu. “Gerçekten de beni takip etmediğini mi söyleye çalışıyorsun? Hiçte inandırıcı değil.” Tekrar yürümeye başladı.

Araba arkasında durdu. Emma onun vazgeçtiğini umdu ama içinde bir yer de tam tersini umuyordu. İçindeki o yeri iyice derinlere atıp üzerine bastı.

Arkasından ayak sesleri yaklaştı. “Emma, bekle.”

“Ne diye bekleyecekmişim?” diye bağırdı.

“Gerçekten de seni Minnesota’da bir göle kadar takip ettiğimi mi düşünüyorsun? Sana, bir tacizci gibi mi geldim?”

O anda, papa bile kendisini takip etse, Emma tacizci gözüyle bakardı. “Evet.”

Raphael bol, derin ve melodik bir kahkaha attı. Bu kahkaha Emma’nın kulaklarında çınladı. Hâlâ bastırmaya çalış-

tığı içgüdüsel reaksiyonu hoşuna gitti.

“Erkek arkadaşın nerede? Onu sağlığına kavuşturmaya çalışmak yerine çıplak ayakla köy yolunda yürümene şaşırdım.” Emma’nın tam arkasındaydı, aralarında neredeyse bir adım vardı.

Emma öfkeyle başını iki yana salladı. “Daha iyi o. İyi.”

“Yani iyileşiyor mu?”

“Hayır, tamamen iyileşti.”

Raphael durdu. Kendine kızsada da, Emma da durup ona döndü. Adamın yüzünde bir an gurur ifadesi oluştu, sonra ki-bar bir sevimlilik ifadesi belirdi. “Vay, bu tam bir mucize.”

Emma ona dikkatle baktı. “Evet, öyle. Sen bu konuyla ilgili ne biliyorsun?”

Raphael’in gözleri hayretle açıldı. “Ben mi? Ben nereden bileyim?”

“Sen bana onu iyileştirebileceğini söyledin. Bana böyle bir gücüm olduğunu söyledin.”

“Ben mecazi olarak dedim, gerçeği kastetmedim, Em. Senin güzelliğın ve tatlı varlığın onu daha iyi yapacaktır demek istedim.”

“Saçmalık bu. Sen de biliyorsun. Nasıl benim olduğum yerlerde beliriyorsun?”

“Belki de kaderdir.”

“Olamaz. Sen beni takip ediyorsun. Neden?”

“Bana kadere inanmadığını mı söylüyorsun?”

İyi bir soru. Emma emin değildi. Will, Jake ve kendisiyle ilgili her şey kaderle alakalı olmalıydı ama o anda alın-

yazı denen şey kozmik bir tren enkazına benziyordu.

“Erkek arkadaşın nerede?”

Emma tekrar yürümeye başladı.

“Emma, nereye gidiyorsun?”

“Senden uzağa. Seninle ilgili bildiğim tek şey psikopat bir seri katil olabileceğin.”

Raphael’in kahkahası arkasında çınladı. “Emma, eğer seni öldürecek olsaydım, şimdiye kadar yapmış olmaz mıydım?”

“Seri katillerin nasıl çalıştığını hiç bilmiyorum ama durup öğrenmeye de niyetim yok.”

“Teslim oluyorum.” Raphael arkasından seslendi. “Bu bir tesadüf değil.”

Emma durup Raphael’e döndü. Yüzüne gelen saçlarını çekti.

“Benimle arabaya binersen, seni kasabaya götürürüm ve sorularına cevap veririm.”

“Hayır, ben hemen cevap istiyorum.”

Raphael başını iki yana salladı. “Hayır, burada cevap veremem. Çok uzun sürer. Benimle gelersen, bildiklerimi söylerim.”

“Ne gibi?”

“Erkek arkadaşını nasıl iyileştirdiğini biliyor olmam gibi.”

“Will’i mi?”

“Evet, Will’i,” dedi. Ağzında kötü bir tat varmış gibi konuşmuştu.

Emma kaçması gerektiğini biliyordu. Ama adam bir şeyler bildiğini söylüyordu. Sorularına cevap verebilirdi. Bu da onun Jake'i bulmasına yardım edebilirdi. "Benim onu iyileştirdiğimi nereden biliyorsun?"

Raphael ona doğru birkaç adım attı. Emma'nın korkutuşunu görünce durdu. "Emma, sen de ben de onun hemen iyileşemeyecek kadar kötü yaralandığını biliyoruz. Bunu nasıl yaptın?"

"Benim hakkımdaki şeyleri nasıl biliyorsun?"

Raphael bir adım daha attı. "Şimdilik, sen benim sorularımı cevaplarsan ben de sana bilgi vermeyi kabul ediyorum... buna ihtiyacın olduğunu sanıyorum."

Çok da adil görünmüyordu.

Raphael üzgün bir ifadeyle gülümsedi. "Emma, sen herkesten daha çok biliyorsun hayatın adil olmadığını. Ama sanırım aklımdaki sorulara etrafındaki kimse cevap veremedi. Sırtındaki işaretler ne? Nasıl güçlerin var? Will'i nasıl iyileştirdin?" Durup gözlerini kıstı. Gözleri siyah görünüyordu. "Baban gerçekten kim?"

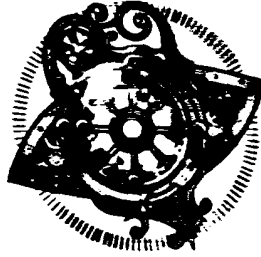
Emma'nın gözleri panikle açıldı. "Bunları nereden biliyorsun?"

"Biliyorum işte. Bu öğleden sonrayı benimle geçirirsen, sana bilgi vereceğime söz veriyorum."

"Sana nasıl güvenilebilirim?"

"Güvenmeyip ne yapacaksın?"

Emma yorgun bir ifadeyle ona baktı. Haklıydı. Bedelinin ödemeye hazır olduğundan fazla olmamasını umuyordu sadece.

On İkinci Bölüm

“Pekâlâ.” diye kabul etti. Öpüşmelerini hatırlayınca yanakları kızarmıştı. “Ama bana dokunmayacaksın.”

“Tamamdır. Ne de olsa erkek arkadaşın var. Başka şartın?”

Emma, Raphael’in koyu renk gözlerine baktı. “Bana zarar vermeyeceksin, değil mi?” Saçma bir soruydu. Sanki zarar verecek olsa bunu ona söyleyecekti.

Raphael, Emma’nın koluna doğru uzandı, sonra durdu. Elini kaldırıp dalga geçer gibi teslim olma hareketi yaptı. “Emma, ben seni iki kez kurtarmadım mı? Seni bu terk edilmiş yerden de kurtardığımda uç olacak. Korku filmlerinde görmüşsündür. Sana zarar verecek olsam, ne diye araya girip durayım? Sadece yardım etmek istiyorum.”

Emma ona güvenmek istemiyordu. Tekrar bir adamın merhametine kalmış olmak onu öfkeliyordu. Yine de cevap almayı her şeyden çok istiyordu. “Pekâlâ.”

“İyi. Seni kasabaya götürüp öğle yemeği ısmarlayacağım. Sonra konuşuruz.”

Emma başıyla onayladı. Raphael’in arkasından arabaya doğru gitti. Ondan birkaç adım uzakta durmaya dikkat ediyordu.

“Ayakkabı giyinmekten hoşlanmıyor musun? Seni sürekli ayakkabısız görüyorum.”

“Kapa çeneni.”

Raphael dolu dolu ve güçlü bir sesle kakhaha attı.

“Kaçarken attıklarım tek ayakkabılarımdı. Alışveriş konusunda endişelenemeyecek kadar meşguldüm.”

Yarım saat sonra, Emma’ya tenis ayakkabıları alıp göle bakan eski bir kafede oturdular. Emma sandviçini yerken, Raphael onu inceliyordu. Raphael aç olmadığını söylemişti ama Emma yemeğini bitirmeden ona bir şey söylemeyi de reddetmişti. Emma suya bakarak onunla göz teması kurmaya çalışıyordu. Ama Raphael’in, onun her hareketini izlediğinin farkındaydı.

“Annen sana insanlara o kadar dikkatle bakmanın ayıp olduğunu öğretmedi mi?”

Raphael kakhaha atıp bakışlarını kaçırdı. “Özür dilerim. Sana bu kadar yakın olmaya alışkın değilim. Bakıyorum da kolyeyi takmışsın.”

Emma daha dik oturdu. “Kolyeyi nereden biliyorsun ve bana bu kadar yakın olmak derken neyi kastettin? Beni önceden beri mi takip ediyorsun?”

“Seni daha önce gördüm ama hayır, seni takip etmiyor-

dum.” Raphael yüzünü ekşitti. “Bu sandığımdan daha da zor-
muş.”

“Evet, benim için de hiç kolay değil, ama tabii ben hiç-
bir şey bilmiyorum. Sen benden çok daha fazla şey biliyor-
sun.”

“İşte benim özlediğim ruh hali. Nasıl bu kadar dert çek-
tin?” Sesi yumuşadı.

Emma korkarak ayağa kalktı. “Benim hakkımda ne bi-
liyorsun?” diye sordu. Sesi neredeyse bir fısıltı gibiydi.

“Emma, otur. Herkes bize bakıyor. Sana zarar vermeye-
ceğimi söyledim.” Sesi sakın ve yatıştırıcıydı. Ama net bir
şekilde emretmişti.

Emma duyduğu endişeye rağmen vücudunun rahatladığı-
nı hissetti.

“İşte böyle, aşkım. Otur. İzin ver açıklayayım.”

“Ben *senin aşkın* değilim. Bana öyle demeyi bırak.”
Emma sandalyenin ucuna oturdu. “Beni izliyor muydun?”

“Bunu cevaplamak kolay değil.”

“Aslında, gayet kolay. Evet ya da hayır diye cevap ve-
receksin. Ben izliyor muydun?”

“Evet.”

Emma şaşırmaması gerektiğini biliyordu ama emin
olunca korkmuştu. “Seni, Vinco Potentia mı tuttu?”

Raphael gözlerini kocaman açtı. Sonra dudak büktü.
“Hayır, kimse tutmadı beni.”

“O zaman neden?”

“Senin güvende olduğundan emin olmaya özel bir ilgim

var diyelim. Bazen bir... koruyucu melek oldum.” Yapmacık bir şekilde gülümseyip öne doğru eğildi. Dirseklerine dayanmıştı. Siyah, kıvrıkcık saçları vardı. Koyu renk teninde, gözleri de siyah görünüyordu.

“Ha. Gördüğüm hiçbir koruyucu meleğe benzemiyorsun.”

Tek taraflı gülümsedi. “Tam olarak kaç tane koruyucu meleklerle karşılaştın ki?”

Neden sürekli böyle züppe tiplere bulaşıyordu ki? “Benim bir koruyucuya ihtiyacım yok. O yüzden, beni takip etmeyi bırak yoksa seni pişman ederim. Ayrıca, Will beni koruma işini hallediyor,” dedi Emma ama Will’i düşününce iyice sinirlendi. İlk olarak, o kadar zaman kendi kendine bakabilmişti. Onu koruyacak birine ihtiyacı olduğunu düşünmek istemiyordu. İkincisi, Raphael’in durumu bilip bilmediğinden emin değildi.

Raphael’in gözleri daha da karardı. Yüzü öfkeyle parladı. Gözlerini Emma’nın gözlerine dikti. “O yeterli değil. Eğer seni koruması gerekiyorsa, şimdi nerede? Will senin değerini anlayamayacak kadar aptal. Eğer anlasaydı, seni korumak için bir ordu tutardı.” Durup daha da yaklaştı. “Ben senin koruyucun olsaydım, yanından asla ayrılmazdım,” dedi baştan çıkarıcı bir sesle. Gözlerini Emma’nın gözlerinden ayırmıyordu.

Emma midesinin gerilip kalktığını hissetti. Gözünü ondan ayırarak göle baktı. Kendinden nefret ediyordu. Neden ona bu şekilde tepki veriyordu? Gözleri ateş saçarak Rapha-

el'e döndü. "Will elinden gelenin en iyisini yapıyor. Emrinde bir ordu olsaydı, kullanırdı. O, tek başına bir adam."

Raphael teslim olur gibi ellerini kaldırdı ve sandalyesine yaslandı. "Haddimi aştıysam özür dilerim."

"Neden beni takip ediyordun?"

Alaycı bir gülümsemeyle kollarını göğsünde kavuşturdu. "Soruları hep sen soruyorsun. Anlaşmamız böyle değildi. Ben sana cevap vereceğim ama önce ben de soru soracağım. Will'i nasıl iyileştirdin?"

Emma, Raphael'in sorusunu sini bozucu buldu. Emma'ya yardımcı olacağını söylemişti. Cevabı zaten bilmiyor muydu? Kendini savunmak için çenesini kaldırdı. "Hiçbir fikrim yok."

Raphael onun dürüstlüğünü açıkça sorgulayarak kaşlarını kaldırdı.

"Yalan söylemiyorum. Gerçekten bilmiyorum," dedi Emma.

"Bana ne olduğunu anlat."

Emma anlattıktan sonra, Raphael bir an onu izledi. "Kendini ya da onu öldürmediğin için şanslısın. Ona dokunduğun anda aklından ne geçiyordu? Hiçbir şey söyledin mi?"

"Sanırım, *iyileştir onu* dedim."

"İngilizce mi?"

"Ne? İspanyolca konuşunca daha mı iyi çalışıyor?" İğnelemesi keskindi.

Raphael güldü.

"Peki, ne oldu? Onu nasıl iyileştirdim?" dedi Emma.

“Bilmiyorum.”

Emma ayağa kalkıp ona doğru eğildi. “Bildiğini söyledin. Cevapların olduğunu söyledin. Sen pis bir yalancısın. Benden buraya kadar.” Emma restorandan çıkıp park yerine gitti.

“Emma.”

Emma ona hiç aldırmadan otobüs durağına doğru gitti.

“Emmanuella.” Raphael onun arkasında durdu. Emma’nın kulağının dibinde nefes alıyordu.

Raphael onun gerçek adını söylediğinde, kalbi hızla atmaya başladı. Dönüp ona baktı. O kadar yakındı ki neredeyse çarpacaktı. “Bana yalan söyledin!”

“Hayır, Emma. Yemin ederim yalan söylemedim. Bitirmeme izin ver. Sakinleş ve izin ver bitireyim.”

Emma geri adım atarken nefesini toparlamaya çalıştı. “Neyi bitireceksin? Bilmediğini söyledin.”

Raphael uzanıp Emma’nın elini tuttu. “Sana anlatamam, Emma. Bunu kendin bulmalısın. İşler bu şekilde yürüyor.”

Dokunuşuyla Emma’nın kolundan arzu dalgaları geçip tüm vücuduna yayıldı. Emma hemen kolunu çekti. “Sana dokunma demiştim,” dedi dişlerini sıkarak.

Raphael ellerini kaldırıp bir adım geri çekildi. “Özür dilerim.”

Emma derin bir nefes alıp parmaklarını saçlarında gezdirdi. Odaklanmaya çalışıyordu. “Yani bunu öğrenmenin bir süreci var? Ne olduğunu biliyorsun ve bana yardım etmiyorsun?”

Raphael başını iki yana salladı. “Hayır, yardım edemem. Senin biran önce öğrenmeni ne kadar çok istediğimi anlatabmam ama seninle geçirdiğim her an senin ilerlemeni aksatıyor.” Sesi yatıştırıcı bir tona dönüştü. “Geri gel konuşalım. Anlatabileceğim kadarını sana anlatayım.” Elini Emma’nın boynuna uzatıp hafifçe okşadı.

Emma’nın başı döndü. “Bana dokunuyorsun,” diye mırıldandı. “Bana dokunmayacağına söz vermiştin,” dedi ama geri çekilmedi. Raphael’in siyah gözlerinden büyülenmişti.

“Dokunmayacağım dedim. Söz verecek kadar aptal değilim.” Daha da yaklaştı. Göğsü, Emma’nın göğsüne değiyordu. Eli yukarı kayıp Emma’nın yanağını okşadı. Parmakları karıncalanıyordu. Emma’nın midesinde bir yangın başlamıştı.”

“Neden bana bu kadar tanıdık geliyorsun?” diye fısıldadı Emma. Yüzü Raphael’den birkaç santimetre uzaktaydı.

“Hazır olduğunda anlayacaksın.”

Bu yanlış.

Emma geri adım attı. Raphael’in eli, yanına düştü. Sihirli dokunuşu kesmişti. “Benden uzak dur. Ne yaptığımı bilmiyorum ama bunu kes artık.” Aynı anda hem ona karşı bu kadar çekim hissedip hem nasıl ona karşı koyabiliyordu? Başını iki yana salladı. Hissettiği çekimin son kalıntılarını da yok etmeye çalışıyordu. “Bana kimsenin bu süreçte yardım edemeyeceğini söyledin. Neden?”

“Şöyle diyelim, sen özel ve sıra dışı birisin. Yakınındaki hiç kimse sana yardım etme kapasitesine sahip değil.”

“Şöyle diyelim, söylediklerin kulağa çok saçma geliyor.”

Raphael kahkaha attı. “İçeri gel, konuşalım.”

“Asla. Seninle bir yere gitmiyorum.”

“Gücünün sırlarını bir kafenin park yerinde mi konuşmak istiyorsun?”

Elini salladı. “Tabii. Neden olmasın? Hayatımdaki her şey çay ve çerezle söylendi bana sanki.”

Raphael’in gözlerindeki küstahlık acımaya dönüştü. “Bu konuda ne kadar üzgün olduğumu bilemezsin.” Başını çevirip yola baktı. “Tamam, içeri girmeyeceğiz. Ama yarım blok ötede bir bank var. Orada oturup hayatının gizemlerini biraz daha düzgün bir yerde öğrenebilirsin.”

Emma başıyla onayladı. Banka kadar sessizce yürüdüler. Emma bankın en ucuna oturdu. İşareti alan Raphael de diğer uca oturdu.

“Gücüne geri gelecek olursak,” dedi Raphael. “Başka neler yapabiliyorsun?”

“Arada bir Will’le birbirimizi zihinlerimizde hissedebiliyoruz.”

“Arada bir dedin. Her zaman olmuyor mu?”

“Hayır. Genelde diğerimizin hissettiklerini hissediyoruz. Bir keresinde neredeyse konuştuk bile.”

“Onun farkı neydi?”

“Will beni Vinco Potentia’yla bırakmıştı ve Jake’in babası...” Başını iki yana salladı. “Birden odama girdi. Şok olmuş ve çok üzülmüştüm. Hiç düşünmeden zihnimde Will’e uzandım. Birbirimizin düşüncelerini duyabiliyorduk. Sadece

o zaman oldu.”

Raphael’in boynundaki damarlar şişti. “Will seni *o* *adamlar* mı bıraktı?”

“Adil davranmıyorsun. Will beni korumaya çalışıyordu ve Alex’in orada olduğunu biliyordu. *Dur bir dakika*. Sen Alex’i biliyor musun?”

Raphael’in gözleri karardı. Emma adamın gözbebeklerinin bile kırmızıya döndüğüne yemin edebilirdi. “Evet, Alex Warren’ı tanıyorum. Çok tehlikeli bir adam.” Emma’dan uzaklaşıp birkaç kez derin nefes aldı. “Başka yeteneklerini keşfettin mi?”

“Ani ve kuvvetli mide bulantısını yetenekten sayar mısın? Cavallo yaklaştığında, ciddi bir şekilde hastalanıyorum.”

“Bunları ne zaman fark etmeye başladın?”

“Will ortaya çıktıktan sonra. Jake de, o zaman değişmeye başladı.”

“Peki, birbirinizi hissetmeniz ne zaman başladı?”

“Vurulduğum sıralarda.”

“O olaydan sonra tekrar hastalandın mı?”

“Hayır... ama artık Cavallo etrafta olmadığı için olabilir.”

“Ama sen diğer grubun yanındaydın. Onlar da senin düşmanlarındı ve sen hastalanmadın. Ama Will ile telepatik olarak iletişim kurabiliyordun?”

“Evet.”

“Sonra bir yeteneğin daha oldu. Will’i iyileştirdin.”

“Evet.”

“Mide bulantısı aklımı karıştırdı. Mide bulantısı ilkel tepkilerden biridir, bir uyarı sistemi gibi görülür. Ama tam gelişmemiş bir şeydir. Güçlerin geliştiği zaman ilkel olanları kaybedebileceğin anlamına gelebilir.”

Emma bunun doğru olmasını umdu. “Peki, başka güçlerim var mı?”

“Emin olabilirsin.”

“Ne peki?”

“Sen karar vereceksin.”

Emma öfkeyle homurdandı. “Hiç yardımcı olmuyorsun.”

“Özür dilerim.”

Emma kaşlarını çatı. “Yeteneklerimi kendi kendime bulmam gerektiğini söyledin. Nasıl bulacağım?”

“Çalışarak. Kolyeyle oynayıp neler yapabileceğini keşfet. Kavramsal zihninin seni sınırlamasına izin verme. Hayal gücünü özgür bırak.” Raphael durdu. “Peki, bebek. Doğru mu?”

Emma’nın yüzü yandı. “Evet, sanırım.” Neden bunu onun karşısında kabul ediyordu da Will’in karşısında edemiyordu?

“Ne hissediyorsun o konuda?”

“Korku, acı ve öfke hissediyorum çünkü insanlar beni savunmasız bir bebek için istiyorlar. Vinco Potentia benim de güçlerim olduğunun farkında değil. Yani, henüz değil. Will, onların benim tek işlevimin bu bebeği doğurmak olduğunu düşündüklerini söyledi. Benim güçlerimi fark etmele-

rini istemiyor.”

“Bu konuda aynı fikirdeyiz.” Sesi yumuşadı. “Emma, bu konuyu, bir şeyi belirtmek için açtım. Bana bebek konusunda ne hissettiğini söylemedin. O yüzden, bu seni incitebilir ve senden önceden özür diliyorum.”

Raphael durdu. Emma dönüp ona baktı. Gözleri gözlerine kilitlenmişti. Hipnotize eden çekim yine başlamıştı. “Bebeğin sahip olduğu potansiyel yüzünden adamlar seni avlamaya çalışıyorlar. Senin sahip olduğun güçleri bilmiyorlar. Bundan emin olabilirsin.” Tekrar durdu. “Bebek yüzünden Will’e ihtiyaç duyacaksın. Eğer bebek olmazsa, Will’e sonsuza dek ihtiyacın olmaz. Ne dediğimi anlıyor musun? Bu bebeği doğurmak zorunda değilsin.”

Emma’nın kalbi hızla atmaya başladı.

“Her ne kadar bunu söylemek canımı acıtsa da Will’e güçlerinin gelişimi için ihtiyacın var. Ama güçlerin geliştiği anda, eğer bebek olmazsa, ondan kurtulabilirsin.”

Emma’nın beynine kan sıçradı. Will’e ihtiyaç duymayacak mıydı? Onun da istediği bu değil miydi? Öyle sanıyordu ama Will olmadan bir hayat geçirmek ona çok boş geldi. Peki ya bebek? Duygularıyla savaşırken dudaklarını ısırırdı.

“Sana söylediklerim hakkında ne düşünüyorsun?” diye sordu Raphael. Sesi, kulağa çok yumuşak geliyordu.

“Bebek konusunda hiçbir fikrim yok. Hamile kalmayı planlamadım ama hamileliği sonlandırmaya hemen karar verecek kadar cani de değilim.” Durup derin bir nefes aldı. “Ama Will...” Onu kaybetmeyi düşündükçe kalbi ağrıyordu.

Raphael'ın bakışı değışti. Arzusu gayet açıktı. Emma'nın tüm nefesi ciğerlerinde sıkıştı.

"Emma, seni temin ederim, yalnız olmayacaksın."

Emma oturduğu banktan hızla kalktı. "Gitmem gerek." Dönüp yoldan aşağı doğru yürümeye başladı.

"Gidemezsin," diye arkasından bağırdı Raphael. "Will'e hâlâ ihtiyacın var."

Emma sırtı ona dönük şekilde durdu.

"Bunu söylemekten nefret ediyorum ama güçlerini kazanabilmen için ona hâlâ ihtiyacın var."

Emma'nın aklı karışmıştı. Nasıl hem Will'i isteyip hem de ondan bu kadar uzağa kaçmak istiyordu? Raphael'e döndü. "James'in evine geri dönmem."

"Sana katılıyorum. Ben de dönmeni istemem. Bu geceye kadar eminim James, Will'i arayıp senin kayıp olduğunu söyler. Sanırım Will yarın sabaha döner. Geceyi kasabada geçirebilirsin. Yarın ben seni James'in evine götürürüm."

"Neden? Neden bunu yapıyorsun?"

"Emma, daha önce de söylediğim gibi senin iyi olman benim özel ilgi alanım," dedi. Tam Emma konuşacakken elini kaldırdı. "Ancak, sana bunun nedenini söyleyemem. Yakında öğreneceksin."

Emma elini kalçasına koyup seçeneklerini düşündü.

"Ben göl kenarındaki küçük otelde kalıyorum. Sana da bu gece için bir oda tutabiliriz. Sabah ilk iş olarak seni geri götüreceğime söz veriyorum."

"Geceyi seninle geçirmeyeceğim."

“Ben zaten bunu teklif etmiyorum. Kendi odan olacak. Her ne kadar öğleden sonrayı ve geceyi seninle geçirmek istesem de, yapamam. Zaten seninle çok fazla zaman geçirdim.” Gülümsedi. Baştan çıkarıcı bir gülüşü ve kendini beğenmiş bakışları vardı.

Emma öfkeyle iç çekti. Ne zaman erkeklerin hareketlerine yön vermesine izin verecek kadar alçalmıştı? Ama inadi dışında bu öneriyi geri çevirmesinin geçerli bir nedeni yoktu.

Tanrım, Will'i ilk gördüğümde bu işin hesabını sormazsam...

“Tamam,” dedi homurdanarak. Başını iki yana salladı.

Arabaya binip yakın mesafedeki otele gittiler. Emma içeri girip yolda uydurduğu takma isimle otele kayıt yaptıırken, Raphael dışarıda bekledi. Sonra çantasını taşımak konusunda ısrar ederek Emma'yla odasına gitti.

“Buraya kadar.” Emma kapıyı işaret etti. “Artık çantamı alabilir miyim?”

Raphael çantayı uzattı ama Emma'nın elini tutup dudaklarına götürdü. Başını kaldırıp ışık saçarak güldü. Dilini dışarı çıkarıp hafifçe Emma'nın eline dokundu. Emma'nın midesinde bir yanma oldu. “Yarma kadar hoşça kal.”

Emma elini çekip kapıyı arkasından kapattı. Şeytanla anlaşma yapıp yapmadığını düşünüyordu.

Will saatlerdir dürbünüyle yerleşkeyi izliyordu. Dokuz saat araba sürdükten sonra, akşamüzeri oraya varmıştı. Gü-

nün işlerinden çoğu muhtemelen yapılmıştı. Will çok fazla bir şey olmasını beklemiyordu. Kramer'in kendisi üyelerinin çok fazla oraya uğramadığını söylemişti.

Will dağıtım saatlerini not edip kendi çıkarına kullanmayı umuyordu. Daha sonra, sabahın erken saatlerinde, birkaç hafta önce, içinde kendilerinin bulunduğu helikopterin indiği özel pisti kontrol etmeyi planlıyordu.

Su şişesinin kapağını açıp bir yudum içtiği sırada cebindeki telefon titredi. *Emma*. Daha erken arayıp ona küfredmediğine şaşırmıştı. Cebinden telefonu çıkarıp ekrana bakınca James'in numarasını gördü. Omuzları gerildi. Kendini sözlü savaşa hazırlıyordu. "Alo."

"Will."

James'in hattın ucundaki sesi gergindi. Will'in nefesi kesildi. Sözcükleri boğulur gibi çıktı ağzından. "Ah, Tanrım. Emma."

"Eminim iyidir, Will. Bana kızıp kaçtı. Göl kenarında yürür sandım ama akşam yemeğine kadar gelmeyince onu aramaya çıktım. Nerede olduğunu hiç bilmiyorum."

"Ne zamandır yok?"

James tereddüt etti. "Sabahtan beri."

Will'in kalbi iki kat daha hızla atıyordu. "Ve sen beni şimdi mi arıyorsun? On iki saat içinde başına her şey gelmiş olabilir." Eşyalarını çantaya koyup çantayı arabaya attı. Anahtarları kantağa soktu. "Sana basit bir iş verdim. Onu nasıl kaybedersin?"

"Ben senden iş istemedim, sersem. Sakinleş biraz. De-

lirmen bir işe yaramaz.”

Will tekrar kontrolünü sağlayabilmek için birkaç kez derin nefes aldı. James haklıydı. Sakinleşip konuyu düşünmeliydi. Nereye gitmiş olabilirdi? Emma ne yapardı? Onunla ilk tanıştığı zamanı düşündü. Arabanın lastiği patlayınca, otobüse binmeyi düşünmüştü.

“Kasabada otobüs istasyonu var mı?”

“İstasyon yok ama otobüse binebileceği bir durak var. Ama ben çoktan kontrol ettim. Onun tarifine uyan kimse bugün otobüse binmemiş. Civardaki otelleri arayıp soracağım ama kadının soyadını bilmiyorum.”

Will hızına baktı. Hız limitinin yirmi mil üzerinde gittiğini fark etti. Gazdan ayağını çekti. Polisin onu kenara çekmesini istemiyordu. “Thompson, Emma Thompson. Ama eminim gerçek adını kullanmayacaktır. Bunu yapmayacak kadar zekidir.” Eskiden başka hangi takma isimleri kullandığını sormak hiç aklına gelmemişti. Eliyle direksiyona vurdu. *Lanet olsun, onu hiç yalnız bırakmamalıydı. “Lanet olsun!”*

“Tamam, sakın ol. Çok uzağa gitmiş olamaz. Ben birkaç arama yapacağım. Bir şey öğrenirsem seni ararım. Sanırım geri geliyorsun.”

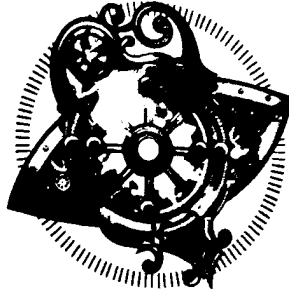
“Yola çıktım bile.”

James telefonu kapattı. Will onun hakkı olmasını, Emma’nın çok uzağa gitmemiş olmasını umuyordu. Daha önce Emma’nın güvenliğinden endişe ettiği sırada, onu hissettiğini hatırladı. Ama o sırada birbirlerinden bu kadar uzak değildiler. Yine kendine kızdı ve denemekle bir şey kaybetmeye-

ceğini düşündü. Ayrıca, Emma bunu Jake'le başarıyordu. Muhtemelen onların arasındaki mesafe daha fazlaydı.

İşarete konsantre olup Emma'nın bu sabah yataktaki halini aklına getirdi. Bu hatıranın acısıyla nefesi kesildi. Onu hatırlayınca acı çekiyordu. Kendini sakinleşmeye zorladı. Tekrar onu düşündü. Zihnine uzanıp ona seslendi. Emma'nın varlığı ona beklediğinden daha fazla güç vermişti. Teselli dalgalar halinde vücuduna yayıldı. Tekrar ona seslenmeye çalıştı ama sadece sessizliği duyabiliyordu. Emma kendindeyse onunla konuşabileceğini düşündü. Bu düşünceyle içine korku doldu. Saatine baktı. Saat on bir buçuktu. Muhtemelen Emma uyuyordu. Son zamanlarda çok yorulmuştu. Konsantre olup Emma'nın yavaşça nefes alış verişini dinledi. Omuzlarında bir rahatlama oldu. Emma uyuyordu. Nerede olduğunu bilmiyordu ama Will için şimdilik bu kadarı yeterdi.

Onu bir daha asla gözünün önünden ayırmayacağına yemin ederek arabasını Minnesota'ya sürdü.

On Üçüncü Bölüm

Rüyalar Emma'nın uykusuna musallat olmuşlardı. Raphael'den kaçmak için, tüm öğleden sonra göl kenarında dolaşmıştı. Otelin restoranında akşam yemeği yedikten sonra, odasına döndü ve saat dokuz gibi uyudu.

Ama huzursuzdu. Gerçekle hayal dünyasının sınırlarının arasında dolaşıyordu. Büyükannesini ve kızarmış tavukları görüyordu rüyasında. Yine küçük bir kız olmuştu. Büyükannesinin arka bahçesindeki, lastikten yapılmış salıncakta sallanıyordu. Sonra rüya değişti. Salıncaktaki Jake'di. Gittikçe daha yukarı sallanıyordu. Bir anda uçup gitti. Gök yüzünde küçük bir leke halini alana kadar uçtu. Rüyasında Will'i gördü. Endişeli bir sesle kendisine sesleniyordu. Emma cevap vermeye çalıştı ama çok yorgundu. Tam enerjisini topladığı anda ise Will gitmişti.

Sonra yol kenarında ve lokantada Raphael'i gördü. Rüya tekrar değişti. Emma ormandaydı. Tepesinde dolunay par-

lıyordu. Ateş onu çağırıyordu. Vücudu elektrikle canlanmış gibiydi. Her bir zerresi heyecan içindeydi. Raphael arkasındaydı. Onun sıcak nefesini ensesinde hissediyordu. İçindeki yangın, karşısındaki yangınla yarışlıyordu.

"Sen kadere mahkûm değilsin." Sıcak, boğuk sesi kulağına geliyordu. Raphael tam kulağının arkasını öptü. Vücuduna zevk dalgaları yayıldı. Raphael'in verdiğinden fazlasını istiyordu. Onu istiyordu.

"Çok yakınsın." dedi Raphael. Nefesi onu daha da fazla kendinden geçmeye zorluyordu. "Çok çok yakın."

"Emma." Raphael'in sesini duydu ama daha sert ve ısrarlıydı.

Emma inledi.

"Emma! Uyan!"

Emma içerisinin karanlık olduğunu ve Raphael'in odasında olduğunu fark edince panikle kalktı.

Raphael elbisesini ona doğru fırlattı. "Acele et. Buradan çıkman gerek."

"Ne diyorsun sen? Buraya nasıl girdin?"

Raphael durup ona döndü. "Acele etmen gerek. Geliyorlar."

Geliyorlar.

Sözcükleri birer iğne gibiydi. Jake de Kötü Adamlar geldiğinde öyle derdi.

"Nereden biliyorsun?" diye sordu Emma. Yataktan çıkıp elbiseyi aldı. Banyoya koşarken arkasını dönüp bağırdı. "Nereden biliyorsun?"

“Biliyorum işte.”

Jake de başlarda öyle derdi.

Emma hızla elbisesini giyinmeye çalıştı. Düğmelerini iliklerken parmakları titriyordu.

“Emma, acele etmen gerek. Neredeyse buradalar.”

Raphael’in sesi delirmiş gibiydi. Beyzbol oynar gibi sakince bir adamın kafasını patlatan Raphael’in, böyle delirebileceğini hiç düşünmemişti.

Emma daha da fazla korktu.

Hızla banyodan çıktı. Elbisesinin üst kısmını tamamen kapatamamıştı.

Raphael onu bekliyordu. Geceliğini elinden alıp ona bir silah uzattı. Geceliği çantaya koyarken Emma’yı kapıya doğru götürdü. “Benim arabamı alman gerek.”

Emma şaşırarak durdu. “Ya sen?”

“Ben gelmiyorum.” Emma’yı kolundan tutup sürükledi. Emma’nın kolunu elektrik çarptı. Kolundan başlayıp tüm vücuduna bir sıcaklık yayıldı. İyice yavaşlamasına neden oluyordu. Raphael, yüzünde öfkeli bir ifadeyle elini çekti.

“O adamı seçtikleri için Tanrılara lanet olsun.” diye mırıldandı. “Emma, kendine gel.”

Emma başını iki yana sallayıp gözlerini kırpıştırdı. *Ne olmuştu öyle?*

“Acele etmen lazım. Bu noktada kaçabilirsen şanslısın. Onları elimden geldiğince geciktireceğim. Ama araya girmeme izin yok.”

Siyah Lexus marka arabasının yanında durup kapıyı

açtı. Emma'mın çantasını ön koltuğa attı. Anahtarları kontağa sokup motoru çalıştırdı.

“Sen kimsin?” diye sordu Emma. Gözleri korkudan kocaman açılmıştı.

“Ne olduğumu sorsan daha mantıklı olurdu. Ama bu soruyu başka gün konuşalım. Arabaya bin ve git!”

“Nereye?” Emma şoför koltuğuna bindiğinde kalbi hızla atıyordu.

“Minnesota dışında herhangi bir yere. *Git şimdi!*” Raphael kapıyı kapattığında, üç araba park yerine girdi. Her tarafa çakıltaşları fırladı. Raphael arabalara doğru gitti. Ayakları gölgelere karışmıştı.

Emma gaza basıp park yerinden çıkarken arabalardan biri ona doğru döndü. Emma ayağını gazdan çekip direksiyonu sert bir şekilde sağa kırdı. Park yerindeki arabalara çakıltaşları fırlattı. Diğer araba onu kaçırmıştı. Emma arabayı düzeltmek için direksiyonu kırdı ve çıkışa gitmek için gaza bastı.

Arkasından silah sesleri geldi. Emma içgüdüsel olarak başını eğdi. Kurşunlar cama geldi ama cam kırılmadı.

Raphael ona kurşun geçirmez bir araba vermişti.

Arabayı iki şeritli anayola çıkardığı sırada arkasından bir patlama sesi geldi. Yolun etrafını orman kapatmıştı. Sadece her iki yönde giden çakıltaşlı iki yol vardı. Emma ileride bir kıvrım gördü. Yola çok dikkat etmediği için yine kendine kızdı. Kaybetmeye başladığı yeteneklerinden biri de buydu. Önceden kaçış yollarını hep bilirdi. Will'le olmak onu dik-

katsiz hale getirmişti.

Bir daha asla bu hatayı yapmayacaktı.

Dikiz aynasından bir arabanın yola girdiğini gördü. Peşinde bir tane daha vardı.

Kolay.

Işıkları açıp gösterge panelindeki saate baktı. Saat üçü çeyrek geçiyordu. Bu da iyi bir şeydi çünkü yolda daha az araba olurdu ve ona manevra yapacak daha çok yer kalırdı. Gaza basıp ilerideki kıvrıma doğru gitti. Karşı taraftan kimse gelmemesini umuyordu. Araba köşeyi döndü.

Zenginler bu arabaları kullanıyorlardı.

İki araba da yakınındaydı ama Emma onları Lexus'la geçebileceğini biliyordu. Arkasından daha çok ateş edildi. Emma arabaları kasabaya, iki yönlü bir durağa doğru götürüyordu. Kırmızı işaret ışığı yanıyordu. Uzun huzmeler, boş bir kavşak ve çeyrek mil kadar, düz bir yol olduğunu gösteriyordu. Soldaki yoldan büyük bir tır geliyordu. Emma gaza bastı. Eğer kavşağı ilk o geçerse...

Kornaya bastı, ayağı tamamen gaz pedalına yüklenmişti. İki araba da yakınındaydı. Hız göstergesi yüze yakındı. Korkuyla karışık adrenalin duygusu yüzünden nefes alamıyordu.

Hiç yavaşlama işareti göstermeyen tıra baktı. Kendi arabasıyla tırın arasındaki mesafeyi hesapladı. Çok kıl payı olacaktı.

Kırmızı işaret ışığına yaklaşırken, tırın fren lambaları karanlıkta parladı. Arkasındaki arabalar hâlâ Emma'yı takip ediyorlardı.

Kasaba yarım mil uzaktaydı. Hız limitini geçtiği için de polisler peşinde olacaktı.

Kahretsin, Emma dikkat etmiş olmayı diledi. Diğer yoldan gitmeliydi.

Emma kavşağı geçti. Tam ortaya geldiğinde, tırın fren sesleri yaz gecesini doldurdu. Arabasıyla tırın arasında on metre kadar bir mesafe kalmıştı. Diğer arabalardan biri de frene basıp yoldan savruldu. Emma'nın hemen arkasındaki araba da diğerini geçmişti. Tam tamponunun dibindeydi.

Emma sağa dönüp ayağını gazdan hafifçe çekti. Frene bastı. Tamamen duracak kadar aptal değildi. Fizik bunun imkânsız olduğunu söylüyordu ama Emma kurşun geçirmez camları kendi lehine kullanabilirdi. Geri dönüp kasabadan uzağa sürebilirdi. Yolda Minneapolis'i gösteren bir tabela görür gibi olmuştu.

Peşindeki araba yanına gelmiş onu yoldan çıkarmaya çalışıyordu. Lexus yavaşladı. Hızı altmışta gidiyordu. Emma frene basınca lastiklerden tiz bir ses yükseldi. Diğer araba bir süre daha gitti. Emma bunu kendi lehine kullandı. Yeterince yavaşladığını düşündüğü anda direksiyonu sert bir şekilde çevirdi ve sonra el freninin çekti. Araba yüz seksen derece döndü. Freni indirip Minneapolis'e giden tarafa doğru gaza bastı. Diğer arabanın ışıklarını, peşinde görmesi çok sürmedi.

Will'in cebindeki telefonu titredi. Hızlı bir şekilde tele-

fona bakınca James olduğunu gördü.

“Başımız dertte.”

“Ne?” Kalbi hızla attı.

“Polis telsizim Meşe Ağacı Moteli’nde bir patlama ve birkaç kez silah sesi alarmı veriyor.”

“Kahretsin.”

“Şimdi de kasaba yakınlarında hızlı bir kovalamaca olduğu raporları geliyor.”

“Emma’da araba var.”

“Ne?”

“Arabası var. Çok iyi sürücüdür. Bir şekilde bir araba bulmuş. En azından savaşıma şansı var.”

“Tabii eğer polis onu yakalamazsa.”

“Onun arabayı nasıl sürdüğünü görmedin.”

Emma otoyol polisinin hâlâ ortada görünmediğine inanamıyordu. Ama artık şehirlerarası yola çıktığına göre, anayol polisi çok uzakta olamazdı. Diğer arabaya görünmeden saklanması gerekiyordu.

Düşün, Emma. Düşün.

Dört şeritli bir anayoldaydı, ama anayola çıkan ara yollar olduğunu da biliyordu. Kasabaya çok yakın olmayan yan yollardan biri ona daha iyi göründü.

Uzun huzmeler ileride bir kavşak olduğunu gösteriyordu. Sağ taraftaki yolun etrafında evler vardı. Soldaki yol ormana gidiyordu. Ama bunun için yolun diğer tarafına geçme-

si gerekiyordu ve arkasındaki araba onu soldan geçmeye çalışıyordu.

Emma orta şeride geçti. Arabayı arkasında tutmak için arabayla öne arkaya gidip geliyordu. Mümkün olan en son anda döndü. Kavşağa dönerek değil neredeyse doğrudan girdi. Arabanın kontrolünü kaybetmemek için dua ediyordu. Diğer araba Emma'nın tamponuna çarptı. Emma'nın işini iyice zorlaştırıyordu. Araba yana kayınca, Emma direksiyona yapıştı.

“Kahretsin!” Arabası yoldan hızla çıkıp hendeğe girmişti. Başını yan cama çarptı. Gözlerinde beyaz bir ışık belirdi.

Geçmesi için başını iki yana salladı. “Ah, olamaz.” Arabaya direksiyonu tutup hendekten çıkacak kadar gaz verdi. Başını çevirince, şakağına ağrı girdi. Diğer arabaya baktı. Refüjde yan yatmış bir haldeydi. İşaret levhalarından birine çarpmıştı.

Uzaktan siren sesleri geliyordu.

Nerede saklanacaktı?

Evler diğer tarafta kalmıştı.

Emma dönüp şeritleri geçerek caddenin diğer tarafına gitti. Kendini hız limitine uygun araba sürme konusunda zorluyordu. Yarım mil kadar uzaklıktaki, etrafında evler sıralanan yoldan gitti. Sonra sağ tarafta bir tamirci gördü. Işıkları kapatıp park yerindeki iki arabanın arasına girdi. Siren sesleri arttı. Emma yolun aşağısından kendisine doğru gelen kırmızı ışıkları gördü.

Motoru durdurup ön koltukta iyice eğildi. Koşma dürtü-

süne aldırmamaya çalışıyordu ama polisten kaçma şansının çok az olduğunu biliyordu. Özellikle de otoyol polisinden. Tek umudu saklanıp onlar gidene kadar beklemektir. Saat dörde çeyrek vardı. Tamirciler gelip onu bulmadan önce en azından birkaç saati vardı.

Will telefonunu ilk çalışında açtı.

“Üç araba kazası ama aralarında kadın yok. Altı erkek. Fren ve tekerlek izlerinden bir araba daha olduğunu biliyorlar ama nerede olduğunu ya da nasıl bir araba olduğunu bilmiyorlar.”

“Atlatmış onları.”

“Şimdilik.”

“Nerede acaba?”

Kendine kızsız da uyuyakalmıştı. Uyanık kalmaya çalışmıştı ama ağrıyan başı ve son zamanlarda da devam eden yorgunluğu kazanmıştı.

Yorgunluğun kaynağını inkâr etmeye gerek yoktu artık.

Güneşin doğuşunu izleyip nereye gitmesi gerektiğini düşündü. Raphael, Minnesota’da gitmesini söylemişti. Onu tutan tek bir şey vardı.

Will.

Ama Will’in nerede olduğunu hiç bilmiyordu. Telefon numarası da yoktu. Belki de Raphael haklıydı. Belki Emma’

nın Will'e ihtiyacı yoktu. Ama bu da doğru değildi. Raphael, ona güçlerini kazanması için Will'e ihtiyacı olduğunu söylemişti. O güçler her neyse artık. Güçleri gelişene kadar Will'e ihtiyacı vardı.

Eğer bebek olmasaydı.

Eğer bebek olmasaydı, Jake'e hamileyken hiç düşünmediği bir seçenektir bu, ki Jake'e korkunç bir şekilde hamile kalmıştı. Will'den hamile kaldığı bu bebeği yok etmeyi nasıl düşünebilirdi?

Will. Will hakkında ne hissediyordu? Ona olan çekimini ve hissettiği derin bağı inkâr edemezdi. Ama birine tamamen güvenmek ve kendini emanet etmek onu çok korkutuyordu. Bu daha önce onun hiç beceremediği bir şeydi. Ve eğer kendisine dürüst olması gerekirse, Raphael'e hissettiği fiziksel çekim daha fazlaydı.

Tıpkı annem gibiyim.

Raphael'e duyduğu çekimin kaynağını bulması gerekiyordu. Fiziksel çekimden daha fazlası olmalıydı. Sanki bir güç onu Raphael'e çekiyordu.

Birdenbire midesi bulandı ve korkmaya başladı. Kapının kolunu tutup son anda açtı ve park yerine kustu.

Geri geldiler. Lanet olsun.

Üç ihtimal vardı. Birincisi, bekleyip gelecekler mi diye bakmak. Olmayacak bir şeydi bu. İkincisi, buradan çıkıp başka bir araba yarışına girmek. Polisin onu aradığı düşünülürse bu pek de iyi bir fikir değildi. Üçüncüsü ise, arabadan inip kaçmaktı.

Kahretsin. Kurşun geçirmez bir araba bulmuştum.

Belki geri gelip arabayı alırdı. Bu fikir aklına yattı. Tabancasının dolu olup olmadığını kontrol etti. Arabadan inip anahtarları sırt çantasına koydu ve çantayı sırtına taktı. Bina-
nın yan tarafına geçip bela işareti var mı diye baktı. Belki de çok abartıyordu. Mide bulantısı hamilelik yüzünden olabili-
rirdi. Ama sonra tekrar eğilip midesinde kalanları da çıkardı.

Geliyorlardı.

Emma bu işin hiç iyi olmayacağını biliyordu. Her başarısız hamleden sonra adamların ve arabaların sayısı artıyordu. Saatler önce üç araba göndermişlerdi. Bu kez ne gönderdik-
lerini Tanrı bilirdi. Hâlâ kusuyordu ama adamların henüz orada olmadıklarını biliyordu.

Ne dilemesi gerektiğinden emin değildi.

Raphael'in lanet olası teorisi yanlıştı.

Emma sinirlendi, mantıksız bir şekilde öfkelenmişti. Ama öfkesini, eski bir dostmuş gibi sevinçle karşıladı. Kork-
masındansa sinirlenmesi daha iyiydi. Emma Thompson kork-
maktan ve erkeklerin piyonu olmaktan bıkmıştı. Silahını iyi-
ce kavradı.

“Gelin bakalım, pislikler.”

Emma ormana doğru gitti. Adamların onu bulacağını bi-
liyordu. Ama en azından bu kez sürpriz yapma sırası onday-
dı.

Will başka nereye gideceğini bilmediği için, Minneso-

ta'ya geri gelmişti. Kuzey Dakota'nın düz olan yollarında iyice hızlanmıştı. Emma'nın izini bulup onun nereye gittiğini anlayacağını umuyordu. Uzun dönüş yolunda fark etti ki, Emma onun cep numarasını bile bilmiyordu. Emma'nın numaraya ihtiyacı olacağını hiç düşünmemişti.

Tam bir salağım.

Kasabanın girişinde, anayolda o sabah erken saatlerde yaşananların kalıntıları vardı. Emma bir yere nasıl gireceğini ya da çıkacağını biliyordu.

Will yorgundu ama vücudundaki adrenalin ve korku onu ayakta tutuyordu. Tam, James'in kulübesine giden iki şeritli yola girecekken, kolunda karıncalanma oldu.

Emma.

Emma'ya odaklandı ve onu geçen seferkinden daha kolay buldu. Acaba daha çok çalıştığı için miydi yoksa Emma daha yakında olduğu için mi? Son düşüncesiyle heyecanlandı. Ama kolu karıncalanıyorsa, Emma tehlikede demektir.

Emma'yı nasıl bulacaktı?

Emma ormanın derinliklerine doğru koştu. Henüz birinin arka bahçesine denk gelmediği için hem şaşırmış hem de hayal kırıklığına uğramıştı. Ağaçlar daha da yoğunlaşmıştı. Gür çalılarının arasından geçmek için eliyle yolunu açması gerekiyordu ve bu da onu iyice yavaşlatıyordu. Gittiği yere dair çok açık bir şekilde belli olan bir iz bırakıyordu ama aklına başka bir çare de gelmiyordu. Yön duygusu yanılmıyorsa,

anayol dümdüz ileride olmalıydı. Yolu bulduğu anda, oradan kaçabilirdi.

Ama tekrar, kusmak için durdu. Boş midesini sarsarak şiddetle öğürdü. En azından henüz onu öldürecek kadar yaklaşmadıklarını biliyordu.

Bu mutluluk verici bir düşünceydi.

Sana lanet olsun, Will! Burada olman gerekiyordu! Zihninde çığlık attı ve ona dair tüm düşüncelerini bir kenara itti. Kalbinde bir anda bir korku oluştu. Öfkesinin bu duyguyu yenmesi için çabaladı. Onlar için ağlarsa kendine çok kızacaktı.

Emma? Will'in sesi onu hazırlıksız yakaladı.

Emma'yı duymuştu. Tıpkı Güney Dakota'da Alex'le olduğu gibi. Will onu duymuştu. *Hangi cehennemdesin sen? Şu anda burada olman gerekiyordu. Ben bir ormanın ortasında silahlı adamlarla tek başıma savaşmaya hazırlanıyorum.*

Emma onun korkusunu ve suçluluk duygusunu hissetti. *Kasabanın hemen dışındayım. Sen neredesin? Sesindeki paniği Emma'dan saklamaya çalıştıysa da, hiç başarılı olamamıştı.*

Yanımda GPS olsaydı sana koordinatlarımı verirdim ama yanıma almayı unutmuşum. Emma pislik yaptığını biliyordu ama o an tek tutunabildiği dal buydu. Öfke duvarını yıkarsa, korkusuna yenilirdi. Ama arkasında bir çatırtı duymuştu.

Jake. Jake'i düşün. Kendi kendine konuşuyordu. Jake'in

onun güçlü olmasına ve bu işten kurtulmasına ihtiyacı vardı.

Evet, Jake'i düşün. Bana kız, bağır ama benimle konuşmayı kesme. Bana yaklaştığını hissedebiliyorum.

Will geliyordu. Bundan emin olmalıydı ama daha fazla çatırtı duydu. Korku yavaş yavaş daha fazla içine sızıyordu.

Dallardan biri sırtına çarptı. Aman Tanrım.

Hayır! Korkma! Sen güçlüsün! Bunu yapabilirsin, Emma. Sana yetişiyorlarsa, saklanacak başka yer bul ama sakın vazgeçme. Ben geliyorum.

Emma sırtını büyük bir ağaca vererek saklandı. Ağzından derin nefesler alarak başını geri yasladı. Ağacın kabukları başına batıyordu. Başını kaldırıp sallanmakta olan yapraklara baktı. Yaprakların aralarından sızan ışık gözlerinin önünde dans ediyordu. Çatırtı iyice yaklaştı.

Emma neler oluyor? Will'in sesindeki panik hiç de güven verici değildi.

Kapa çeneni! Dinlemeye çalışıyorum. Gözlerini kapatıp konsantre oldu, sesin yönünü kestirmeye çalışıyordu. Kuşlar çığlık atarak havaya uçtular ve çatırtı sesi iyice yükseldi. Solundan, sağından... Önündeki çalılıklar dışında etrafı sarılmıştı ve eğer yanılmıyorsa, anayol yakınlardaydı. Ama silahlı adamlar kendisine doğru yaklaşıırken, anayol ona çok uzakta, ulaşılmaz bir yerde gibi geliyordu. Kesik kesik nefes almaya başladı. Kendini sakinleştirmeye çalışıyordu. *Silahım var.* Elindeki silah bir an rahatlık verdi ama sonra muhtemelen sayıca ondan çok daha fazla olduklarını hatırladı. Yeterince kurşunu da yoktu.

Emma ağacın gövdesinden başını hafifçe uzattı. Yaklaşan birileri olduğunu görmüştü.

Dayan, Emma! Saklanmaya devam et. Geliyorum!

Emma başını iki yana salladı. Saniyeler sonra gelmiş olacaktı. Will ona zamanında ulaşamayacaktı. Elleri titredi. Elindeki tabanca da titriyordu. *Kontrolümü kaybedersem, birini bile vuramam.* Öfkesi hangi cehenneme gitmişti? Bu adamlar onun oğlunu almışlardı ve şimdi de onu öldürerek oğlundan tamamen ayırmaya çalışıyorlardı. Boynundaki kolye tenine ısı veriyordu.

Emma?

Emma, Will'in kafasının karıştığını sesinden anlayabiliyordu ama cevap verme noktasını çoktan geçmişti. Ağacın arkasından ortaya çıktı. Tabanca hâlâ elindeydi ama artık ona ihtiyacı olmadığını biliyordu. Tabanca tok bir ses çıkararak yere düştü. Silahlı ilk adamı gördüğünde, ellerini uzatıp var olan gücünü serbest bıraktı. Parlak bir enerji topu ileri atıldı ve beş metre kadar ileride patladı. Emma topun gücüyle yere düştü. Sert bir şekilde yana düşmüştü. Yüzü çam iğnelerine değdi. Tüm bilincini bir karanlık kapladı.

Hayır! Emma! Bayılamazsın! Neredeyse geldim. Ayağa kalk. Kaç!

Emma buna gücünün olduğunu sanmıyordu.

Emma, Jake'ten vazgeçmeyi düşünme bile. Onun sana ihtiyacı var. Kalk artık ayağa. Emma!

Emma dizlerinin üzerinde emekledi. Ciğerleri, içlerine dolan kara duman yüzünden yanıyordu. Orman alev almıştı,

ilerideki kısımlardaki alevler parlıyorlardı.

Evet! Ayağa kalk! Yapabilirsin!

Emma ögürdü. Başını ellerinin arasına almıştı. *Çok yorgunum.*

Emma, Will'in korkusunu ve sonra öfkesini hissetti. *Bu kadar bebekleşme, Emma! Ayağa kalk! Senin için her şeyi ben mi yapacağım? Sen yetişkin bir kadınsın. Kendine bakmayı ne zaman öğreneceksin?*

Emma, Jake'in öldüğünü sandıkları sırada da Will'in buna benzer şeyler söylediğini hatırlıyordu. Will'in sözcükleriyle öfkelenmişti. O kim olduğunu sanıyordu? Emma ayağa kalktı ve sendeleyerek anayola doğru gitti. Yangından uzaklaşıyordu. *Senden, bana bakmanı hiç istemedim, pislik herif! Sen kim oluyorsun da beni o hıyarla bırakmaya tek başına karar veriyorsun?*

Sana bebek bakıcılığı yapsın diye bir orduya ihtiyaç olacağı kimin aklına gelirdi? Sen kaçarak ne yaptığını sanıyordun?

Emma tekrar durmadan önce beş metre kadar yürüdü. Bir ağaçtan destek alarak yürüyordu. Yangın dayanılmaz derece sıcaklık vermeye başlamıştı. Emma'nın teni yanıyordu. Alevler ona yetişmişti. *Gitmeden önce bana haber vermek aklına gelmedi mi hiç?* Başını havaya kaldırıp ciğerlerini işgal etmiş olan dumana öksürdü.

Neden duruyorsun? Oraya gelip seni kurtarmamı mı bekliyorsun? Seni hep ben mi bir şeylerden kurtarmak zorundayım?

Emma başı dönünce sendeledi. Elbisesinin ön kısmıyla ağzını ve burnunu kapattı. Dumanın bir kısmını engellemeye çalışıyordu ama görüş alanı da bulanıklaşmıştı.

Tepesindeki ağaçların arasından gün ışığı sızıyordu. Çok yaklaşmıştı. *Beni kurtarmanı mı? Sana yeni bir haberim var, Will. Ben kendimi kurtarıyorum!* Üç metre kadar daha yürüdü. Yola çok yaklaşmıştı ama o anda tökezleyip yere düştü.

Bu şekilde bitemezdi.

Güçlü kollar onu yerden kaldırdı. Bir an için onu tutan kişinin kim olduğuna bakmaya korktu. Başını kaldırıncaya Will'in kararmış yüzünü gördü ve rahatlayarak bağırdı.

“Başardın, Prenses. Kendini kurtardın.”

Emma onun göğsüne yaslandığı anda kendini karanlığa bıraktı.

On Dördüncü Bölüm

Will, Emma'yı yerden kaldırdığında, onun isle kaplanmış yüzünü zor tanımıştı. Emma başını kaldırıp ona baktığı sırada gözlerini kocaman açmıştı. Will'in göğsüne yaslandığı anda tüm vücudu işlevini yitirmişti. Onu anayoldaki bankete park ettiği arabasına götürdü ve arabanın kapısını açıp Emma'yı ön koltuğa koydu. Hâlâ omzunda olan sırt çantasını çıkarıp arka koltuğa attı. Emma hareket ettirildiği halde hiç kıpırdamayınca, Will derin bir nefes alıp Emma'nın bileğini tuttu ve nabzına baktı. Damarı çok yavaş atıyordu, nefesi derin değildi. Bir şişe su çıkarıp onu çantasındaki tişörtlerden birine döktü. Emma'nın yüzündeki siyah isleri temizlemeye çalıştı. Kadının yüzünü silerken elleri titriyordu. İşleri daha çok yayıp Emma'nın yüzünü daha berbat hale getirdi.

Ormanın dışına kadar gelen cehenneme baktı. Bunu Emma'nın yaptığına hâlâ inanmıyordu. Yüce Tanırım, Emma

ne yapmıştı? Oradan canlı çıktığı için şanslıydı.

Ona zamanında ulaşamayıp ne olacaktı?

Uzaktan siren sesleri geliyordu. Will oradan uzaklaşması gerektiğini biliyordu ama nereye gitmesi gerektiğinden emin değildi. Peşlerindeki, hangi gruptan olurlarsa olsunlar, onu burada buldularsa, James'in evi de güvenli değildi. James de öyle.

Kulübeye gitmek için arabayı çalıştırıp James'i aradı. "Onu buldum."

"Harika. Nerede?"

"Asla inanmazsın. Evine geldik sayılır. Onu burada buldularsa, sen de güvende değilsin demektir. Bizimle gelmen gerek."

"Sadece bana ihtiyacın olduğu için öyle diyorsun."

"O da var tabii."

James küfretti. "Benim bir hayatım var bildiğin gibi. Müşterilerim var. Ne yani öylece çekip gideyim mi? Hem de sadece bir..."

"Sadece birkaç günlüğüne ya da bir haftalığına. Adam-lar Emma'nın gittiğinden emin olana kadar."

James iç çekti. "İyi, ben eşyalarımı toplamaya başlayayım."

"Teşekkürler, dostum. Sana borçlandım."

"Hem de nasıl."

Otoyol polisleri karşı yönden gelerek James'in arabası-

nın yanından geçtiler. Will bankette durup polislerin onun geldiği yöne doğru gidişlerini izledi. Emma'ya bakarak tekrar yola çıktı. Emma'nın başı yana düşmüştü. Nefesi derin değildi. Henüz kendine gelmemiştii ve bu, Will'i çok korkutuyordu. Dumanı içine çektiği için bayıldıysa, hastaneye gitmesi gerekiyordu. Ama eğer ormanda yaşadıkları yüzünden olduysa...

Will onun ne yaptığından emin değildi ama zihinsel bağlantıları sırasında oluşan enerji neredeyse Will'in beynini yakacaktı. Tam zamanında kendini geri çekmeseydi, muhtemelen her ikisi de ölmüş olacaktı.

Emma, Will'i iyileştirdiğinde, ışık saçmıştı. Vücudundan tıpkı bir hale gibi parlak sarı bir ışık yayılıyordu. Enerji elinden çıkıp tüm vücuduna yayılmıştı. Ormanda yangın çıkarması için, büyük bir güç açığa çıkması gerekiyordu. Ve bu güç onun içinden geliyordu. Yürümeye dermanı olmamasına şaşmamak gerekti. Muhtemelen içinde hiç güç kalmamıştı.

Yemek yemeye ihtiyacı vardı. Will onun en son ne zaman yemek yediğini bilmiyordu. Yanından ayrılmamış olsaydı, bilirdi. Emma'nın alnına düşen siyah bir saç alnından alıp yanağına dokundu.

Will elini çekince, Emma kıpırdandı.

Emma onu iyileştirdikten sonra, baş ağrısının Will'in dokunuşuyla geçtiğini söylemişti. Will kendini iyi hissetsin diye mi söylemişti yoksa gerçekten öyle mi olmuştu?

James'in evine giden çakılıyola girip evin önünde durdu.

Emniyet kemerini açıp Emma'yı kucığına aldı. Başı Will'in göğsüne yaslanmıştı, bacakları cansızlarmış gibi sallanıyordu. Will onun başını kaldırıp yanağını okşadı.

“Emma, güvendesin. Uyanman gerek.”

Emma inledi. Gözkapakları kıpırdandı.

İşe yarıyordu.

“Hadi, sevgilim. Uyanman gerek. Sana ihtiyacım var.”

Emma'nın alnını öptü. Ağzına ter ve duman tadı geldi. Gözlerini kapatıp Emma'yı daha da yakınına çekti. Elini, boyundan başlayıp göğsüne kadar gezdirdi. Emma'ya hayatta ihtiyaç duyduğu her şeyden daha fazla ihtiyaç duyuyordu.

“İşte yine başladın. Hep beni yokla,” diye mırıldandı. Sesi kulak tırmalayıcıydı.

Will başını kaldırıp Emma'nın gözlerine baktı. “Tanrı'ya şükür,” dedi.

“Son anda geldin,” dedi öksürmeden önce. Öne doğru eğilip nefesini toparlamaya çalıştı.

“Hiç gelmememden iyidir.”

Emma'yı göğsüne çekip kollarını sıkıca ona doladı. Yaşadığından emin olmak için onun sıcaklığını hissetmek istiyordu.

Emma'nın vücudu öksürmekten yorgun düşmüştü. Will kapıyı açtı ve ciğerlerine temiz hava girmesi için Emma'yı dışarı çıkardı.

“Will, beni yere indir. Yürüyeblirim.”

Will karşı çıkmayı düşündü ama onu yere bıraktı. Emma'nın vücudu yere kaydı, ayakları yere dokundu ama Will

yine de onu bırakamıyordu.

“Kömüre bulanmış olmasaydınız, sahne iç parçalayıcı olabilirdi,” dedi James ön verandadan. “Ne oldu size?”

“Yangın çıktı.”

“Aman Tanrım. Polis tarayıcısından duydum. Sanırım sizin yangınla bir alakanız var.”

“İnan bana,” dedi Will, Emma’yı verandaya doğru götürürken. “Bilmek istemezsin.”

James kaşlarını havaya kaldırdı.

Emma merdivenlerin başında tekrar öksürük krizine girmeden önce, “Neden buradayız?” dedi. “Ben burada onunla kalmam.”

Will, Emma’nın belindeki kolunu iyice gerdi. “Emma, burada kalmayacağız. Duş alıp çıkacağız.”

Emma ikna olup Will’in kendisini içeri götürmesine izin verdi. James’in yanından geçtiler. Will çenesini kapalı tutması için James’e gözüyle işaret verdi. James başını iki yana sallayıp güldü.

Will, Emma’yı banyoya götürüp küvete oturttu. Kısacık yürüyüş bile Emma’nın var olan azıcık kuvvetini bitirmeye yetmişti. Başını fayansla kaplı duvara dayadığında, vücudu sallanıyordu.

“Emma?”

“Ben çok yorgunum,” diye mırıldandı.

Yemeğe ihtiyacı vardı. Will mutfığa koşup bir sandviç yaptı ve tekrar banyoya döndü. Emma duvara yaslanmıştı.

“Emma, sana sandviç yaptım. Yemem gerek, tamam mı?”

Birazcık ye,” dedi. Sandviçi Emma’nın ağzına götürdü.

Emma biraz güç kazanmak için sandviçi alıp birkaç lokma yiyince, Will rahatladı.

“Sen geri kalanını ye, ben eşyalarımızı toplayayım, tamam mı?” Will ayağa kalkıp onu izledi. Emma’nın tepki vermesini bekledi.

Emma hafifçe güldü. “Git sen. Ben iyiyim. Salonun hemen karşısında olacaksın.”

Will, banyodan çıkmadan önce uzun uzun ona baktı.

Emma, Will’in kendisini bulduğuna inanmıyordu. Bunu nasıl yapmıştı? Emma bunu kabul etmeyi hiç istemese de, Will gelmeseydi ölmüş olacaktı.

Yaptığı şeyi düşünce midesindeki sandviç taşa dönüşmüş gibi hissetti. O adamları öldürmüş müydü? Ne yaptığını tam olarak anlayamamıştı ama başka çaresi yoktu. O güç nereden gelmişti?

Kolyeden.

Emma ayağa kalkıp aynaya baktı. Kendini zor tanıdı. Yüzü neredeyse tamamen siyahtı. Will’in sildiği yerlerde, islekeleri vardı. Kıyafetleri de isle kaplıydı. Şenlik ateşi gibi kokuyordu. Boynundaki kolye düşmanca bir şekilde kırmızı turuncu bir renkle parlıyordu. Will’in ormanda kendisini nasıl tanıyabildiğine şaşırdı ama *ormanda canını kurtarmak için kaçan fazla kadın yoktur*, diye düşündü. Kalbi hızla attı. Belki de vardı. Ya yaptığı şeyle başkalarına da zarar verdiyse?

Raphael ona başka güçleri de olduğunu söylemişti. Bunun, kocaman ateş topları atmak olduğunu kim bilebilirdi? O da doğru değildi aslında. Elinden, parıldayan bir küre çıkmıştı, alevler değil. Ellerine baktı. Hayretle avuçlarını inceledi. Elleri nasıl bu kadar yıkıma yol açmıştı? Musluğu açıp ellerini yıkadı. Aynaya baktı. Tanımadığı bir kadının yüzünü görür gibiydi. İşlediği suçun vücudunu kapladığı açıktı. Gözlerinden yağmur gibi yaşlar akmaya başladı. Yaptıklarının yanında az bir kefaretti bu.

Gücü, ölümün habercisi gibiydi.

Oda küçülmüş gibi hissetti. Duman ve is kokusu yüzünden öğürdü. Suyu açıp kıyafetlerini çıkardı ve çöp kutusuna attı. Akan suyun altına girdi ve hıçkırarak ağladı. Su, is lekelerini götürüyor ama suçluluk duygusuna etki etmiyordu. Sonra Will'in kolları ona sarıldı. Bedenini Emma'nın çıplak bedenine bastırmıştı. Emma'nın yüzünü öptü. Başına üşüşen şeytanları kovdu.

Emma ondan ayrılmayı nasıl düşünebilmişti?

Will, Emma'nın yanağına eğilip onu çaresizce öptü. Emma neden ona karşı bu kadar çaresizdi? Bu bile ona ne kadar ihtiyacı olduğunu göstermiyor muydu?

Will onun isteklerine karşılık verdi. Kendinin de ona acilen ihtiyacı vardı. Emma, Will'in kendisini kaybetmekten çok korktuğunu biliyordu. Ormanda bağlantı kurdukları sırada fark etmişti bunu. Will'in ne kadar güçlü şeyler hissettiğini daha önce hiç hissetmemişti.

Vücudu, onu Will'in isteklerini vermeye ikna ettiğinde

kendini daha iyi hissetti. Will'e bencilce ihtiyacı vardı. Emma kendi aşkını ona veremediğinde bile, onun aşkını hissetmek iyi geliyordu. Bunun yetmesi gerekiyordu. Emma'nın elinden bu kadarı geliyordu.

Parmakları Will'in saçlarında gezindi. Will onu havaya kaldırdı. Emma bacaklarını Will'in beline doladı. Sırtını soğuk olan duvara dayamıştı. Umurunda değildi, bekleyemiyordu. Will'e o anda ihtiyacı vardı.

Emma gözlerini açtı. Will'in delici bakışlarını gördü. Sert ve sahiplenici bir şekilde Emma'nın içine girmişti.

"Will." Emma tutunmak için parmaklarını iyice Will'in sırtına gömmüştü.

Emma'nın haykırması, Will'in de boğuk bir sesle karşılık vermesine neden oldu. Emma'nın omuzlarını duvara bastırdı. Bir uzuv ve dil düğümü olana kadar Will'e sarıldı. Gerçekliğe döndüğünde ise, Emma onun saçlarını tuttuğunu fark etti.

Emma onun tepkisini izledi.

Yüzünde şefkat vardı.

Will, Emma'nın yüzünü ellerinin arasına alıp onu zarıfça öptü. Az önce yaşadıkları çılgınlıkla keskin bir zıtlık oluşturunuyordu. Will geri çekilip Emma'nın gözlerine baktı. Aşkı o kadar açıktı ki Emma tamamen ikna olmuştu. Emma'yı göğsüne çekip kollarını hafifçe beline doladı. Su vücutlarından akıp gidiyordu.

"Beni bir daha asla bu şekilde korkutma," dedi.

Emma başını kaldırıp Will'e baktı ve gülümsedi. "Denerim."

Duş almaları bitince giyindiler. Will çantalarını toplayıp dışarı çıkardı. James onları dışarıda bekliyordu. Ayaklarını verandanın demirlerine uzatmıştı.

“Arabayı ben yükleyecektim ama seninkini mi alacağız benim kamyoneti mi, onu söylemedin.”

“Biz mi?” diye sordu Emma.

Will kaşlarını çatı. “James şu anda burada güvende değil. Yakında olduğumuzu biliyorlarsa, bağlantı kurup onu bulabilirler. Ayrıca James, bize yardım edebilir.”

Will haklıydı ama Emma ona hak vermek istemiyordu. Sessizlik içinde burnundan soludu.

“Hangi arabayı alacağımız sorusuna hâlâ cevap alamadık,” dedi James.

“İkisini de almıyoruz,” dedi Emma. “Benim, kullanabileceğimiz bir arabam var.”

İki adam da gözlerini kocaman açarak ona döndüler.

“Güvenin bana, o arabayı istersiniz. Kurşun geçirmez bir Lexus. Gidip almamız gerek.”

James, Will’e döndü. Ağzı açık kalmıştı. “Kurşun geçirmez Lexus’u nereden bulduğunu bilmek ister miyim?”

“Kaynakları hep iyi olmuştur,” diye mırıldandı Will ve merdivenlerden indi.

Emma onun da merak ettiğini görebiliyordu ama Will bir şey sormadı. Bir yerde ona söylemek zorunda kalacaktı ama elinden geldiğince geciktirmek istiyordu.

“Hadi, Camaro’yu alalım. Lexus’u alabilirsek, yerine onu bırakırız.”

Emma ona tamircinin yerini tarif etti ve üçü birlikte sessizce yola çıktılar. Hâlâ yanmakta olan ormanın yanından geçtiklerinde, James gözlerini dikip ormana baktı. Sonra Emma'ya kaçamak bir bakış atıp tekrar olayı izlemeye koyuldu. Ama Emma onun gözlerindeki duyguyu görmüştü, damarlarındaki kan yavaşladı.

Korku.

Emma yol boyunca sıralanmış olan acil durum araçlarına bakmamaya çalıştı. Kanı korkuyla donmuşken, göğsünün üzerindeki kolye ısındı.

Bunu Emma yapmıştı.

Lexus hâlâ yerindeydi ve ona hiçbir şey olmamıştı. Will en dikkat çekmeyecek şeyin, içeri girip Camaro'nun bakıma ihtiyacı olduğunu söylemek olacağına karar verdi. Yangın konusunda da bilgi alabilmeyi umuyordu.

Will kapıya doğru giderken, James ve Emma arabadan indiler. Will durup Emma'nın kolunu tuttu. "Bence sen de benimle içeri gelmelisin." Etrafa bakarken çenesini iyice sık-mıştı.

Emma ayakuçlarında yükselip Will'i hafifçe öptü. "Ben iyiyim. Sen acele et de buradan çıkalım."

Will başıyla onaylayıp içeri girdi.

James'in arabadan bir çanta alışını izleyen Emma, için için yanıyordu. Onun etrafında olmak bile midesini bulandı-ıyordu.

James onun bakışını gördü ve pis pis sırıttı. "Ben de bu işten senin kadar hoşlanmıyorum." Bakışını yola çevirdi.

“Sen büyük bir belasın ve ben bu çabama karşı seni götüremiyorum bile.”

“Efendim?”

James’in nefret dolu bakışları içine işliyordu. “Sen onun hayatını mahvediyorsun ve ben onu senin belalarından kurtarmak için elimden geleni yapacağım.”

Will binadan çıkınca, Emma vereceği cevabı yuttu.

Will tekrar etrafa bakındı. “Tamamdır. Gidelim.”

Emma arka koltuğa oturdu. Dışarıda duran Will’in kafası karışmıştı. “Ne yapıyorsun sen? James arkada oturur.”

“Yorgunum, burada biraz geri yaslanıp kestireceğim. Sen ve James önde oturun.” James’in arkasında oturması fikri bile onu deli ediyordu. Arkada otursa sırtına saplayacağı bıçağı bilirdi.

Will anahtarları James’e attı. “Sen kullan. Ben arkada Emma’yla oturacağım.” O da arkaya oturup kolunu Emma’nın beline doladı ve başını göğsüne koydu.

James başını iki yana sallayıp anayola çıktı. Alevlerden çıkan kara dumanın yanından geçtiler. “Sanırım Güney Dakota’ya gidiyoruz.”

“Evet.” Will ormana baktı. “Tamirci yangının sebebini bulamadıklarını söyledi. Bir tür patlama olduğu sanılıyormuş ama yangına neyin neden olduğunu bilmiyorlarmış. Altı tane silahlı adamın cesedini bulduklarını söyledi ama yangın devam ediyor. Bence daha fazla adam bulabilirler. Cesetler hakkında henüz resmi bir bilgi yok. O da arkadaşının arkadaşından duymuş.”

Emma'nın nefesi boğazında düğümlendi kaldı. Altı, hat-
ta belki de daha fazla adam öldürmüştü. *Seni öldürmeyi plan-
lamışlardı.* Kendine bunu hatırlattı ama bu daha iyi hissetme-
sine neden olmadı. Kaç adam öldürmüştü? Sayıyı unutacak
kadar canı mi olmuştu?

"O kadar adamı gündüz vakti kasabaya bu kadar yakın
bir yere gönderdiklerine göre, çaresiz kalmış olmalılar," diye
mırıldandı Will. "Bu sabah erken saatlerde yaşanan araba ko-
valamacası ve silah sesiyle alakalı olduğundan eminlermiş."

"Kahretsin." James mırıldanarak başını iki yana salladı.
"Bu kız ne yaptı?"

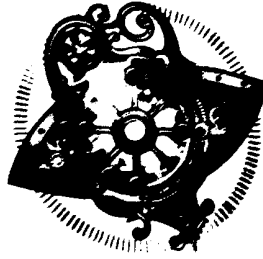
"Bu daha çok onun yapabilecekleriyle ilgili. Artık onun
sandıklarından daha fazlasını yapabildiğini biliyorlardır."

"Hey, ben buradayım!" diye araya girdi Emma. Warren
ve Cavallo'nun artık onunla ilgili şeyleri bildiği düşüncesiyle
titredi. Artık onu daha büyük bir öfkeyle yakalamaya çalışa-
caklardı.

Will, Emma'nın beline sardığı kolunu iyice sıktı ve Em-
ma'nın başını öptü. "Tamam. Güvendesin."

Şimdilik kelimesini söylememişti ama anlaşılıyordu.
Arabanın hareketi yüzünden Emma'nın uykusu gelmişti bile.
O sırada Will kulağına fısıldadı. "Konuşmamız gereken bir-
kaç şey var. İlk olarak, o patlamayı nasıl yaptın?"

Emma başıyla onayladı. Şaşırmamıştı. Maalesef Rapha-
el de konuşmanın bir parçası olacaktı.

On Beşinci Bölüm

Will de birkaç saat uyudu. Uyandığında Emma'nın başı omzundaydı. Saçları alnına dökülmüştü. Will hafifçe dönüp pencereden dışarı baktı. Kuzey Dakota yazan bir levha dikkatini çekti. Artık sadece eyaletin diğer tarafına geçmeleri gerekiyordu. Sonra Güney Dakota'ya gideceklerdi.

James başını çevirip Will'e baktı. "Daha fazla uyumalısın. Dün gece çok uyumadın. Kırk sekiz saat kadar önce ka-burgalarının kırık, ciğerlerinin iflas etmiş olması gibi küçük bir gerçek var. Unutma."

"Benim yaralarım iyileşti. Hem sen de benim kadar iyi biliyorsun ki ben uzun süre, çok daha az uykuyla yaşadım. Sen de oradaydın.

"İyi ama biz gençleşmiyoruz, dostum."

"Evet..." Will, Emma'yı rahatsız etmemeye çalışarak bacağını çevirdi.

James boğazını temizledi. "Will, biz ne kadar zamandır

arkadaşız? Yirmi beş yıl mı? İkinci sınıflayken Johnny Morehead'in senin ögle yemeği parayı çalmasını ve benim senin yardımına koşmamı hatırlıyor musun?"

Will sırttı. "Ben onu tam tersi olarak hatırlıyorum."

"Kimin kimi savunduğu fark eder mi? Söylemeye çalıştığım şu: Çocukluğumuzdan beri birbirimizin arkasını kolluyoruz biz. Baban, Irak'ta ikimizin aynı birime gitmesi için torpil bile yaptı."

Will tekrar ona döndü. Bu konuşmanın gideceği yeri hiç sevmeyeceğini anlamıştı bile. "Ne demeye çalışıyorsun?"

"Şunu demeye çalışıyorum: Ben hep senin yanında oldum. Irak'taki okul olayında ve senin askeri mahkemede yargılandığın sırada bile senin arkanı kolladım. Seni destekledim, dostum. Her zaman. Ama bu işten emin değilim."

Will'in göğsü sıkıştı. "Ne diyorsun yani, Buckner? Olayın dışında kalmak mı istiyorsun? Tek kelime söylemen yeter. Seni en yakın kasabada indiririz. Hemen saklandığın yere geri kaçabilirsin. O küçük balıkçılık noktasının gerçekte ne olduğunu ikimiz de biliyoruz. Sen dünyadan saklanmaya çalışıyorsun."

"Will..." James'in ses tonu yumuşamıştı. "Konu benim bu işin içinde ya da dışında olmam değil. Ben diyorum ki, bu kadını ne zamandır tanıyorsun? Onun hakkında gerçekten ne biliyorsun? Senatör Warren gibi biri onu istiyorsa, belki de onu teslim etmeyi düşünmelisin."

Will'in göğzünde siyah noktalar oluştu. "Arabayı durdur."

“Will...”

“Durdur şu lanet arabayı,” diye kükredi Will.

“Hayır. Arabayı durdurmuyorum. Sen istesen de istemesen de bu konuyu konuşacağız. Kız arkadaşının bu konuşmayı duymasını istemiyorsan, sakinleşmen gerek. Yoksa onu uyandıracaksın. Şimdi sorumu cevapla. Onu ne kadar zamandır tanıyorsun?”

“Onu sevdiğimi bilecek kadar iyi tanıyorum.”

“Bu bir cevap değil.”

“Ne söylememi istiyorsun?”

“En sevdiği renk ne? En sevdiği film hangisi? Ne tür kitaplar okur? Pizzasında ançüz sever mi?”

Will öfkesini kontrol etmeye çalışarak derin bir nefes aldı. Bu soruların hiçbirinin cevabını bilmiyordu ve James’in bu duruma ne tepki vereceğini kestirebiliyordu.

“Giördün mü?” dedi James. “Hakkında hiçbir şey bilmediğin bir kadın için hayatını karartıyorsun. Peki ya bizim planımıza ne oldu, Will?”

Will başını öfkeyle iki yana salladı. “O senin planındı, James. Boş ver, birbirimizi kandırmayalım. Olur mu? Belki de ben hayatını kararttığımı düşünmüyordumdur.”

“Onun hakkında ne biliyorsun?”

“İçkici, iyi olmayan ve tüm sorunları için Emma’yı suçlayan bir anneyle Joplin’de büyüdüğünü biliyorum. Babası, annesi Emma’ya hamileyken ortadan kaybolmuş. Emma birkaç gün öncesine kadar babasının adını bile bilmiyordu. Büyükkannesinin çok iyi biri olduğunu biliyorum. Onu görünce

Emma'nın elli yıl sonra nasıl biri olacağını görmüş gibi oldum.”

Sesi yumuşadı. “Tecavüzcüsünden hamile kalan ama çocuğunu çok seven bir anne olduğunu biliyorum. Hayatını ve hayallerini, oğlunu korumak için bir kenara atmış bir anne. Oğlu iki yaşındayken bu adamlar, onun peşine düşmüşler. Onun güçlü ve dirençli biri olduğunu, kimseye kolay kolay güvenmediğini de biliyorum. Lanet olsun, onu kim suçlayabilir ki? Herkes ona bir pislik gibi davranmış. Ama o birine güvendiği zaman, sonuna kadar sadık kalacak biri.”

James boğazını temizledi. “Bir çocuğu mu var?”

Will dişlerini sıktı. “O kadar şey duydun, sonunda sormak için bunu mu seçtin?”

“Bir de çocuk mu bakmak istiyorsun? Gerçekten mi? Nerede şimdi?”

“Kaçırıldı. Dün gece Emma'nın peşinde olan adamlar, onu kaçırdı. Bu adamların aynı adamlar olduğunu sanıyorum. Emma'yı her yerde buluyor gibiler. Bizi Colorado dağlarındaki terk edilmiş bir kulübede bile buldular. Dün gece arabayla onu kovalayanlar, Warren'ın adamları da olabilir. En azından, onlar Emma'yı canlı istiyorlar. Emma uyandığında onu kaçırmaya mı çalıştılar öldürmeye mi, soracağım.”

“Kaçırmak mı? Böyle bir şeye inanıyor musun?”

“Lanet olsun, James. Ben oradaydım. Gördüm.”

“Dur tahmin edeyim. Seni oğlunu bulmaya ikna etti.”

“Beni bir şeye ikna etmesine gerek yoktu. Ben gönüllü oldum.”

James kahkaha attı. Emma kıpırdandı ama yavaş ve derin nefesler almaya devam etti. Will bir elini onun bacağına koydu.

“Bu çok fazla, Will. Çok fazla. Ama şaşırmadım. Senin ezilen insanlara hep zaafın vardı.”

“Ne diyorsun sen?”

“Oğlu kaçırılmış bir kadın bulmuşsun diyorum. Peşinde iki grup adam var ve kadın yardıma muhtaç. Karşı koyamıyorsun. Kahramanlık kompleksin masum ve mazlum olanı kurtarmak istemene neden oluyor. Tabii ki ona yardım etmek istiyorsun.”

Will alaycı bir şekilde kahkaha attı. “Beni, son üç yıldır görmedin. Bu ben değilim. Artık değilim.”

“Buralarda olsaydın, görürdüm. Ya da seninle görüşme izin verseydin. Askeri mahkemeden beri herkese ve her şeye kendini kapattın. Evet, yangında kırk tane çocuk öldü ve sen sorumlu tutuldun ama sen yüksek rütbeli bir teröristi yakaladın. Bu bir şey ifade etmiyor mu? Kendini yeterince heba etmedin mi?”

O kadar çocuğun ölümünü hiçbir şey telafi edemezdi. Bu konuyu düşünmek bile onu çok sinirlendiriyordu. Son birkaç haftadır, bu konuyu mahkemeden sonraki üç yılda düşünmediği kadar çok düşünmüştü. “Tekrar soruyorum. Ne demeye çalışıyorsun?”

“Son üç yıldır tam bir pislik oldun. Bu adı hak ettin. Ama hayatını değiştirmek için bu kadını seçme. Bu kadın bir bela, Will. Söylüyorum sana. Bunu hissediyorum.”

Will dönüp pencereden baktı. James'e kolundaki işaret-ten bahsedemezdi. Kolundaki işaret yüzünden Emma'nın istediklerini yapmamasının imkânsız olduğunu da anlata-mazdı. Ona bebekten bahsetmenin de bir yolu yoktu. Will'i, bunun bir tuzak olduğuna ikna etmeye çalışırdı.

Will, Emma'nın arabasına bindiği andan itibaren onun belalı olduğunu biliyordu. Kadının, peşindeki SUV marka arabalardan, hurda Hondasıyla arabayı deli gibi sürerek kaç-tığını görünce, onun nasıl biri olduğunu anlamak zor olma-mıştı. Ama Will'e arabayı sürmeyi yarış pistinde öğrendiğini söyleyip güldüğünde, Will ona tutulmuştu. Daha önce olma-sa da, artık bunu kabul ediyordu. Daha Jake kolundaki izi yapmadan önce o, Emma'ya karşı bir şeyler hissediyordu. İlk kez onu korumak için mantıkdışı bir istek duymadan ön-ce, onun oğluna olan bağlılığına hayran olmuştu. James onunla istediği kadar dalga geçebilirdi, ama Will kaderinin nerede olduğunu biliyordu. Kaderi şu anda yanında uyuyor-du.

Emma kendini düzenli nefes alıp vermeye zorluyordu. Will'in uyandığını anlamaması için ve Jake'le ilgili söyle-diklerini dinlediğini bilmesini istemiyordu. Onu kandırdığı için kendini kötü hissediyordu ama James'in gerçekten ne hissettiğini bilmesi gerekiyordu.

Will'in gerçekten ne hissettiğini.

Will'in ezilenlere zaafı varmış. Ezilen diye kendisinden

bahsedildiğini düşünüyordu. İnsan onun bu durumundan daha fazla ezilemezdi. Kendisi bir çıkış yolu göremezken, Will inat etmeye devam ediyordu.

İşaret. Bazen Emma, Will'in koluna o işareti yaptığı için Jake'e çok kızılıyordu. İşaret Will'i Emma'ya bağlıyordu. Will'in onu korumaktan başka seçeneği yoktu. Emma'ya duyduğu aşkın kaynağı bu muydu? Emma'nın hayatındaki hiçbir şey gerçek değil miydi?

İrkilerek doğruldu. Araba çok boğucuydu, kendi hayatı da öyle. Göğsü sıkıştı. Zor nefes alıyordu.

"Emma?" diye korkarak sordu Will.

"Dışarı çıkmam gerek."

"Ne?"

"Arabadan inmem gerek! James! Dur! Kenara çek!"

Will gözlerini korkuyla kocaman açtı. "Hasta mısınız? Geliyorlar mı?"

"*Geliyorlar mı?*" diye arkasını dönüp bağırdı James ve frene bastı. "Sen neyden bahsediyorsun?"

"Hayır." Emma kesik kesik nefes alıyor, kendini kontrol etmeye çalışıyordu. "Sadece arabadan inmem gerek."

Araba bir bankette durdu. Emma hemen kapıyı açıp indi ve çimenlerin üzerinde durdu. Derin derin nefes alıyordu. Gözlerinde yaşlar vardı. Yeterince ağlamıştı ama gözleri ağlamakta ısrar ediyordu. Boynundaki kolye iyice ısındı.

"Emma, ne oldu? Neler oluyor?" Will de arabadan inmiş, Emma'nın arkasında duruyordu. Kolunu tutmak istedi ama Emma geri çekildi. Will şaşırarak gözlerini açtı.

“Seni duydum!”

Will’in rengi attı. “Ne duydun?”

“James’le benim hakkımdaki konuşmanızı duydum. Ben senin için bu muyum, Will? Vicdanını rahatlatma yolun muyum? Ezilen birine yardım etme isteğini mi gideriyorum?”

Will başını kaldırıp bulutsuz gökyüzüne baktı. “Lanet olsun!” Başını indirdiğinde, yüzü öfke doluydu. “James’i gerteceğim. Hayır! Öyle değil! Ne duydun sen?”

“Kırk çocuğa ve okula ne oldu?”

Will’in yüzünde hiçbir ifade kalmadı. “Yıllar önce oldu o olay. Önemli değil.”

“Eğer hâlâ o olayı telafi etmeye çalışıyorsan, önemli bir şey olmalı.”

“James ne dediğini bilmiyordu! *Kahretsin!*”

Emma kolunu işaret etti. “İşaret yüzünden! Kolundaki işaret yüzünden!” Emma başını iki yana salladı. Öfkeyle ağlıyordu. “Beni gerçekten sevdiğini sandım ama işaret yüzündenmiş.”

“Hayır, Emma.” Will onu kollarına aldı. “Sana olan aşkım, işareten kaynaklanmıyor.”

Emma kurtulmaya çalıştı ama Will, çok sıkı tutuyordu. “Beni sevdiğini sandım. Sana inandım.”

“Ah, Tanrım, Emma. Seviyorum. Yemin ederim seviyorum. İşaret seni korumak istememe neden oluyor, seni sevmeme değil.”

“Nereden biliyorsun? Sana nasıl inanabilirim?” diye bağırdı.

Will, Emma'nın çenesini kaldırıp yüzüne baktı. "Çünkü Jake kolumu yakıp Seçilmiş Kişi olduğumu söylemeden önce ben seni sevmeye başlamıştım. Mısır tarlasındaki geceyi hatırlıyor musun?"

Emma başıyla onayladı. Buğulu gözlerle Will'e bakıyordu.

Will onun yanağını okşadı. "Tanrım, ay ışığında saçlarını açmış halde o kadar güzel görünüyordun ki. Hep saçını topluyordun, ama o gece açıktı. Rüzgârda uçuşuyordu. Bizi usta bir şoför gibi o anayoldan çıkarmış, peşimizdeki SUV'lerden kaçırmıştın. Ama benim alnımı temizlediğinde, bana bakışın... o kadar açık ve savunmasızdın ki. Seni istememe neden olmuştu. Şehvetten çok daha fazlasıydı bu. Bunu biliyordum ve çok korkuyordum."

Emma dudağını ısırды. Will yalan mı söylüyordu?

"Ertesi sabah, ağladığını hatırlıyor musun? Neredeyse öpmüştüm seni."

"Kahkaha atıp benim çok tipik biri olduğumu söylemiştin."

"Seni öpersem sonsuza dek kendimi kaybedeceğimi biliyordum. Korkmuştum ve aptalın tekiydim. Emma, ben seni işaretten bağımsız olarak sevdiğimi kanıtlamaya çalışıyorum."

James başını ön kapının camından uzattı. "Çok etkileyici ama artık gidebilir miyiz?"

Will kolunu Emma'nın belinden çekip kapıya yöneldi.

"Will, hayır!" diye bağırdı Emma.

Will, James'in gömleğini tutup onu arabadan çıkardı. James gözlerini kocaman açarak kalçasının üzerine düştü.

"Will!" Emma ona doğru gitti.

Will, James'i kaldırıp yumruk atmak için elini kaldırdı.

Emma onun elini, iki eliyle tuttu. "Will, sana durmanı söylüyorum."

Will'in eli havada kaldı. Sonra elini indirip James'i arabaya yapıştırdı.

James sendeledi. "Sen ne yapıyorsun, Will?"

"Seni iyice bir dövmeği planlıyordum." Dişlerini sıkarak konuşmuştu.

Emma aralarına girdi. "Dur! İkiniz de durun! Otoyolun kenarında yumruk yumruğa kavga ederseniz, ikiniz de tutuklanırsınız. O zaman ne olacak? Arabaya binin, konuşalım bu konuyu."

Adamlar birbirlerine bakıp oldukları yerde kaldılar.

"O bizimle gelmiyor," diye bağırdı Will.

"Ona ihtiyacın var mı?" dedi Emma.

Will, James'ten uzaklaşıp arabanın önüne gitti.

"Ona ihtiyacın var mı? Ona ihtiyacın olduğunu söylemiştin. Bana doğruyu söyle."

"Evet," diye söylendi Will.

"James, bin arabaya." dedi Emma.

James'in ağzı açık kalmıştı. İnanamayarak Emma'ya döndü. "Ne?"

"Sana arabaya bin dedim. Will, sen de. Hadi gidelim. Ben kullanacağım."

İnanılmayacak bir şekilde, ikisi de arabaya bindiler. Will öne, James arkaya oturdu.

Emma şoför koltuğuna geçip derin bir nefes aldı. Uzun bir yolculuk olacaktı.

Bu, onun hatasıydı. Tüm olanlar onun hatasıydı. Duygularını kontrol etmeliydi ama araba kovalamacasından, silahlı adamlardan ve yangından sonra bir de Will'le düş alınca ilk defa *onlar* diye bir kavram olabileceğine, Will'in hislerinin gerçek olduğuna inanmıştı. Ormanda birbirlerine bağlı olduklarını hissetmişti. Ama duydukları başka türlü bir şey söylüyordu ve Emma kontrolü kaybetmişti.

Aptal. Aptal. Aptal.

James'e karşı iyi bir şeyler hissetmiyordu ama adam yıllardır Will'in arkadaşıydı. Emma arkadaşlıklarının yoluna çıkmamalıydı. Bu onu öldürse de, James'e tolerans gösterecekti.

Hiç fark ettirmeden, Jake'e olan özlemi tüm bedenini sardı. Nefesini kesti. Will'in konuşması Jake'le son hatıralarını aklına getirmişti. Will'in onu neredeyse öptüğü sabah Jake'in saçının nasıl koktuğunu hatırlamaya çalıştı. Bebek şampuanı ve ter kokuyordu. Ama hatıraları silikleşmeye başlamıştı. Jake'i zaten kaybetmişti. Hatıralarını da kaybedemezdi.

Çaresizce zihninde Jake'e uzandı. Her zamanki gibi onun varlığını hissediyordu. Will de kendisine uzandığında böyle mi hissediyor diye merak etti.

Jake'i hissetmek bile yetiyordu. Konuşmasa da onun orada olduğunu biliyordu. Onun varlığından huzur duyuyordu. Jake'i kucağına alıp saçını okşadığını hayal etti. İki gece önce, rüyasında Jake'in yanında uyuduğunu görmüştü. Arkadan annesine sarılmıştı. Şimdi de neredeyse elini tuttuğunu hissediyordu.

Kendini yola konsantre olmaya zorladı. Hâlâ Jake'in elini tutuyordu. Will'e kaçamak bir bakış attı. James'le konuşmayacak kadar sinirli bir halde camdan bakıyordu.

Jake bir oyun alanının arka bahçesindeydi. Uzaklarda, dağlar birer dev gibi yerden yükseliyorlardı. Bazen dağların yerlerinden çıkıp onu kurtarmaya geldiklerini hayal ediyordu. Ama bu hiç olmuyordu. Yaşlı adamlar gibi kaskatı, öylece duruyorlardı.

Alex adamlara Jake'in küçük bir çocuk olduğunu ve dışarıda oynamaya ihtiyacı olduğunu söylemişti ama Jake o sırada tırmanma çubuklarıyla oynayacak durumda değildi.

Annesi oradaydı.

Jake kaydırağın tepesine tırmanıp gölgelik yerde oturdu. Sırtını ısınmış plastiğe dayadı. Orada oynamayı seviyordu, böylece onu izleyen adamlar bir süre ne yaptığını bilemiyorlardı.

Adamlar ondan hâlâ korkuyorlardı.

Aslında hepsini birkaç saniye içinde öldürebilirdi. Bunu Hernandez'den öğrenmişti ama o, Jake'in durmasını iste-

mişti. Jake de onun söylediğini yaptı. Ama beklemekten sıkılmıştı. Kurallara uymaktan da. Günlerce kurallara uymuştu da nereye varmıştı?

Annesini istiyordu.

O anda annesi ona uzanıyordu. Bu kez her zamankinden daha ısrarlıydı. *Ona dokunuyordu.* Jake gölgelikte oturdu, annesinin bedenini yanında hissetti. Onun kucağına oturdu. Annesinin eli başında gibiydi. Parmaklarıyla buklelerine dokunuyordu. Jake gözlerini kapattı. Yanaklarından aşağı yaşlar süzülüyordu. Annesini o kadar özlemişti ki.

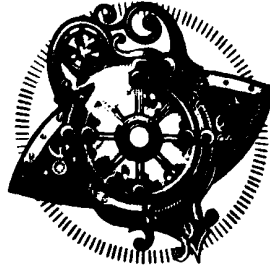
Annesinin onu unutup bebeği daha çok sevmesinden korkuyordu. Ama o anda annesi oradaydı. *Elini tutuyordu.* Parmaklarını annesinin parmaklarına geçirip elini sıktı. Annesi de onun elini sıktı.

Uzun zamandır onunla konuşmamıştı ama şimdi konuşuyordu. Kulağına fısıldıyordu. Boynundaki saçlar annesinin nefesiyle titreşiyordu.

Seni seviyorum, Jake. Seni o kadar çok seviyorum ki. Senin için geleceğim. Will de senin için gelecek. Benden vazgeçme. Lütfen. Ama beni duyduğunu ve hâlâ sevdiğini bilmem gerek.

O, Jake'e annesiyle konuşamayacağını söylemişti. O anda annesinin elini tuttuğunu bilse sinirlenirdi. Ama bilemezdi. Jake ona söylemeyecekti.

Jake kurallara meydan okuyarak sevgisini gösterdi. Zihninde annesinin elini alıp parmağıyla çocukken kullandıkları bir işareti yaptı. Annesinin avucuna bir kalp çizip öptü. Sonra bağlantıyı koparıp gözyaşlarına boğuldu.

On Altıncı Bölüm

Will, Emma'nın yanındaki koltukta hâlâ burnundan soluyordu. Emma'dan emir alacağını biliyordu –kehanet öyle söylemişti– ama o gün anayolun kenarında bunu daha net olarak kavradı. Emma ona durmasını emrettiğinde, vücudu kendi rızasını değil onun emrini dinlemişti.

Onu bundan daha fazla öfkeliendirecek bir şey var mıydı bilemiyordu.

James'in de onun emrine uyarak arabaya binmesine aynı derecede şaşırmıştı. O kadar öfkeli bir anında olmasaydı, James'in yüzündeki ifadeyi çok gülünç bulabilirdi.

Emma sessizce arabayı sürerken, elinin tersiyle yanaklarındaki yaşları sildi. Ağladığı için onu kim suçlayabilirdi ki? Son yirmi dört saatte cehennemi yaşamıştı. Will'in, cehennemin ne olduğunu bilmesi gerekiyordu.

Will uzanıp Emma'nın, aralarındaki vitesin üzerinde duran elini tuttu. Emma parmaklarını onun parmaklarına kilit-

lemesine izin verince, Will bundan cesaret aldı,

“Emma, özür dilerim,” diye sessizce mırıldandı.

Emma gözlerini yoldan ayırmadı. Dudaklarını sıkıca yumarak başıyla hafifçe onayladığını belirtti.

Şimdilik iyi gidiyordu. “Geçen gece ve bu sabah olanları konuşmamız gerek. Neden James’in yanından ayrıldın?”

Emma’nın parmakları gerilince, Emma elini çekmesin diye Will onu daha sıkı tuttu.

Emma arkasına bakıp başını iki yana salladı.

Will de James’e baktı. James alayla gülümseyerek kaşlarını kaldırdı. “Bana bakma. Ben de merak ediyorum.”

“Onu bagaja koyabiliriz,” dedi Will zorla gülümseyerek.

“Beni gaza getirme,” dedi Emma.

“Sanırım bu, Cenevre Sözleşmesi’ndeki ‘savaş esirlerine muamele kuralları’na uymuyor,” dedi James. Kollarını göğsünde kavuşturup geri yaslandı. “Bu arada, koltuklar rahatmış. Bize bu kurşun geçirmez lüks arabayı nasıl bulduğunu anlatarak başlasana.”

Will’in işareti karıncalandı. Demek ki Emma ya korkuyordu ya da paniklemişti. Neden korkuyordu?

“Baştan başlamaya ne dersin?” dedi Will. Bu, belki Emma’yı rahatlatabilirdi. Ama bu da işe yaramadı. İşaret karıncalanmaya devam etti.

“Ben bu pislige bir şey söylemek zorunda değilim.” Emma gözlerini kısıp Will’e bakmamaya çalıştı. “Oradan ayrılmamın ilk nedeni kendisiydi. İyi olmamam ve beni orada bu-

rakıp gittiğin için sana deli gibi öfkelenmem değil.” Öfkeyle Will’e baktı. “Bana bir şey söylemeden giderken aklından ne geçiyordu?”

Will neredeyse konuyu açtığına pişman olmuştu. James’in önünde azar işitmek istemiyordu. “İkimiz için de daha kolay olacağını düşündüm. Senin de gelmek isteyeceğini biliyordum ve bu güvenli olmazdı. Sana hayır da diyemezdim. O yüzden, uyurken bıraktım seni. Aptallık ettim.”

“Aynen öyle! Bir daha bunu sakın yapma.”

Lanet olsun, bu da bir emirdi. Bunu iliklerine kadar hissediyordu. “Artık yapamam. Bana yapmamamı *emrettin*.”

“Yapmayacağımı mı söylüyorsun?”

“*Yapamayacağımı* söylüyorum.”

Emma gözlerini kocaman açarak ona döndü.

Emma ona başka şeyler de emretmeyi düşünmeden önce Will konuyu değiştirmeye çalıştı. “James oradan kaçacak kadar seni sinirlendirecek ne yaptı peki?”

“Zekâma hakaret etti ve akşam yemeği yapmamı emretti.”

James kahkaha attı. “Benim söylediğimi hakaret olarak algıladıysan dünyaca ünlü şefler çok alınmışlardır.”

“Öyle mi? Şarap yatağında tavuk istediğini sanmıyorum.”

Will başını iki yana salladı. “Sen de oradan ayrıldın, öyle mi?”

“Ne kadar kalacağını bilmiyordum ve çok sinirlenmiştim. Onunla birkaç gün geçirmeme imkân yoktu.” Başını koltuğa yasladı.

“Nereye gidiyordun?”

Emma suçluluk duygusu hissediyordu. Will’e kaçamak bir bakış atıp tekrar yola döndü. “Otobüs durağına.”

Will’in eli gerildi ama Emma elini çekmedi. Onu gerçekten bırakmayı mı planlamıştı? “Nereye gidiyordun?” *Güney Dakota. Lütfen Güney Dakota de.*

Emma ağzını büzdü. “Henüz karar vermemiştim. Jake’i bulmaya gitmeyi planlıyordum. Ama...” Dönüp Will’e baktı. “Çıldırılmışım ve doğru düşünemiyordum. Sonunda, seni bırakamayacağımı anladım. O yüzden, geri dönmeye karar verdim. Özellikle de Raphael senin sabaha kesin dönmüş olacağını söyleyince.” Emma durup korkuyla büzüldü.

“Raphael mi? *Raphael* kim?” Will sessizce ama net bir biçimde sormuştu. Bunu Emma da gayet net bir şekilde fark etmişti.

Emma öfkeyle bakarak başını iki yana salladı. “Kimse değil. Bana yardım etti. Sen yokken diye de ekleyeyim.”

“Sana yardım mı etti? Eminim sana *yardım* etmek için tüm gücünü kullanmıştır,” dedi Will dişlerini sıkarak.

“Sen ciddi misin?” diye bağırdı Emma. “Sen beni şu arkadaki hödükle bırakıp gittin. Şimdi ne cüretle bana yardım eden bir adama gizli niyetleri olduğu konusunda hakaret ediyorsun?”

Emma’nın bu kadar şiddetle karşı çıkması Will’e bir uyarı gönderdi. *Acaba Will’i olduğu kadar kendisini de mi ikna etmeye çalışıyor,* diye düşünüldü.

“İzin ver sana açıklayayım, tatlım,” diye ağır ağır ko-

nuşmaya başladı Will. Yıllardır kullandığı çapkın adam havaları yine ortaya çıkmıştı. “Erkekler güzel kadınlara iyi niyetlerle yardım etmezler. O seninle yatmayı umut etmiş.” Başka birinin Emma’ya dokunduğunu düşünmek bile onu deli ediyordu.

Emma öfkelen-di. Öfkesi dalga dalga yayılarak tüm arabayı doldurdu. “Belki de, Will. Benim gibi tatlı biriyle iyi vakit geçirmek istiyordu.” Will’le tanıştığı gece kullandığı sahte Güneyli aksanını kullanmıştı yine. “Ama beynimden vurulmadan oradan çıkmam konusunda beni uyarmakla çok meşguldü.”

“Ne?”

“Evet, sen Güney Dakota’da, askeri komandoyu oynarken, beni Raphael uyandırdı. Adamların geldiğini, gitmem gerektiğini söyledi. Bana arabasını verdi.”

“Geldiklerini nereden biliyordu?”

“Bilmiyorum! Sordum ama sadece bildiğini söyledi.”

“Nasıl bilebilir? Çok mantıksız.” Zor nefes aldı. “Ya onlardan biriye?”

Emma kaşlarını çatarak başını iki yana salladı. “Neden onlardan biri olup bana yardım etsin? Nasıl bir niyeti olabilir?”

Will öfkesini kontrol etmeye ve mantıklı düşünmeye çalışıyordu. Sesini alçalttı. “Emma, nasıl tanıştığımızı unutuyorsun.”

Emma’nın vücudu kasıldı.

“Ah, kulağa güzel bir hikâye gibi geliyor,” diye araya

girdi James. “Siz ikiniz nasıl tanıştınız?”

“Çeneni kapat, James.” Will sesini alçaltarak Emma’ya döndü. “Bana tüm olanları anlat. Onunla nasıl tanıştın?”

Emma’nın tereddüt ettiğini yüzünden anladı. Emma direksiyonu iyice sıkı. *Bana söylemek istemiyor.* Neden ona söylemesin ki? Gözlerini önce Will’e, sonra yola çevirdi.

Altdudağını ısırdı. Will’in elinden elini çekip iki eliyle direksiyonu tuttu. Derin bir nefes aldı. “Sana ne söylersem söyleyeyim hoşuna gitmeyecek, Will. Hikâyeleri geçip gerçeklere baksak?”

Will’in içine öfke ve bir miktar korku doldu. “Gerçekten neler olup bittiğini bilseydim, gerçeklere de bakabilirdik.” Sözleri soğuktu ve heceleri net bir biçimde vurguluyordu.

Emma hâlâ bir şey söylemiyordu. Will’in kalbi teklemeye başladı.

“Beni tanıyordu,” dedi Emma. Sesi zor duyuluyordu. “Adımı biliyordu, seni biliyordu. Kolyeyi ve güçlerimi biliyordu.” Durdu. Will’in tepkisini test etti. Gözlerini yola çevirdi.

Will’in zihninde bir sürü soru vardı ama Emma yeni açılmıştı. Will çok öfkeli davranırsa, yine kendini kapatabilirdi. Kendini sakin olmaya zorladı. “Seni nereden tanıdığını söyledi mi?”

“Hayır, ama beni izlediğini söyledi. Benim iyi olmamla yakından ilgileniyormuş.”

“Tacizciye benziyor,” dedi James.

James’e saldırmamak için Will derin bir nefes aldı. Onu

yanlarında getirdiğine pişman olmaya başlamıştı. Ama James'in yorumu Emma'yı yine kendine getirmişti. Daha dik oturup sert bir bakışla bakmaya başladı.

“Ben de onu bununla suçladım. Tabii, o da reddetti. Ama kaçmama yardım etti ve benimle gelmedi.” Will'e baktı. “Benimle yatmak isteseydi, en iyi yolu benimle gelmek olurdu. Bu sana yaradı.” Direksiyonu sıkımdan parmakları beyazlaşmıştı ve kesik kesik nefes alması Will'den bir şeyler sakladığını gösteriyordu.

Emma haklıydı. Her iki açıdan da, olayı böyle anlatmak Emma'ya acı veriyordu. Raphael denen adam şansını denemek isteseydi, onunla giderdi. Ama onu izleyip sonunda onunla bağlantı kurduktan sonra gitmesine izin veriyorsa, daha büyük bir şeyin peşinde demekti. Yoksa daha önce mi bağlantı kurmuştu?

“Emma, onu dünden önce de görmüş müydün?”

Evet ya da hayır diye cevap verilebilecek kadar basit bir soruydu, ama Emma tereddüt edince Will'in kanı çekildi. “Onu ilk kez ne zaman gördün?” diye dişlerini sıkarak sordu. Maalesef kıskançlığını göstermeye başlamıştı.

Güvenlikleri için bu cevaba ihtiyacı vardı. Bu adamın hayatlarındaki karmaşanın ortasına nasıl düştüğünü bulmalıydı. Emma'nın onun öfkesine yenilmeyeceğinden emin olması gerektiğini biliyordu ama yine de rahat rahat konuşamıyordu.

Bu cevaba bir erkek ve onun erkek arkadaşı olarak da ihtiyacı vardı. Emma'nın hâlâ onu istediğinden emin olma-

lıydı. Emma ellerinin arasından kayıp gidebilirdi.

“Joplin’de. Barda. Anneme gittiğimiz gece.”

Will hatırladı. Emma’yla barın karşısında oturan siyah saçlı adam onu çok iyi tanıyormuş gibi öne doğru eğilmişti. Ama Emma gözlerini Will’den ayırmayarak adama aldırma-mıştı.

Omuzlarını kasarak gerildi. “Sonra da Kansas’ta,” dedi Will. “Park yerinde.” Kelimeleri düz bir tonda söylemişti ama içinde suçlama vardı.

Emma başıyla iki kez hafifçe onayladı. Doğrudan yola bakıyordu.

Will park yerinde yediği dayağı, o anda kalbinden geçenlere tercih ederdi. Adam sadece onun adını bilmekle kalmıyordu, Emma onu dinlemiş ve ne yapacağını söylemesine izin vermişti. Emma arabanın yanında dururken, adam ona çok ama çok yaklaşmıştı. Emma onu itmemişti. Will gözlerini kapattı.

Emma elini, Will’in elinin üzerine koyup sıktı. Will dönüp ona baktı. Emma ona tatsız bir şekilde gülümsedi. Gözlerinde kararlı bir ifadeyle bakışlarını tekrar yola çevirdi.

“Park yerinde, bana seni iyileştirebileceğimi söylemişti. Kolyeyi kullanmamı da. O zamanlar bu benim aklıma gelmemişti. Çok korkmuştum. Ama sen uyanıp da nefes alamayınca, dehşete kapıldım. Cebimdeki kolye o kadar ısındı ki dışarı çıkardım ve parıldadığını gördüm. Onun söylediklerini hatırladım. İşe yaradığına da inanamadım.”

Will avucunu çevirip Emma’nın elini sıktı.

“Dün onu gördüğümde, bana seni iyileştirip iyileştirmedigimi sordu. Ben ona iyileştirdiğimi söyleyince, başka güçlerimin de olacağını söyledi. Alıştırma yapmam gerekiyormuş.” Emma dönüp Will’e baktı. Gözleri birbirlerinin gözlerine kenetlendi. “Sana ihtiyacım olduğunu söyledi.”

Sözcüklerinin önemi bir anda Will’e çarptı ve Will tuttuğunun farkında olmadığı nefesini bıraktı.

“Peki ya ormandaki patlama? O nasıl oldu?” diye sordu.

“Korkmuştum ve adamların merhametine kalmaktan korktuğum için sinirlenmiştim. Ben sinirlendikçe kolye ısındı, kolye ısındıkça ben öfkelen dim. İçimde sıcaklık ve basınç yükselmeye başladı.”

“Ben de hissettim,” dedi Will. “Korkunun, öfkeye dönüşüğünü hissettim. Enerjiyi hissettim.”

“Kolye beni kontrol altına aldı. Benim kontrolümden çıktı. Dayanılmaz bir hale geldiğinde, ben ne yapmam gerektiğini biliyordum. Kolyeyi çıkarıp attım ve bir patlama oldu.”

“Ve sen neredeyse ölüyordun.”

“Ama ölmedim. Sen, beni buldun.”

“Hayır, sadece yangın değil. Yaptığın şey yüzünden neredeyse ölüyordun. Senden çok şey aldı. Bağlantımız sırasında hissettim.”

“Şunu bir açıklığa kavuşturalım,” diyerek iki koltuğun arasına eğildi James. “Kız arkadaşın sadece silahlı adamlar tarafından kovalanmıyor. Bir de kendisinin korkunç güçleri var.” Başını iki yana salladı. “Nasıl kadınlar seçeceğini iyi biliyorsun.”

“Yerinde olsam, söylediklerime dikkat ederdim, James.”

Emma tek kaşını kaldırıp omzunun üzerinden baktı. "Beni kızdırırsan, seni her an kızarmış tavuğa çevirebilirim."

James gözlerini kocaman açarak geri yaslandı.

Will, James'e öfkeyle baktı. "Senin iyi olmanla ilgilen-
diğini söyledi sana. Nedenini söyledi mi? Sence Warren'la
çalışıyor olabilir mi?"

Emma başını iki yana salladı. "Hayır. Çok şey bildiğini
anlayınca, onlara çalışıp çalışmadığını sordum. Alınmış gibi
yapıp kimse için çalışmadığını söyledi."

Will yavaşça nefes aldı. "Kahretsin, neredeyse keşke ça-
lışıyaydı diyeceğim. Bu lanet karmaşanın içinde bir bilinme-
yen daha oldu."

"Güçlerimi geliştirmeme ihtiyacı olduğunu söyledi. Ne-
denini söylemedi ama güçlerimi geliştirmek için de sana ihti-
yacım varmış."

Will'in korkusu geri gelmişti. "Yani seni istiyor ama
hentüz değil."

Emma'nun yüzü soldu. "Bir şey daha var," dedi Emma
sessizce. "Beni uyandırıp arabasını verdikten sonra, ona kim
olduğunu sordum. Bunun yanlış soru olduğunu söyledi."
Emma dönüp Will'e bakarak, "Ne olduğunu sormam gerekti-
ğini söyledi."

"O ne demek?" diye sordu James.

Will çenesini sıvazlayarak iç çekti. "Bilmiyorum, ama
bir ay önceki halimden çok daha farklı düşünüyorum artık.
Her şey mümkün olabilir."

Yerleşkeden otuz mil uzakta, anayolun dışında bir motelle gittiler. Emma, Will'in iki ayrı oda tutmasına sevindi. Ona hayat boyu yetecek kadar James'le vakit geçirmişti zaten.

Konuşmadan sonra, James arabada uyumuştı. James, Vinco Potentia ve Cavallo hakkında bilgi toplayamayacak kadar yorgundu. Emma'yı ararken çok vakit geçirdiğini, o yüzden araştırma yapamadığını söyledi ama Emma ona çok da inanmadı.

Will, o bölgenin bir haritasını alıp yerleşkenin ve muhtemel dağıtım yerlerinin üzerine işaretlemişti. Planı, sabah ilk iş oraya gidip araştırma yapmaktı. O sırada James bilgi arayacak ve Senatör Warren'ın telefonundaki bağlantılara bakacaktı.

"Ya ben?" diye sordu Emma. "Beni de yanına almayı düşünüyorsun, değil mi?"

"Emma..." Will yatağın yanına oturup Emma'nın başını öptü. "Benim yanımda Warren'a o kadar yakın olmaktansa, burada James'le daha güvende olursun. Bırak birkaç mili, onlara otuz mil uzakta olman zaten bana yeterince korku veriyor. Düşünsene, senin hemen yanlarında olduğunu anarlarsa, seni almak için her şeyi ezip geçerler." Bir parmağını Emma'nın çenesinin altına yerleştirdi ve başını kaldırıp Emma'nın yüzüne baktı. "Sana bir şey olmasını kaldıramam."

"Beni burada onunla bırakmayı ciddi ciddi düşünüyor olamazsın. Biz geçinemiyoruz bile... ya adamlar tekrar ge-

lirse? Sence beni, senin kadar korur mu?”

Will’in yüzünde bir kararsızlık oluştu.

“Bizi, son karmaşaya getiren bu olmadı mı? Beni geride bırakman?” diye sordu.

“Hayır, bizi bu karmaşaya bulaştıran senin öfken oldu.”

Emma kaşlarını çatıp taktik değiştirdi. “Düşünsene. Sen yerleşkeyi izliyorsun. Ya onlar bizim burada olduğumuzu fark ederlerse? Ya oteli bulurlarsa? Ya beni bulurlarsa? Sen buraya gelmeden ölmüş olurum.”

Will’in yüzü gerildi.

Emma yavaşça Will’in yüzüne dokundu. “Will.” Gözleri onun gözlerini arıyordu. “Burada James’le kalmaktansa, seninle elli adama karşı çıkmayı yeğlerim. Ben *seninleyken* daha güvendeyim.”

Will gözlerini kapatıp inlediğinde, Emma onu ikna ettiğini anladı. Hiç çaresi kalmasaydı, son çare olarak Will’e onu da yanında götürmesini emredecekti. Will’in daha önce bu durumu ne kadar zor kabullendiğini görmüştü. Emma’nın konuşurken dikkat etmeyi unutmaması gerekiyordu.

Will, Emma’yı kollarına alıp kulağına fısıldadı. “Kaçak dövüşüyorsun. Bunu pahalıya ödeyeceksin.”

“Aklından ne geçiyor?” Emma tam şahdamarını bularak Will’i öptü.

“Sanırım anladın sen.”

Emma onu yatağa itip kucağına oturdu.

Will sırtıarak Emma’yı kendine çekti. “Sanırım ben anladım.”

Daha sonra, birlikte yatakta uzandılar. Will'in kolu Emma'nın belindeydi. "Emma?" diye mırıldandı iyice sarılarak. "Efendim?"

"Bilmem gerek."

Emma onun ne istediğini biliyordu ama ona ne kadarını söylemesi gerektiğinden emin değildi. Ona Raphael'den bahsetmekten nefret ediyordu. Will'i incitmekten yorulmuştu. O çok daha iyisini hak ediyordu. Emma'nın hiç karşılık vermesine rağmen, Will'in sürekli *seni seviyorum* demeye devam etmesi zaten yeterince kötüydü. Ona yalan söylemeden daha az şeyi söylemeye karar verdi. Yan tarafına dönüp Will'in endişeli gözlerine baktı.

"Tamam. Ne bilmek istiyorsun?"

"Onunla yattın mı?"

"Tabii ki hayır. Bana bunu nasıl sorabilirsin. Will?" diye zarıfçe ama onu suçlamadan sordu.

"Seni onun uyandırdığını söyledin. Bir moteldeydiniz."

Parmaklarıyla Will'in yüzünü okşayıp onu hafifçe öptü. "Benim odamda kalmadı. Odalarımız ayrıydı. Sadece uyandığımda onu yatağımın yanında buldum."

"Tanrım, Emma, uyurken sana zarar verebilirdi. İçeri nasıl girmiş?"

"Yemin ederim, hiçbir fikrim yok. Kapının zincirini bile takmıştım ama kapı açılıvermiş. Ayrıca, her şey çok hızlı gelişti. Beni uyandırıp acele etmem gerektiğini söyledi. Ben gi-

yindikten sonra, beni arabasına götürdü ve Minnesota'dan çıkmam gerektiğini söyledi. Ben arabaya bindiğim anda, adamlar geldi.”

“Neden bana onu Kansas'ta gördüğünü söylemedin? Onu tekrar görmek garip gelmedi mi? Büyük tesadüf olmuş,” dedi acı bir sesle.

“Özür dilerim. Senin arabada öleceğini sandığım için çok endişeliydim.”

“Sana ne dedi?”

“Anlattım ya, Will.”

Will gözlerini kıstı. “Ama her şeyi anlatmadın. Görebiliyorum bunu. Sana ne dedi?”

Emma ağlamak istiyordu. Ona nasıl söyleyebilirdi? Kendini duruma hazırladı. “Benim için geleceğini söyledi.”

Will çenesini sıktı. “Cesedimi çiğnemedenden olmaz.”

Emma onun söylediğinde ciddi olduğuna inanıyordu. “Endişelenecek bir şey olduğunu sanmıyorum. Beni gönderdi.”

“Henüz hazır olmadığını söylemiş. Seni bu yüzden gönderdi, Emma.” Will doğruldu, dirseklerini dizlerine dayadı. Birkaç saniye öyle kaldı. “Senin için gelmesini istiyor musun?”

Vücudunun Raphael'e verdiği tepki yüzünden kendini bir hain gibi hissediyordu ama elini Will'in koluna koydu. “Will, ben şu anda seninleyim, değil mi?”

“Bu sorumu tam olarak cevaplamıyor. Cevap ver, Emma.”

Emma dudağını ısırdı. “Hayır. Gelmesini istemiyorum.”

Will dönüp ona baktı. “Bana neden beni sevdiğini söylemiyorsun?”

Emma’nın gözlerine yaş doldu. Başını iki yana salladı. “Will, söyleyebilmek için Tanrı’ya dua ediyorum ama yapamıyorum. Henüz söyleyemem. İstiyorum bana inan ama sana yalan söyleyemem. Sen bundan daha iyisini hak ediyorsun. Bana biraz zaman ver, olur mu? Sadece üç haftadır birlikteyiz ve her şey çok hızlı gelişti.”

Will bakışlarını çevirip başıyla onayladı.

Emma onun omzunu öptü. “Başka hiçbir adam, benim bu kadar güvende ve sevgi içinde hissetmeme neden olmamıştı.”

“Ama bu yeterli değil.”

“Will, herkesten çok sen benim başıma gelenleri biliyorsun. Bana zaman ver.”

Onu özgür bırakabilirsin demişti Raphael. Emma onu yanında tutarak bencillik mi ediyordu? Bunu düşünmeli miydi? Ama yapamazdı. Bu, bencillik olsa da olmasa da Will’e ihtiyacı vardı. Hem de sadece onu koruması için değil...

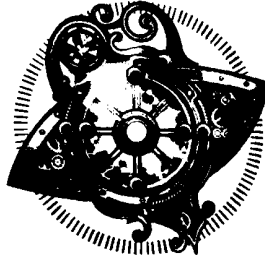
Will onu aşağı doğru çekti. Emma başını Will’in göğsüne yasladı. Will’in kalp atışı Emma’ya, onun orada olduğunu hatırlatıyordu. Will, Emma’nın yüzüne düşen saçları çekti. “Özür dilerim. Sana baskı yapmamalıyım.”

“Söylemek istiyorum, Will. Gerçekten.”

“Biliyorum.” Will, Emma’nın başını öptü. “Sorun değil.”

Emma onun kollarında uyuyakaldı. Raphael'in rüyalarından uzak durmasını diliyordu.

Ve sorunun o olduğunun farkındaydı.

On Yedinci Bölüm

Will üç gün boyunca yerleşkeyi izlerken, Emma sabırsızlandı. Will onu, acele etmenin hata olacağına ikna etmek için elinden geleni yaptı. Yerleşkenin günlük rutinini anlamalı ve onların zayıf yönünü bulmalıydı. Ama inkâr etmeye gerek yoktu. Orada fazla bir şey olmuyordu.

“Bu çok aptalca.” Emma arabanın gölgesinden yararlanarak yere oturmuş, sırtını kapıya yaslamıştı. Ağır ağustos sıcağı ve hiç esinti olmaması onu huysuzlaştırıyordu. Eline kalp çizdiği günden sonra Jake’in ona cevap vermeyişi de Emma’nın ruh durumunu etkiliyordu. “Orada hiçbir şey olmuyor, Will.”

“İşler bu şekilde yürüyor, Prenses. Gözetlemenin küçük, kirli sırrı bu. Yüzde doksanı sıkıcı bir iş.”

Emma başının etrafında dolaşan sivrisineği kovdu. “James üç gündür ne yapıyor? Çalışsın diye onu orada bırakıyoruz ama elinde gösterebileceği bir şey yok. Sanırım, paralı

yayından filmler kiralayıp mastürbasyon yapıyor.”

Will kahkaha attı. “Yapmıyor diyemem, ama ikimiz de biliyoruz ki bu bütün gün sürmez. Ayrıca, ilerleme kaydediyor. Sadece biraz yavaş. Vinco Potentia önemli bir gizli grup. Ama bağlantı listesi işe yarıyor. James yavaş yavaş bir dosya oluşturuyor.”

“Ya Cavallo? Onlar beni daha çok ilgilendiriyor.”

“Onlarla işi daha zor. En azından elinde Warren’in bağlantı listesi var. Cavallo konusunda elinde sadece Alex var. O da, onlardan biri mi değil mi emin değiliz.”

Emma yorgun bir şekilde nefes aldı ve yüzüne düşen saçını çekti. “Bu çok anlamsız. Benim güçlerime çalışmam gerek.” Düşünecek üç sıkıcı günü olmuştu. Gücünü bir ormanı yok etmek için kullanmak istememişti ama gücünün onu kurtardığını da inkâr etmemesi gerekiyordu. Emma gücünü kontrol etmeyi öğrenirse, insanlara zarar vermeden de kullanabilirdi.

“Hayır.”

“Will!”

“Çok tehlikeli.”

“Ama Raphael dedi ki...”

“Raphael’in canı cehenneme,” diye homurdandı Will.

Emma ayağa kalkıp Will’in tünediği ağacın yanında durdu. “Will, benim gücüm var ve onu nasıl kullanacağımı öğrenmem gerek.”

Will aşağı baktı. Dudaklarını öfkeyle sıkımişti. “Hayır, kendini öldüreceksin. O lanet şeyi boynundan çıkarman gerek.”

Emma kolyeyi tutunca parmakları ısındı. “Çıkarayım mı? Kolye beni daha önce kurtardı. Will, belli ki sen mantıklı düşünemiyorsun. Ormanda neler yaptığıma bak.”

“Aynen öyle. Ormanda ne yaptığına bak, Emma. Büyük bir cehennem yarattın ve neredeyse ölüyordun. Bunun tekrar olmasını gerçekten istiyor musun?”

Emma, Will’in kolunu tutup yüzüne yaklaştı. “Tekrar o durumda kalırsam, yine aynısını yaparım.” Yaptığı şeyle yaşamayı zor olsa da, Emma hayatta kalıp Jake’i bulmak için yine aynı şeyi yapardı. “Benim bu kolyeyi nasıl kullanabileceğimi öğrenmemi mi istiyorsun yoksa çıkarıp atmamı mı?”

Will homurdanarak gözlerini ovuşturdu. “Sana kızartman için kaç tane marşmelov alayım?” dedi ağaçtan inerken.

Emma kolunu Will’in boynuna dolayıp onu öptü. “Birkaç paket al. Biraz da sosis al.”

“Tehlikede olduğunu hissettiğim an duracaksın.”

Emma gülümsedi. “Ufaktan başlayıp işi büyüteceğiz.”

“Daha az dikkat çeken bir yere gitmemiz gerekecek. Benim buradaki işim bitti zaten. Sanırım yerleşkeye nasıl gireceğimizi buldum ama bir iki gün, o yolu kullanamayız. Bu da sana çalışman için zaman kazandırır.”

“Peki, içeri girmek için planın ne?”

“Henüz üzerinde çalışıyorum. Detayları belirledim diye sana söylerim.”

Emma tek kaşını kaldırıp kaşlarını çatı. “Çok saçma bir cevap.”

“Bir kez olsun, sadece güven bana.” Emma’yı çabucak

öptü. “İlk sana söyleyeceğim. Şimdi gidelim.”

Çok küçük bir şey istiyordu. *Sadece güven bana.* Bir yanı buna şiddetle karşı geliyordu. Will sır saklamamalıydı ama Emma’nın kendi sırları varken ona ne diyebilirdi ki? Kendini kabul etmek için zorladı. Ona zaten çok az şey veriyordu. Bunu da verebilirdi. “Tamam. Sana güveniyorum.”

Will şaşırarak kaşlarını kaldırdı ve yüzü mutlulukla aydınlandı. Emma onun istediklerini daha sık kabul etmediği için kendini suçlu hissetti.

Bir markette durup yangın söndürücüler, biraz meyve ve altı şişe bira aldılar.

“Karpuz mu aşerdin?” diye sordu Emma.

“Önünde hedefler olması gerek. Bu durumda konserve kutularını patlatmak bana akıllıca görünmüyor.”

Emma onun cevabındaki mantığı anlıyordu. Konserve-leri patlatmak tehlikeli olabilirdi. “Peki, bira ne için?”

“Dışarısı çok sıcak ve senin yapmak üzere olduğun şeye dayanmak için biraya ihtiyacım olabilir.”

Will yeni biçilmiş, kimsenin olmadığı bir tarlaya girdi. “Seni çöle götürmeyi tercih ederdim,” dedi arabadan inerken. “Güney Dakota’nın, güneybatı köşesini yakmandan korkuyorum.”

Emma kaşlarını çatı. “Çok komik.”

“Şaka yaptığımı kim söyledi?”

Arabanın bagajına yaslandılar. Will kendine bir şişe bira açıp Emma’ya su verdi.

“Bana nasıl yaptığını anlat,” dedi Will. “Daha önce nasıl yaptın?”

“Emin değilim. Seni iyileştirdiğimde, seni iyileştirmeyi düşünüyordum. Ama ormanda, sadece onların beni almasını nasıl engelleyebileceğimi düşünmüştüm.”

“Tamam.” Bir karpuz çıkardı ve altı metre ileriye koydu. “Ona bir şey yapabilir misin?”

“Bir şey yapmak derken karpuzun suyunu çıkarmamı mı kastediyorsun? O iş için meyve suyu satan dükkânda durmamız gerekiyordu.”

“Ha-ha. Çok komik. Sence ona ne yapabilirsin? Havaya uçurabilir misin?”

“En ufak bir fikrim bile yok, Will. Zaten o yüzden buradayız, değil mi?”

Will teslim olur gibi ellerini kaldırdı. “Tamam, ne yaparsan yap, Prenses.”

Emma yerdeki karpuzla baktı. Ne yapacaktı? Ateşe mi verecekti? Bu mümkün müydü? Yoksa patlatacak mıydı? İyi bir başlangıç gibi geldi.

Odaklanarak gözlerini kısıtı ve karpuzun patladığını hayal etti. Yarım dakika sonra, Will birasından koca bir yudum aldı. “Yakın zamanda bir şey yapacak mısın?”

“Kapa çeneni, Will.”

“Ah, sanırım başladın. İşe yarıyor mu?” ayağa kalktı. “Demek ki bu kadar, bir gün yetti. Uzun sürmedi.”

“Otur şuraya. Henüz işim bitmedi.”

Will arabaya yaslanıp yerdeki yangın söndürücüyü aldı. “Ben hazırım.”

“Kapa çeneni.”

Will gülerken Emma kolyeyi parmaklarına aldı. Kolyeyle ilgili olmalıydı. Sıcak taşı parmaklarında tutup meyveye odaklandı. Birkaç dakika sonra ayağını yere vurarak öfkeyle döndü.

“Lanet olsun!”

Will onu kollarından tutup kendine çekti. Emma onun elinden kurtulmaya çalıştı. Will’in gizlice sevinmesini çekecek halde değildi.

Ama Will onun çenesini kaldırıp ısrarlı gözlerle yüzüne baktı. “Sorun değil. Yapabilirsin.”

“Yapamadığımı açık.”

“Daha yeni başladın. Kendine bir şans tanı.”

Emma başıyla onayladı. Will haklıydı, şaşırtıcı şekilde onu destekliyordu ama bu olanlar Emma’yı kızdırmıştı. Daha önce Emma hiç deneme yapmamıştı ve kolye işe yaramıştı. Her iki olay da öylece oluvermişti.

Emma gözlerini kapatarak derin bir nefes aldı ve zihnini temizledi. Karpuzu ve onu binlerce parçaya ayırdığını düşündü.

Hiçbir şey olmadı.

Öfkelenmeye başladı. Ne oluyor? Neden yapamıyorum?

Boynundaki kolye ısındı.

Tıpkı Will’i iyileştirdiğinde olduğu gibi.

Tıpkı ormandaki gibi.

Emma sıcaklığa odaklanınca, kolye soğudu. Tamam bu değildi. Kolyenin ısınmasına ne neden olmuştu?

Öfkesi.

O aptal karpuz parçalara ayrılmadığı için ne kadar kızdığını düşündü. Jake’i, Alex’i, Jake’i ondan ayıran herkesi düşündü. Boynundaki kolye gittikçe daha da ısınıyordu.

“Emma...”

Will’e hiç aldırmadı. Karpuzla odaklanmak ve onu hayal etmek Emma’yı yanıltmıştı. Onu imha etmeliydi.

“Emma...”

Emma gözlerini kısarak yerdeki yeşil yuvarlağa baktı ve bir anda her yere karpuz parçaları dağıldı.

Emma kendi kendine gülümsedi. Heyecanla dolmuştu.

“Vay anasını. Yaptın.” Will birasını havaya kaldırıp sonuna kadar içti. Sonra yüzünde endişeli bir ifadeyle Emma’ya döndü. “Sen iyi misin? Yorgun musun?”

Emma omuz silkti. “Belki biraz, ama çok değil. Gördün mü?”

Will koluna gelen parçayı eline aldı. “Ee tabii. Karpuz yağınca ıslanmamak olmaz. Nasıl yaptın?”

“Sinirlendim.”

“Ne? Karpuzla mı sinirlendin?”

“Evet. Hayır. Seni iyileştirmem ve ormandaki yangından sonra çok basit bir şey olduğu için sinirlendim ama Jake konusunda daha çok kızdım ve kolye sıcaklaştı.”

“Ben de sana onu söylemeye çalışıyordum. Kolye parlıyordu.”

“Seni iyileştirdiğimde de elimde parlıdamıştı.”

“Demek ki güç taştan geliyor. Bunu bilmemiz iyi oldu. Şimdi ne yapmak istiyorsun?”

“Tekrar denemek istiyorum. Başka neyimiz var?”

“Daha küçük bir şeye ne dersin? Mesela şeftali?” Arkalarındaki bagajdan bir şeftali alıp Emma’ya uzattı.

Emma şeftaliyi alıp ısırdı. “Güzel bir meyveye yazık etmiş oluruz. Başka ne var?”

Will gülüp elma çıkardı. Elma püresi yapmaya ne dersin?”

“Hayır.” Emma bir ısırık daha aldı. Şeftalinin suyu çenesinden akıyordu. Will’in gözleri damlayı izledi. Emma onun yüzündeki ifadeyi tanıyordu. “Yavaş ol, yapacak işlerimiz var.”

Will’in gözlerinde ahlaksız bir parıltı oldu. Kolunu Emma’nın beline dolayıp onu daha yakınına çekti. “Belki de küçük bir ara vermeliyiz.” diye mırıldandı.

Emma yavaşça itti Will’i. “Hayır, ara verecek kadar uzun süredir çalışmıyoruz. Şimdi şu elmayı bir yere koy.”

Will kollarını gevşetip kalkmaya hazırlandı ama kalkmadan önce uzanıp Emma’nın alt dudağındaki ve çenesindeki şeftali suyunu emdi.

Emma, bakışlarını ayaklarına çevirdi. “Adil dövüşmüyorsun.” dedi Will’e yaslanarak.

“Söyleyene bak.” Kollarını gevşetip sırtarak geri çekildi. “Neyi kaçırdığını göstermek istedim. Belki gelecek sefere iki kez düşünürsün.”

Emma kahkaha attı. “Neyse. On dakika sonra yine istersin.”

Will kahkaha atıp elmayı birkaç metre uzağa götürdü.

Karpuzla aynı yere bıraktı. Sonra geri dönüp Emma'ya baktı. "Karpuzun durduğu yerde oluşan küçük boşluğu gördün mü?"

"Hayır."

Will elmadan uzaklaştı. "Sen bir şeyler patlatmadan önce ben uzaklaşayım olur mu? Elimin yerinde, bir kanca olmasını istemiyorum."

Emma kahkaha attı. "Merak etme. Sen patlatamayacağım kadar önemlisin. Şimdilik." Will kaşlarını çatınca Emma göz kırptı. Şeftali çekirdeğini poşete attı.

Will yanına gelince, Emma elmaya konsantre oldu. Peşlerindeki olan öfkesine, normal bir hayatı ne kadar istediğine odaklandı. Kolye saniyeler içinde ısındı ve elma havaya uçtu. Parçaları her tarafa yayıldı.

"Yine yaptın. Vay be. Ne hissettin?"

"Öfke."

"Yine mi? Sen hep bu kadar öfkeli misin?" Will başını iki yana salladı. "Özür dilerim. Aptalca bir soruydu."

Emma üzülererek gözlerini kocaman açtı. "Gerçekten o kadar öfkeli miyim?" Öyleydi. Öfke o kadar uzun zamandır onunla birlikteydi ki bu duruma alışmıştı.

Will, Emma'nın yüzündeki acıyı gördü ve sesini alçalttı. "Eğer öfkeli olmasaydın, sende bir sorun olduğunu düşünürdüm. Hayatın boyunca hep birbiri ardına bela yaşamışsın."

Emma gözlerini devirdi. "Vay, teşekkürler. Şimdi daha iyi hissediyorum."

"Ne demek istediğimi anladın. Annen zaten başı başına

bir dertmiş. Jake'i yalnız büyötmüşsün. Hep istediğın güvenli hayatı onun için terk etmişsin. Hem de başkalarının bencilce açgözlölüğü yüzünden." Will durdu. Emma onun gözlerine baktı. "Senin için güvende olmanın ne kadar önemli olduğunu biliyorum."

Will'in onu bu kadar iyi tanımasına şaşırıyordu. "Belki öfkeden başka bir şey de kullanabilirsin. Belki de sadece güçlü bir duyguya ihtiyacın var. Neden değişik bir duygu denemiyorsun?"

"Ne gibi?"

"Aşk gibi." Will Emma'nın yüzündeki suçlu ifadeyi görüp yüzünü ekşitti. "Daha hoş bir şey dene diye dedim. Demek ki bu da değil. Korkuyu dene ya da acıyı. Ya da başka olumsuz duyguları. Bak bakalım işe yarayan var mı."

Emma dudaklarını ısırarak başıyla onayladı.

Will aynı yere bir elma daha koydu. Geri geldiğinde başını iki yana salladı. "Yerde bir çukur daha var. Sadece bir şeyleri havaya uçurmuyorsun, bir çeşit güç de yaratıyorsun. Yoruldun mu? Bir şeyler yemek ister misin?" Endişeyle kaşlarını çatıı.

"Hayır, şeftali yedim. Biraz yorgunum ama baş edemeyeceğim bir şey değil."

"Sanırım bu işi yaparken enerjini kullanıyorsun. Mantıklı olan da bu. Basit fizik. Sen enerji yaratamazsın. Bir enerjiden diğerine dönüşüm olmalı."

"Ne demek bu?"

"Sen bir şeyleri havaya uçuruyorsun ya da benim duru-

mumda olduğu gibi iyileştiriyorsun. Bir meyveyi havaya uçurmak çok enerji gerektirmiyor olmalı. Meyve küçük bir şey. Ama birini iyileştirmek ya da bk bir patlama yaratmak daha çok enerji gerektiriyor. Bu enerji senin içinden gelip yarattığın şeye dönüşüyor. Beni iyileştirdikten sonra bayılmanın, patlamadan sonra neredeyse bayılacak olmanın nedeni bu. Patlamadan sonra bayılmamanın tek nedeni benim senin zihninde olmamdı. Ayağa kalkman için seni sözlerimle kamılıyordum.”

Will başını eğip Emma’nın gözlerinin içine baktı. “Ama eğer çok bk bir şeyi hedef alırsan, bu enerji seni öldürür. Vücudundaki tüm enerjiyi boşaltabilir.”

Emma dudağının tek tarafıyla gülümsedi. “Senin tarih diploman var sanıyordum.”

Will kahkaha atıp omuz silkti. “Sen muhasebe ve ileri araba sürme teknikleri eğitimi alırken, ben fizik ve biyoloji dersleri aldım.”

“ok komiksin ama teorinde doğruluk payı olabilir.”

“Evet, bunlar benim de aklıma yangından sonra geldi. O yüzden sana bir şeyler yedirdim. Ama sana benim de enerji geirebildiğimi de düşündüm. Sen beni iyileştirdikten sonra, sana dokunduğumda baş ağrının geçtiğini söyledin.”

“Evet, geçmişti.”

“Sen ormanda bayıldığında da, sana dokundum. Sen kıpırdandın ve sonra uyandın. Bunu da çalışmalıyız. Ama ilk olarak bence başka bir duygu düşünmelisin. Başka bir elma kullanalım. Onu patlatabildiğini biliyoruz nasılsa.”

Emma iç çekti. “Tamam, ama öfke çok kolaydı.”

“Korkuyu dene. Enerjini kullanmak için bu gücü kullanman gerektiğinde daha çok korku hissediyor olacaksın.”

“Ne? Elmadan mı korkacağım?”

Will sırtarak başını iki yana salladı. “Zavallı karpuz mu o kadar sinirlendin? Ne yaptı ki sana?”

“Anlaşıldı.”

Emma gözlerini kapadı ve ormanda tek başınayken adamların peşinden geldiğini hatırladı. Korkuyu omurgasına kadar hissetti. Olayı hatırlayınca, nefesi kesildi. Will’in de gerildiğini hissetti. Ona aldırmamaya çalışarak ormanda kovalandığını ve peşindeki adamların hem kalabalık hem de silahlı olduğunu hatırladı. Çaresizlik hissi geri gelmişti, kalbi hızla çarpıyordu.

Boynundaki kolye ılıktı.

Birkaç dakika sonra, Emma homurdanarak gözlerini açtı. “İşe yaramadı.”

“Belki de sana kendini güçsüz hissettirmeyecek bir şeye ihtiyacın vardır. Korku güçlü bir duygu ama öfke gibi güç verici değil.”

“Haklı olabilirsin. Ormanda çok korkmuştum ama ben öfkelenince kolye ısınmıştı.”

Will kolunu Emma’nın beline doladı. Birlikte arabaya yaslanıp fırtına bulutlarının gelişini izlediler.

“Fırtına çıkmadan gitsek iyi olur. Yarın tekrar deneyebiliriz.”

“Ama bugün neredeyse hiçbir şey yapmadım. Hiç ilerleyemedim.”

“Doğru değil. Elma püresi yapabildiğini ve bunu yapabilmek için sinirlenmen gerektiğini öğrendik.”

“Ama bu, büyük bir şey değil.”

“Emma, kendine zarar verdiğin anda bu işi durdururum. Eğer devam etmek istiyorsan, ağır ağır ilerlememiz gerek.”

Emma onun haklı olduğunu biliyordu ama bir sonraki silahlı adamların gelmesine ne kadar zaman kaldığını kim bilebilirdi ki? Özellikle de yerleşkeye bu kadar yakinken. Emma hazırlıklı olmak istiyordu.

“Emma...” Will tereddüt etti ve Emma’nın elini tuttu. “Seninle başka bir şey daha konuşmak istiyorum.”

Emma gerilerek bekledi. “Beni yine bırakmak istemiyorsun, değil mi?”

Emma’yı daha sıkı tuttu. “Hayır, o değil.” Durdu ama kalbi hızlanmıştı. Neden bu kadar endişelendiğini düşündü. “Bebek hakkında konuşmak istiyorum.”

Emma’nın ağzı kurudu. “Ve...”

“İlk olarak, bu konuşmamız gereken bir konu mu? Ortada bir bebek *var mı?*”

Emma suçluluk hissetti. Neden bunu Will’den önce Raphael’le konuşmuştu ki? Ve neden hâlâ Will’le konuşmak istemiyordu? Ama bunu ona borçluydu. “Evet, konuşmamız gereken bir konu.”

“Yani bu...”

Emma dönüp ona baktı ve başıyla onayladı.

Will onu kendine çekip öptü. Tıpkı heyecanla bebek bekleyen mutlu bir baba gibiydi. İyi bir haber almıştı sanki.

Bu da Emma'nın daha çok suçlu hissetmesine neden oldu.

"Nasıl bu kadar mutlu olabiliyorsun, Will? Korkunç bir şey bu."

"Neden? Warren bu bebeği istediği için mi? Bebek olsa da olmasa da seni isteyecekti."

"Bunun daha iyi hissetmemi mi sağlaması gerekiyor? Hiç iyi hissetmiyorum da."

"Emma, başka insanların hayatımızı kontrol etmesine izin veremeyiz."

Emma'nın alaycı kahkahası tüm havayı kapladı. "Şaka mı yapıyorsun? Bizim hayatımızı görmedin mi? Biz işte böyle yaşıyoruz. Bir bebekle nasıl kaçacağız?"

"O konuda endişelenmek için en az sekiz ayımız var. Belki de o zamana kadar bu iş bitmiş olur."

Emma bunun nasıl mümkün olacağını bilemiyordu. Peşlerinde çok fazla adam vardı. Durumları o kadar umutsuz görünüyordu ki Jake olmasa vazgeçmeyi bile düşünebilirdi. Ama bunu bir bebekle nasıl yapacaktı?

Bebek yüzünden Will'e ihtiyaç duyacaksın. Bebek olmazsa, Will'e sonsuza dek ihtiyacın olmaz. Bu bebeği doğurmak zorunda değilsin.

Doğru muydu bu? Gerçekten de bebeğe ihtiyacı yok muydu? Ama Will'e ihtiyaç duymamak onun gerçekten istediği bir şey miydi? Will'in sevgi dolu gözlerine baktı. Bencil bir şekilde, onu bırakmak istemiyordu. "James'e söylemek istemiyorum. Benden nefret ediyor ve eğer hamile olduğumu öğrenirse daha da çok nefret eder. Senin bebeğin babası ol-

duğun konusunda yalan söylediğimi düşünüp beni suçlayabilir.”

Will dudaklarını sıkıp başıyla onayladı. “Haklı olabilirsin. Şimdilik seninle aramızda kalsın.”

“Teşekkürler.”

“Hadi gidelim buradan,” dedi. “James nerede kaldığımızı merak etmiştir. Ben dönüşte onu arayıp senin ilerlemeni anlatırım.” Emma’nın kolunu tutup zarif bir hareketle onu arabaya götürdü.

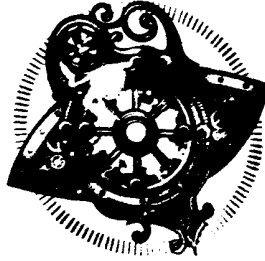
Emma kolunu çekti. “Aman Tanrım. Bana hastaymışım gibi davranıyorsun. Ama ben hasta değilim, hamileyim.”

“Emma...”

Emma ona öfkeyle baktı. “Bana sağlıklı bir insan değilmişim gibi davranırsan, sana söylediğime pişman olurum.”

Will arabanın kapısını açtı. “Tamam, özür dilerim. Daha önce hiç hamile bir kadınla ilgilenmemiştim.”

“Evet, ben de bundan korkuyorum.”

On Sekizinci Bölüm

Emma ormanda duruyordu. Önünde bir ateş yanıyordu ve geceliği rüzgârda uçuşuyordu. Teninde bir elektrik akımı dolaşp onu heyecan ve beklentiyle dolduruyordu. İçinde bir özlem büyümekteydi. Tatmin olmak için yalvartacak kadar büyük bir istek duyuyordu.

“Sen kadere mahkûm değilsin.” Raphael tam kulağının dibinde nefes alıyor ve onun arzusunu arttırıyordu.

Emma şaşırarak derin bir nefes aldı. Raphael ona bir bütünlük öneriyordu.

“Çok yakınsın. Çok çok yakın.”

Emma nefesini tuttu. Elektriklenme saç diplerinde geziniyordu.

Raphael yavaşça ve baştan çıkarıcı bir şekilde önüne geçti. Uzun zamandır beklediği ödülüne bakan sabırlı bir sevgili gibiydi. Koyu renk gözleri neredeyse siyah, arzu denizlerine dönmüştü. Bakışları Emma’nın bakışlarını delip

onu ele geçiriyordu. “Seni o kadar uzun zaman bekledim ki, Emmanuella. Sen de beni bekledin. Beklemenin, neredeyse sonuna geldik.”

Sanki ani hareket etse Emma korkacakmış gibi, Raphael yavaşça öne doğru eğildi. Dudakları Emma’nın dudaklarını aradı. Hafifçe dudaklarını, onun bastırarak Emma’nın tepkisini ölçtü. Emma’nın soluğu kesildi. Diliyle Emma’nın alt dudağına bastırdı. Boğazından hafif bir inilti koptu. Emma dudaklarını açtı Raphael onu göğsüne bastırdı ve beline sarıldı. Birbirlerine dokunduklarında elektrik kıvılcımları çıktı ama Emma hiçbir acı hissetmiyordu. Aklında sadece zevk vardı. Raphael onun dudaklarını ısırp kanattı. Diliyle kan damarlarını emdi.

“Vakti geldi.”

Emma yatakta doğruldu. Korku ve heyecandan nefes nefeseydi. Will de hemen uyanıp kolunu Emma’nın beline doladı.

“Emma?”

Emma’nın damarlarında suçluluk geziniyordu. Raphael’i ve onun vaat ettiği her şeyi istiyordu. Bunu inkâr edemezdi. Homurdanarak Will’in elinden kurtuldu. “Ben iyiyim.”

Will onun kolunu okşadı. “Yine rüya gördün.”

Emma bacaklarını yaktan aşağı sarkıtıp ayağa kalktı ve kollarını kendine doladı. Kalbi hızla atıyordu. Nefes almaya çalıştı. “Ben iyiyim. Sadece rüyaydı.”

Will endişeli gözlerle onu izledi. “Konuşmak iyi gelebilir.”

Emma titreyen ellerini saçında gezdirdi. Uyuduklarında oda bu kadar soğuk muydu? “Hatırlamıyorum. Saçma bir rüyaydı, Will. Banyoya gidiyorum.”

Emma hızla tuvalete gidip kapıyı kapattı ve suyu açtı.

Ah Tanrım, rüya mı görmüştü? Bu gerçekten olmuş muydu? Bunu nasıl engelleyebilirdi ki?

Ellerini soğuk suyun altına koyup birkaç kez yüzünü yıkadı.

Doğrulup yüzünü havluya sildi ve aynaya baktı. Yüzündeki kızarıklık geçmişti ama gözleri arzuyla yanıyordu. Altdudağındaki kesik ihanetinin kanıtıydı.

Emma bunu engellemeyi gerçekten istemiş miydi?

Klozete oturup başını ellerinin arasına aldı. Yükselen paniğini bastırmaya çalışıyordu kendini toplamalıydı. Derin nefesler alarak Jake’i düşündü. *Jake*. Jake’in ona ihtiyacı vardı. Diğer her şey, ondan sonra geliyordu. Will de ondan sonraydı. Raphael de öyle.

Raphael’in adını düşünmek bile midesinde bir heyecan yarattı. Teni ısındı. *Benim sorunum ne?*

“Emma. Kapıyı aç.”

Emma birkaç kez derin nefes aldı. “Bir dakika. Tuvalete giriyorum.”

“Kapıyı neden kilitledin?”

Emma ayağa kalkıp yalanı ortaya çıkmasın diye sifonu çekti. Tanrım, Emma ona yalan söylüyordu. “Alışkanlık.”

Emma tekrar suyu açtı. Yüzünü yıkayıp kuruladıktan sonra kapıyı açtı.

Will'in rengi atmıştı ve yüzü gergindi. "Bana neler olduğunu söylemen gerek."

"Tuvalete girmem gerekti. Hamile kadınların çok fazla tuvalete gitmesi gerektiğini duymadın mı hiç?"

Will başını iki yana salladı. "Ben onun hamileliğin ilerleyen zamanlarında olduğunu sanıyordum. Bebek mesanenin tepesine gelince."

Emma onu kapıdan itip yanından geçti. "Kahretsin, Will. Sen her şeyi biliyor musun?"

Will dönüp ona baktı. "Her şeyi bilmediğim belli."

Emma ağlamak istiyordu. Çığlık atmak istiyordu. Ama Will dikkatle onu izlerken her ikisini de yapamazdı. Duvarlar üstüne üstüne geliyordu. Temiz hava alması gerekiyordu. Yatmak için askılı badi ve külot giyinmişti. Sandalyenin üzerinden eteğini alıp giyindi.

"Ne yapıyorsun?" dedi Will.

"Hava almam gerek. Yürüyeceğim." Emma yatağın kenarına oturup ayakkabılarını giyindi.

"Tamam," Will de pantolonunu aldı. "Bir dakika."

"Benim bebek bakıcısına ihtiyacım yok! Ben kendi başıma dışarı çıkabilirim!" diye bağırdı.

Will gözlerini kocaman açtı. "Tamam. İnsanları uyardırmadan sakinleş. Dışarı çıkmak istiyorsan, ben de seninle gelirim. Gece yarısı oldu. Dışarı güvenli değil."

Emma sırt çantasından silahını çıkardı ve kızıağı geri

çekti. “Artık güvendeyim. Beni takip etme.” Kapıyı açıp sakin geceye karıştı. Hava çok nemliydi. Emma neredeyse neme dokunabiliyordu. Will’in peşinden geleceğini umarak kapıda bekledi. Bir dakika sona hâlâ yalnızdı. Will ya Emma’nın isteğine saygı göstermişti ya da bunu bir emir olarak algılamıştı.

Her ikisi de olabilirdi.

Otel dört şeritli bir anayolun kenarındaydı ama gecenin ikisinde yolda pek trafik görünmüyordu. Kaldıkları yerin iyi yanlarından biri de buydu. Emma da Jake’le kaçarken böyle birçok otel seçmişti.

Jake.

Emma’nın gözlerine yaşlar doldu. Üç hafta geçmişti ve hiçbir ilerleme yoktu. Sol elinin tersiyle yanaklarını sildi. Otelin arkasından yürüyüp park yerinin arkasındaki boş ve kırk dökük havuza gitti. Harap haldeki havuzun döküntüleri etrafa dağılmıştı. Asfalta uzun gölgeler vuruyor, çitlere kadar uzanıyorlardı. Emma’ın aklında gideceği belli bir yer yoktu ama anayolda yürümek o haldeyken bile Emma’ya saçma gelmişti.

“Gece yürüyüşüne mi çıktın?”

Raphael paslanmış sandalyelerden birine oturmuş, kolunu sandalyenin çürümüş kenarına yaslamıştı. Gri bir pantolon ve uzun kollu, düğmeli bir tişört giyinmişti. Yakası açıktı. Siyah saçları hafif dağılmıştı. Böyle daha egzotik ve gizemli görünüyordu.

Emma titreyen ellerini kaldırıp silahını Raphael’e doğ-

rulttu. “Beni nasıl buldun?” diye öfkeyle sordu.

Raphael teslim oluyormuş gibi alayla ellerini kaldırdı. “Sakin ol, Emma,” dedi gülerek. “Ateş etmene gerek yok. Benden korkman nedensiz. Senin kaçmana yardım ettim. Hatırladın mı?”

Emma başını iki yana salladı. Hâlâ rüyası yüzünden şaşkındı. Ona yardım etmiş olabilirdi ama onu izlediği de belliydi.

Raphael etkileyici bir şekilde gülerek sandalyesine yaslandı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. “Gerçekten, seni bulmam zor oldu. Senden ve erkek arkadaşından biraz daha orijinal bir fikir bekliyordum.”

Emma, silahını onun göğsünden çekmeden öfkeyle baktı.

“Seni böyle delirtecek ne oldu? Erkek arkadaşınla aşk kavgası mı yaptınız?”

“Will. Onun adı *Will*. Lütfen onu küçümsemeyi bırak.” Silahını indirmeden Raphael’e yaklaştı. Kilitli demir kapıya baktı. “İçeri nasıl girdin?”

Raphael omuz silkti. “Konuşmamız gereken daha önemli şeyler var.”

Gözleri Emma’nın gözlerine değince, Emma olduğu yerde durdu. Kararlılığı azalmaya başlamıştı.

“Neden bu kadar endişelisin?” Raphael’in sözcükleri kaliteli ve ılık bir şarap gibiydi. Emma’nın içini eritiyordu.

Emma silahını indirdi. Ama hemen tekrar kaldırdı. “Neden endişeli olmayayım?”

“Will nerede?”

“Seni ilgilendirmez.”

Raphael gözlerini kıstı. “İşte o konuda yanıyorsun.”
Yüzü rahatladı ve gülümsedi. “Çalışmaların nasıl gidiyor?”

“Ne çalışması?”

“Hadi, Emma. Çekinme. İkimiz de senin çalıştığını biliyoruz.”

Raphael, kendine çok güveniyordu. Emma daha dik durup çenesini yukarı kaldırdı. “Will bunun çok tehlikeli olduğunu düşünüyor. Beni öldüreceğinden endişe ediyor ve deneme yapmamı istemiyor.” Hepsi tamamen doğrudu.

Raphael sandalyesinden kalkıp zincirli çitin yanına geçti. Emma bir insanın bu kadar hızlı hareket edemeyeceğini düşündü. Gözleri Emma’nın gözlerini esir almışken, zinciri tuttu. “Çalışma yapmıyor muydun?” diye boğuk bir sesle sordu.

Emma’nın, güçlerini öğrenmesini neden umursuyordu? Bu durumdan ne kazanabilirdi ki? Emma’nın aklına rüyası geldi. Hemen aklından rüyayı kovdu.

Raphael’in gözleri aydınlandı.

“Rüyada beni mi gördün?” dedi fısıldayarak.

Emma gözerini kocaman açtı. Geri çekilerek başını iki yana salladı. “Hayır...”

“Emma.” Sözcükleri bir huşu içinde söylüyordu.

Emma’nın vücudu rahatlayarak ona yanıt verdi. Silahını indirdi.

Gözleri, Emma’nın gözlerine kilitlenmişti. Emma hip-

notize olduğunu, o karanlık havuzlara benzeyen gözlerinin içinde kaybolduğunu hissediyordu. “Emma, aşkım, çalışma yapman gerek. Ormandaki gibi kendini savunmayı öğrenmelisin. O zaman çok iyidim. Hem de çok iyi.”

Emma ona doğru yürüdü. Tüm mantığına karşı ona doğru çekiliyordu.

Raphael parmaklarını kaldırıp Emma’ya uzandı. Emma hiç düşünmeden elini çite koydu. Raphael onun parmaklarını parmaklarının arasına geçirdi. Soğuk metal Emma’nın avucuna değiyordu. Raphael dokununca Emma’nın eli karıncalandı ve nefesi kesildi.

“Sen de hissettin, değil mi? Çok yakınsın.” Raphael’in gözleri heyecanla parlıyordu. “Ama çalışma yapman gerek. Büyük bir tehlike içindesin ve kendini savunmayı öğrenmelisin. Seni koruması için ona güvenemezsin.”

Onu memnun etme isteği hissediyordu. Emma başıyla onayladı.

Emma’nın gözlerine bakarak “İyi,” diye mırıldandı Raphael. “Şimdi ona geri gitmelisin. Seni arıyor.” Raphael elini çekti.

Raphael bağlantılarını koparınca, Emma hayal kırıklığına uğradı.

“Emma!” Will park yerinde kısık sesle ona sesleniyordu.

Will’in sesini duyunca, Emma yine suçluluk hissetti. Zaten bu yüzden odadan kaçmıştı. Emma ona doğru döndü. Ne diyeceğini, Raphael’in orada olduğunu nasıl açıklayaca-

ğını düşünüyordu. Sessiz olmasını söylemek için Raphael'e döndü ama o gitmişti.

Emma'nın kalbi hızla attı. Onun burada olduğunu hayal mi etmişti? Halüsinasyon mu görmüştü? Elini başına götürdü. Belki de gerçekte bağlantısı kopuyordu.

"Emma." Will'in sesi daha yüksek ve daha ısrarlı geliyordu. Emma ona cevap vermesi gerektiğini biliyordu. Onu endişelendirmeye hiç hakkı yoktu. O yanlış bir şey yapmamıştı. Sadece, Emma'yı sevmiş ve onu korumaya çalışmıştı. Emma ona olan borcunu nasıl ödüyordu?

Will daha iyisini hak ediyordu.

"Buradayım," diye kısık sesle cevap verdi Emma. Ama sesi park yerine gitmişti. Will'e doğru yürüdü. Onu yakalamayı umuyordu.

Will köşeyi döndü. Elinde silah vardı. Emma'yı görünce yüzü gevşedi. "Tanrı'ya şükür. Beni korkuttun."

Emma ona doğru yürürken silahını yere indirdi. Elinin titrediğini görmediğini umuyordu. "Özür dilerim. Sadece hava almam gerekti."

Will ona uzanıp kendine çekti ve sarıldı. "İyi misin? Gerçekten?"

Emma onun göğsüne yaslandı. "Evet, özür dilerim. Birinin bana bakmasına alışkın değilim. Sadece biraz boğulduğumu hissettim. Dışarı çıkmam aptallıktı. Özür dilerim."

"Sorun değil. Hadi içeri girelim. İçimde kötü bir his var."

Emma bomboş havuza baktı. Will'in algıları sandığından daha açıktı.

Emma uyuduktan sonra bile Will onun için endişelenmeye devam etti. Hamile kadınların çok uyuması gerektiğini biliyordu ve Emma yeterince uyumadığından endişeleniyordu. Özellikle de bu kâbuslar yüzünden. Onu rüyasını anlatmaya tatlı dille ikna etmeye çalışmıştı ama Emma hatırlamadığını söyleyerek anlatmayı reddetmişti.

Will ona inanmamıştı. Emma yalan söylüyordu ve bu Will'i öldürüyordu. Ona söyleyemeyeceği ne görüyordu rüyasında?

Will bilmek istediğinden de emin değildi.

Huzursuz bir halde uyudu. Sorumlulukları, omuzlarında ağır bir yükü. Yorgun argın uyandı. İçinde bir umutsuzluk hissi vardı. Planının üzerinde çalışmayı bitirmeli ve yerleşmeye girip kitabı çalmalıydı. Bu planı uygularken Emma'yı ne yapacağı da bir muammaydı. James oldukça yavaş ilerliyordu. Geçen gece arkadaşını Emma'ya karşı savunmuştu ama o da James'in gerçekten ne yaptığını merak ediyordu. Sabah bunu öğrenmeyi düşünüyordu.

Yatakta doğrulup Emma'nın yüzüne baktı. Saçları yanağına gelmişti. Will ona uzanıp yanağındaki saçları aldı. Parmakları Emma'nın yumuşak tenine değince, derin bir iç çekti. Baba olacaktı ve durumlarının acı gerçekliği onu iyice umutsuz bir hale getiriyordu. O anda, her şey o aptal kitaba bağlıydı. Sırlar onun içindeydi. Eğer kitapta bilmek istedik-

leri şeyler yoksa, Tanrı yardımcıları olsun diye dua ediyordu.

Will, kitap beklentilerini karşılamazsa diye ikinci bir plan yapmayı da düşündü ama o ihtimali aklına bile getirmek istemiyordu. Şimdilik o kitaba odaklanmalıydı.

Notlarını gözden geçirdi: dağıtımlar, güvenlik vardiyasının değişim saatleri, özel pistin trafiği. Dağıtım kamyonuyla içeri girmeyi denemek istiyordu ama bunun için ya kamyonu çalmalı ya da kaçırmalıydı ki her ikisi de hiç istemediği bir şekilde dikkat çekerdı. Yerleşkenin etrafındaki demir zincirli, tel örgüye elektrik verilmemişti. Tel örgüye bakan çok fazla kamera da yoktu. Sadece binaların girişlerinde kamera vardı. James onları etkisiz hale getirebilirdi ama bu dikkat çekerdı. İçeri girmek için gereken birkaç saniye sırasında dikkatlerini dağıtacak başka bir şeye ihtiyacı vardı.

Emma yatakta kıpırdandı. Omzunun üzerinden bakınca Emma'nın onu izlediğini gördü.

“Daha iyi misin?”

Emma doğrulup gözlerini ovuşturdu. “Evet. Sen neyin peşindesin?”

“Planımın detaylarını belirliyorum.”

“Benimle paylaşmak ister misin?”

“Önce James'i çağırmak istiyorum.”

Emma homurdandı.

Will ona aldırmadan James'in ceptelefonunu aradı. James dördüncü çalışta açtı.

“Saat kaç?” dedi James.

“Kalkma saati geldi. Yapacak işlerimiz var.”

“Ben zaten çalışıyordum.”

Will sesini alçaltıp Emma’ya sırtını döndü. Emma tuvalette girdi. “Evet, ne kadar ilerlediğini görebiliyorum.”

“Benim ilerlememden memnun değilsen, işi sen devralabilirsin, *William*. Ben bu işe bulaşmayı hiç istemedim.”

Gerçek adı kullanılınca, Will irkildi. Kontrol delisi babası aklına geldi. James ne diyeceğini iyi biliyordu. “Elinde bir şey var mı yok mu?”

“Biraz bir şeyler var.”

“O zaman ben yanına geliyorum.”

“Hayır,” dedi James. “Ben gelirim.”

“İyi, ama beş dakika sonra gel. Emma’nın giyinmesi gerek.”

James homurdanarak telefonu kapattı.

Emma tuvaletin kapısında duruyordu. “Demek James gelip bize değerli araştırmasını gösterecek ha?”

“Elinde bir şey olduğunu söyledi bakalım neymiş.”

Emma çantadan elbisesini aldı ve tekrar banyoya girdi. “Şikâyet etmekten nefret ediyorum. Eteklerim ve elbiselerim olduğunu da biliyorum. Bacağım yaralıyken daha kolay oluyordu. Ama kendimi pantolonla daha rahat hissediyorum. Hayatımı kurtarmak için koşarken rüzgâr eteğimi kaldırır mı diye endişelenmek istemiyorum.”

Emma sinirliymiş gibi konuşuyordu ama gülüp göz kırptı.

“Evet, bunun sorun olabileceğini kestirebiliyorum. Sana bugün pantolon alırız.”

“Teşekkürler.”

Emma kapıyı kapattı. Son zamanlarda bunu çok yapıyordu. Will bunu düşünmemeye çalıştı. Emma’nın James onu görmesin diye kapıyı kapadığını söyledi kendine. Will’den saklayacak bir şeyi olduğu için kapatmıyordu.

Bir dakika sonra James kapıyı çaldı. Elinde bir sürü kâğıtla gelmişti.

“Biz de senin odana gelebilirdik, James.”

James elindekileri Will’in kâğıtlarının yanına koydu. “Odamı temizlemektense buraya gelmek daha kolaydı.”

Emma tuvaletin kapısını açınca, Will dönüp ona baktı. “Emma.”

Emma gergin bir şekilde ona gülümsedi. “James. Demek kaç gündür ne yaptığını görebileceğiz?”

“Bilirsin işte, bir şeyler yaptım. Sizin kıçınızı kurtarmaya çalışıyordum. Her zamanki gibi. Duydum ki sen de meyveleri patlatmayı öğrenmekle meşgülmüşsün. Katil domates istilası olursa, işe yarayabilir.”

Emma ona tepeden baktı.

Will homurdandı. Bu ikisi kavgacı çocuklardan beterdiler. “James, elinde ne var?”

James eğilip en tepedeki kâğıtları masaya yaydı. “Warren’in cepte telefonundaki bağlantılarını inceliyordum. Oldukça fazla bağlantısı olduğunu da ekleyeyim. Numaraların ki-me ait olduğunu bulmak biraz vakit aldı. Sonra kimin Brown Üniversitesi mezunu olduğunu bulmaya çalıştım. Warren’in okuduğu dönemde o üniversiteye giden birkaç önemli adamı

buldum. Çoğu bu listede değildi.”

“Aynı dönemde okulda olmalarının önemli olduğunu sanmıyorum,” dedi Will listeye bakarken. “Grup elli yıldır varmış. Bildiğim kadarıyla, hâlâ adam topluyor olabilirler.”

“Listede Scott Kramer de var. Warren’dan, bir sene önce mezun olmuş,” dedi James. Will’e bir kâğıt uzattı.

Will kâğıda baktı. “Ah, evet. Bay Kramer.”

“Benim odama gelen adam bu değil mi?” diye sordu Emma. Yatağın kenarına oturmuştu.

“O. Beni işe alan ve yerleşkeye gelene kadar bağlantıda olduğum tek kişiydi. Ben seni teslim ettikten sonraki toplantıyı da o yönetti.”

James masanın kenarına yaslandı. “Kramer ve Warren’ın tanışıklığı eskiye dayanıyor. Üniversitede aynı odada bile kalmışlar. Warren hep karizmatik ve etkileyici biriyken, Kramer olayların arkasında kalan adam olarak kalmış.”

“Buna inanırım. Ben bile durumlar farklı olsa onun karizmasından etkilenebilirdim. Onun neden bu kadar popüler olduğunu anlayabiliyorum.”

“İnsanlar arasında gerçekten popüler. Anketler başkanlık yarışında Warren’ın Dixon’dan, yüzde on daha ileride olduğunu gösteriyor. Ancak ağustosta belli olur ama insanların çoğu, onu şimdiden kazanmış görüyor. Onu tahtından indirmek için bir mucize gerek.”

“O zaman bir mucize umalım. Çünkü onun Amerikan Başkanı olmasından daha büyük bir felaket göremiyorum.” Will omuz silkti.

“Toplantıdaki diğer adamın andının John olduğunu söylemiştin, ama soyadı yoktu. Orta yaşlı bir adam demiştin. Bu o mu?” James, Will’e bir fotoğraf uzattı.

Will, Emma’nın yanına oturmuştu. “Evet, bu o.”

“John Monroe. Monroe İşletmelerinin CEO’su. O da Brown mezunu. Bu üçü gençken çok yakınlarmış. Monroe İşletmelerinin her alanda eli var ama en büyük rolü teknoloji ve teknolojik araştırmalar alanında oynuyorlar. Daha büyük şirketler gibi göz önünde değiller ama parayı sessizce götürüyorlar. Her yerde de etkileri var. Onlar gibi bir şirket için biri hakkında bilgi toplamak çok kolaydır. Muhtemelen bunu kullanıyorlar.”

“Çok rahatlatıcı,” dedi Emma.

“Gerçekler bunlar. John Monroe ve onun bağlantılı olduğu birçok şirket Warren’ın kampanyasına, partisine destek veriyorlar. Kaynak toplamak için yemekler düzenliyorlar.”

Will hiç şaşırmamıştı.

“Warren Beyaz Saray’da olursa, Monroe İşletmeleri çok şey kazanır. Başkan onlardan olursa, Amerikalılar onların projelerini desteklerler. Monroe İşletmelerinin şu anki yönetimle arası açık ama ufukta görünen değişimle muhtemelen Saray’da ve Senatoda korunacaklar. Yönetimdeki adamların çoğu Monroe’ya borçlu olacak.”

Will iç çekti. “Başka.”

“Alexander Warren, Phillip Warren’ın tek çocuğu.” Will’e bir fotoğraf uzattı. Emma gerildi.

“Evet, Alex,” dedi Will dişlerini sıkarak. “Alex’le zaten tanıştık.”

“Babası gibi etkileyici biri. Babasının şirketinde çalışan bir avukat, ama adamın gerçekten baktığı çok az dava bula-bildim. Vaktinin çoğunu babasıyla Washington’da geçiriyor. California’da kadınlar konusunda ünlü.”

Emma homurdandı. “Demek ki kadınlar onu tanımıyor-lar.”

James omuz silkti. “Bu yaz yapılan parti kongresine kadar babasının kampanyasının büyük bir parçasıymış, ama son birkaç haftadır ortada yok. Medyada bu konuyla ilgili birkaç haber çıkmış ama kimse buna önem vermiyor. Yani henüz.”

Emma, Will’e döndü. “Jake’le olabilir mi?”

“Mümkündür. Görünüşe göre babasının, Cavallo ile bağlantısından ve Jake’le ilgili bir şeyler bilmesinden habersizdi. Babası onun kışına tekme basmış olabilir. Ya da tüm bağlantılarını koparıp Jake’den istifade etmeye koşmuş olabilir.” Will başını kaldırıp baktı. “James, onun izini sürebilir misin?”

James dudaklarını büzdü. “*Her şey* mümkün. Bazı şeyler biraz daha zor.” Omuz silkti. “Medyada tanınan biri olması bizim avantajımıza. Onlar bize yardım edebilir. Ama eğer saklanıyorsa, bu işe yaramaz. Onun kredi kartını ve nerede kullandığını takip edebilirim ama bu, biraz daha zaman alır. Araştırma yapmam gerekir.”

“Bu konu üzerinde çalışabilir misin?”

“Bir öncelik belirlemen gerek, Will. Ben burada tek ki-şiyim ve sen beni bir çok şey için çalıştırıyorsun.”

“Vince Potentia hakkında bir şey buldun mu?”

“Hayır, sadece birkaç dedikodu. Üşütüklerin internet sitelerinde ya da bloglarında geçiyor.”

“Demek ki dikkatler üzerlerinde.”

“Sadece küçük, önemsiz şeyler.”

“Peki, diğer grup? Cavallo?”

“Hiçbir şey yok. Var olduklarından bile emin değilim.”

Will o noktada hiçbir şeyden emin değildi. “İsimleri ne olursa olsun, birileri Jake’i aldı. Ama Alex’i bulabilirsek, isimlerine bile ihtiyacımız olmayabilir. Önceliğin Alex olsun. Warren’in önümüzdeki birkaç gün nerede olacağına dair bir fikrin var mı?”

“Hayır, ama bunu öğrenmesi kolay. Herkes bilebilir.”

“İyi, öğren ve yakın zamanlarda Güney Dakota’ya gelmediğinden emin ol. Yerleşkeye bu gece girmek istiyorum.”

James gözlerini kocaman açtı. “Bu gece mi?”

“Evet. Bir sorun mu var?”

“Hayır, sadece bana daha önceden söyleyeceğini sanmıştım. Hazırlık için ne yapmamı istiyorsun?”

“Çok fazla bir şey değil. Senden istediklerimin çoğuna bu gece ihtiyacım olacak. Kolayca içeri girip çıkacağım.”

“Silahlı bir yerleşkeye mi?” James inanamıyordu. “Ak-lını mı kaybettin?”

“Hayır, ne kadar kolay o kadar iyi. Ayrıca, güvenlik çok gevşek. Bu gece yerleri temizlemek için bir şirket gelecek. Bu onların dikkatini dağıtabilir. Böylece biz de içeri gireriz.”

“Yer parlatan adamların kılığına mı gireceğiz?”

“Hayır, girip çıkacağız dedim ya. Tel örgünün altından geçip arka kapıdan gireceğiz. Arkada güvenlik görevlileri yok. Tellere elektrik de verilmemiş. Sen kapıdaki kameraları bozarsın, böylece içeri girebiliriz.”

“Çok çılgınca ama muhtemelen işe yarayacak. Ne zaman yapacaksın?”

“Karanlık olduktan hemen sonra.”

“Ya ben?” diye sordu Emma. “Ben bu planın neresindeyim?”

“O kısmı henüz belirlemedim.”

James kollarını göğsünde kavuşturdu ve Emma’ya soğuk bir bakışla baktı. “Bence o da bizimle gelmeli.”

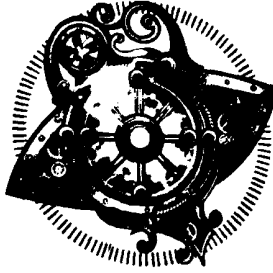
“Öyle mi düşünüyorsun?” diye sordu Emma.

Will ayağa kalktı. “Sen kafayı mı yedin?”

“Düşünsene, Will. Onu bir yerde bırakırsan, endişelenirsin ve işini yarım yamalak yaparsın. Sonra da yakalanırsın. Ben de senin yanında olduğum için ben de yakalanırım. Ben almayayım. Bu şekilde, o da seninle olacak ve sen işine odaklanacaksın. Bunun kolay bir iş olduğunu sen söylemedin mi?”

“Tam olarak öyle demedim.”

“Öyle anlaşıldı. Emma da gelecek.”

On Dokuzuncu Bölüm

Emma, James'in kendisinin de gelmesi istemesine inanmıyordu. Ona minnettardı ama şüphelenmişti de. Ona güvenmiyordu.

Will arabayı doldurup akşam olana kadar yerleşkeyi izlemeyi planlıyordu. James kâğıtlarını topladı ve odasına döndü. Emma ve Will eşyalarını toplarken, "Neden James benim gelmemi istiyor?" diye sordu Emma.

"Ben de şaşırdım, ama söyledikleri mantıklı geliyor."

Emma elini Will'in koluna koyup yüzüne baktı. "Will, ben ona güvenmiyorum."

Will gözlerini kapadı. Tekrar açıp Emma'ya baktığında, Emma onun yüzündeki endişeyi gördü. "Bak, siz ikinizin iyi anlaşılamadığını biliyorum ve bunun beni ne kadar üzdüğünü bilemezsin. Ama ben James'i çocukluğumuzdan beri tanıyorum. Irak'ta ona hayatımı emanet ettim. Ciddi anlamda hem de. James hep benim arkamı kolladı."

Emma kaşlarını kaldırdı. “Ama benimkini kollayacak mı?”

Will onun elinden kurtulup toplanmaya devam etti. “Saçma bir soru bu.”

“Hayır, değil, Will. O benden nefret ediyor. Neden beni korusun ya da yardım etsin ki hana?”

“Çünkü sen ve ben bir paketiz.”

“Evet, ama James bunu biliyor mu?”

Will dönüp sinirle Emma’ya baktı. “Emma, mechurum. Ona ihtiyacım var. Bu işi yalnız yapamam.”

“Tamam, tamam,” diye mırıldandı. “Ama ben, ne düşündüğümü bilmeni istedim.”

Will sabahın geri kalanını endişeli geçirdi. Küçük şeyler için Emma’ya bağıırıyordu. Emma onu suçlamıyordu. En yakın arkadaşı ile kız arkadaşı arasında kalmıştı. Ve hamile olan kız arkadaşı ondan sır saklayıp gece yarısı kaçıyordu.

James gerilimi fark etmişti ve yüzünde tatmin olduğunu gösteren bir gülümseme vardı. Bu da Emma’yı daha çok kızdırıyordu. James’ten ne kadar çabuk kurtulurlarsa, o kadar iyiydi.

Günün geri kalanında planın üzerinden geçtiler. Yerleşkenin etrafını hem arabayla hem yürüyerek dolaştılar. Plan Emma’yı çok endişelendiriyordu. Kitabın silahlı bir koruma altında olmadığını düşünemiyordu bile. Ama Will, Warren’ın kitabın çoğaltıldığını ona söylediğini anlattı. Kitabın orijinali Washington’da bir yerdeydi.

Emma güçlerini biraz daha çalışmış olmayı istedi. Hâlâ

büyük bir bilinmezliğin içindeydi. Gerekirse, Emma gücünü kullanabilirdi ama bu çok riskli olurdu. Bir şeyleri patlatmadan önce gücünü daha iyi kontrol edebilmeliydi.

Güneş batmaya başladığında, yerleşkeye paralel olan bir yola girdiler ve sırt çantalarını aldılar. Yol ile yerleşke arasında yarım mil uzunluğunda bir buğday tarlası vardı.

“Buradan yürüyeceğiz”, dedi Will arabadan inerken.

Will en haştaaydı. Emma ve James arkasından geliyordu. Emma, Will ona kot pantolon almayı kabul ettiği için memnundu. Yoksa birkaç dakika içinde bacakları çizik içinde kalırdı.

Güneş batarken sessizce ilerlediler. Ufukta yarım ay vardı. Yaprakların tepesinde durmuş, bulutsuz gökyüzünde ışık vaat ediyordu. Ellerinde el fenerleri vardı ama en ufak bir ışık, ölümcül bir hata olabilirdi.

“Şimdi, eğer yakalanırsak plan neydi bir daha anlat bana. Arabaya kadar yarım mil koşacak mıyız?” dedi Emma.

“Evet ya da yaratıcılığınızı kullanın,” dedi Will.

“Beni endişelendiren de o kısmı.”

“Senin yaratıcılığını beğendiğim birkaç olay hatırlıyorum.”

James homurdandı. “Durun. Lütfen. Çok iğrençsiniz.”

Yolun geri kalanını sessizce yürüdüler. Yerleşkenin arkasını çevreleyen demir zincirli tel örgüye geldiklerinde tarlanın kenarına çöktüler.

“Neden böyle bir şey yapmışlar ki?” diye fısıldadı Emma.

“Cehalet,” diye cevapladı Will. “Burada dokunulmaz olduklarını sanıyorlar.”

“Biz kaçtıktan sonra bile mi?”

“Görüşüne göre öyle. Ben güvenliğin artırıldığını görmedim. Burayı koruyan kimse yok şu anda. Warren bizim içeri girmeye çalışacağımızı hiç düşünmemiştir herhalde.”

“Tamam,” dedi James. “Hadi şu oyunu oynayalım.”

Will, güvenlik kameralarının yerini birkaç gün önceden belirlemişti. Will kameraları gösterdi. Böylece James hedeflerini bilecekti.

James çantasından küçük bir kutu çıkardı. “Sanırım tel örgünün altından geçip hızla kapıya koşacaksın. Kamera sinyallerini ne kadar uzun bir süreliğine bozarsak, o kadar çok dikkat çekeriz. Eğer şu kilidi açıp yirmi saniyede içeri girebilirsen, bunu güneşe bağlayabilirler.”

Will başıyla onaylayıp çantasından bir kablo kesici ve küçük bir kutu çıkardı. “Hazır olduğunda, bana haber ver. Burada gölgedeyiz. Ben kabloları kestikten sonra sen sinyalleri boz.”

“Sen hazırsan ben de hazırım.”

Will zincirleri biraz kesip geri dönerek James’e baktı. “Hazırım.”

James kutudaki bir düğmeyi çevirdi. “Gidelim.”

Önce Will geçti, sonra Emma ve James geçtiler. Binanın arkasına gitmek için on beş metre koştular. Vücutlarını duvara dayadılar. James saatine baktı. Will ise kilidi açmak için küçük aletlerini kullanıyordu.

“On saniye, Will.”

“Tamamdır.” Kapıyı itip içeri baktı. “Temiz.”

Will’in peşinden koridora girdiler. Yer parlatıcının sesi uzaktan geliyordu. Çıkışın yanında merdivenlere giden kapı vardı. Will kapıyı açıp içeri girdi. Diğer ikisi de onun peşinden gittiler. James sinyalleri bozan aleti kapattı. Will iki parmağıyla, merdivenleri işaret edip önlerine düştü.

Sessizce merdivenleri çıktılar. Emma’nın kalbi hızla atıyordu. Kendini sakın nefesler almaya zorladı. Dördüncü kat- ta durduklarında Will onun gözlerinin içine baktı. Yüzünde ciddi bir ifade vardı. Tüm cesaret gösterisine rağmen, o da en az Emma kadar endişeliydi.

Will kapıyı açıp etrafına bakındı. Emma ve James’e merdivende kalmalarını işaret etti.

Emma kapının küçük penceresinden baktı ve Will’in koridorda biraz ilerleyip süslü bir kapının önünde durduğunu gördü. Pantolonun arka cebinden kilit aletlerini çıkardı. Kapıyı hızla açtı. İçeri girip onlara da gelmelerini işaret etti.

Emma ve James de birkaç saniye içinde dairedediler.

Emma içeriğinin ne kadar süslü olduğunu görünce çok şaşırdı. Mermer zemin, antika mobilyalar. Hiçbir masraftan kaçınmamışlardı. Will ona ne kadar gösterişli bir yer olduğunu anlatmıştı ama Emma, yine de insanların gerçekten de bu şekilde yaşadıklarını görünce çok şaşırmıştı. Hem de buraya çok az uğradıkları halde bu kadar süslü döşemişlerdi. Will dallı budaklı oymaları olan kitaplığa gidip raflara bakarken, James de odayı incelemeye başladı. Emma geride kalmış

bekliyordu. Ne yapması gerektiğinden emin değildi.

Will raftan deri kaplı bir kitap çıkardı ve gülümseyerek havada salladı. Will kitabı çantasına atarken, Emma rahat bir nefes aldı. Will köşedeki masaya gitti. Çekmecelere bakıp içindekileri inceledi. Sonra masanın arkasındaki kapıdan içeri girip kayboldu.

Emma tereddüt etti, onu takip etmeli mi yoksa kalmalı mı emin değildi. James de başka bir odaya girip onu yalnız bırakmıştı. Emma, Black Hills'e bakan pencerelerden dışarıyı izledi. Dışarıdan görünmeyecek kadar, pencereden uzakta durmaya dikkat etti. Ön kapının tokmağı hafifçe oynadı. Emma korkuyla döndü. Biri içeri geliyordu.

Odanın diğer tarafındaki dolap dikkatini çekti ama asla vaktinde oraya gidemezdi. Kapı açıldı ve Emma barın arkasına saklandı. Bir çıkış yolu bulana kadar saklanabilmeyi umuyordu.

Karanlıkta yere çökmüş bir haldeyken, garip bir ses duydu. Sonra telefon çaldı. Gelen her kimse, görüntülü konuşma yapıyordu.

"Scott, neydi o?" Senatör Phillip Warren'ın sesini duydu ama ses odadan gelmiyordu. Emma barın köşesinden bakınca, Scott Kramer'in masadaki monitörün başına oturmuş olduğunu gördü.

"Philip, tüm bu olay kontrolden çıktı. Oğluna sahip olmalısın."

"Ben ne yapmaya çalışıyorum sanıyorsun? Emmanuella Minnesota'da elimizden nasıl kurtuldu?" Warren öfkeyle sormuştu.

“Kaynağımız haklıydı ama o, bir şekilde uyarıldı. Bizim adamlarımız oraya vardığında, kadın otoparktan çıkıyormuş.”

“Ormanda ne oldu öyle?”

“Onlar biz değildik. Cavallo olduğunu sanıyorum. Ama benim kaynağım onun bir çeşit güce sahip olduğunu söyledi.”

“Doğru mu bu?”

Kramer durdu. “Emin olamıyoruz, çünkü ormandaki adamlardan hiçbiri kurtulamadı. Ama son rapora göre kadında silahtan başka hiçbir şey yokmuş. Ancak, oradaki hasarı yaratmak için güçlü patlayıcılara ihtiyaç varmış. Davenport yapmış olabilirdi ama kaynağımız onun o sırada bölgede olmadığını söylüyor.” Kramer tekrar durup sesini alçalttı. “On beş adamı öldürdü. Phillip ve hepsi bir arada da değildi. On beş metrekare kadar bir alana yayılmışlardı.”

Emma soluğunu tutmak için kendini zorladı. On beş adamı öldürmüştü.

“Ama bunu nasıl yapabilir? Sadece çocuğu taşımaya gerekiyordu. Güçleri olması beklenmiyordu.”

“Görünüşe göre, onu küçümsemişiz.”

Emma, Warren’ın kuru kahkahasını duydu. “Görünüşe göre çok şeyi küçümsemişiz.”

“Phillip, Alex’in ne yaptığını bilemezdin.”

“Öyle mi? O benim oğlum. Her iki taraf için de çalıştığını nasıl fark edemem?”

“Hepimizi kandırdı. Bizim felsefemizi sevmediğini bi-

liyordum ama hem onlara hem bize bilgi verebileceğini hiç düşünmedim. Emmanuella'yı neredeyse öldürüyorlardı.”

“Şu aşamada onun bize çok bir yararı yok zaten ve Alex ona kafayı takmış durumda.”

“Bize hâlâ çok yararı var. Seçilmiş Kişi bizim grubumuzdan biri olmasa da kadın hâlâ bebeği taşıyor. Çok acı bir hayal kırıklığı bu, ama çocuk bizim esas amacımız. Kaynağımızın, yine onun nerede olduğunu bize bildirmesini beklemeliyiz. Onu tekrar yakalayacağız.”

“Peki ya Davenport?”

“O da ayrı bir konu. Onu öldürmeyi her şeyden çok isterdim. Tam bir baş belası. Yine de, onu da yakalayabileceğimizi düşünüyorum. Eğer kadında bizim düşünemediğimiz güçler varsa, onda da olabilir.”

“Şu anda nerede olduklarını biliyor muyuz?”

Kramer onun biraz ötesinde olduğuna dair bir şey bilmiyor gibiydi ama Emma yine de soluğunu tuttu. Silahının tetiğine dokundu. Kramer onu bulursa, ateş edecek miydi?

“Hayır.”

“Kadın patlamayı yarattığı anda Davenport'un onunla olmadığını söyledin. Şu anda birlikte olup olmadıklarını öğrenmemiz gerek. Eğer adamda da güçler varsa, birlikte daha güçlü olabilirler. Onları ayrı ayrı yakalamaya çalışmalıyız. Bak bakalım bağlantımız bunu ayarlayabilir mi.”

“Anlaşıldı.”

“Kaynağına güvenebileceğimizi nereden biliyoruz?”

“Çünkü bu noktada bize bilgi veren tek kişi o.”

Kapı gıcırdadı. “Bay Kramer,” diyerek bir adam araya girdi.

“Ne oldu?” diye öfkeyle cevap verdi Kramer. “Rahatsız edilmek istemediğimi söylemiştim.”

“Bay Kramer, güvenlik kameralarında bir bozukluk oldu.”

“Ve?”

“Bu binanın arkasındaki iki güvenlik kamerası on sekiz saniye boyunca görüntü vermedi. Basit bir elektrik arızası olabilir ama herhangi bir tuhaflik olursa haber verilmesini istemiştiniz.”

“Teşekkürler. Araştırma yapması için bir güvenlik ekibi yolla.”

“Yollandı bile.”

Emma odadan çıkan ayak seslerini duydu. Adamlar konuşmaya devam etmeden önce kapı kapandı.

“Bu konuda ne düşünüyorsun, Scott?” diye sordu Warren.

“Muhtemelen bir şey yoktur, ama ciddiye almak gerek.”

“Alex’in nerede olduğuna dair bir bilgimiz var mı?”

“Montana’da olduğundan şüpheleniyoruz.”

“Montana mı?”

“Çocuğu orada tuttuğunu düşünüyoruz.”

Emma tekrar soluğunu tuttu. Jake’le ilgili bir şeyler biliyorlardı.

“Alex’in ve çocuğun peşine birilerini yolla. Belki de hepsini birden yakalayıp olayı çözmek için herkesi buraya getirebiliriz.”

“Çalışacağız.”

Emma bağlantının kesilme sesini duydu. Kramer yerleşkeye bakan pencereye gitti ve cebinden ceptelefonunu çıkardı.

“Ben Kramer. Alex Warren’in peşinden bir grup gönderin. Onu canlı ve sağlam istiyoruz. Çocuğu da. Yerleri tespit edilince, harekete geçmeden önce bana haber verin.”

Emma, Jake’in nerede olduğunu öğrenmeliydi. Will’in “bırak o konuyla James ilgilensin” diyeceğini biliyordu ama Emma o pisliğin kendisine yardım edeceğinden emin değildi. Belki de işleri ele almanın vakti gelmişti.

Kramer bara doğru giderken kapı çaldı.

“Bay Kramer?”

“Ne buldunuz?”

“Yerleşkenin arkasındaki tel örgüler kesilmiş ama içeri girenlere dair bir iz yok.”

“Yerleşkeyi kilitleyin. Kimse benim bilgim olmadan içeri girmeyecek ya da dışarı çıkmayacak.”

“Emredersiniz, efendim.”

Kahretsin. Rahatça çıkamayacaklardı.

Emma’nın üzerine bir gölge vurdu. Başını kaldırıncı, Scott Kramer’in şaşkın yüzünü gördü. Hemen ayağa kalkıp silahını ona doğrulttu. Kalbi sanki kulaklarında atıyordu.

“Emmanuella, bu ne sürpriz derdim ama yetmez ki. Barımın arkasında saklanmasını beklediğim son kişi sensin.”

“Biraz konuşalım bakalım.” Silahını Kramer’e doğru salladı.

Kramer tezgâhın üzerinden bir sürahi alıp kendine içki doldurdu. “Sana da içki ikram etmek isterdim ama durumunu düşününce...”

“Konuşmayı kısa keselim. Ben her tarafı havaya uçurmadan önce otur bakalım.”

Yüzünde eğlendiğini gösteren bir ifadeyle oturdu. “Biz her yerde seni arıyorduk ama sen bizi buldun. Bu ziyaretini neye borçluyum?”

“Oğlumu istiyorum.”

Kramer dudaklarını büzüp omuz silkti. “Üzgünüm ama oğlun bizde değil. Sen bunu zaten biliyorsun.”

Emma silahın tetiğine dokunup Kramer’in göğsüne nişan aldı. “Benimle oyun oynama. Oğlumun Alex’te olduğunu biliyorum. Siz de Alex’in nerede olduğunu biliyorsunuz.”

“Tam olarak doğru değil bu. Alex’in son olarak Kuzeybatı Montana’da olduğunu tespit ettik ama onun nerede olduğundan tam emin değiliz. Beni dinlediğini biliyorum. O yüzden, onlara Alex’in yeri tespit edildiğinde bana haber verin dediğimi duymuşsundur.”

Maalesef duymuştu.

“Burada olmanın gerçek nedeni bu mu?” diye gözlerini devirerek sordu Kramer.

“Bakıcın nerede?”

“Bakıcım mı?” Emma kaşlarını kaldırdı.

“Davenport’un Minnesota’da yanında olmadığını biliyorduk ama yine de seni gözünün önünden ayırmasına şaşırdım.”

Emma öfkelenince, boynundaki kolye ısındı.

“Oğlunun bizde olmadığını biliyordun. Buraya gerçekten neden geldin?”

“Cevapları istiyorum.”

Kramer kahkaha attı. “Soru sormak için içeri gizlice girmene gerek yoktu. Ön kapıdan kolayca girebilirdin.”

“Ama ben işim bitince buradan *gitmeyi* planlıyorum.”

“Orada bir sorun var işte. Gitmene izin veremeyeceğimi biliyorsun, Emmanuella. Ama şimdilik gidebilecekmişsin gibi davranalım. Buraya geri gelecek kadar neyi öğrenmek istediğini merak ediyorum.”

Emma ona kitap için geldiklerini söyleyemezdi. “Alex neden beni altı yıl önce buldu? Ne arıyordu? Onu daha önce hiç görmemiştim.”

Kramer iç çekti. “Alex işleri ele almayı istedi. Senden duyana kadar, onun ne yaptığını hiçbirimiz bilmiyorduk. Böyle bir şeye asla göz yummazdık.”

“Yani adam kaçırmaya göz yumuyorsunuz ama tecavüze yumumuyorsunuz.”

“Adam kaçırma çok çirkin bir kelime. Ben alıkoymayı tercih ederim.”

“Neden ben?”

“Yıllarca senin kehanetteki kadın olduğundan şüphelendik. Seni sadece izliyorduk çünkü seninle bağlantı kurmamız için bir neden yoktu. Sonra diğer grup oğlunu kaçırmaya çalıştı ve biz ikinizin de izini kaybettik. Seni kehanetin son gününe kadar buraya getirmek için tam zamanında bulduk.

Tabii işler planlandığı gibi gitmedi. Davenport seni buraya getirecekti, biz de sana durumu açıklayıp bizimle işbirliği yapmanı isteyecektik. Bu kadar bela çıkacağını hiç beklemiyorduk.”

“Peki ya işbirliği yapmazsam?”

Kramer omuz silkti. “Biz en olumlusunu ummuştuk. Çok ikna edici olabiliyoruz.”

“Konu sapmasın diye, diyelim ki burada kaldım. Benim için ne planlıyorsunuz?”

“Senin özel yeteneklerini öğrenmeden önce, sadece koruma ve barınak planlamıştık.”

Emma gözlerini devirdi. “Ne kadar cömertsiniz.”

“O adamların sana zarar vermeyi istediklerini inkâr etmek gereksiz. Biz sana koruma öneriyoruz.”

“Ya bebek doğduktan sonra?”

“Senin özel yeteneklerini öğrendikten sonra, bizim için daha değerli oldun.” Kolunu gayet rahat bir tavırla sandalyenin arkasına attı. “Söylesene, Emma, neler yapabiliyorsun?”

Bu durum o kadar saçmaydı ki, Emma kahkaha atmak istiyordu ama Kramer’in kayıtsızlığı sınırını bozuyordu. “Seni oturduğun yerde kızartabilirim. Korktun mu?”

“Hayır. Meraklandım. Çok etkileyici.” Gözlerindeki parıltıdan, Emma adamın doğru söylediğini anladı ve sinirlendi.

“Ormanda bir patlama yarattın. Bunu nasıl yaptın?” diye sordu Kramer.

“Sen ve Warren, Alex’in bana kafayı taktığını söylediniz. Neden?”

Kramer kahkaha attı. "Sır paylaşmak istemiyor musun? Şimdilik tamam. Ayrıca, bu konuda senin düşüncelerin de ilgimi çekiyor. Sen kaçtıktan sonra, Alex bir çeşit sinir krizi geçirdi. Sadece seni bulmak konusunda değil, senin *onun olacağın konusunda* da kararlı görünüyordu."

"Ne demek o?"

"Dediğim gibi, bir çeşit sinir krizi geçirdi. Kim olduğunu anladığını söyleyip durdu. Kaderi hakkında bir şeyler geveledi. Phillip ona mantıklı bir şeyler açıklamaya çalıştı ve ona işaretin Davenport'ta olduğunu, artık çok geç kalındığını söyledi ama Alex geç olmadığı konusunda ısrar etti. Kadere mahkûm olmamakla ilgili bir şeyler söyledi."

Raphael'in sözcükleri Emma'nın zihninde yankılandı.

"Alex bizim çok basit düşündüğümüzü söyledi. Bunun bizi endişelendirmediğini de. Bunun yüzyıllardır oynanan bir oyun olduğunu, her seferinde kazanan açıklanmadan bittiğini ve yıllar sonra yeniden başladığını söyledi. Ama bu kez, farklıymış." Kramer içkisini içti ve sonra gözlerini kıstı. "Bu kez *senin* farklı olduğunu söyledi."

Emma'nın kalbi hızla attı. "Ne demek oluyor bu?"

"Bilmiyoruz. Senin bana söyleyeceğini umuyordum."

"Hiçbir fikrim yok. Siz beni bu işe bulaştırmadan önce ben hiçbir şey bilmiyordum."

"Doğru değil bu. Oğlunun bir yeteneği var. Sizin farklı olduğunuzu bildiğinden eminim."

"Alex yüzünden bir oğlum oldu benim. Ve seni temin ederim ki benim hiçbir özel yanıml yok."

“Ah, çok yanılıyorsun. Biz bile senin ne kadar özel olduğunun farkında değildik.”

“Tamam, ben özelim ama sizin malınız değilim. Sadece oğlumu alıp buradan tek başıma gitmek istiyorum.”

“Oğlunu nasıl geri alabileceğini biliyorum.”

“Nasıl?” Kramer neden ona söyleyecekti ki? Sonra Emma onların da artık Jake’i istediklerini hatırladı. Kramer onu kullanmak istiyordu.

“Alex’in sana olan takıntısını inkâr edemeyiz. Eğer oğlunu bulmayı gerçekten istiyorsan, ben bunu nasıl yapacağını biliyorum.” Kramer durdu. “Alex’i cazibenle çekebilirsin. Alex’i bulursan, oğlunu da bulursun.”

“Neden yapayım bunu?”

“Tabii ki oğlun için.”

“Size güvенеcek kadar aptal olduğumu mu sanıyorsunuz?”

“Tabii ki hayır. Ben sadece sana seçeneklerini gösteriyorum. Sana yardım edebiliriz.”

“Hayır, teşekkürler.” Emma başını iki yana salladı. “Bana bunu neden söylediğini hâlâ anlayamıyorum. Bu işten ne kazanacaksınız?”

“Alex’i. O, Phillip’in başkanlık kampanyası için serseri bir mayın. Ne yapacağı belli değil ve etkisiz hale getirilmesi gerek.”

“Warren’in oğlunu mu öldüreceksiniz?”

“Hayır, tabii ki öldürmeyeceğiz.” dedi sinirle. “Sadece kontrol altına alacağız.”

“Benim gibi yani.”

Kramer omuz silkti. “İşbirliği yapsaydın, buna gerek kalmazdı.”

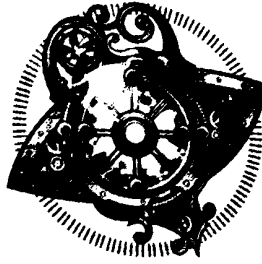
“Tamam, yeterince şey öğrendim. Buradan çıkacağım.”

“Korkarım buna izin veremem.”

“Sanırım farkında değilsin ama bende silah var.” Emma söylediklerini vurgulamak için silahı salladı.

“Emma, mantıklı ol. Kapının dışında silahlı adamlar var. Onları nasıl geçeceksin?”

Will yatak odasının kapısında belirdi. “Yalnız olmayacak.”

Yirminci Bölüm

Kramer kahkaha atarak ellerini çenesinin altında birleştirdi. “Ben de senin ne zaman ortaya çıkacağını merak ediyordum. Emma buradaysa, sen de yakınlarda olmalıydın. Bu iş gittikçe daha da güzelleşiyor. Phillip senin geri döneceğini söyledi ama ben bu kadar aptal olacağını sanmıyordum.”

Will göz kırpıp sırttı. Silahını Kramer’e doğrulttu. “Bu da gösteriyor ki kimseyi tam olarak tanıyamazsın.”

“Geçen seferki gibi olmayacak. Will. Buradan bir rehineyle çıkıp gidemezsin. Herkes hazırlıklı olacak. Yerleşkenin her yanında silahlı adamlarım var. Asla kaçamazsınız.”

Kramer sandalyesinde öyle kendini beğenmiş bir şekilde oturuyordu ki Emma öfkелendi. Ona emir verme hakkını nereden alıyordu? Ya da hayatını mahvetme hakkını? Cebine uzanırken Emma’ya gülümsedi.

Will silahını kaldırdı. “Yerinde olsam bunu yapmazdım.”

“Bak, Will. Eğer beni vurursan, dışarıdaki tüm silahlı

adamlar içeri dolar ve muhtemelen Emma'yı öldürürler. Emma'yı gördüklerinde onu vurmaları emrini verdim.”

“Sana inanmıyorum. Emma çok değerli.”

“Onun hayatı üzerine iddiaya girmeyi gerçekten istiyor musun?” diye sordu Kramer. “Adamlarımız ona Minnesota’da ateş ettiler.”

Emma isteksizce başını salladı. “Doğru. Ateş ettiler.”

“O zaman neden Kansas’tayken silahlı adamlar göndermediniz?” diye sordu Will. “Elinde boru olan serserilerdi.”

Kramer kaşlarını çatarak başını iki yana salladı. “Onlar biz değildik.” Başıyla Emma’yı işaret etti. “Gördün mü? Seni korumak için artık daha istekli olduğumuzu söylemiştim.”

“Beni öldürmekle tehdit ederken mi? Evet, birden size kanım kaynadı.” Emma’nın tişörtünün altında kalan kolye ısınmıştı.

“Karmaşık bir durumda olduğumuz açık,” dedi Kramer. “İlk hareketi kim yapacak?” Gözlerini Will’den ayırmadan elini yavaşça pantolonunun cebine soktu.

Will soğuk ve kontrollü görünüyordu ama Emma onun boynundaki damarın attığını gördü. Emma yüzünden tereddüt içindeydi. Emma iyice öfkeleni ve kolye boynunu yakmaya başladı.

Kramer zaferle hafifçe gülümseyerek cebinden bir cep telefonu çıkardı. “İzin verirseniz bir telefon görüşmesi yapacağım.” Kramer tuşlara basmaya başladı.

Emma soluğunu tuttu. *Aman Tanrım. Kapana kısıldık.* Muhtemelen hayatının sonuna kadar kafese tıkmış hayvan-

lar gibi kilit altında kalıp gözetleneceklerdi. Asla Jake'i alamayacaktı. Kramer'in ukalalığı ve tehditleri Emma'nın boğazında bir düğüm oluşturunuyordu. İçinde bir güç ve elektrik oluştuğunu hissetti. Bu işten sıyrılmasına izin veremezdi.

“Dur.” Kollarına gelen elektrikle haykırdı.

Kramer durdu. Parmağı telefonundaydı. Elli titredi. Gözlerini kocaman açarak baktı. Ağzı açık kalmıştı.

Emma onun söylediğini yaptığına inanamıyordu. Görebildiği kadarıyla, Will de şaşırarak ona dönmüştü.

“Kimi arıyorsun?” diye sordu Emma.

Kramer yüzünü ekşitti. Kendisiyle mücadele ediyor gibiydi. “Güvenliği,” dedi dişlerini sıkarak.

“Telefonu masaya koy.”

Kramer'in telefonu tutan eli titreyerek masaya uzandı. Rengi attı ve sesi panikle yükseldi. “Bana ne yapıyorsun?” Telefon masaya düştü.

“Çıkışımızı garanti altına alıyorum.” Will'e döndü. Bir sonraki adımda ne yapacağından emin değildi. “James nerede?”

“O güvende. Sadece senin için endişeleniyorum.”

Emma şaşırmış gibi yaparak kaşlarını kaldırdı. “Komik, ben tam tersi olduğunu sanmıştım.”

Will kapıya gidip kulağını dayadı.

“Ona ne yapacağız?” diye sordu. Öfkesinin içine korku sızıyordu. Emma onu nasıl kontrol etmişti? Kramer'in ağzı acıyla büzülmüştü. Gözleri korkuyla açılmıştı.

“Dışarıdaki güvenlik görevlilerini göndermesini söyletebilir misin?”

“Bilmiyorum.” Emma, Kramer’e döndü ama boynundaki taş soğumaya başlamıştı. Emma, kendisine ne yapmayı planladıklarını düşününce tekrar öfkeleni. Gücü de geri gelmişti.

Will, Emma’ya doğru gitti. Emma sesini alçalttı. “Onu ne kadar kontrol edebileceğimi bilmiyorum. Ya telefonu açıp onlara burada olduğumuzu söylerse?”

“Ben risk alalım diyorum. Adamlar buradayken çıkarsak da aynı şey olacak. En azından bu kez bir deneme şansımız var.”

Emma başıyla onayladı. “Tamam.” Önce gücüne, sonra da Kramer’e odaklandı. Ona istediğini yaptıracaktı.

Kramer başını tuttu. “Dur,” diye inledi.

“Emma...” dedi Will.

“Deniyorum.”

“Sanırım çok fazla çabalıyorsun. Biraz azalt.”

Kramer öncekinden de fazla acı çekiyor gibiydi. Ya Emma onu öldürürse? “Bunu daha önce hiç yapmadım, Will. Ne yaptığımı bilmiyorum.” Sesi panikle yükselmişti.

“Tamam. Derin bir nefes al. Çok iyi gidiyorsun. Belki çok yoğun olabilir.”

Emma’nın göğsündeki güç patlamak üzereydi. Kramer başını koltuğa yaslamış, acıyla kıvranıyordu. Emma gücünün birazını boşaltması gerektiğini biliyordu. Yoksa bu işin sonu felaketti. İçgüdüsel olarak, güç kapısını alçalttı. Gücün kollarından ve parmaklarından çıkmasına izin verdi. Oda elektrikle doldu.

Kramer inlemeyi kesti.

“Emma, o da neydi?” diye sordu Will.

“Sorun yok.” Emma derin bir nefes aldı. Kendini daha kontrollü hissetti ve içindeki güce odaklandı. Bir şekilde, bunu yapabileceğini biliyordu. “Kramer, telefonunu al.”

Adam doğrulup masadan telefonunu aldı.

“Bana bak,” dedi Emma.

Kramer ona baktı. Yüzündeki korku karanlığa dönüşmüştü.

“Scott,” dedi yatıştırıcı bir sesle. “Benim için bir şey yapman gerek. Bana yardım edecek misin?”

Kramer başıyla onayladı.

“Güzel, çok güzel.” Emma’nın sesi yumuşak ve tatlıydı. Tıpkı bir annenin çocuğuyla konuşması gibiydi. “Dairenin önündeki güvenliklerine onlara ihtiyacın olmadığını, gitmelerini istediğini söyleyeceksin. Bunu benim için yapar mısın?”

“Evet,” diye hafifçe mırıldandı.

“Teşekkürler. Şimdi onları arayabilirsin.” Emma hem onu hem kapıyı görebilmek için hafifçe yana kaydı.

Kramer telefon numarasını çevirdi. Emma silahını daha sıkı tuttu. Avuçları terlediği için silah elinden kayıyordu.

Kramer telefonu kulağına götürdü.

Will de silahını kaldırdı.

Kramer boş bir ifadeyle duvara bakıyordu. “Ben Kramer. Dairenin önündeki güvenlik görevlilerini çekin.” Sesi yorgun geliyordu.

“Telefonu kapatabilirsin.”

Kramer bir tuşa bastı.

“Teşekkürler, Scott.” Emma, Will’e döndü. “Şimdi ne olacak?”

“Güvenlik görevlilerinin gitmesini bekleyeceğiz, sonra çıkacağız.”

“Ya o?”

“Onu burada bırakacağız. Çıkacak kadar zamanımız olmalı.”

Gücün kalıntıları hâlâ Emma’nın vücudunda geziniyordu. Emma derin bir nefes alıp kollarını salladı.

“İyi misin?” diye sordu Will.

“Evet.”

Will ona doğru eğildi. “Kramer’e bak. Hâlâ senin kontrolün altında.”

“Ondan istediğimiz bir şey var mı?”

“Tabii ki. Sorun nereden başlayacağımız.”

Emma, Kramer’in önünde diz çöktü. “Scott, neden grubunuz benim kehanetteki kadın olduğumu düşündü?”

Kramer boş gözlerle ona bakıyordu. “Walker söyledi. Kâğıtları okuyan, araştırma ve çeviri yapan oydu. Senin o kadın olduğunu söyledi.”

“Ama nereden biliyordu? Beni nerede bulacağını nereden biliyordu?”

“Walker senin kehanetteki kadın olduğun konusunda ısrar etti. Alex altı yıl önce senin yerini Walker’dan öğrenmiş.”

Emma, Will’e baktı.

Will dudaklarını sıkıca yummuştı.

“Peki, beni neden daha erken yakalamadınız? Neden beklediniz?”

“Walker zamanı gelene kadar seni buraya getirmememiz konusunda ısrar etti. Bizim müdahale etmemize izin yokmuş.”

Emma’nın tüyleri diken diken oldu. Raphael de aynısını söylemişti. Onun da müdahale etmesine izin yoktu.

Will de Emma’nın yanına diz çöktü. “Ben Warren’ın başta olduğunu sanıyordum. Neden her şeye Walker karar veriyor?”

“Kimse Walker’ı sorgulamaz.”

“Neden?” diye sordu Emma.

Kramer cevap vermedi.

“Neden?” Will sesini alçaltarak sordu.

“Bilmiyorum,” dedi Kramer.

Emma gözlerini kocaman açarak Will’e döndü.

Bir patlamayla pencereler sarsıldı. Binanın arkasından silah sesleri geldi. Will ayağa kalkıp ışığı kıstı ve arka pencereden baktı. “James’in tuzağını buldular. Bu, dikkatlerini dağıtacak. Gitmemiz gerek.”

Emma ayağa kalktı. “Ama...”

“Ondan, umduğumdan da çok şey öğrendin. Başka risk almayalım. Güvenlik görevlileri arka tarafta James’e odaklanmış durumda. Biz önden çıkacağız. Kramer’den gözlerini ayırma.” Will yatak odasına gidip kapıda durdu. “Kendini tehdit altında hissedersen durma, vur onu.”

Emma silahını Kramer'e doğrulttu ama Kramer şimdi on dakika önce konuştukları adamdan daha çok, zombiye benziyordu. Gözleri boş bakıyordu ve ağzı bir kenara yayılmıştı. Ya adamın beynine zarar verdiyse?

Will birkaç tane kravatla döndü. "Çalışma masasının sandalyesine geçsin."

Emma dönüp adama emir verdi. Kramer kalkıp Emma'nın gösterdiği sandalyeye oturdu.

Will adamın kolları ve bacaklarını sandalyeye bağlayıp ağzına da bir kravat tıktı.

"Onu serbest bırakmayı denesem mi?" diye fısıldadı Emma. Adamın bu halde kalmasını istiyordu ama ona kalıcı bir zarar verip vermediğini de merak ediyordu.

Will onun endişesini hissetti. Parmaklarıyla, Emma'nın çenesini kaldırdı. Gözlerine baktı. "Bana kalsa, onun beynini mahvetmeni isterim ama bunun sana ne yapacağını biliyorum. O yüzden, eğer onu bırakmak istiyorsan, bırak."

Emma dudaklarını birbirine bastırarak başıyla onayladı. Sonra Kramer'in önünde diz çöktü. "Scott, bana bak," diye fısıldadı.

Adamın ifadesiz olan gözleri Emma'ya çevrildi.

"Artık benim kontrolümde değilsin. Seni özgür bırakıyorum." Bağlantının koptuğunu hissedince, Emma da şaşırıldı.

Kramer bağlı olduğunu anlayınca gözlerini kocaman açtı. Kurtulabilmek için sandalyesinde sallanmaya başladı.

Emma'nın omuzları gerildi. Sesi daha sert çıktı. "Bugün çok cömerttim. Bir dahaki sefere bu kadar hoşgörülü olma-

yabilirim.” Ayağa kalkıp Will’e döndü. “Hadi gidelim.”

Will kapının dürbününden baktı. “Koridorda hâlâ bir tane güvenlik görevlisi var.”

“Ne yapacağız?” Emma’nın sesindeki endişeyi fark etti.

Onu hiç getirmemeliydi. James yüzünden hepsi. Şimdi Emma’yı da korumak zorundaydı ama Kramer’den o kadar bilgiyi Emma’nın aldığını da kabul etmeliydi. Onu nasıl da kontrol etmişti. Emma bunu ne zaman öğrenmişti? Will’in tüyleri diken diken oldu. Emma neler yapabiliyordu?”

“Güvenliğin icabına ben bakarım,” dedi Will.

“Öldürme.”

Will, Emma’ya bakıp başını iki yana salladı. “Adam bizi vurmak için hiç tereddüt etmez ama.”

“Bu, bizim onların seviyelerimize düşmemizi gerektirmez.”

Will derin bir nefes aldı. “Tamam, şurada dur.” Girişteki köşeyi işaret etti. Emma yerine geçtikten sonra, Will kapıyı itti.

Birkaç saniye sonra, güvenlik görevlisi omzunun tekini aralıktan içeri soktu. “Bay Kramer?”

Will tabancayla adamın kafasına vurdu. Adam yere düştü. Will adamı içeri sürükledikten sonra, Emma kapıyı kapattı.

Kramer diğer odadaki sandalyede sallanmaya devam ediyor, boğuk sesler çıkarıyordu.

Will güvenlik görevlisinin kemerini alıp ellerini arkasından bağıladı ve sonra kemeri masanın ayağına doladı. Adamın cebine uzanıp anahtarları çıkardı. Adamın aşağıda bir arabası olacağını düşünüyordu. Tek sorun, o arabayı bulmaktı. Pencereden bakınca, binanın diğer tarafındaki park yerinde bir sürü araba olduğunu gördü.

“Bu, adamı bir süre oyalar ama çok sürmez,” dedi Will. “Harekete geçmemiz gerek.” Tekrar kapının dürbününden bakıp, “Temiz,” dedi. Kapıyı açıp koridora baktı. Sonra Emma’nın kolunu tutup onu da kapıdan çıkardı ve merdivenlere yöneldi.

“James nerede?” diye fısıldadı Emma merdivenlerden inerken.

“Onu arabaya yolladım. Çıkınca onu arayacağımı söyledim.”

“Merak etmedin mi hiç? Onu bulduklarını söyledin.”

“Hayır, onun yarattığı karmaşayı buldular. Adamlar tuzağı bulduğunda o çoktan gitmiştir. Kramer odaya geldiğinde onu yolladım. Pencereden kaçtı.”

“Dördüncü kattan *atladı mı*?”

“Hayır. İple indi.”

“Tabii ya.” Emma’nın sesinde alay vardı.

Will gülümsedi. İlk kata geldiklerinde, Will merdivenlerden inmeye devam etti.

“Nereye gidiyoruz?”

“Bodrum kata.” Emma’nın neden, diye sormayıp peşinden gitmesine şaşırdı.

Will arka kapıdan çıkıp binaların arkasından dolanmayı ve park yerine gitmeyi tercih ederdi ama güvenlik görevlileri James'in borudan yaptığı bombayı buldukları için oralarda olurlardı. Ön taraf daha az dikkat çekerdi ama Emma'nın her yerde fazla dikkat çekeceğini düşünüyordu. Erkeklerle dolu bir yerleşkede bir tek kadındı. Güvenlik görevlilerinin dikkatini çekerdi.

Demek ki Emma'yı saklaması gerekiyordu.

Merdivenlerin sonunda durdular. Etraftaki hareketliliği kontrol edip geniş bir odaya girdiler. Duvarları sıvalı olan odada eski eşyalar vardı.

"Bunu." Will tekerlekli bir çöp konteynerine gitti. İçinde bir sürü çöp torbası vardı. Will, Emma'nın elini tutup onu konteynere götürdü.

"Ah, hayır."

"Ah, evet. Ama henüz değil." Dolaplardan birini açıp bir işçi kıyafeti bulana kadar karıştırdı. Gömleği giyindi.

Emma gömleğin üzerini okuyarak, "Carl mı?" diye sordu. "Bir zamanlar bir Carl tanımıştım."

Will tek kaşını kaldırdı. "Öyle mi?" Emma'nın belinden tuttu. "Gezi zamanı."

Emma, Will'in kendisini kaldırıp konteynere koymasına ses çıkarmadı. Emma'nın ayakları yere değince, Will elini bıraktı. Emma çöp torbalarını itmeye başladı.

"Çok iğrenç."

"Aynen öyle. O yüzden, saklanmak için şahane bir yer."

"Benim, seni itemeyeceğimden emin misin?"

“Asla olmaz. Ben küçükken hep çöpçü olmak istemiştım. Çok eski bir hayalim gerçek oluyor.”

Emma yere çöküp etrafı çöple dolu bir halde Will’e baktı. “Seni, fantezini yaşamaktan nasıl alıkoyayım?”

“Prenses, seninle ilgili bir sürü fantezim var zaten ama hiç birinde çöp yok.” Silahını ve sırt çantasını Emma’ya verdi. “Umarım işe yarar ama başımız belaya girerse, silahı kullanmaktan çekinme.”

“Ya sen?”

Tabancasını gömleğin altına yerleştirdi. “Bende bu var ama umarım ihtiyacım olmaz.” Emma başıyla onayladı.

“Üzgünüm ama saklanma zamanın geldi,” dedi Will. Daha büyük olan torbaları Emma’nın başına koydu.

“Bizi bu işten kurtarırsan, belki senin, içinde çöp olmayan fantezilerinden birinin üzerinde çalışabiliriz,” dedi Emma. Torbalar yüzünden sesi boğuk çıkmıştı.

“Artık ciddi bir teşvik var.” Will konteyneri asansöre itti. “Buradan çıkarken sakın konuşma.”

Kapılar boş bir asansöre açıldı. Will rahatlayarak iç çekti ve konteyneri içeri sürdü. Sonra da birinci katın tuşuna bastı. Köşedeki kamerayı umursamıyormuş gibi davranıyordu. Silahlı çatışma olmadan bu işten kurtulmaları bir mucize olacaktı, ama yine de Will en iyisini umut ediyordu.

İlk kat, ön taraftaki masada duran güvenlik görevlisi dışındaydı boştu. Yer temizleme makinelerinin sesinin olmaması dikkat çekiyordu. Güvenlik görevlisi gözlerini kısarak Will’e baktı ve ayağa kalktı. Will konteyneri ön kapıya doğru götürüp adamı

görmezden geldi.

“Mitch nerede?” diye sordu güvenlik güvenlik.

“Ah, sanırım bu gece çalışmıyor.” Will başını kaldırmıyordu.

Güvenlik elemanı masanın önüne doğru çıktı. “Senin adın ne? Kimlik kartını kontrol etmem gerek.”

“Stan McEntire.”

“Neden Carl’ın gömleğini giyiniyorsun?” Adamın eli, belindeki silahına gitti.

Will sıkılmış gibi görünmeye çalışarak omuz silkti. “Ben yedek personelim. Son anda işe çağrıldım ve bu gömleği giyinmem gerekti.”

Güvenlik görevlisi onu iyice inceledikten sonra elini silahından çekti. “Bu gece onların yerine çalışacağını bilmiyordum. Birkaç hafta önceki olaydan sonra personel değişimini bana sürekli haber verdiler.” Adam tekrar masanın arkasına geçti.

“Olay mı?” Will’in sesi endişeli geliyordu. “Ben ‘olay’ falan duymadım.” Etrafına bakındı. “Öyle olaylar falan oluyorsa bu işi ister miyim bilemiyorum.”

“Rahat ol,” dedi güvenlik görevlisi telefonunu alarak. “Sandığın kadar kötü bir şey değil.”

Will yüksek olan kısma doğru yürüyüp silahını çıkardı ama adamın göremeyeceği bir yerde tutuyordu. “Gitsem iyi olacak. Çöpleri en sondaki tıbbi binaya götürmem söylendi. Başım derde girmesin.” Eliyle konteyneri işaret etti.

“Çok sürmez.” Güvenlik görevlisi numaraları çevirip te-

lefonu kulağına götürdü.

Will arkasındaki konteyere baktı. Emma'nın zihin kontrol yöntemiyle adamı durdurmasını diliyordu ama Emma onu durdursa bile karşıdan biri cevaplayana kadar bunu yapacak zamanı yoktu.

Kahretsin.

"O telefona gerek yok." Will sesini alçalttı.

Güvenlik görevlisi şaşırarak ona baktı.

Will silahını kaldırıp adama doğrulttu. "Şimdi lütfen ki-barca ayağa kalk ve telefondan uzaklaş."

Güvenliğin gözlerinde öfke belirdi. Bir adım geri atarak silahına uzandı. Adam silahı kınından çıkarmadan Will tetiği çekti. Sonra da masanın arkasına geçip adamı masanın altına koydu. İşaretindeki tanıdık yanma yine başladı. Tabii ki Emma kimin vurulduğunu bilmiyordu.

İşareti yandığı için, Emma'yla bağlantı kurabileceğini biliyordu ve bunu kullanmaya karar verdi.

Emma. Ben iyiyim.

Tanrı'ya şükür.

Adamı vurmak istemedim. Silahına uzandı. Yapmak için eğitildiği şeyi yapmıştı ve bunu Emma'ya açıklama gereği duymasına şaşıırıyordu.

Biliyorum. Sorun değil.

Ama sorun, diye düşündü Will. Durumu Emma'dan saklamaya çalışarak konteyneri ön kapıdan çıkarıp sıcak geceye karıştılar. Adamı vurmak istememişti. Büyük ihtimalle, ilk olarak, güvenlik kameralarına yakalanmışlardı. Üstelik, sa-

dece ses bile dikkat çekmeye yetiyordu. Her iki durumda da adamlar, neler olduğunu anlamadan kaçmaları gerekiyordu.

Tekerlekli konteynerin kaldırımında çıkardığı titreşim sesi gecede yankılanıyordu. Will'in istemediği kadar çok dikkat çekiyordu. Batı tarafının en uzak binasının yanından geçip doğu tarafının en uzak binasına gidecekti. Aradaki iki binayı geçmesi gerekiyordu. Yola gölgeler vurmuştu. Kaçmaya çalışan bir adam gibi değil de gereğinden fazla iş yapmayan bir hademe gibi görünmeye çalışıyordu. Her şey algıyla ilgiliydi. Kendi rolünü iyi oynayarak, insanların senin istediğin kişi olduğuna inanmalarını sağlayabilirdin. Ve Will bu konuda bir uzmandı. Uzun zamandır herkesi kandırıyordu. Hatta son birkaç senedir kendini bile kandırıyordu. Ama son birkaç haftaya kadar, hiç bu kadar riskli durumlarla karşılaşmamıştı.

Kaldırımın yarısına kadar geldiği sırada, arkasında bir koşturmaca olduğunu duydu. Omzunun üzerinden o tarafa doğru kaçamak bir bakış attı. Adamlar bir binadan çıkmış, onun az önce çıktığı binaya doğru koşuyorlardı.

Kahretsin. Konteyneri daha hızlı itmeye başladı ama karmaşanın ortasında kaldığı için kafası karışmış bir işçi gibi görünmeye çalışıyordu.

Tıbbi binaya geldiği sırada beş tane silahlı adam koşup ona doğru gelmeye başladılar. Will gerildi ama adamların arkasındaki olaya odaklandıklarını fark etti. Ona doğru düzgün bakmadılar bile. Adamlardan biri, konteynerin önünde durup Will'i durmaya zorladı.

“Dostum, bu gece şüpheli birilerini gördün mü?”

“Evet,” dedi Will yüzünü ekşiterek. “Siyahlar giyinmiş iki adamın şu taraftaki binaya doğru koştuğunu gördüm.” Arkasını işaret etti. “Yolda neredeyse konteyneri devireceklerdi.”

Güvenlik görevlisi elini konteynere koyup Will’i baştan aşağı süzdü. Will ona öfkeyle baktı. İnsanların işine karışmasından bıkmış gibi bir ifade takınmıştı.

“Tamam o zaman,” dedi güvenlik görevlisi. Duruşunu dikleştirip ağırlığını diğer bacağına verdi. “Bu iş bitene kadar içeride kalmak isteyebilirsin.”

Will başıyla onaylayıp konteyneri kapıdan geçirdi. Derin bir nefes alıp geri verdi. Geriliminin bir kısmı da nefesiyle birlikte gitmişti. Konteyneri geçirmek için ikili olan kapıyı açtı.

“Bekle biraz,” diye bağırdı güvenlik görevlisi. Sesi sertti.

Will konteynere doğru eğilip silahını tuttu. Doğrulurken, silahını arkasında tuttu. Silah hâlâ çöp kutusunun içindeydi. “Evet?”

“Bana neden çok tanıdık geldin?”

Will omuz silkti. “Ne bileyim. Sanırım herkese benzeyen bir yüzüm var. Bunu çok sık duyuyorum.”

Göz göze geldiler. Will ifadesiz bir yüzle ona bakıyordu.

“Evet,” diyerek kaşlarını çatmış adam. “Sanırım öyle.” Sonra dönüp birkaç adım attı. O sırada Will konteyneri lobiye sokmuştu.

“Dur!” Güvenlik görevlisi dönerek ona bağırdı. Adamın

silahı elindeydi.

Will konteyneri binanın içine itip silahını çıkardı ve ateş etti. Güvenlik görevlisini göğsünden vurdu.

“Emma! Hadi gidelim!”

Emma çöp torbalarını başından atıp konteynerin içinde ayağa kalktı ve çıkmak için tırmanmaya başladı. Will bir kolunu Emma’nın beline dolayıp tek hareketle onu dışarı çıkardı. Yere bırakmadan önce de birkaç merdiven taşıdı. Arka kapıya doğru koşuyorlardı.

“Biraz zor bir iş olacak” dedi Will anahtarları cebinden çıkararak. “Yardıma ihtiyacım var.”

“Tamam.”

Will güvenlik elemanının düzgün bir arabasının olmasını umuyordu. Ama tabii hiçbir araba Emma’nın tanıştıkları gece kullandığı eski Honda’dan daha kötü olamazdı. Arka kapıyı açmadan önce, Emma’yı duvara doğru itti. Yarım düzine, hatta daha fazla adamın, kendisine ateş etmesini bekliyordu. Ama otopark yeri boştu. Tüm adamların diğer tarafa gittiklerini fark etti. Bu işi kesinlikle kendi lehine kullanacaktı.

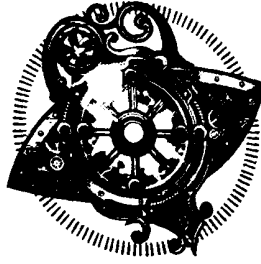
Anahtarlardaki kilit düğmesine bastı. Bir Sedan’ın ışıkları yandı. Will, Emma’nın bileğinden tutup onu arabaya doğru çekti.

Kalbi sanki göğsünü dövüyordu. Will adrenaline, hatta korkuya alışkındı. Tehlikeli savaşımlara katılanlar artık hiçbir şeyden korkmazlardı ama Will, içinde yükselen dehşete alışkın değildi. Düşmanları sayıca çok ama çok üstündü ve de-

mir parmaklıklardan oluşan bir çitin içinde kilitli kalmışlardı. Dışarı çıksalar bile, kaç tane arabayla yarışmak zorunda kalacaklarını bilmiyorlardı. Will arabaya gidip Emma' yı şoför koltuğuna oturttuğunda, arabanın o kadar fazla arabayı geçecek derecede hızlı olmadığını gördü.

Kahretsin.

Ama o anda, avantaj ondaydı. Mümkün olan tüm zamanını kullanmayı planlıyordu.

Yirmi Birinci Bölüm

Emma el frenini çekti. “Ne kadar hızlı gitmemi istiyorsun?”

“Peşinde bir tazi varmış gibi.”

Emma gaza yüklenince tekerlekler tiz bir ses çıkardı. “Bunun tüm dikkatleri üstümüze çekeceğinin farkındasın, değil mi?”

“Prenses, ne yaparsak yapalım dikkat çekiyoruz. Bari havalı olalım.”

“Tamam o zaman.” Emma zorla gülümseyip daire şeklindeki tek yön yola girdi. Bu yol tüm yerleşkenin etrafında dolanıyordu. Emma ters yöne girmişti. “Ön kapıya giden en kısa yol bu. O kadar silahlı adamın yanından geçmeyelim dedim.”

“İyi düşünmüşsün. Sen daha önce neredeydin?”

Emma, “Seni bekliyordum,” diyerek kahkaha attı.

Ön kapıdaki güvenlik kulübesine yaklaşmışlardı. Arka-

larındaki yolda ışıklar parlıyordu.

“İki seçeneğimiz var,” dedi Emma. “Ya doğrudan kulübeyi geçip gideceğiz ya da kapıdakilerle konuşarak onları ikna etmeye çalışacağız. Ama senin, sakın konuşmanın bile bizi kapıdan geçirebileceğini sanmıyorum.”

Will gergin bir kahkaha attı. “Hiç konuşma havamda değilim.”

“Tamam, ön cama bir şeyler gelebilir. İstersen eğil.”

“Ben kurşunlardan korunmak için eğilmeyi düşünüyordum, ama sanırım iki amaç için de olabilir.” Elini ön panele koyup arka cama baktı. “Yola çıkınca, sağa dön.”

Emma gaza bastı ve kulübenin tam yanından geçerken başını eğdi. Kurşunlar yan cama isabet etti ama Emma direksiyonu bırakmadı. Yolunda devam etti. Tam zamanında kalkıp tahta giriş kapısını gördü. Araba kapıya çarpıp geçti. Arabanın ön tarafı ayrılıp tepesine çarptı. Emma yola çıktığında lastiklerden tiz bir ses yükseldi. Emma yoldan çıkmamaya çalışarak sağa döndü.

“İyi misin?” diye sordu Will.

“Hâlâ araba sürebiliyorum, değil mi?” Emma dikiz aynasından baktı ve ışıkların onlara daha da yaklaştığını gördü. “Geliyorlar.”

Will dönüp baktı. “Kahretsin. Tam tahmin ettiğim gibi. Arkamızda bir ordu var.”

“Ne yapacağız? Bize yetişiyorlar.”

Will elini saçlarında gezdirdi. “Havaalanına gitmemiz gerek. Oraya gittiğimizde, adamların icabına bakabilir misin?”

“İcabına bakmak mı?” diye kaşlarını kaldırarak baktı.
“Yemek yedirip yatırmak gibi mi?”

Will yorgun bir şekilde iç çekti. “Ne demek istediğimi biliyorsun. Senin”

“Güçlerimle mi?”

Will homurdandı.

Emma, Will’in ondan güçlerini kullanmasını istemeyi hiç sevmemediğini anlayabiliyordu. Bunun, onun erkeklik gururunu incittiğinin de farkındaydı. Böyle durumlarda arabayı her zaman Emma’ya kullandırması da bunun bir göstergesiydi. Will güçlerinin ona zarar vermesinden endişe ediyordu ama Emma ona pratik yapması gerektiğini söylemişti. Kramer’le olanlar, Emma’ya yapabildiklerinin ne kadar azını bildiğini göstermişti. “Aklında bir şey var mı? Havaya mı uçurayım onları?”

“Evet.”

“Yani, planımız onları havaalanına çekmek, hepsini havaya uçurmak ve oradan ayrılmak mı?”

“Sayılır.”

“Nasıl sayılır?”

“Arabayla oradan ayrılmayacağız.”

“O zaman nasıl... *uçacak mıyız?*”

“Evet.”

“Sanırım kötü bir zamanlama ama ben uçmaktan korkarım.” Emma inledi. “Bir pilot mu kaçıracaksın?”

“Hayır. Ben uçuracağım.”

“Uçağı nasıl kullanacağını biliyor musun?”

“Hayır, ama bulurum bir yolunu. Ne kadar zor olabilir ki?” Will dönüp Emma’nın yüzündeki şok ifadesini gördü. “Tabii ki uçak kullanmayı biliyorum.”

“Tabii ki James dördüncü kattan iple indi. Tabii ki uçak kullanmayı biliyorum. Hayır, Will, bunlar bana göre öyle normal işler değil.”

Will tabancasını tekrar doldurdu. “Ama başımıza gelen onca şeyden sonra...”

Emma dikiz aynasını kontrol etti ve ışıkların daha da yaklaştığını gördü. “Seninle tanışana kadar hiç silahlı çatışmaya girmemiş olduğumu unutma. Onları arabamla geçebilir miyim? Tabii ki. Ama silahla işim olmaz. O yüzden, biraz yavaş anlarsam kusura bakma.” Sesi, paniğiyle birlikte yükselmışti.

Will elini Emma’nın elinin üzerine koydu. “Emma, sorun yok. Bizi bu işten kurtaracağım.” Emma’nın parmaklarını sıktı. Emma hızla Will’e bakıp başını yola geri çevirdi. “İkimiz de bu işten sıyrılacağız. Tamam mı?”

Emma başıyla onayladı.

“Neredeyse geldik.” Will ilerideki kuleyi işaret etti. Dönen kırmızı ve yeşil ışık, bir işaret ateşi gibi onları çağırıyordu. “Demir zincirli bir kapıdan geçebilir misin?”

“Evet, sanırım. Ama kapının, yola çok yakın olduğunu hatırlıyorum. Dönmem gerek ama hızım yetmez.”

“Döndükten sonra, on beş metre mesafen olacak. Yeter mi?”

“Başka seçeneğim var mı?”

“Hayır.”

Emma direksiyonu tutup yavaş ve derin bir nefes aldı. Doğru açıyla girmezse, hendeğe girip takla atarlardı. Aynadan yansıyan ışıklar, ona diğer alternatifi gösteriyordu. Emma ilk dönüşü odaklandı. Kaldırımın taş döşeli olmasına sevinmişti. Direksiyonu çevirerek, gazdan ayağını çekti ve sağa döndü. Arabanın arkası yana doğru kaydı. Arabanın burnu yan yola girdiği anda gaza basıp yolda ilerlemeye başladı.

“Tanrım, seni seviyorum.”

“Henüz gelmedik,” dedi Emma. Direksiyonu tutan elleri terlemişti.

Emma kalbi hızla atarak kilitli girişe yöneldi. Bunun bir intihar olup olmadığını merak ediyordu. Ama geri çekilmek için çok geçti. Araba kapıya çarpınca, kapı açıldı ve içeri girdiler. Araba düzgün olmayan bir kaldırıma çıkmıştı. Emma arabayı kontrol etmeye çalışıyordu.

Will rahatlayarak nefesini bıraktı. “İlerideki metal hangara git. Çift kanatlı kapıya gelmeden dur ve ben sana söyleyene kadar arabada kal.”

Emma on beş metre genişliğindeki binanın önünde durunca, Will arabanın kapısını açıp dışarı fırladı. Hemen kilitli olan kapıya koştu. Kilit açma aletleri elindeydi. Işıklar kaldırımlı yola girmişlerdi.

Kilit yere düştü. “Bizi vurmadan önce şunları patlatabilir misin?”

Emma, “Bilmiyorum,” diyerek hangara koştu. “Deneirim.”

Will metal kapıyı itince ikisi birlikte içeri girdiler. Onlar binaya girince, sanayi tipi floresan ışıklar tepelerinde titreşti. İçeride iki tane uçak, bir tane de jet vardı.

“Ben hangisini kullanabileceğimize bakarken sen kapının arkasında kal.” Uçağın yanına gidip kanatların altına baktı.

Emma’nın duruma olan öfkesinden boynundaki kolye ısınmıştı. Emma korkusunu bir kenara bıraktı. Öfkesinin artmasına izin verdi. Kısa süre sonra, göğsünde bir enerji oluştu.

“Bu işe yarar.” Will uçağın kapısından seslendi. “Ben motoru çalıştıracam. Biraz gürültü olabilir. Ben sana el salladığımda, kapıları açıp koş ve uçağa bin. Şu arabaların içine bakmak için iyi bir zaman.”

Emma’nın sırtı metal kapıya dönüktü. Vücudundaki enerji son kapasitesine ulaşmak üzereydi. Emma dönüp açık kapının önünde durdu. Üç araba binanın önünde durmuştu. Arabaların kapıları açılınca, adamlar aşağı inip silahlarını Emma’ya doğrulttular.

Enerji, Emma’nın avuçlarında toplandı. Ter boynundan aşağı iniyordu. Her bir hücresi heyecan içindeydi. Bunu yapabilecek miydi?

“Emma, ne yapıyorsun?” Will çığlık attı.

Adamlar Emma’yı izlerken tereddüt ettiler. Emma’nın tek silahı elleriydi.

“Dışarı gelin, Bayan Thompson. Size zarar vermek istemiyoruz.”

Emma’nın tüm vücudu yanıyordu. Elektrik şokları saç

diplerinde geziniyordu. Avuçlarını kaldırıncaya, etrafında bir parıltı oluştu.

Kurşunlar tepesinden geçiyordu.

Emma hiç düşünmeden enerjisini serbest bıraktı ve en yakın arabayı hedef aldı. Araba alevler içinde kaldı. Metal parçaları her yana saçıldı. Emma kusmamak için kendini zor tuttu. Kendinden nefret ediyordu. Adam öldürmek ne kadar kolaydı.

Uçağın motoru çalışmaya başladı. Rüzgâr, Emma'nın saçlarını uçurdu. Enerji tekrar yükseldi ve harcadığı enerjinin yerini doldurdu. Güç, Emma'nın tüm korkusunu yok etmişti. Tekrar toparlanmakta olan saldırganlara baktı.

Adamlar bağırıyorlardı ama ne söylediklerini rüzgârdan ve enerjiden duyamıyordu. Emma ateş seslerini duyunca, diğer iki arabayı da uçurdu. Patlamaların gücü Emma'yı da sarsmıştı. Ayakta durmaya çalıştı. Eğer o adamları öldürdüyse, tek yapabileceği öylece bakmak olacaktı. Başka araba geliyor mu diye caddeye baktı. Uzaktan ışıklar görünüyordu. Onlara doğru geliyorlardı.

Emma'ya ne olmuştu da böyle umarsızca adam öldürebiliyordu? Işığın parıltısı sönmeye başlamıştı.

Emma dönüp Will'e baktı. Will kulaklık takmış, kokpitte oturuyordu. Başını kontrol paneline eğmişti. Gaz kokusu havayı doldurdu. Emma kusmamak için derin bir nefes aldı. Kanatlardaki ve kuyruktaki kapaklar hızla çırpınıyorlardı. Uçak birkaç metre ileri atıldı ve motor daha fazla gürültüyle çalışmaya başladı. Emma'nın saçları her yana dağıldı. Uza-

nıp saçlarını toparlamaya çalışırken, kapıdaki aralıktan baktı. Uzaktaki ışıklar daha da yaklaşmışlardı. On beş metre ötede ki üç araç tıpkı cehennem odunları gibi yanıyorlardı.

Will başını kaldırıp el salladı. Emma metal kapıya doğru eğilip kapıyı itti. Ağır kapılar açıldı. Uçağın motorunun çıkardığı ses yüzünden metal tekerleklerin sesi zor duyuluyordu. Emma yola bakınca, arabaların yan yola girdiğini gördü.

Çok yakındılar. *Kahretsin*. Emma pervanelerin yakının-
dan geçmemeye çalışarak uçağa koştu. Rüzgâr kapıyı açma-
sını engellediği için uçağa zorla bindi.

Will ona bir kulaklık uzattı. “Al. Bunu tak,” diye bağırdı motorun sesi yüzünden.

Emma kulaklıkları takarken, Will uçağı girişe doğru sürdü. Kapıdan kolayca geçtiler. Dışarı çıktıkları anda, Will keskin bir dönüş yaptı. Yanan arabalara yaklaşmamak için neredeyse binanın kenarına çarpacaktı.

Arabalar havaalanına girdiler.

“Uçağın içindeyken bir şeyler yapabilir misin?” diye kulaklığının mikrofonuna konuştu Will.

“Bilmiyorum!” diye bağırdı Emma. “Camlar varken bir şey yapabilir miyim bilemiyorum. Emin değilim.”

Yanan arabaları geçince, Will motora hız verip döndü. Çıkışa doğru gidiyordu. Emma’ya hızlıca baktı. “Çok fazla olmasa da, pencere açılır. Tepedeki kanatlara dikkat et. Gazla dolular.”

Emma arka koltuğa bakınca silahı gördü. “Lanet olsun.” Silahı alıp pencereyi açtı. Dipteki açık kısımdan silahın ucunu çıkardı.

Arabalar dağılmışlardı. İki tanesi onlara doğru geliyor-du. Diğer ikisi ise çıkışa doğru gidiyorlardı.

“Kahretsin. Çıkmak için yeterince alan yok.” Will uçağı yavaşlattı.

“Ne yapıyorsun?”

“Adamlardan birkaçını geçmemiz gerekecek. Yoksa buradan asla çıkamayız.”

“Harika.”

Dış taraftaki iki araba yanlarından geçerek uçaktan uzaklaştılar. Emma en yakınındaki arabaya ateş etti. Arka lastikler patladı ve araba yana kayarak hangara çarptı. Çıkış tarafındaki iki araba ise dağılıp yolun her iki tarafını da tuttu. İki yönü de kapadılar ama hiç ateş etmediler.

“Arka pencereyi açamam herhalde, değil mi?” diye sordu Emma arkasına bakarak.

“Hayır.”

Arkadaki iki araba her iki yönden de uçağı yaklaşıyordu. Emma kendi tarafındaki arabayı hedef almaya çalıştı ama pencere yeterince açılmıyordu. Kapıdaki açık kısımdan yararlanarak arabaları patlatmayı düşündü ama kanattaki yüksek miktarda patlayıcı maddeyi görünce durdu.

“Tişörtümü tut ve düşmeme izin verme.” Kulaklığını hızla çıkararak kapının kolunu tuttu.

“Ne?” Will, Emma’nın kapıyı açışını izledi. “Emma!”

Emma ona aldırmadan koltuğunda yan döndü. Kafası ve omuzları uçağın dışında kalacak şekilde eğildi. Will tişörtünü tutunca, Emma arabalara doğru döndü. Elinde silah var-

dı. Pervanenin yarattığı rüzgâr yüzünden ateş etmek zorlaşıyordu. Emma zor tutunuyordu.

Arabadan gelen kurşunlar uçağın arka kısmına isabet etti.

“Emma!” Emma’nın tişörtünün kumaşı Will’in tuttuğu kısımda gerilmişti. “İçeri gir!”

Emma kalbinin hızla çarpmasına aldırmadan, kendini sabitledi ve arabanın ön camını hedef aldı. Tetiği iki kez çekti ve neyse ki kurşunlar zıplayıp duran uçak yerine tam hedefi vurdular.

Will, Emma’yı içeri çekmeye çalıştı ama Emma ayağını yere sağlam bir şekilde dayamıştı. “Henüz icaplarına bakmadım,” diye bağırmaya çalıştı. Ama motorun sesi yüzünden Will’in kendisini duyup duymadığından emin değildi.

“Emma!”

Emma tekrar nişan aldı ve kurşunları ön cama çarptı ama arabalardan daha da çok ateş ettiler. Uçak şiddetle sarsıldı ve kapı Emma’nın kafasına çarptı. Emma siyah noktalar görünce başını iki yana salladı. Hareket edince büyük bir acı çekti.

“Emma, gir şu uçağın içine! Köşeyi dönmem gerek. Seni tutarak yapamam bu işi.”

Emma uzanıp emniyet kemerini tuttu ve kendini içeri çekti. “Dön o zaman.”

Will kaşlarını çatarak Emma’yı bıraktı ve iki eliyle de dümeni tuttu.

Tam çıkışa yaklaştıkları sırada Emma neredeyse fırsatı

kaçıracaktı. Dönüp tekrar eğildi.

“Lanet olsun, Emma! Sen ne yaptığını sanıyorsun?”

Emma bu kez kapının sallanmasına karşı hazırlıklıydı. Kapı çarptıkça kendini iyice sabitliyordu. Dik durabilmek için sırt kaslarını gererek nişan aldı ve arabanın sürücü tarafına birkaç el ateş etti. Araba kontrolden çıkıp yalpaladı ve çimlerin üzerine gitti. Uçak köşeyi dönünce, Emma arabayı göremez oldu ve içeri girdi.

Will çıkışa doğru yönelince onlara doğru gelen arabayla karşı karşıya kaldılar. “Lanet olsun.” Will, Emma’ya öfkeyle baktı. “Bir daha o kapıdan sarkarsan, seni saçlarından içeri çekerim.”

“Bir şey yok,” diye mırıldandı Emma mikrofonunu takarken. Ama Will’i korkuttuğunu biliyordu.

Will uçağın yönünü yoldan çekip pistten çıkardı ve çimenlere sürdü. Araba yanlarından geçince Will asfalta geri döndü. Çıkışın sonuna doğru yol kapanıyordu.

“Kalkış yapmayacak mısın?”

“Yapamam. Dönmem gerek.”

“O zaman yine aynı duruma düşeriz. O arabayla burun buruna geleceğiz.”

“Kalkış için karşı rüzgâra ihtiyacım var.” Taksi şeridine girdi.

Arkalarında bir araba vardı. Diğeri yolun dışına çıkmış, onlara doğru geliyordu.

“Tutun. Yolun dışından kalkışa geçeceğiz.” Will motorun devrini arttırınca uçak kaldırımdan aşağı indi. Arkadaki

araba Will'in olduğu tarafa gelmişti. Will eğilip yanındaki pencereyi açtı. "Silahı bana ver."

Emma silahı uzatınca Will tek eliyle silahı tuttu.

"Ben ateş ederken sen dümeni tut."

"Nasıl yapacağımı bilemiyorum!" diye bağırdı Emma.

Daha fazla silah sesi duyuldu. Kurşunlardan biri tam camın önünden geçti.

"Direksiyon tutmak gibi. Sadece sıkıca tut, ama geri çekme."

Emma dümeni tuttu. Elllerinde ve kollarında titreşimler oldu.

Will silahı tutup ucunu pencereden çıkardı. Yan taraflarındaki arabaya ateş etmeye başladı. Araba bir ileri bir geri gitti ama sonunda kendini toparladı.

Will doğrulup gösterge paneline baktı. Uçağa başka kurşunlar da isabet etmişti. "Lanet olsun!"

Emma başını kaldırıncı önlerindeki arabanın da onlara doğru geldiğini gördü. Arka cama ve tepelerine kurşunlar geliyordu. Emma başını eğdi.

Will tekrar arabaya ateş etti. "Emma, dümeni geri çek!"

"Ne?"

"Dümeni geri çek!"

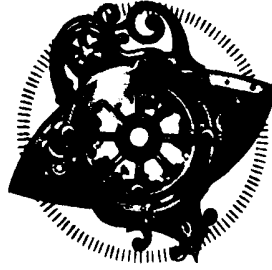
Emma dümeni çekerken kesik kesik nefes alıyordu. Dümene hiçbir şey olmadı. Emma daha sert çekince uçağın burun kısmı havaya kalktı. "Ah, Tanrım." Pencereden dışarı bakınca, yan taraftaki tekerleklerin yerden birkaç santimetre havada olduğunu gördü.

Kurşunlar daha hızlı gelmeye başladı. “Daha fazla çekmen gerek!” diye bağırdı Will.

Emma daha da asıldı ve uçak yerden yükseldi.

Dümen bir anda aniden Emma’ya doğru gelince Emma panikledi ama sonra Will’in dümeni tutup çektiğini gördü. Uçak daha da yükselip öndeki arabanın üstünden geçti. Neredeyse tepesine çarpacaktı.

Yolun kenarındaki ağaçların da tepesine yükseldiler. Arabalar arkalarında kaldı.

Yirmi İkinci Bölüm

Will doğuya doğru uçup yükselirken uçağın tekerleklerini kaldırdı. Tekerlekler uçağın tam karın kısmında tok bir ses çıkararak durana kadar, motor vızıldadı.

Emma oturduğu yerden sıçradı. “O neydi öyle?”

“İniş takımlarıydı. Rahat ol, normal bir şey bu. Gerçekten uçmaktan korkuyor musun?”

Emma’nın koltuğun kenarını tutan elleri beyaza dönüşmüştü. “Evet,” diyerek derin bir nefes aldı ama gergin bir halde oturmaya devam etti. Elini başının arkasına götürüp geri çekti. Kontrol panelinin ışığında Will, Emma’nın parmaklarında koyu kırmızı renkli lekeler gördü.

Bir anda midesine ağrı girdi. “Yaralandın mı?” Baştan aşağı Emma’yı süzdü. *Lütfen Tanrım, yine vurulmuş olmasın.*

“Ben iyiyim. Dışarı sarkarken kafamı kapıya çarptım.”

“Ödümü kopardın.”

“Yapmam gerekiyordu”

Will uzanıp kurşun yarası var mı diye Emma'nın tişörtünü ve pantolonunu kontrol etti. Emma'nın saçını kaldırıncaya, boynundan aşağı kan süzüldü. Will arka koltuktan sırt çantasını alıp Emma'nın kucağına koydu. "Onu sonra konuşuruz. Çantamda ilkyardım seti var. Kanamayı durdurmak için biraz gazlı bez çıkar."

Emma çantayı açıp gazlı bezi çıkardı. Yaraya ulaşabilmek için saçını omzuna aldı. Will, Emma'nın boynundaki kanın fazla olduğunu görünce endişelendi ama kendisine bunun bir kafa yaralanması olduğunu hatırlattı.

Emma bezi başına dokundurunca irkildi. Başını çevirip camdan dışarı baktı. "Daha yükseğe uçmamız gerekmiyor mu?"

"Evet, ama henüz ormandan çıkmadık. Peşimizden birini gönderebilirler. O yüzden, saklanıyorum."

"Ne demek saklanıyorum?"

"Eğer yeterince alçaktan uçarsak, radardan saklanabiliriz. Teoride mükemmel ama gittikçe daha da yoğunlaşan bu bölgede çok korkunç bir iş. Geceleri çok daha korkunç oluyor." Kafasıyla Emma'nın kucağını işaret etti. "Çantada küçük bir el feneri var. Çıkarıp etrafa bakabilir misin? Belki bir harita bulabilirsin."

"Yol haritası gibi bir şey mi?"

"Onun gibi bir şey. Bir topografya haritası. Bize tepe ve kule gibi yüksek şeyleri gösterecek. Karşımıza çıkacak engelleri de."

Emma el fenerini çıkarıp açtı. Uçağın içine baktı. "Hiçbir

şey yok.”

“Ben bu işin kolay olacağını sanmıştım.” Will iç çekti. “Karşımıza çarpabileceğimiz bir şey çıkmasın diye etrafa bakmanı istiyorum.”

“Kahretsin.”

“Aynen öyle.”

Emma daha dik oturarak pencereden dışarı baktı. Pencere-lerdeki kontrol panelinin parlaltısından Emma’nın ne kadar endişeli olduğu anlaşıyordu.

Will yeterince doğuya gittiğine karar verdi. Bir tarlanın üzerinden uçtuklarından, yönlerini değiştirmek için iyi bir zamandı. Uçağı sert bir şekilde sağa çevirip güneydoğuya döndü.

Emma sırtını koltuğa iyice yasladı. Ayaklarını yere bastırıyordu. “Ah, Tanrım. Çarpacağız,” diye bağırdı.

“Hayır, sadece dönüyoruz.”

“İleride,” dedi Emma dişlerini sıkarak. “Böyle bir şey yapmadan önce bana haber verir misin?”

“Denerim.”

Tarlanın ardından sıra halinde tepeler başladı. Will bu tepelerin gittikçe büyüyeceğini biliyordu. O andaki yönü güneydi. Nebraska’ya doğru gidiyordu. Black Hills’in kıyılarından geçip Badlands’e gidiyordu. Kurallara aykırı bir şekilde alçaktan uçarken çok da iyi bir rota değildi bu. Batıda toplanan bulutlar da onlara hiç yardımcı olmuyordu.

Emma koltuğu tutan ellerini gevşetti ama hâlâ tutunuyordu. Pencereden bakıp ufku taradı. “Nereye gidiyoruz?”

“Güneye. Sonra Wyoming’e gideceğiz. Onlarla aramıza ne kadar mesafe koyarsak o kadar iyi olur. Kesinlikle Montana’ya gitmiyoruz. Bizi ilk orada ararlar.”

“Ama...”

“Yine Montana’ya gideceğiz ama uçarak değil. Arabadan-sa uçağın izini sürmek daha kolay olur.”

Emma dudaklarını ısırarak başını salladı.

Will, Jake’i bulmaya hem bu kadar yakın hem de uzak olmanın zor olduğunu biliyordu. Uzanıp Emma’nın koltuğu kavramış olan elini tuttu. “Onu alacağız, Emma. Söz veriyorum.”

Emma dönüp Will’e baktı. Başını sallarken gözlerinde yaşlar vardı.

Will dikkatini ön camın ardındaki manzaraya verdi. Ay ışığı hâlâ uzaktaki tepeleri aydınlattığı için memnundu. Normal şartlar altında, on bin fitin üzerinde uçup tepeleri sorunsuz geçmesi gerekiyordu ama radardan kaçabilmek için yerden bin fit yüksekte uçuyordu. Önlerinde iki bin fit yüksekliğinde tepeler uzanırken, yükseklikleri sorun olabilirdi.

Uzaktaki bulutlar dalgalar halinde yükseliyor, şimşekler bulutları aydınlatıyorlardı. Will fırtınanın elli mil uzakta olduğunu hesaplıyordu. Döndüklerinde, fırtınaya doğru uçuyor olacaktı. Ama tam içine girmeyeceklerdi. Will şansını deneyebilirdi ama aptal değildi.

On dakika sonra Badlands’e girdiklerinde, Will iç çekti.

“Lunaparktaki hız trenine benzeyecek,” dedi.

“Hız treninden, uçmaktan daha çok nefret ederim.”

“O zaman gecen korkunç geçecek.”

İlk tepe karşılarında belirdi ve Will dümeni geri çekti. Uçağın burnu yükseldi ve tam tepenin üzerinden geçti. Geçer geçmez de tekrar alçaldı.

Emma koltuğu o kadar sıkı ki parmakları uyuştı.

“Birini geçtik. Önümüzde bir yüz tane daha var,” dedi Will ve bir vadiye daldı. Çimlerin birkaç yüz fit üzerinden geçiyordu.

“Sen ciddi misin?”

“Belki birkaç tane daha azdır.”

Emma soluğunu tutup bir sonraki tepe için hazırlandı ama yerde tek parça bir orman görünce hayal kırıklığına uğradı.

“Şu ağaçların arasına mı gireceğiz?” diye sordu Emma. Boğazında bir korku düğümü vardı.

“Hayır, tepelerinden geçeceğim. Tek sorun içlerinden birinin biraz daha yüksek çıkması olur. Benim için dikkatli olman gerek.”

“Tamam.”

Bir sonraki gruba yaklaştılar. Önlerinde sonsuz bir çam ağacı topluluğu vardı. Emma, Jake’i düşündü. Onu bulmaya bu kadar yaklaşmışken bir ateş topuna mı dönecekti?

Emma, Will’e baktı. Yüzünde Emma’nın zor zamanlarda Will’in yüzünde gördüğü bir ifade vardı. Önündeki dümeni sıkıca tutuyordu.

“İyi bir pilot olup olmadığını hiç sormadım.”

Will hafifçe gülümsedi. “Şu anda bu soruyu sormak için biraz geç.”

Emma bunun doğru olduğunu fark edince, bir anda midesine ağrı girdi.

“Rahat ol, Prenses. Ben muhteşem bir pilotum. Ayağımızı yerden kestim, değil mi?”

“Benim de bunda payım var gibi.”

“Aynen öyle.” Will dümeni geri çekti. “Sıkı tutun. Daha da sert olacak bu iş.”

Tekrar yükseldiler. Emma’nın midesi ağzına geldi. Uçak yükseldi ve altlarındaki zirvelerin üzerinden geçtiler. Emma ufka baktı.

“İleride bir şey var.”

Will koltuğunda doğrulup panelin üzerine baktı. “Nerede?”

Emma sağını işaret etti. “Orada.”

“Saat bir yönünde. Bir saatte olduğumuzu düşün. Burun kısmı on ikiye işaret ediyor. Bir şey görürsen, saat yönünü düşünerek söyle.”

“Tamam.”

Rüzgârın şiddeti arttı ve bir anda uçağa çarpıp sarsılmalarına neden oldu. “Bu iş biraz korkutucu olabilir. Yandan esen sert bir rüzgâr var. Uçak biraz yana çekebilir.” Will’in cümlesini doğrulamak istercesine rüzgâr esti. Will dümeni tutup kontrol düğmesini ayarladı. “Yerden çok yüksekte olsaydık, bu kadar sorun olmazdı. En kötü ihtimalle, rüzgârın içine girer, yükselip alçalırız ve yana savrulmayız.”

“Neden en kötüsü bu?”

“Çünkü doğrudan Black Hills’e gireriz.”

Emma sağa döndü. Karanlık orman ve dağlar onu çok korkuttu.

“İstediğimiz zaman inebiliriz, değil mi?”

“Tabii ama birileri uçağın indiğini fark eder. Kramer olağandışı uçak hareketliliği konusunda tetiktir. Hâlâ onlara yakınız. Yakalanma riskimiz olur.”

Emma pencereyi işaret etti. “Saat üç yönünde.”

Will tepeyle aralarında mesafe koymak için uçağı çevirdi. Başka bir vadi daha belirdi ve Will uçağı rüzgâra doğru sürüp alçaldı.

“Daha yüksekten uçamayacağımıza emin misin?”

Will cevap vermedi. Önce ölçüm aletlerine, sonra da ön cama baktı. Gerildiği gözlerinden belliydi.

“Sorun nedir?” diye sordu Emma.

Will iç çekti. “Batıdaki fırtına beni endişelendiriyor. Tahminimden daha hızlı yaklaşıyor.”

Emma yukarı bakınca yıldızların etrafında gri bulutlar olduğunu gördü. Onlara doğru geliyorlardı.”

“Bulutların içinden geçemez miyiz?”

“Radara yakalanmadan geçemeyiz. Bize yardım etmesi için kontrol kulesini aramamız gerekti.” Tek kaşını kaldırdı. “Tabii bunu da istemeyiz. Diğer bir seçenek ise yükselip bulutların üzerinden uçmak ama üst tabakalarının nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Öyle kör gibi uçarsak bir şeye çarpabiliriz. Ama şu anda, bu bizim için bir sorun değil. Bu-

lutların altından uçuyoruz. Beni fırtına daha çok endişelendiriyor. Kanatları koparacak kadar şiddetli rüzgâr değişimleri olabilir.”

“Ne?”

“Bir fırtınanın içinden uçmayacağım. Elimden gelirse tabii.” Kontrol panelinin alt tarafındaki ekranlardan birine vurdu. “Gördün mü? Fırtına alanı. Şimşekleri gösteren bir radar. Şu anda, şimşek bizden otuz mil batıda. Yani durumu-muz iyi. Şimşekten kaçınmamız gerek.”

“Ah, Tanrım...”

Ön cama yağmur damlaları vurmaya başladı. “Bu iş git-tikçe daha iyi oluyor,” diye mırıldandı Will. “Tutun. İleride başka tepeler de var.”

Will uçağın burnunu kaldırıncaya yükseldiler. Emma pen-tereden dışarı baktı ama görüş alanının azaldığını görünce üzüldü.

“Hiçbir şey göremiyorum.”

“Daha iyi olan şeylerden biri de bu.”

Yağmur ön camdan sel gibi akmaya başladı. Kanatlarda-ki ışıklardan uçağa vuran seller görünüyordu. Emma daha çok korktu. Uçağın tepesindeki kurşun deliklerinden içeri su girmeye başlamıştı. “İnemez miyiz?”

“Hayır,” dedi Will.

“Emin misin?”

“Emma, nereye ineceğiz? Şu tepelerden birinin üzerine mi? Dışarı bak.”

Uçak sağa yatarak Will’in sağ tarafındaki yüksek tepe-

lerden birinden kaçtı. Emma dışarıdaki karanlığa odaklanmaya çalıştı ama kanattaki ışıklar görüşünü engelliyordu. Emma'nın başı daha çok zonkluyordu. Emma dönüp arkasına baktı ve öne doğru eğildi. Uçağın sağ tarafında büyük bir şey vardı. Emma'nın istemeyeceği kadar yakındaydı hem de.

“Ah, Tanrım! Saat bir yönünde!” diyerek bağırdı Emma.

“Lanet olsun,” diye homurdandı karşılarındaki engeli gören Will. Uçak yükselip sert bir şekilde sola döndü. Uçak yana doğru yattı. Will tepeyi geçtikten sonra, uçağı düzeltmek için dümenle boğuştu. “Bana daha erken haber vermeye çalış.”

“Göremedim!” Emma panikten kesik kesik nefes alıyordu.

“Emma,” dedi Will. “Sana ihtiyacım var. Sonra korkarsın.”

“Elimden geleni yapıyorum.”

“Yeterince yapmıyorsun.”

Uçak tekrar sağa doğru yattı ve sert bir rüzgâr uçağı çarptı. Emma kapıya doğru fırladı. Kafasını pencereye çarptı. Uçağın tam yanındaki tepeyi o sırada fark etti.

“Saat on iki yönünde!”

“Lanet olsun.” Uçak önce sola, sonra sağa döndü. Yuvarlak bir tepe tam Emma'nın penceresinin yanında, uçağın hemen altındaydı.

“Yükselmem gerek,” dedi Will. Uçağın burnunu kaldırıp motorun devrini iyice arttırdı.

Uçak yavaşça alçalmadan önce yarım dakika kadar öyle

uçtular. Will derin bir nefes aldı. “Sanırım bu set bitti.”

“Başka da mı var?”

“Bilmiyorum.”

Emma daha ne kadarını kaldırabileceğinden emin değildi. Uçak alçaldı. O kadar ani alçaldılar ki Emma hazırlıksız yakalandı. Kendini tutamadan bir çığlık attı.

“Sorun yok. Bir vadi daha.”

Will’in bunu söyleme şekli Emma’nın zaten bildiği şeyi doğruluyordu. “Başka da mı var?”

“Evet.”

Uçak yükselince, Emma kendini hazırladı. Yağmur artmıştı. Bardaktan boşanırcasına yağıyordu ama Emma bu kez ışıkları kendi lehine kullandı. Tekrar alçalmadan önce görebildiği kadar engele baktı.

“Belki de bu son olabilir.” Will rahatlayarak iç çekti. “Keşke görüş alanımız daha geniş olsaydı, ama GPS’e göre neredeyse Nebraska sınırına geldik. Buradan Wyoming’e dönmeyi planlamıştım. Burası iyi. Burada tepeden daha çok çimenlik var. Az önce geçtiğimiz gibi bir şey yok.”

“Sonra nereye gideceğiz?”

“Şimdilik sadece ilerlemeye devam edeceğiz.”

Ufukta yeşil alanlar görününce, Will rahatladı. Nereye ineceğini düşünmeye başlaması gerekiyordu.

Ceptelefonunu çıkardı. James’i hâlâ kontrol etmemişti.

“Kimi arıyorsun?” Emma inanamayarak soruyordu.

“James’i.”

Emma kaşlarını çatarak pencereden dışarı baktı.

James telefonu ilk çalışında açtı. “Hangi cehennemdesiniz?”

“Wyoming tepelerinde bir yerde.”

“*Pardon?*”

“Bir uçak ödünç aldık.”

“Ödünç mü aldınız?”

“Göreceli bir kavram bu. Sen neredesin?”

“Güney Dakota’da dolanıyorum. Burada tamamen mısırdan yapılmış bir saray olduğunu biliyor musun?”

“Şakanın zamanı mı?”

“Nerede buluşmak istiyorsun?”

“Montana’ya gitmemiz gerek.”

“Hayır, olamaz. Ben Güney Dakota’da bir haftayı kabul etmiştim. Payıma düşeni yaptım. Sana bilgi buldum ve yerleşkeye girmene yardım ettim. Benim işim bitti.”

“Tek bir şey daha kaldı. Sen bile buna hayır diyemeyeceksin.”

James bir süre sessiz kaldı. “Nedir?”

Will onun sesindeki yenilgiyi duydu ve sırtıttı. “Bir çocuğu kurtaracağız.”

Emma umut dolu gözlerle ona baktı.

“Ah, Tanrım... nereden bilebilirdim?” James homurdandı.

“Bir çocuğu kurtarmaya nasıl hayır diyebilirsin ki?”

“Kahretsin.”

Will kazandığını biliyordu. “Eyaletler arası yola gir ve bizimle Wyoming’de buluş. Nerede buluşacağımızı bulduğum zaman seni ararım.”

“Bana çok borçlandın.”

“Ne istersen söyle.”

Will ceptelefonunu cebine koyarak tekrar pencereden dışarı baktı. Fırtına kuzeybatıya doğru gidiyordu. Onlar ise tam fırtınanın altından batıya yönelmişlerdi. Yağmur durmuştu ama Will bu aranın ne kadar süreceğinden emin değildi. Emma biraz daha rahatlamış görünüyordu. Tırnaklarıyla koltuğa yapışmayı bırakmış, sadece tutunuyor gibiydi.

Will kontrol paneline baktı ve yağ hareket göstergesinin yüksek olduğunu fark etti. Cama tıkladı ama ibre hareket etmedi.

“Emma, şu el feneri nerede?”

Emma el fenerini çantadan çıkardı. “Burada.”

“Gözün dışarıda olsun. Dikkat etmem gereken bir şey görürsen söyle.” Yana dönerek el fenerini pencereden dışarıya tuttu. Tepedeki kanata baktı. “Kahretsin.”

“Lanet olsun, Will. Uçarken *kahretsin* lafını duymak istemiyorum.”

“Benzin depolarından birinde sızıntı var. Gördün mü?” Işığı tuttuğu yerde damlalar vardı.

“Ne demek bu?” Will, Emma’nın sesindeki paniği duydu.

“Benzinimiz bitiyor demek.” Benzin göstergeleri deponun yarı dolu olduğunu gösteriyordu. Will camlarına tıklattınca, ikisi de boşa düştü. Will başını iki yana sallayarak kü-

für etti. “Ama en büyük sorunumuz bu değil.”

“Bundan daha kötü ne olabilir?”

“Sanırım yağ deposunda bir delik var. Yağ göstergesi yüksek.”

“O ne demek?”

“Kısa süre içinde inmemiz gerek.”

“Çarpacak mıyız?” Şu anda ölemezdi. Başlarına gelen onca şeyden sonra olmazdı. Jake’e ne olacaktı?

“Çarpmamaya çalışacağım,” dedi Will dümeni çekerek. Uçak birkaç yüz fit daha yükseldi. Will gösterge panelinin üzerinden baktı.

“Ne arıyorsun?”

“Motor tutukluk yapıp bizi inmeye zorlamadan önce inebileceğimiz bir yer arıyorum.”

“Neden yükseldik?”

“Ne olur ne olmaz diye. Ayrıca bir yer bulmak için zamana ihtiyacımız var.”

“Ama bizi görmezler mi?”

“Sanmıyorum, Emma,” diye bağırdı. Bir elini saçlarında gezdirip iç çekti. “Özür dilerim. Hayır, bizi göremezler çünkü hâlâ çok alçaktayız. Ama ne kadar yükselirsek yerle aramızdaki mesafe de o kadar artar. Bu durumda iyi bir şey bu. Sorun şu ki, yer düz görünse de çok fazla ağaç var.”

Sağa dönüp kuzeye, fırtınaya doğru uçmaya başladı.

“Neden bu tarafa uçuyoruz? Fırtına ne olacak?”

“Bana güven. Fırtınaya ulaşmadan inmiş olacağız. Burada düz bir yer olduğunu biliyorum. Çok da yakında. Çocuk-

ken, babamla birlikte burada kamp yapardık.

Motor boğulur gibi oldu.

Emma koltuğa yapıştı. Kalbi hızla atıyordu. “Yardım etmek için ne yapabilirim?”

“Yol ya da ağaçsız bir tarla var mı bak. Çok uzun süre dayanamayız.” Will uçağı daha da yükseğe çıkardı. “Biraz daha zaman kazandırıyorum,” dedi Emma cevap vermeden.

Emma uzakta bir tarla gördü. “Orada!” diye işaret etti.

Will öne doğru eğilip pencereden baktı. “Evet, orası olur.” Uçağı çimenlere doğru çevirdi.

Birkaç saniye sonra motor yine boğulmaya başladı, sonra durdu. “İşte başlıyoruz.” Will dümene yapıştı.

Emma birkaç.kez derin nefes aldı. Tıkanmış olan hava-yolunu açmaya çalışıyordu. Tarlaya doğru gitmeye başladılar ama Emma oraya ulaşabileceklerinden emin değildi. Gitmek istedikleri yerle aralarında koca bir ağaç kümesi vardı. “Will, eğer inemezsek...”

“Bu lanet olası uçağı indireceğiz. Anladın mı?” Will, dişlerini sıkarak konuşuyordu. Kaşlarını çatmıştı.

“Evet.”

Emma kulaklıklarını çıkardı. Motor sesi olmadan içerisi tuhaf bir şekilde sessizdi. Uçak tarlaya doğru gidiyordu.

O kadar alçalmışlardı ki altlarındaki dallar uçağın altını sıyrıyordu. Tarlaya hiç ulaşamayacak gibiydiler. Ay ışığı yere vurup ağaçların gölgelerini korkunç bir hale getiriyordu. Emma’nın endişesi iyice artmıştı. Koltuğa yapışıp nefesini tuttu. Will’in gergin yüzü ona bilmek istediği her şeyi söylüyordu.

Ağaçları geçtiler. Yere inerken, yapraklar uçağın kuyruğuna çarptı. Uçağın arkası yere vurduğunda, Emma sarsıntıya hazır değildi. Yere vuruncâ savruldu. Emma koltuğuna tutunup pencereden dışarı bakmaya çalıştı. Sallandıkları için görüntü bozulmuştu.

“*Lanet olsun,*” dedi Will dişlerini sıkarak. Burun kısmı alçaldı. Titreşim iyice arttı. “Eğil, kafanı koru!”

Uçak yere vurunca, Emma onun dediğini yaptı. Emma’nın başını savuracak şekilde yere çarptılar.

“Hadi. Hadi,” diye mırıldandı Will. Dümeni tutan elleri bembeyaz olmuştu.

Uçak yavaşladı ve titreşim azaldı. Emma kurtulabileceklerini düşündüğü sırada uçağın burnu yan tarafa doğru yattı. Çarpma yüzünden Emma kapiya fırladı. Kafasını pencerenin metal çerçevesine çarptı. Kafatasında keskin bir acı oldu. Sonra her şey karardı.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Will durduklarını anlamadan önce birkaç saniye emniyet kemerine tutunup kaldı. Uçak öne gidip sağa yatmıştı. Burun yere çarpmış, Emma kapıya fırlamıştı. Kolları öylece sallanıyordu ve saçları yüzüne gelmişti. “Emma.”

Emma cevap vermeyince, Will’in göğsü sıkıştı. Emma’nın omzuna dokundu. “Emma!”

Emma inleyip diğer tarafa döndü.

Will rahat bir nefes aldı. “Yaralandın mı?”

“Hayır,” Elini kafasına götürdü. “Başım ağrıyor sadece. Durduk mu?”

“Evet, ama buradan çıkmamız gerek. Ben çantamı alacağım. Sonra senin kapından çıkmaya çalışacağız. Tamam mı?”

Emma başıyla onayladı. Şakağına daha fazla bastırdı.

Will emniyet kemerini açıp ayağını yere bastırdı. Will geriye uzanınca, uçak çatırdayıp gıcırdadı. Will bir şey göre-

meden el yordamıyla yeri yokladı. Çantanın naylon askısını bulunca çekip aldı. “Kapıyı açabilir misin?”

Emma kilide uzandı. Ağır hareket ediyordu.

Will’in kalbi daha hızlı atmaya başladı. Emma’yı uçaktan çıkarıp gerçekten yaralanıp yaralanmadığına bakmalıydı. Kapı açılınca kolunu Emma’nın beline dolayıp ona tutundu. Will sarılınca, Emma’nın vücudu kendini bıraktı. “Bayılmanı istemiyorum. Yerin ne kadar mesafede olduğunu görebiliyor musun?”

Emma durdu. “Yakın ama kapının tamamen açılabilceğini sanmıyorum,” diye mırıldandı.

“Bizim çıkabileceğimiz kadar açılrsa yeter. Senin emniyet kemerini açacağım ve dışarı çıkacaksın.”

Emma tekrar başıyla onayladı. Will metal düğmeye bastı. Bir an tereddüt ettikten sonra, Emma dışarı adım atıp açık olan kısımdan dışarı çıktı. Uçağın yanında duruyordu.

Gösterge paneline ve koltuğa tutunarak Will de bacaklarını kapıdan uzattı. Sonra eğilip kapının ve kanadın altından çıktı.

Bulutların arasından sızan ay ışığı tarlayı aydınlatıyordu. Uçak sığ bir hendeğe inmişti. Burun kısmı öndeydi. Will etraflarında uzanan geniş yeşillığe bakıp herhangi bir hayat belirtisi var mı diye kontrol etti. Sonra Emma’ya baktı. Yüzünün sağ tarafı tamamen kanlıydı. Kan tişörtüne iniyordu. Emma kanı eliyle silip kotuna sürdü.

“Biraz daha gazlı bez var mı?” Emma sırtıtmaya çalıştı ama sadece dudaklarını büzebildi. Kanlı olmayan yanağı ay

ışığında solgun görünüyordu.

Will sakın kalmaya çalışarak Emma'yı kollarına aldı ve onu uçaktan uzağa taşıdı

“Will, ben yürüyebilirim.”

Will, onun her zamanki kadar sert tepki vermediğini fark etti.

Benzin depoları boştu, o yüzden Will patlama konusunda endişe etmesine gerek olmadığını düşünüyordu. Ama yine de şansını çok zorlamak istemedi. Yeterince güvenli bir yere geldiklerini düşündüğünde Will, Emma'yı yere bıraktı. “Emma, otur. Bırak başına bakayım.”

Emma yere oturarak uçağa baktı. “Bizi kurtardığın için teşekkürler.”

Will sırt çantasına uzanıp Emma'nın yanına diz çöktü. “Sana uçağı indireceğimi söylemiştim.”

“Yaptın da.”

Will ilkyardım setini alıp birkaç tane gazlı bez çıkardı. Bir şişe suyun kanı temizlemesini diliyordu. Parmaklarını Emma'nın çenesine götürüp hafifçe kaldırdı. Emma, Will'in gözlerine baktı. Will bakışlarını Emma'nın yanağına çevirip kurumuş olan kana dokundu.

“Neden hep ben seni temizliyorum?” diye sordu. Emma'nın yüzüne gelen saçları dikkatle çekti.

Karanlık bulutlar ay ışığını kestikleri için Will el fenerini çıkardı. Emma'nın gözbebekleri sakindi ve tepki veriyorlardı. Beyin sarsıntısı geçirmiyordu ama saçının başladığı hizada birkaç santimetrelilik bir yarık vardı. Hemen yanında da

bir yara görünüyordu. İyileşmişti ama ışıktaki hafif pembe görünüyordu. Bir ay önce olsa, ona yine aynı şekilde mi bakardı?

Will elindekilerle yapabildiği kadarıyla yarayı temizleyip sardı. İşi bitince, tekrar Emma'nın çenesini tutup kaldırdı. Yarayı nasıl sardığına bakıyordu. "Beni bu gece sayamayacağım kadar çok korkuttun," diye fısıldadı.

Emma gülümsedi. "Sen de beni çok korkuttun. Yani beraberiz. Hadi gidelim. Planın nedir?"

Emma'nın bir planı olduğu konusunda Will'e güvenmesi, Will'in gururunu okşadı. "Düşerken GPS'e baktım. Kuzeydoğuda küçük bir köy var. James'i arayıp bizimle orada buluşmasını söyleyeceğim."

"Ne kadar uzakta?" diye sordu Emma.

"Söylemesi zor. En az beş, belki de on mil."

Emma'nın yüzü kararlılıkla gerildi. "O zaman gidelim. Önümüzde yürüyecek çok fazla yolumuz var."

Will elini uzatıp Emma'nın kalkmasına yardım etti. Sonra James'i aradı. Cep telefonu kapsama alanının dışında oldukları için kesik kesik konuşabildiler ama James mesajı almıştı.

Will'in pusulasını takip ederek, kuzeydoğuya doğru ilerlediler. Çimenler sadece dize kadar geliyordu ama karanlıkta yürümek zordu. Emma birkaç kez sendeledi. Will onu kolundan tutup doğrulttu. Tepelerinde bulutlar toplanmıştı, rüzgâr esiyordu. Yağmur başladığında, epey yol almışlardı. Yağmur başta çiseliyordu ama sonra sağanağa döndüştü. Emma iler-

lemeye devam ediyordu ama Will onun yorgun olduğunu görebiliyordu. Bu kadar uzun süre dayanmasına bile şaşırmişti.

Şimşek batı tarafına düşüyordu. Doğu tarafında kayalık tepeler belirdi. Will, Emma'yı o tarafa çevirdi. Tepelere yaklaştıklarında, karşılarındaki vadiyi gök gürültüleri dolduruyordu. Will geç olmadan sığınacak bir yer bulmayı umuyordu. Orada şimşek onlara isabet edebilirdi.

Will oyuk şeklinde bir alan buldu. İçine girip yağmurdan saklanabilecekleri kadar derindi. İlk önce Emma tırmandı. Sonra Will içeri girdi. O sırada gök gürültü nedeniyle yer sarsıldı. Sadece bacaklarını toplayarak oturabilecekleri kadar geniş bir yerdi. Will giyinebilecekleri kuru kıyafetler olmasını diledi. Ya da en azından ateş yakacak odun olsun istemişti ama ikisi de yoktu. Bir battaniyeleri bile yoktu.

"Emma, tişörtünü çıkar." Emma'nın tişörtünün ucunu tutup yukarı doğru kaldırdı.

"Bunu çok nadir söylediğimi biliyorum, Will, ama gerçekten havamda değilim," dedi Emma ama kollarını kaldırdı.

Emma dalga geçince Will biraz rahatladı. Emma'nın tişörtünü çıkarıp kenara koydu. "Tam da en mükemmel noktayı bulmuşken." Kendi tişörtünü de onun tişörtünün yanına koydu. Kayalıklı duvarlara yaslanıp Emma'yı göğsüne doğru çekti. "Çok bir şey değil ama ısınmana yardımcı olur."

"Ben ısındım bile," diye mırıldandı Emma. Will'in göğsüne yaslanırken. Nefesi Will'in tenine değiyor, Will'in ruhuna işliyordu. "Kitaba bakalım mı?"

"Şimdi olmaz. Yarın bakabiliriz." Emma'nın alnındaki

ıslak saçı öptü. “İyi. Dinlenmen gerek.”

Vücudu Will’in vücuduna yaslanınca Emma’nın kasları rahatladı. “Will?” dedi. Sesi neredeyse yakınlarındaki fırtınanın sesinde kaybolacaktı.

“Evet?” Emma’nın başına doğru fısıldadı.

“Teşekkürler.”

Will ona daha sıkı sarıldı. “Bana teşekkür etmene gerek yok, Emma.”

“Belki de. Ama ben yine de teşekkür etmek istiyorum.”

Will karanlıkta gülümseyerek gözlerini kapattı. Emma uyuduktan sonra, Will’in omuzlarındaki gerginlik kaybolup gitti. Will huzursuz bir uykuya daldı.

Kaldıkları yerin dışında öten kuşların sesini ilk önce Emma duydu. Sonra başındaki zonklamayı fark etti. Diğer tarafa dönerken inledi. Taşlardan biri kalçasına batıyordu. Sırt çantası bir yastık gibi başının arkasına koyulmuştu. Will ortada yoktu. Bir an panikledi ama sonra hemen kendini sakinleştirdi. Will yakınlarda olmalıydı. Emma’yı orada tek başına asla bırakmazdı.

Tişörtünü bulabilmek için etrafına bakındı ama sadece çakıtaşı bulabildi. Sandığından daha fazla tutulmuş olarak ve acı içinde sürünerek dışarı çıktı. Alnındaki yarık zonkluyordu. Dışarının soğuk havası neredeyse tamamen çıplak olan üst kısmına ve ıslak kotuna çarptı. Kollarını kendine sararak boş tarlayı inceledi. Sonra başını kaldırıp kayalığın te-

pesine baktı. Güneş, on metrelik kayalığın tepesinde yükseliyordu. Emma elini gözlerine siper etmek zorunda kaldı. Will kayanın tepesindeydi. Bacaklarını ayırarak durmuştu ve elinde dürbün vardı. Onu izlerken içi alışık olmadığı bir hisle dolunca Emma şaşırdı. Neydi o his? Gurur? Saygı? Aitlik?

Will dürbünü indirip Emma'ya baktı. Yüzünde yavaşça bir gülümseme oluştu. "Günaydın."

"Erken kalkmışsın."

"Manzaranın tadını çıkarıyordum," dedi ama Emma'ya bakıyordu.

"Sen tişörtünü giyinmişsin. Benimkinin nerede olduğunu söylemek ister misin?"

"Manzarayı mahvetmek için mi?" Will kahkaha attı.

"Kayaların köşesinde. Güneşte."

Emma kayanın etrafını dolaşıp bir kayada sallanan tişörtünü buldu. Hâlâ nemliydi ama yine de giyindi. Will kayadan iniyordu.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"Öldürücü bir baş ağrısı, zonklayan bir alın, bir sürü ağrı ve acı dışında iyiyim," dedi Emma.

"En azından hâlâ espri yeteneğin var." Kolunu Emma'nın beline doladı ve birlikte tekrar barınaklarına gittiler. "James'le konuştum. Wyoming'de. En yakın kasabaya gelip bizi alacak."

"Ne kadar uzakta?"

"Otuz mil kadar."

"O zaman gidelim."

Will çantasını aldıktan sonra, birlikte çimenlerin üzerinde yürümeye başladılar. Will uzanıp Emma'nın elini tuttu. Emma şaşırarak ona baktı ama elini çekmedi. Parmaklarını Will'in parmaklarına dolayınca, Will gülümsedi ve Emma'yı kendine çekerek başından öptü. Sonra yürümeye devam ettiler.

Kasabanın sınırına vardıklarında, Emma oldukça yorgundu ve midesi isyana başlamıştı. Will, James'e nerede olduklarını bildirdi ve kimsenin olmadığı terk edilmiş bir yolda buluştular. James arabayı bankete park etmişti. Kollarını göğsünde kavuşturmuş sırtarak onları bekliyordu. "Gideceğiniz yere götüreyim mi?"

Emma ona hiç aldırmadan arka koltuğa oturdu. Başını koltuğa yaslayıp gözlerini kapadı. Will, James'in yanına oturdu.

"Neler oldu?" diye sordu James. Sonra tekrar yola çıktı.

Will ona neler olduğunu anlattı. "Sen kaçarken sorun çıktı mı?" diye sordu Will.

James başını iki yana salladı. "Hayır, neredeyse fazla kolaydı. Boru bombasını koyup tellerin altından geçtim. Arabaya gelmeme az kalmıştı ki patlamayı duydum. Bildiğim kadarıyla kimse beni takip etmedi. Ben de sen bir saat sonra telefon edene kadar etrafta dolanıp durdum."

"Seni daha sonra takip eden oldu mu?"

"Birkaç kez yoluma çıkan rakunları saymazsak, kimse olmadı."

Will koltuğun yanındaki yol haritasını çıkardı. "Kramer

Alex'in Jake'i Montana'da tuttuğunu söyledi. Sanırım 90. yoldan gideceğiz.”

“Oyunbozan olmak istemem ama Montana'nın *neresinde*? Eğer haritadan bakarsan, büyük bir eyalet olduğunu görürsün.”

Will parmaklarını saçlarında gezdirdi. “Henüz bilmiyorum.”

“Yine, söylemekten nefret ediyorum ama...”

Will arkasına dönüp Emma'ya baktı. “Jake'le konuşmayı deneyebilir misin? Belki o bize yardım edebilir.”

Emma iç çekti. “Bilmiyorum. Colorado'dayken bana hiç cevap vermedi. Ama geçen gün...” Jake'in eline kalp çizdiğini hatırlayınca sesi alçaldı. “Ne kadar yakında olduğumuzu söylersem belki benimle konuşur.”

“Ee...” James direksiyonu çevirdi. “Eğer onu arayabiliyorsanız, neden onun nerede olduğunu bulamayalım ki? Numarayı izlemem yeter.”

“Onu *aramayacak*,” diye cevapladı Will.

James bir an sessiz kaldı. “Ah, kahretsin. Şu gizemli şeyler.”

Emma gözlerini kapamadan önce James'in başına baktı. “Bir yerlerde yemek bulabilir miyiz?”

“Anayola çıkmadan önce kasabada bir şeyler bulabiliriz.”

Emma başıyla onaylayıp zihninin derinlerine dalarak Jake'e odaklandı. Emma onun yakında bir yerlerde olduğunu hissediyordu. Keşke cevap alabilseydi.

Jake tabağındaki omletle oynuyordu. Elindeki kaşığı çevirip duruyordu. Günlerdir ona çatal vermemişlerdi. En son çatalı havaya fırlatmıştı ve çatal neredeyse Duncan'ın kafasına çarpacaktı. Jake sırtıtmıştı. Adamlar Jake'in kendileriyle oyun oynadığını bilmiyorlar mıydı? Duncan'ı öldürmek isteseydi, isabet ettirirdi.

Salondaki gürültüyü duyunca, dikkati dağıldı. Adamların tepkilerine alışmıştı. Bu gürültünün nedeni Alex'in yolda olmasıydı. Jake kendisini kilitledikleri, yatak odasına kurulan oyun masasının üzerine eğildi. Canı sıkıkmış gibi bir ifade takındı. Kapı açıldı ve Alex içeri girdi. Jake'in aklına, taşınmadan önce Fort Worth hayvanat bahçesinde gördüğü tavus kuşları geldi. Annesinin elini tuttuğunu hatırlayınca yine gözleri doldu. Annesini çok özlemişti. Kararlılığı zayıflamıştı. Üzüntü onu hiç beklemediği bir güçle etkiliyordu. Sonra kendine bu insanların onu annesinden ayırdığını hatırlattı ve içindeki öfke büyüdü.

O ne zamandır Jake'le konuşmamıştı. En son rüyasında annesinin yanında yattığında onunla konuşmuştu. Jake istediği an kaçabilirdi ve sabrı azalmıştı.

Alex bir sandalyeye oturdu ve iki kolunu da masaya yasladı. Başını Jake'in göz hizasına kadar eğmişti. Yüzünde kendini beğenmiş bir sırıtma vardı. "Merhaba, Jake."

Jake öfkeyle baktı. Hislerini gizleme zahmetine girmiyordu. "Eve gitmek istiyorum. Annemi istiyorum."

“Jake, seninle anneni bir araya getirmeyi her şeyden çok istediğimi biliyorsun. Bunu gördün. Ama biz onu Minnesota’da kaybettikten sonra bulmakta güçlük çekiyoruz. Seni bulmak istemediğini düşünmeye başladım.”

Jake yumruğunu masaya vurdu. Yumurtalar havaya uçtu. “Bu doğru değil.”

Alex başını yana eğdi. Yüzü ifadesizdi. “Senin yerini öğrenmeye çalışt mı?”

Jake tereddüt etti.

Alex’in yüzüne bir gülümseme yayıldı. “Çalıştı.”

“Hayır!” Jake’in göğsü yanıyordu.

“Jake, ben sana nerede olduğumuzu söylersem sen de annene söylersin ve annen gelip seni alır.”

“Yalan söylüyorsun.” Jake’in kollarında elektrik oluşmuştu.

Alex onu inceledi ama korkmuş görünmüyordu. “Bana inanmıyorsan, zihnimi oku. Doğru olduğunu göreceksin.”

Jake, Alex’in bilincine ulaştı. Daha öncekinden farklıydı. Jake şaşırdı ama daha derine inip aradığı cevaba ulaştı. Şaşıracak gözlerini kocaman açtı. Doğruydı. Alex onun Emma’yla gitmesine izin vermeye niyetliydi. Jake bu keşfi yaptıktan sonra, Alex’in de kendi zihnine girdiğini, zihnini incelediğini fark etti. Panikleyerek düşüncelerini kapattı ve korkarak sandalyesinde geriye yaslandı.

“Haklısın,” dedi Alex ifadesiz bir yüzle. “Faklıyım. Akılını okuyabiliyorum. Farklı şeyler de yapabiliyorum.” Başını hafifçe yana eğdi. “Teşekkürler. Düşüncelerin çok yardımcı

oldu. Bir dahaki sefere annen sana ulaştığında, ona Montana' da olduğumuzu söyle. White Horse, Montana. Alex'in gelip seni almasını istediğini de söyle."

Alex ayağa kalıp gitmek için döndü. Jake'in korkusu öfkeye dönüşmüştü. Kendine engel olamadan Alex'e doğru bir enerji topu fırlattı. Ama top Alex'in sırtında durup havaya savruldu. Alex dönüp göz kırptı. Suratında şeytani bir gülümseme vardı. "Bu da yapabildiğim diğer şeylerden biri." Oda- dan çıkıp gitti.

Jake yatağına çıkıp battaniyenin altına girdi ve Rusty'yi kucağına aldı. Gözlerinde yaşlar vardı. Gözyaşlarını tutmaya çalıştı ama sonunda hıçkırarak ağlamaya başladı. Gözyaşları yastığa akıyordu. Sakinleştiği sırada, annesi ona seslendi. Sözcükleri Jake'in korkusunu yatıştıracak kadar sıcaktı. Annesinin kucağına oturuyormuş gibi yaptı. Annesi ona sıkıca sarılmıştı. Annesi deli gibi ona sesleniyordu.

"Jake, lütfen," diye yalvardı. "Konuş benimle."

Jake hıçkırdı. Kararsız kalmıştı. Annesini o kadar çok istiyordu ki. Başka hiçbir şeyi bu kadar istememişti. Ama Alex'in kötü olduğunu biliyordu. O da öyle demişti. Ya Alex annesine zarar verirse?

Jake gardını indirdi ve Emma onun düşüncelerine girdi. "Jake, Will benimle. Alex bana zarar veremez. Bana nerede olduğunu söyle."

"O farklı. Seni incitebilir." Tekrar ağlamaya başladı. Cevap vermek istememişti.

Annesinin rahatladığını hissetti. "Sorun değil. Ben de

farklıyım. Alex'in icabına bakabilirim. Will de öyle. Yanımızda Will'in James diye bir arkadaşı bile var. O da bize yardım ediyor. Biz seni koruruz. Bana nerede olduğunu söyle."

Jake annesinin nasıl Alex'in icabına bakabileceğini bilmiyordu. Bu yeni Alex farklıydı. Ama Will'de silahlar vardı. *Belki silahlar Alex'in icabına bakabilir,* diye düşündü ama içinin derinliklerinde bir yerlerde kurşunların yetmeyeceğini biliyordu. Yine de şansını denemeli miydi?

Emma onun kararsızlığını hissetti ve sesi iyice çaresiz bir hale geldi. "Jake, bebeğim, *lütfen*. Bana nerede olduğunu söyle. Montana'da mısın? Biz senin Montana'da olduğunu düşünüyoruz."

Boğazında büyük bir yumru oluştu. Korkusunu bastırmaya çalıştı. "Evet," diye fısıldadı karanlığa.

Annesinin sıcaklığını ve sevgisini yanında hissetti. Annesine ne kadar izin verirse, o kadar hissedebildiğini fark etti. "Çok güzel, Jake. Montana'nın neresinde?"

Jake yüzünü yastığa gömüp yine hıçkırmaya başladı. Annesine söyleyemezdi. Bu riske giremezdi. Ama savunmasız haldeydi ve annesi düşüncelerini okuyabiliyordu. O söylemeden de Emma anlayabilirdi. Jake kendini annesine tamamen kapattı. Annesi gitmişti.

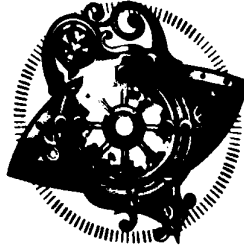
Emma arka koltukta irkilerek doğruldu. "Aman Tanrım. Nerede olduğunu biliyorum."

Will gözlerini kocaman açarak ona döndü. James de

dikiz aynasından Emma'ya bakıyordu.

“Korkuyor.” Sustu. Gözleri yanıyordu. “Montana’da White Horse’ta. Alex yanında.” Emma durdu. Gördüğü şeyin etkisi altındaydı. “Jake’den gidip onu almamı söylemesini istemiş.”

Will çenesini sıktı. Yüzü kızarmıştı. “O lanet olası herifin endişelenecek bir şeyi yok. Ona gününü göstereceğim.”

Yirmi Dördüncü Bölüm

Will derin bir nefes alıp kendisine sakinleşmesini ve odaklanmasını söyledi. Bir plan yapmalıydı ve ilk işi White Horse'a gitmek olacaktı. James'le birlikte Montana'nın kuzeybatı köşesinden gitmeye karar vermişlerdi. Yol basitti ama uzundu. Bütün gün arabada olacaktlardı. Bu da ona kitaba bakması için bir sürü zaman verecekti.

Çantasından kitabı çıkarıp deri olan cildini inceledi. Ön tarafta altın rengi harflerle *Lorenzo de Luca'nın Tüm Denemeleri* yazıyordu. Kapağı açınca, başlığın yazılı olduğu sayfayı ve kitabın ilk sayfasını gördü. Kitabın yaşını söyleyecek bir telif sayfası yoktu ama Vinco Potentia için basıldığı belliydi.

Will sayfalara tek tek baktı. Yağmur yüzünden birbirine yapışan sayfaları dikkatle ayırıyordu. Kitapta 18. yüzyılda yaşayan İtalyan bir filozofun yazdıkları vardı. Senatör Warren ona yazılanların çoğunun saçmalık olduğunu söylemişti

ve haklıydı da. Ta ki son kısma kadar. İlk sayfalarda, de Luca'nın çalışmalarının İngilizce tercümesi de vardı ama son birkaç sayfa Will'in bilmediği bir dilde yazılmıştı. Will çözemediği kısımların üzerinde Warren'ın bahsettiği kehanetin İngilizcesini gördü.

Will kolundaki işaretin Seçilmiş Kişi için önceden belirlenen işaret olduğunu gördü. Warren için kehanetin doğru olduğunun son kanıtı buydu ama Vinco Potentia'nın kehaneti yanlış yorumlaması işin ironisiydi. Kehanetin bu versiyonu Jake'in ona söylediğinden farklıydı.

Will dönüp Emma'ya baktı. "Emin değilim..."

Emma koltuğuna gömülmüş, pencereden dışarı bakıyordu. Gözlerinin altında koyu renk halkalar vardı ve yarasının olduğu kısımdan alnına doğru koyu mor bir leke görünüyordu. Will'in sesini duyunca, başını çevirdi. Gözlerinde yaşlar vardı ve fısıldayarak konuşuyordu. "Jake korkuyor."

Will'in kalbi acıdı. Koltukta dönüp Emma'nın elini tuttu. "Onu bulacağız, Emma. Yemin ederim."

Emma başıyla onayladı. Yanağından aşağı bir damla yaş süzüldü.

Will yeni bir amaçla tekrar kitaba döndü. Jake'i alsalar bile, bu kâbus bitmeyecekti. Kitaptan onları bu işten kurtaracak bilgileri bulması gerekiyordu.

Ama bir saat kitabı okuduktan sonra, daha fazlasına ihtiyacı olduğunu anladı. Olan olayların listesi dışında, yeni olaylarla ilgili çok az bilgi vardı. Will, Vinco Potentia'nın bu kadar az şey üzerine bu kadar büyük bir işe girdiğine inana-

miyordu. Emma'yı tüm bunların içine nasıl çektiklerini de anlayamıyordu.

Will uyurken, James birkaç saat arabayı sürdü. Sonra direksiyona Will geçti. Emma uyumaya çalıştı ama gözlerini her kapattığında Jake'in korkusunu hatırladı ve nefesi kesildi.

Gece olmadan White Horse'a ulaşılar ama Will, bir sonraki kasaba olan Spruce'a doğru gitmeye devam etti. Emma ona karşı çıkarak White Horse'da kalmalarını istedi ama adamların ikisi de bunun çok tehlikeli olacağını söylediler. Alex onu bekliyorsa, bir tuzak kurmuş olmalıydı. Oradan geçerken, Emma elini cama yaslayıp zihninde Jake'e seslendi. Ona yakında olduklarını söyledi. Jake'in aralarını çektiği duvarı hissedince, kendini sakinleştirip ağlamamaya çalıştı. Oğluna şu anda dağılamayacak kadar yakındı.

Gözlerden ırak bir yerde içinde boş bir oda olan bir kamp alanı buldular. Burası, White Horse'tan, Emma'nın istemeyeceği kadar uzaktı ama Will bu kadar uzak olması konusunda ısrar etmişti. Kamp yeri ona Raphael'le kaldıkları yeri hatırlatıyordu. Ama bu düşüncesini dillendirmede çünkü baş edemeyeceği hisler ve tepkilerle karşılaşacağını biliyordu.

Tek yatak odası olan bir oda kiraladılar. Arka tarafa bakan ve göl manzaralı bir odaydı. Kamp yeri gölün kenarına çok yakındı. Will ve Emma çantalarını odaya götürürken, James akşam yemeği için alışverişe gitti. Kamp yerinde küçük

bir dükkân vardı.

Will çantalarını tek olan yatak odasına koydu. “Biz bu odayı alıyoruz. James koltukta uyur. İstersen biraz uzanıp dinlen. Yemek hazır olunca ben sana haber veririm.”

Emma başını iki yana salladı. “Hayır, uyuyamayacak kadar heyecanlıyım. Belki yemekten sonra uyurum.”

“Başın nasıl?” diye sorarak Emma’nın alnına düşen saçlarını çekti.

“Hâlâ ağrıyor ama daha iyi.”

“Ağrı kesici almak istemediğine emin misin?” Will’in gözlerinde endişe vardı.

“Hayır.” James’in dönmediğinden emin olmak için kapiya baktı. Sonra sesini alçalttı. “Bebek yüzünden ilaç almak istemiyorum.”

Will, Emma’nın yanağına dokunup gözlerine baktı. Sonra başını eğip Emma’yı usulca öptü. “Ben senin için endişeleniyorum.”

Emma gülümseyip Will’e sarıldı. “Biliyorum. Teşekkürler.”

Ön kapı açıldı. James homurdanarak içeri girdi. “Tanrım, bir oda tutun.” Elinde yiyecek dolu bir poşet vardı. Kapiyı arkasından kapattı.

Will, Emma’nın saçlarının arasından iç çekti. “Selam, Einstein. Zaten oda tuttuk.”

James gülererek poşeti açtı. “Umarım makarna seversiniz çünkü tek yiyebileceğiniz şey bu.”

“Şikâyetimiz yok,” dedi Will.

Emma cevap vermedi. Konu James olunca düzgün cevap diye bir şey olmadığını biliyordu.

Will, James'ten bir kutu sos aldı. "Akşam yemeğini ben pişireceğim. Sen git White Horse'la ilgili ne bulabileceğine bak."

James mutfak masasında çalışmaya başladı. Emma ise mutfak tezgâhının yanındaki taburelerden birine oturmuş, Will'in mutfakta çalışmasını izliyordu.

Yemeklerini sessizce yediler. Odada epeyce gerilim vardı. James çalışmasına devam ederken, Emma, Will'in mutfakı toplamasına yardım etti. Birbirleriyle rahat ve uyumlu bir şekilde çalışıyorlardı. Emma bir kocası, bir ailesi varmış gibi günlük rutin bir hayatın nasıl olacağını hayal etti. O, Will, Jake ve bebek. Bahçesinde çitleri olan küçük güzel bir ev. Will'in tabağı kurulamasını izledi ve tüm bunların mümkün olabileceğini düşününce kalbi sızladı. İsteddiği her şeye sahip olma şansı vardı önünde. Will'e bir tabak uzattı. Will onu bileğinden yakalayıp Emma'nın kolunu tuttu. Emma şaşırarak Will'e baktı.

"Onu geri alacağım, Emma. Sana söz veriyorum."

Emma duygularıyla mücadele ederek dudaklarını ısırdı. Will'in yanında duygularına engel olamıyordu. Artık hiçbir şeyden emin değildi. "Sana güveniyorum, Will. Biliyorum."

Will uzanıp onu öpünce, Emma umutla doldu.

Bulaşıkları sessizce bitirdiler. Will son tabağı yerine koyarken, James seslendi. "Sanırım bir şey buldum."

James, Will'e baktı. "Kaçırdıkları bir çocuğu, sürekli

yaşadıkları bir yerde tutacaklarını sanmıyorum. Kibirli olabilirler ama aptal değillerdir. O yüzden, kirada olabileceklerini düşündüm. Çocuğun kaçırıldığı sıralarda kiralanan yerlerin listesini çıkardım ve sonra artık kiralık olmayan yerleri buldum. Liste epey kabarık. Otuz kadar ev var.” Listeyi Will’e verdi. “Ama en azından başlamak için iyi bir yer. Çapraz bilgilendirme yapacağım. Bakalım bu yerlerden biriyle Alex’in bağlantısını bulabilecek miyim.”

Will listeyi alıp baktı. “Ama burada sadece kiralık ilanları var. Evi tanıdıkları birinden de kiralamış olabilirler. Belki de terk edilmiş bir eve girmişlerdir.”

“Doğru ama ikinci ihtimal olamaz. Çok riskli. Son zamanlarda kiralananmış evleri araştırmakla bir şey kaybetmezsin. Belki şansın yaver gider.”

Will iç çekti. “Evet, denemeye değer. Sabah ilk iş araştırmaya başlarım.”

“Hayır!” diye bağırdı Emma.

İki adam da şaşırarak ona döndüler.

“Jake yalnız ve korkuyor. Zorunda kalmadıkça oğlumun o Alex denen pislikle bir dakika daha geçirmesine izin vermeyeceğim. Şimdi gidelim.”

“Emma.” Will’in gözleri aşkla ve acımayla doluydu...

Emma ağlamaya başladı. “Onu orada bırakamam. Yapamam.”

Will, elini Emma’nın koluna koydu. “Emma, çok yorgunsun. Yaralandın ve iki gündür çok az uyudun. Sana bir şey olursa, Jake’e bir yararın dokunmaz.”

“Bunu kabul etmeyi hiç istemesem de,” diyerek araya girdi James. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, kaşlarını çatmıştı. “Emma haklı olabilir. Bazı evlere gece bakmak daha iyi olabilir. Daha az dikkat çekersin. Eğer istersen, sen listedeki evlerle ilgili araştırma yaparken ben burada bebek bakıcılığı yapabilirim. Emma burada kalıp dinlenir.”

“Hayır. Asla olmaz.” Emma hemen karşı çıktı. “Ben de gidiyorum. O benim oğlum.”

Will kararsız kalmıştı.

“Will, bunun mantıklı olduğunu anlamalısın. Ben geride kalıp daha fazla araştırma yapacağım. O sırada sen ayak işlerini yaparsın. Emma da burada kalıp dinlenir.”

“Ben de gidiyorum!”

Will gözlerini kapadı. “Onu bırakmak istemiyorum.”

“Emma,” dedi James. Sesi yumuşamıştı. “Sana en iyi şekilde davranacağıma söz veriyorum. Senin ne kadar yorgun olduğunu anlamak için dâhi olmaya gerek yok. Alındaki yara yüzünden epey baş ağrısı çektiğini tahmin edebiliyorum. Will yokken ben seni koruyacağım. Sabah sen uyanmadan da Will gelmiş olur. Değil mi, Will?”

Will bir an Emma’ya baktı. Sonra başıyla onayladı ama çenesini sıkıyordu. “Sen burada kalıp dinlenirsen ben daha iyi hissederim. Sen gittiğimi bile anlamadan döneceğim.”

“Ama o benim oğlum. Onu bulduğunda ben de orada olmalıyım.”

Will, Emma’nın yüzünü ellerinin arasına aldı. “Jake’i bulsam bile, neyle karşı karşıya olduğumuzu anlayana kadar

bir şey yapmayacağım. Özellikle de Alex seni oraya çekmeye çalışırken.”

“Ama...”

Will’in gözleri yalvarır gibiydi. “Emma, ben de onu geri almak istiyorum, ama onu kurtarmaya çalışırken senin hayatını riske atmak istemiyorum. Bir plan yaparak oraya girmeliyiz.”

Emma’nın çenesi titredi. Will onu kendine doğru çekti.

“Onu geri alacağıma söz veriyorum. Ama kendi yöntemimle almama izin ver, olur mu?”

Emma başıyla onayladı. Will, Jake’i hazırlıksız kurtarmaya çalışmayacağını söylediğinde ciddiydi. Emma bunu biliyordu ve eğer Will, Jake’i o gece bulursa, Emma arabada oturup hiçbir şey yapmadan bekleyemeyeceğini biliyordu. Hemen içeri koşup onu kurtarmaya çalışırdı. “Tamam,” dedi.

Will’in vücudu rahatladı. “Sen burada kal ve biraz dinlen. Şansımız yaver giderse, Jake’i kısa sürede bulacağız.”

Emma, Will’in yüzüne baktı. “Yarın ben de seninle geleceğim.”

Will gülümsedi. “Senin çok işe yaradığını kabul etmem gerek.” Will, Emma’yı bırakıp çantasını tekrar doldurdu. James’le listedeki en olası evleri konuşuyorlardı. Emma mutfak sandalyelerinden birine oturarak Will’i izledi. Tıpkı sabah çöken sis gibi, korku içine çökmüştü.

Will, Emma’nın tereddütünü hissederek onun önünde diz çöktü. “Sorun yok, değil mi?”

“İçimde kötü bir his var,” dedi Emma. “Ama bu çok ap-

talca. Gitmemen için bir neden göremiyorum, yine de içim rahat değil.”

“Hasta mı hissediyorsun?”

“Hayır.”

“Eğer istersen kalırım. Yarın birlikte bakarız.”

Emma derin bir iç çekerek gülümsedi. Kendi paranoyasının Jake’i bulmalarını engellemesine izin vermeyecekti. “Hayır, ben tuhaflaştım. Şimdi yatacağım. Yarın seninle geleceğim ve Jake’i geri alacağız.”

Will onu sandalyesinden kaldırıp kollarına aldı. Ellerini saçında gezdirip dudaklarını Emma’nın dudaklarına yapıştırdı. Emma ona sarıldı. İçinde kötü bir şey olacağına dair bir his vardı. Ama Emma geri çekilip gülümsedi. “Dikkatli olacağına söz ver.”

“Her zaman.”

Emma, Will’in sıcak, kahverengi gözlerine baktı. Anlamlandıramadığı bir şey vardı ve onu Will’in gözlerinde göreceğinden emindi.

Will, Emma’yı usulca öptü. “Seni seviyorum.”

Sözcükler Emma’nın dilinin ucuna gelmişti. Üç küçük kelimeydi ve Will için çok şey ifade ediyorlardı. Emma onu sevdiğini düşünüyordu ama nasıl emin olabilirdi?

Will dudağının tek tarafıyla gülümsedi ama gülümsemesi gözlerine ulaşmadı. İç çekerek kollarını yana bıraktı. “Sen uyandığında, burada olacağım.”

Emma, Will’in çantasını alıp kapıdan çıkışını izlerken gözleri buğulandı. Banyoya gidip hıçkırıklarını tuttu. Neden

Will'e istediği şeyi vermiyordu? Emma için yaptığı onca şeyden, güvenilirliğini defalarca kanıtladıktan sonra bile. Will'in peşinden koşmayı düşündü ama ona ne diyecekti? Will'in duymayı istediği şeyi hâlâ söyleyemiyordu.

Bir anda panikledi. Yüzünü soğuk suyla yıkadı. Huzursuz olduğu için kendine kızdı. Emma yapışkan bir kadın değildi. Tek başına kalıp kendi başının çaresine bakabilirdi ama Will'e bir şey olabileceği hissi tüm kanına korku yayıyordu. Will'e bir şey olmasından mı korkuyordu yoksa ona sevgisini söylemeden Will'in kendisinden vazgeçmesinden mi? Will olmadan yaşamayı düşünemiyordu.

Belki de cevabı buydu.

Emma tuvaletten çıkmadan önce birkaç kez derin nefes aldı. James'in endişelendiğini görmesini istemiyordu.

"Ah, işte buradasın. Ben de, benden uzak durmak için kendini tüm gece tuvalete kilitleyeceğini sanmıştım." James iki kupaya su koyup Emma'ya baktı. "Çay içeceğim. Sen de ister misin?"

Emma öylece kaldı. James'in tavrının değişmesine hazırlıksız yakalanmıştı. Gözlerini kıstı. "Bana çay mı yaptın?"

James kupalardan birinin içine kaşık atıp kaşlarını kaldırdı. "Şeker?"

Emma hâlâ temkinli davanarak başıyla onayladı.

"Tanrı aşkına, Emma. Seni ısırmayacağım. Ters bir başlangıç yaptık ama Will'in sana deli olduğu açık. Bir aptal bile senin ondan ayrılmayacağını anlar. O yüzden, iyi geçinelim diye bir adım atayım dedim."

Emma rahatlayarak taburelerden birine oturdu. James kupayı ona uzattı.

“Teşekkürler,” diye mırıldandı Emma ve bir yudum içti. “Will’le olan dostluğunuzun çok eskiye dayandığını biliyorum ve aranızda girmek istemiyorum. Baştan başlayalım en iyisi.” Emma ona elini uzattı. “Merhaba, ben Emma Thompson.”

James, Emma’nın elini sıktı. “James Buckner. Tanıştığımızıza memnun oldum.” Gülümsedi ama Emma’nın elini bırakırken bakışları ifadesizdi. Emma’nın korkusu geri döndü.

James tezgâha uzanıp çayından bir yudum aldı. “Arkadaşımla ilgili planlarını sormam için çok mu erken?” Alay ediyormuş gibi sormaya çalışmıştı ama ses tonu onu ele veriyordu.

Emma kalkmaya çalıştı. “Sanmıyorum...”

James teslim oluyormuş gibi ellerini kaldırdı. “Özür dilerim. Haddimi aştım. Daha normal konuşalım.”

Emma tekrar sandalyesine oturdu. Gerekirse hemen kalkmaya hazırdı. James’le tartışmadan da sinirleri yeterince gergindi zaten.

“Oğlunun adı ne?”

Emma şaşırarak gözlerini kocaman açtı. “Jake.”

“Kaç yaşında?”

“Beş.” Emma elindeki kupayı avuçlarının arasına aldı. Ellerin titrediğini saklamak istiyordu.

James titrediğini gördü. “Ateş yaksak iyi olabilir. Sen yakmak ister misin?” Kahkaha attı.

Emma onun ne ima ettiğini anladı ve midesi yandı.

“Doğru mu yani? Gücünü boynundaki kolyenin taşından mı alıyorsun?”

Emma meydan okur gibi çenesini kaldırdı. “Bilmiyorum.” Sesi sert ve inatçıydı.

James soğuk gözlerle Emma’nın gözlerine baktı. “Will öyle düşünüyor.”

Önce Emma gözlerini kaçırdı. Wil’le gitmeliydi. Ya da Will’in kalmasını sağlamalıydı. James’e güvenebileceğini düşündüğü için tam bir ahmaktı.

“Çayını iç. Isınırsın.”

Emma sırf James’le konuşmamak için birkaç yudum çay içti. Bakışlarını odada gezdiriyordu. James’in laptopunun yanında kâğıt dolu bir dosya vardı. James onlar üzerinde çalışıyor olabilir miydi?

James elindeki kupayı masaya bıraktı. Çıkan ses Emma’nın kulağına normalden nedense daha yüksek geldi. Emma hayal mi görüyordu yoksa oda daha da büyümüş müydü?

“Ben bir dakikalığına dışarı çıkıyorum. Hemen dönerim.”

James kapıdan çıkar çıkmaz, Emma sandalyesinden kalkıp dosyaya doğru gitti. Başı dönüyordu. Dengesini kaybedince, düşmemek için sandalyeye tutundu. *Sandığımdan daha yorgunmuşum. Odaklan.* Bu şansı bir daha ele geçiremeyebilirdi. Baş dönmesinden kurtulabilmek için başını iki yana salladı ve kâğıt yığınlarına doğru gitti. Günlerdir araştırma yapıyordu ve çok az şey söylemişti. Emma onun bir şeyler

sakladığından şüpheleniyordu. Bir çıktı, fotoğraf ve biyografi buldu. Andrew Garcia, avukat, Texas'ta kongre üyesi. Kâğıdın üst köşesine büyük harflerle BY (Başkan Yardımcısı) yazılmıştı. Emma'nın nefesi kesildi. Kâğıtlara göz atınca, başka isimler de gördü. Aralarında politikacılar, etkin işadamları vardı. James onlara Vinco Potentia'nın başka üyesini bulamadığını söylemişti ama o dosyada tepesine BY yazılmış yirmi kişinin adı vardı.

Son sayfadaki adı görünce nefesi boğazında sıkışıp kaldı. Aiden Walker. Girişimci. Resim yoktu. Kramer ona Walker'ın kehanetteki kadını bildiğini söylemişti. Walker altı yıl önce Alex'i göndermişti. Walker'ın adı *Aiden*'di.

Babasının adı da Aiden'di. Olamaz...

Verandadan gelen gıcırtı James'in döndüğünü söylüyordu. Emma taburesine geçti. Oturduğunda sallanıyordu. Başını ovalayarak yatağa gidip gitmemeyi düşündü.

"İyi misin?" James kapıyı arkasından kapadı. "İyi görünüyorsunuz."

"Evet, iyiyim." Emma arkasını dönüp bakınca dengesini kaybetti ve tabureden kaydı.

James koşup Emma yere düşmeden yakaladı. "Gerçekten yorgun olmalısın."

"Sanırım." Emma birkaç kez göz kırptı. Ayakta durmaya çalışıyordu.

James onu yatak odasına götürdü. "Senin durumunda bir kadın kendine daha iyi bakmalı. Bebeğe bir şey olmasını istemezsin."

Emma yatağın kenarına oturdu.

“Sen uyu. Ben her şeyle ilgilenirim.”

Emma yastığa kafasını koyup gözlerini kapadı. James üzerine bir battaniye örttü ve eğilip kulağına fısıldadı. “Tatlı rüyalar.”

Emma uykuya dalmadan önce bir anda bir şey fark etti. James hamile olduğunu biliyordu.

Will, White Horse’a giderken liste yanındaydı. Will yüzünü ovuşturarak yorgunluğunu silmeye çalıştı. Belki de Emma’yla kalmalıydı. Will çıkarken Emma kendinde değil gibiydi. Onun sesini duymayı çok istiyordu. Emma’yı arayıp iyi mi diye bakacaktı. Sesi biraz da olsa endişeliyse, Will geri dönüp çalışmaya yarın başlayacaktı.

Will cebine uzanıp hızlı arama tuşuyla James’i aradı.

“Ne oldu?” diye sordu James. Sesi şaşırılmış gibi geliyordu. “Neredesin?”

“White Horse’tayım, ama Emma’yı merak ettim. Konuşmak istiyorum.”

“Emma iyi. Uyuyor.”

“Gerçekten mi?”

“Evet, çok yorgundu ve sen gittikten sonra hemen yatağa girdi. Yirmi dakikadır uyuyor.”

Will durdu. Yanlış bir şeyler vardı. “Geri gelmeyi düşünüyorum. Yorgunum ve bu gece çok bir şey öğrenebileceğimi sanmıyorum. Belki Emma yarın Jake’le bağlantı kurar ve

tam yerini öğrenebiliriz.”

“Will,” diyerek azarlar gibi konuştu James. “Çoktan oraya varmışsın. Birkaç evi kontrol etsen ne olur? Bir saat falan bakın. Sonra geri gel.”

“Kırk beş dakikalık yol, James.”

“Bir kahve iç, bir şeyin kalmaz. Biz daha önce de sabahladık. Yoksa yaşılanıyor musun, Davenport?” James dalga geçiyordu ama gerilmiş gibiydi.

“Hayır, sadece Emma’yı merak ediyorum. Ben çıkarken çok üzgün görünüyordu.”

“Tabii üzgün olacak. Oğlunu geri almak istiyor. O yüzden neden biraz daha dolanıp bir şeyler bulmaya çalışmıyorsunuz?” Will bir kapının kapandığını duydu. “Bak, Emma’yla birbirimizden farklı olduğumuzu biliyorum ama onun senin için ne kadar önemli olduğunu da biliyorum. Bu yüzden arkadaşlığımızı riske atmak istemem. Bir şey olursa, ben onu korurum.”

“Belki de haklısın...”

“Tabii ki haklıyım.” James telaşlı gibiydi. “Kapatmam gerek.”

James telefonu kapattıktan sonra, Will bir süre sessizliği dinledi. James’in söylediklerini düşünüyordu. James tavrını değiştirdiği için memnundu ama ters giden bir şeyler vardı.

Dur işareti olan bir yerde park edip direksiyona yaslandı ve boş sokağa baktı. Sokak ışıklarına karışan ay ışığı Will’in iyice kötü hissetmesine neden oluyordu. Bu bilgi toplama işi bekleyebilirdi. Will’in, Emma’nın yanına dönmesi gerekiyordu.

Penceredeki tıkkırtı onu hazırlıksız yakaladı. Will irkildi ve arabanın dışında bir polis olduğunu gördü. *Lanet olsun.* Will pencereyi indirip kendini yapacağı role hazırladı. Polis ehliyetini ve ruhsatı kontrol ederse, iş kötüleşebilirdi.

Polis eğilip camdan içeri baktı. “Her şey yolunda mı?”

Will içten bir kahkaha attı. “Ah evet, her şey yolunda. Sadece kayboldum.” Parmağıyla arkasını işaret etti. “Karım Spruce’taki kamp yerinde ve Starbucks frappuccinosu için ölmek üzere. Beni bulmam için gönderdi.”

Polis doğrulup başını iki yana salladı. “Buralarda Starbucks yok, evlat. En yakını birkaç mil uzakta. Eğer kamp yapıyorsanız, kamp ateşinde kahve yapıp için. Öyle havalı şeyler değil.”

“Ben de ona öyle söyledim ama kadınları bilirsiniz...” Sesi kısıldı.

“Bilirim tabii. Evde benim de karım var.” Ayağıyla yeri eşeledi. “Sen geri gidip ona de ki eğer tatilde beş dolarlık kahve içmek istiyorsa, bir dahaki sefere Seattle’a gitsin.”

Will kahkaha attı. “Söylerim, Memur Bey. İyi geceler.”

Will, polisin arabasına binmesini izledikten sonra rahat bir nefes aldı. Arabayı çalıştırıp kaldıkları yere dönmeden önce etrafı kolaçan etti.

Emma boğuk erkek sesleri duyarak uyandı. Gözlerini açmaya çalıştı ama gözkapakları ağırlaşmıştı. Yün battaniye kollarını kaşındırıyordu ama Emma battaniyeyi hareket etti-

recek enerjiyi ya da isteği kendine bulamıyordu. Sesler daha da arttı. Birileri bir şeye karşı çıkıyordu. Tek gözünü biraz açabildi ama kapının kapalı olduğunu gördü.

“Anlaşmamız bu değildi,” dedi James diğer odadan.

Kiminle konuşuyordu? Will geri mi gelmişti? Emma doğrulmaya çalıştı ama hareket edemedi. *Aman Tanrım, felç oldum.*

“Al ya da git, Buckner. Maalesef, işin bu aşamasında çok da pazarlık edecek durumda değilsin.” Adamın sesi tanıdıktı. Emma’nın aklı hâlâ kimin konuştuğunu anlayamayacak kadar karışık.

“Will’i bu işin dışında tutacağınıza söz vermişsiniz. İlk başta bunu kabul etmemin tek nedeni buydu.”

“Tekrar ediyorum, pazarlık için çok geç. Şimdi, Davenport nerede?”

“Gitti. Size söyledim. Onu burada benimle bıraktı.”

“Yalan söylüyorsun. Onu gönüllü olarak asla bırakmaz. Bunu yapamaz.”

“Burada yok, değil mi? İsterseniz etrafa bakın.”

Adam küfür etti. “Haklısın. Burada olsaydı, bizi kurşunlarla karşılardı. Kadın nerede?”

“Yatak odasında.”

Kapı gıcırdadı. Emma çaresizce gözlerini açmaya çalıştı. Kendini koruması gerekiyordu ama vücudu bunu reddediyordu.

“Emmanuella.” Adam adını huşu içinde söylemişti. Emma onu o anda tanıdı. Bu, Kramer’di. Korku ve tiksintiyi tam

içinde hissetti. “İlaç mı verildi?”

“Evet. Kolyesini de çıkardım.”

“Kolyeyi alabilir miyim, lütfen?”

“Will’i bu işin dışında bırakacağınıza söz verene kadar olmaz.”

Kolyenin sıcaklığı gitmişti. James’in onlara ihanet ettiğini fark edince Emma panikledi. *Will*. Ona zarar verecekler miydi? James bu adamların onlara neler yapacağını fark etmemiş miydi? Fark etmiş olmalıydı ki Will’i rahat bırakmalarını istiyordu. Korkudan kalbi hızla atıyordu. Sakin olmaya çalıştı. James onlara Will’in orada olmadığını söylemişti. White Horse’a gitmişti. Will hâlâ Jake’i bulabilirdi.

Eşyalardan biri duvara çarptı, yatak sallandı. “Anlaşmamızı ikinci bir kez düşünmeme neden oluyorsun, Bay Buckner. Bundan daha zeki olduğunu düşünmüştüm.” Kramer’in sesi oldukça sakindi. “Senin yardımın olsa da olmasa da kolyeyi alacağım. Ama yardımcı olmanı öneririm.”

Emma gözlerini kapalı tuttu. Zaten gözkapakları hareket etmeyi reddettiği için zor bir şey değildi bu. Emma’nın hâlâ bilincinin kapalı olduğunu düşünebilirlerdi. Bir anlık panikten sonra, Emma nefesini de yavaşlatmıştı. Vücudunun kontrolünü tekrar kazanana kadar bekleyecekti. Sonra kaçacaktı. Kaçma ihtimali küçük olsa da, Emma bu gerçeği düşünmemeyi seçti. Emin olduğu bir şey vardı. Onu kilit altına almadan önce öldürmeleri gerekti.

James bir küfür savurdu.

“Ah, çok hoş. Ben de olayları benim gözümünden görece-

ğini biliyordum. Kolyenin gücü sahibine özel mi yoksa takan herkes güçleri kullanabiliyor mu diye merak ediyordum,” dedi Kramer. Emma’nın yanına gidip üzerine eğildi. Sıcak nefesi Emma’nın yüzüne vuruyordu.

Emma yükselen korkusunu sakinleştirmeye çalışıyordu. *Henüz değil. Sonra korkarsın, henüz değil.*

“Son karşılaşmamızda bana bir kukla gibi davranmıştın, Emmanuella. Benim bunun öcünü almam, adil olur sanırım. Ben buradaki işimi bitirene kadar onu arabaya taşıyın.”

Bacaklarına ve koltuk altlarına eller uzanıp Emma’yı yataktan çıkardılar. Adamlar hareket ettikçe Emma’nın kalçası sallanıyordu. Adamların uyumsuz şekilde yürümesi yüzünden Emma sarsılıyordu ve kendini hem tuhaf hem savunmasız hissediyordu. Kapıdan geçerken bacağını çarptı. Çığlık atmamak için kendini zor tutuyordu.

“Dikkat,” diye bağırды Kramer. “Henüz onun zarar görmesini istemiyoruz.”

Emma mide bulantısını zor tutuyordu. Will gelecekti. Will onu kurtaracaktı.

Will bir saat uzaklıktaydı.

Gecenin soğuk havası Emma’nın kollarına gelince, tüyleri diken diken oldu. Esen rüzgâr yüzünden saçları yüzüne gelmişti. Adamlardan biri sendeledi. Merdivenlerden inerken neredeyse Emma’yı düşüreceklerdi. Tüm çabasına rağmen, Emma titremeye başladı. Kendine gelip kendisini kontrol edebildiğini anlamalarından korktu.

Üst tarafında olan adam Emma’nın sırtını kendi göğsüne

yaslamıştı. Metal bir kapının açıldığını duydu. Vücudu sallandı ve sonra sert bir zemine bırakıldı. Emma yan yattı. Yere çarpınca nefesi kesilmişti.

Kapılar kapatılınca Emma gözlerini açtı. Karanlığa alışması birkaç saniye aldı. Boş bir kargo kamyonunda tek başınaydı. Bir plana ihtiyacı vardı. Ne yapacaktı? Daha sonra değil, şimdi kaçması gerekiyordu. Kamyonetin hareket etmesi bile kaçması için iyi bir nedendi. Hareket halindeki bir araçtan atlamaya hiç niyeti yoktu.

Kolları ve bacakları artık basit hareketler yapabiliyordu ama çok yavaştı. Bu durumda adamlardan kaçmasının imkânı yoktu.

Tabii ormana saklanmazsa...

Ön koltuğa gidip dışarıya baktı. Kamyonetin yanında iki adam durmuş, odaya bakıyorlardı. Kramer görünürde yoktu. Emma kaçacaksa, şimdi kaçmalıydı.

Emma gösterge paneline bakıp içerideki ışıkları söndürecek düğmeyi buldu. Başını eğip adamlardan saklandı. Ön koltuktaki kapı kolunu buldu ve açtı. Kapının sesine dikkat kesilmişti. Kapı yarısına kadar açıldığında, kapıdan hafif bir ses geldi. Emma durup adamlara baktı. Derin bir konuşmaya dalmışlardı. Fark etmediler.

Emma tekrar kapıyı itti. Kapı dışarı çıkabileceği kadar açıldı. Emma yan dönerek kapıdan çıktı ve kapıyı yavaşça kapadı.

Eğildiğinde bütün kanı beynine kadar çıkmıştı. Ağaçlar kaldıkları yerin arka tarafındaydı ve oraya ulaşmak için

adamları geçmesi gerekiyordu. Bir çadıra ya da kamp arabasına gidip sahiplerine kendisini içeri almaları için yalvarmayı düşündü. Erkek arkadaşının öfkeli ya da sarhoş olduğunu söyleyebilirdi ama bu fikirden vazgeçti. Öncelikle, o kişiler Emma'nın polisi aramasını isteyebilirlerdi. Bu, onun yapmayı hiç istemediği bir şeydi. Ayrıca, Kramer onu bulursa, o kişileri de tehlikeye atmış olurdu.

Ormana gitmesi gerekiyordu ama önce oraya ulaşabilirdi.

Odaları bir eğimin üzerindeydi. Emma çıkaracağı herhangi bir sesin duyulmaması için kuvvetli bir rüzgâr çıkmasını bekledi. Sonra tepenin kenarına doğru gitti. Karanlık olduğu için memnundu. Toprak setten aşağı kayarken elleriyle tutunmaya çalıştı. Elini kesen ve çizen şeylere aldırıyordu. Onlarla sonra ilgilenirdi.

Tepenin sonuna geldiğinde, kenar kısımda kaldı ve gölgelere karıştı. Odadan ayrı olan çadırlara doğru koştu. Çok geç olduğu için ailelerin çoğu çadırlarının fermuarlarını çekmişlerdi ama bazıları kamp ateşinin yanında oturuyorlardı. Emma'ya tuhaf tuhaf baktılar. Emma onlara da hiç aldırmadı. James'in verdiği ilacın etkisi azaldığı için seviniyordu. Her geçen dakika gücünü daha fazla kazanıyordu.

Kamp yerini görünce, bir anlık zafer duygusu hissetti ama hemen sonra arkasında bir çatırtı duydu. Dönüp bakınca iki adamın arkasından koştuğunu gördü. Adamlar yollarına çıkan her şeyi ezip geçiyorlardı.

Emma'nın kalbi hızla çarptı. Ona çok çabuk yetişiyor-

lardı. Ağaçlar hemen ilerideydi, o kadar yakındaydılar ki Emma'yla dalga geçiyor gibiydiler. Emma oraya gidebileceğinden emin değildi. Gitse bile adamlar onu yakalarlardı. Ama daha fazla saklanacak yer sunduğu için, en iyi seçenek orası gibi duruyordu. Emma kolyesine uzandı. Boynunda olmadığını görünce dehşete kapıldı. O taş Emma'nın tek silahıydı ve Emma artık savunmasızdı.

Sert toprağa bastığı ayaklarından, zaten zonklamakta olan başına şok dalgaları gönderiyordu. Emma ormanın yakınına gelmişti ve daha yoğun otların olduğu yere doğru gidiyordu. Rüzgâr esiyor ve Emma'nın bastığı yerlerden çıkan sesleri gizliyordu. Emma ağaçların daha da derinlerine gidiyordu. Yağmur yağmaya başlamıştı. Ağaç yapraklarından geçen damlalar toprağa düşüyordu. Emma koşarken, yapraklarla kaplı zemin kayganlaşmıştı. Kayarak dizlerinin üzerine düştü. Kollarından destek alarak kalktı ve elindeki çamuru kotuna sürdü. Sonra kayalıklı bir yer görene kadar koşmaya devam etti. Arkasına saklanabileceği bir yarık buldu ve soluğunu tutup peşindekileri izlemeye başladı.

Kolundaki işaret kaşınıp iğne batıyormuş hissi yaratmadan, karıncalanma başlamadan önce bile, Will bir şeylerin ters gittiğini biliyordu. Polisle karşılaştıktan sonra hız limitini aşmadan ve kendine her şeyin yolunda olduğunu söyleyerek kaldıkları yere geri dönmüştü. Emma iyiydi. Ama Will öyle olmadığını biliyordu.

Emma iyi değildi.

İyice panikledi ama kolundaki his zirve yapana kadar bekledi. Sonra Emma'ya uzanıp o anda nasıl bir dehşet yaşadığını anlamaya çalıştı. Will yine yanında yoktu.

Emma'nın kendisini duyabildiğini anladığı anda, üzüntü-sünü sözcüklere döktü. *Emma.*

Will!

Neredesin? Ne oldu?

James peşimde silahlı iki adam var. Kramer. Kramer burada.

Kramer mi? Nasıl?

James. Beni ilaçla uyuttu ve Kramer geldi. Ama ben kaçtım ve ormanda saklanıyorum.

Will'in göğsü, kalbine dar geldi. Kalbi yerinden çıkacak gibiydi. James ona ihanet etmişti. *Taşını kullan, Emma. Yangın çıkartmaktan korktuğunu biliyorum ama artık kendini daha iyi kontrol edebiliyorsun.*

Kullanamam. James kolyeyi aldı.

Will'in acısı öldürücü bir öfkeye dönüştü. Emma tamamen savunmasızdı. Nerede olduğunu biliyorlar mı?

Hayır, burada fırtına var. Sanırım adamları kaybettim.

Seni bulmak için kolyeye ihtiyacım yok. Yolu yarladım bile. Seni bulacağım.

Jake, Rusty'yi kucağına almış, yatağında uzanıyordu. Dışarıda rüzgâr esiyor, yağmur camlara vuruyordu. Bu geceki gibi

gecelerde, annesine sarılarak yatarı. Annesinin kucağına girip sığınırđı. Annesinin kolları onu sıkıca sarardı.

Ama bu gece Jake yalnızdı.

Annesini düşünmekten uyuyamıyordu. Alex'i ve onun annesini nasıl incitebileceğini düşünüyordu. Onu da düşünüyordu. Jake günlerdir ondan haber alamamıştı. Belki de geri gelmeyecekti.

Belki de Jake onun geri gelmesini istemiyordu.

Jake, annesinin yakınlarđa olduğunu hissediyordu. O gün Jake'e seslendiğinde o kadar yakındı ki Jake uzandıığında annesine dokunabilecek gibiydi. Ama Jake onun seslenmelerine aldırmmamış ve bağlantıyı koparmıştı. Jake'in, annesine ne kadar ihtiyacı olursa olsun, Alex'in, annesi hakkında bir şeyler öğrenmesini göze alamazdı.

Jake kaçmayı düşündü. Zor olmazdı. Kapıdaki korumalar sadece göstermelikti. Onlarla kendinden korktuklarını bilecek kadar çok zaman geçirmişti. Adamlara zarar vermesine bile gerek kalmayabilirdi. Ama eğer onu annesinden ayırmaya kalkarlarsa, zarar da verebilirdi.

Evden çıkabilirdi ama sonra ne olacaktı? Annesine seslenip ona gelip kendisini almasını söylerdi. Adamlardan biri annesine zarar vermeye kalkarsa, Jake onların icabına bakardı. Adamların neyi planladıklarını önceden bilmek çok işe yarıyordu.

Korkması gereken tek kişi Alex'di, ama o burada kalmıyor ve birkaç günde bir uğruyordu. Daha o sabah oradaydı.

Çok basit bit plan yaptı. Bunu daha önceden nasıl dü-

şünemediğine şaşırdı. Yatak odasının kapısından geçecek, ön kapıdan çıkacak ve sokağa inecekti.

Gerisini planlayamadan, evde insana ait olmayan bir uluma sesi duyuldu. Jake'in ve evdeki adamların aklı karıştı. Jake başını ellerinin arasına aldı. Bir varlık gittikçe yaklaşıyordu.

O buradaydı.

Jake, Rusty'yi kucağına alarak yatakta doğruldu.

Ev sallandı, duvarlar ve yer deli gibi sallanıyordu. Jake yatakta tutunmaya çalıştı. Dışarıdaki korumalar panikleyip çığlık atmaya başladılar. Karmakarışık düşünceleri bin parçaya bölünmüş ve susmuştu.

Hiçbir şey yoktu. Ne bir düşünce ne bir duygu. Jake mutluluk veren bir huzurla dolmuştu. Kapı gıcırdayarak açıldı ve bir adam başını içeri uzattı.

“Merhaba, Jake.”

Jake inanamayarak gözlerini kırıştırdı. Gerçekten buradaydı. “Merhaba.”

Adam kapıyı itip içeri girdi ve elini uzattı. “Gitmeye hazır mısın?”

Jake ayağa kalkıp adama doğru bir adım attı. “Nereye?”

Adam gülümsedi. “Annemi almaya tabii ki.”

Yirmi Beşinci Bölüm

Emma, Will'le olan telepatik bağlantısını kopardı. Onunla konuşmak konsantrasyon gerektiriyordu ve Emma bir şeye odaklanmadan ormanda gezmek istemiyordu. Bir şeyden emindi; o odaya geri dönmeyecekti ama o bölgeye de aşina değildi ve en yakın yolun nerede olduğunu bilmiyordu. Başka çaresi yoktu. Ormanın içine iyice girdi.

Ağaçlara tutunarak, gittikçe artan eğimli bir yerden geçiyordu. Yağmur da devam ediyordu. Emma'nın saçı ve kıyafetleri ıslanmıştı. Yağmur ve orman canına tak etmişti.

Adam bir anda ortaya çıkıp onu gafil avladı. Emma'nın yüzü yere çarptı. Acı ve şaşkınlıktan nefessiz kaldı. Adam, dizini onun bacaklarına bastırıyor ve elleriyle Emma'yı çürüten yapraklara itiyordu. Emma kıvranıyordu ama adam daha sert bastırdı.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" diye kulağına fısıldayıp Emma'yı sırtüstü çevirdi. Parmaklarını Emma'nın koluna ge-

çirip onu yerden kaldırdıktan sonra eğimli yerden aşağı itmeye başladı. Emma adamdan kurtulmaya çalıştı ama adam daha güçlüydü. Emma'dan çok daha iriydi. Adam parmaklarını iyice sıktı. Tırnakları Emma'nın koluna batıyordu.

Emma'nın aklı panikten hızlı çalışıyordu. O kamyonete geri dönemezdi. Dönerse hayatı biterdi. Hayatı bitecekse, kendi kontrolünde bitmeliydi. Savaşmayı planladı.

Adamın kalçasına sert bir tekme indirip yana doğru kıvrıldı ve adamın elinden kurtuldu. Adam bağırıp Emma'nın darbesiyle sendeledi. Dişlerini sıkarak döndü. Gözlerinde öfke vardı. Öne doğru giderek, iki eliyle Emma'ya doğru atıldı. Emma adamın kasıklarına vurdu ve adam inleyerek iki büklüm oldu.

Emma dönüp tepenin yanına doğru koştu. Yağmurdan ıslanan yapraklar yüzünden ayağı kayıyordu. Adam toparlanarak Emma'nın arkasından geliyordu. "Seni öldüreceğim, kaltak."

Adrenalin, Emma'nın vücudunda dolanıyor, bacak kaslarına daha hızlı koşması için güç veriyordu. Adamın eli Emma'nın omzuna dokundu ve onu çevirdi. Emma eğilemeden adam yanağına yumruk attı.

Emma çok öfkelenmişti. Neden bu adamlar onu rahat bırakmıyorlardı? Yanağı zonklayınca, Emma acıyla öne doğru eğildi. Adam önünde durmuş, onu kaldırmak için kollarından tutmuştu. Emma geriye kayıp tekrar kasıklarına vurmak için bacağına kaldırdı ama adam hazırlıklıydı. Geri çekildi ve Emma'nın göğsüne vurdu. Emma geri düşüp bir

ağaca çarptı ve yere düştü. Toparlanmaya çalışırken, ağacın sert kabukları sırtını çizdi. Yere düşerken yan tarafını çarpmıştı. Emeklemeye başladı.

“Ama çok sert değilsin.” Adam sırtarak Emma’nın peşinden gitti.

“Bana zarar verdiğin için Kramer sana çok kızacak.”

“Kramer gerekeni yapmamızı söyledi. Kavgayı sen çıkardın.”

Emma doğrulmaya çalıştı ama adam tekrar ona vurdu. Adamın ayağı tam omzunu nişan almıştı ama Emma eğilip kaçmaya çalıştı ve ayağı karnına geldi. Emma yan tarafına doğru düşerken acıyla inledi.

“Benim dediğimi yapacak mısınız?” Emma’nın koluna uzandı.

Emma vazgeçmeye hazır değildi. Adamın bileğine vurunca, adam yuvarlandı. Emma ellerinin ve dizlerinin üzerinde doğrularak nefes almaya çalıştı.

Adam öfkeyle bağırıp Emma’nın üzerine eğildi. Emma’yı omuzlarından yere bastırıp sırtına çıktı. Emma adamı ittikçe, adam daha çok bastırdı. Emma’nın ciğerlerindeki tüm hava tükenmişti.

Emma yana doğru kıvrılınca, adamı hazırlıksız yakaladı. Sırtüstü dönmüştü. Elleri, tutunacak bir şey bulmak için uzandı. Sağ elinin parmakları bir taşa dokundu.

Adam tepesinde duruyordu. “Hiç ders almıyorsun, değil mi?”

Emma ellerinin ve dizlerinin üzerinde durdu. Taşa uza-

nabilecek haldeydi. Adam gelip arkasında durdu ve onu tekrar yere itti. Emma hiçbir şey göremeden uzanıp adam onu çekmeden önce taşı almaya çalıştı. Acıya hiç aldırmadan öne atıldı ve taşı eline aldı.

Adam onu omuzlarından tuttu. Emma ona izin verdi. Adam, Emma'nın tişörtünden tutarak başını ve omzunu yerden birkaç santimetre havaya kaldırdı. "Oyun mu oynamak istiyorsun? Ben oynarım."

Emma'nın kolları yerdeydi ve taşı elinde tutuyordu. Tüm gücünü kullanarak biraz daha yukarı kalktı ve taşı adamın şakağına vurdu.

Adamın gözleri kocaman açıldı. Emma tekrar vurdu. Adamın yüzünden aşağı kan akıyordu. Öne doğru düştü. Vücudu Emma'nın vücudunun üzerine gelmişti. Taş hâlâ Emma'nın elindeydi. Adamı itip ayağa kalktı. Kesik kesik nefes alarak adamın hareketsiz bedenine baktı.

Aman Tanrım. Aman Tanrım. Onu öldürdüm.

Kimi öldürdün?

Emma, Will'in sesindeki paniği duyabiliyordu.

Emma! Kimi öldürdün?

Beni buldular.

Emma ormanın içinde nereye gittiğini bilmeden koşuyordu. Will'in zihninin içindeki sesine aldırıyordu. Dehşete kapılmıştı.

Emma nefessiz kalıp daha fazla koşamayacak hale gelene kadar koştu. Eğilip derin derin nefes aldı. Karnına kramp girince acıyla bağırdı. Şaşırarak tekrar eğildi ve bir ağaca tu-

tundu. Ağacın kabukları Emma'nın avucuna batıyordu. Tüm vücudu acı içindeydi ama yola devam etmesi gerekiyordu. O anda duramazdı.

Karanlıkta sendeleyerek açık alandaki küçük bir evi gördü. Ormana saklanarak eve baktı. Pencerelerden hafif bir ışık geliyordu. Islak elbiseleri ve gecenin serin havası yüzünden donuyordu ama içerideki insanlara güvenip güvenemeyeceğini bilmiyordu.

Ön kapı açıldı ve iriyanı biri kapıda belirdi. "Kim var orada?" diye seslendi yaşlı bir kadın. Sesi titriyordu.

Karnına tekrar ağrı girince Emma bir ağaca tutundu. Bu ağrının ne anlama gelebileceğini düşünmek istemiyordu.

"Orada olduğunu biliyorum ve silahım var. Kimsin? Kendini göster!"

Acı azaldı. Emma doğrulup eve doğru birkaç adım attı. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim, Hanımefendi. Acaba telefonunuzu kullanabilir miyim?"

Kadın verandaya çıktı. Emma ışığı görünce gözlerini kıstı.

"Aman Tanrım! Sana ne oldu?" diye sordu kadın ona yaklaşarak.

"Ormanda kayboldum."

"Nasıl oldu bu? İçeri gel. İçeri." Kadın ön kapıyı işaret etti. "Ormanın ortasındayım. Beni bulabildiğin için şanslısın."

Emma kadına doğru gitti. Adrenalin azalınca, vücudundaki ağrı ve acılar arttı. "Bilmiyorum. Batıdaki kamp yerin-

deydim ve... kayboldum.” Emma verandanın merdivenlerini çıktı.

Kadın, Emma’ya uzun uzun baktı. “Sanki başına daha fazlası gelmiş gibi. Yüzüne ne oldu?”

“Düştüm.”

Kadın bir süre gözlerini kısarak Emma’yı izledi. Ona inanmadığı açıktı. Tam, Emma kadının onu kovacağını düşünürken, kadın onu içeri davet etti. “Sırılsıklamsın! Sağanağa mı yakalandın? Bir anda başladı ve bitti.”

Emma durup gökyüzüne baktı. Açık kısımdan ay görünüyordu. Yağmur fırtınaları onu takip ediyor gibiydiler. O kadar yağmur olmadan da yaşayabilirdi.

Kadın mırıldanarak konuştu. “Uzun yoldan gelmişsin. Kamp buradan bir buçuk mil uzakta.”

Oturma odası eski ama sıcaktı. Sade bir kanepe, televizyonun karşısında eski bir tekli koltuk, koltuğun yanındaki masada da örgü şişleri olan bir sepet vardı. İki tane lamba ve televizyonun ışığı içeriyi aydınlatıyordu.

“Rahatsız ettiğim için gerçekten üzgünüm.” Emma mutfaka doğru gitti. Halıyı ıslatmak istemiyordu. “Sadece arkadaşımı arayacağım ve gelip beni almasını söyleyeceğim.”

“Aman Tanrım! Düşündüğümde de kötü. Gerçekten ne oldu sana?”

Emma kadına soğuk bir ifadeyle baktı. “Hiçbir şey. Kayboldum.”

Kadın sesini alçalttı. “Sen de ben de kaybolmadığını biliyoruz. Polisi aramalısın.” Mutfak sandalyesini işaret etti.

“Sen otur. İzin ver sana bakayım.”

“Hayır. Polis olmaz.”

Kadın gözlerini kısıp başını yana eğdi. “Bana neden anlatmıyorsun?”

Emma başını iki yana salladı. Gözleri yaşla dolunca kendine kızdı. “Karışık bir durum. Telefon edebilirsem, arkadaşşıma gelip beni almasını söyleyeceğim. Sonra çıkarım ve onunla caddede buluşurum.”

“Adın ne?”

Emma tereddüt etti. “Emma.”

“Ben Sophia.” Emma’nın gözlerine baktı ve onun eline hafifçe dokundu. “Normal gibi görünmeyen şeyleri yapmak için hep bir nedenimiz vardır. Polisi arayamayacağını söylüyorsan, sana inanırım. Ama karanlıkta yürüyüp arkadaşşımla caddede buluşmana izin vermem. Saldırıya uğradıktan sonra olmaz. Burada bekleyebilirsin.”

“Hemen telefon etmek istiyorum.”

Sophia bir adım geri gitti. Telefona uzanırken Emma’yı inceliyordu. Yaşlı kadın telefonu ona uzattı ama vermedi. “Telefonu kullanmana izin vereceğim ama sonra sana kuru kıyafetler getireceğim ve arkadaşşımla içeride bekleyeceksin. Aksi takdirde, kullanamazsın.”

Emma telefonu Sophia’nın elinden kolayca alabileceğini biliyordu, ama böyle bir şey yapmaktansa çıkıp gitmeyi yeğlerdi. Başıyla, söylenenleri onayladı. Hareket edince başı ağrıdı. “Tamam.”

Sophia telefonu ona verdi. Emma, Will’in telefon num-

rasını çevirdi. Will, Güney Dakota'da ona numarasını verdiği için seviniyordu.

"Alo?" dedi Will.

Emma onun numarayı tanımadığını fark etti. "Will, benim."

"Emma. Ah, Tanrım... neden bana cevap vermedin?" Sesindeki rahatlama açıldı. "Neredesin?"

"Güvendeyim. Kibar bir hanımın evindeyim. Telefonunu kullanmama izin verdi ama onun misafirperverliğini gereğinden fazla kullanmak istemem." Kelimeleri bastırarak söylemişti. Will'in niyetini anlayacağını umuyordu.

"Emma, güvende misin?" Emma onun korkusunu anlıyordu.

"Şimdilik, ama buraya gelersen daha iyi olacağım."

"Bana nerede olduğunu söyle."

Kadın ona yönlerin çizili olduğu bir kâğıt uzattı. Emma kağıtta yazanları Will'e iletti.

Will homurdandı. "Ben odanın olduğu yere geri gidiyorum ama senin olduğun yere başka bir yoldan gidiliyor. Geri dönmem gerek. Yarım saat içinde orada olacağım. Bir yere kıpırdama."

"Tamam." Emma ona acele etmesini söylememek için kendini zor tuttu. Onun zaten acele edeceğini biliyordu.

"Emma, bir şey olursa bana seslen. Güvende olmak için ne gerekiyorsa yap."

"Tamam."

"Seni seviyorum."

Emma tereddüt etti. “Birazdan görüşürüz.”

Emma telefonu geri verdi. “Yarım saat içinde burada olacak. Tuvaletinizi kullanabilir miyim?”

“Koridorun sonunda. Ben de sana giyecek bir şeyler getireyim.”

“Gerek yok.”

Kadın onun yolunu kesti. “Kemiklerine kadar ıslanmış bir halde buraya geldin. Titriyorsun ve yüzünden darbe almışsın. Elimden sana sadece giyecek bir şeyler vermek geliyor.”

Emma cevap vermedi. Kadın koridorda yürümeye başlamıştı.

“Banyo kapısında bekle. Hemen gelirim.”

Emma aile fotoğraflarının asılı olduğu koyu renkli duvarlara baktı. Çocukların, ailelerin olduğu tüm fotoğrafları inceledi.

“Onlar benim çocuklarım ve torunlarım.” dedi Sophia. Emma bir anda irkilerek sıçradı. Kadın elini Emma’nın omzuna koydu. “Rahat ol. Burada güvendesin.”

Emma dönüp baktı. “Güzel bir ailen var. Çok şanslısın.”

“Evet, ben çok zengin bir kadını. Normal standartlara göre değil tabii.” Eliyle oturma odasını gösterdi. “Ama gerçek olan şu ki, ben çoğu insandan daha zenginim. Senin bir ailen var mı? Çocukların falan?”

Emma’nın boğazı düğümlendi. “Bir oğlum var. Beş yaşında.” Durdu. Bir an hamileliğini paylaşmayı çok istedi. “Ve bir de bebek var.” Elinin karnına koydu. Kalbinin derinlik-

lerindeki üzüntüye rağmen gülümsedi.

Kadın, Emma'nın parmaklarına baktı. "Babası?"

"Beni almaya gelecek kişi o."

Kadın, Emma'nın elini tuttu. "Seni seviyor mu?"

Emma ağlayarak başını salladı. "Evet, hem de çok."

"Bu duyguya tutun. Aşk, paradan daha güçlüdür."

Emma tuvaletin kapısını açtı. Duygularını daha fazla kontrol edememekten korkuyordu. Sophia ona küçük, beyaz bir bohça uzattı. Emma önce elindekine, sonra da kadına şaşırarak baktı.

"Çok zayıfsın. Benim kıyafetlerimden sana uyan pek olmaz. Bir tek bu işe yarayabilir."

Emma bohçayı alınca, beyaz bir gecelik olduğunu gördü. Gözleri kocaman açıldı, kalbi sıkıştı. "Ah, hayır... yapamam..." Geceliği kadına geri verdi.

Kadın onu eliyle durdurdu. "Eski bir gecelik. Artık giyinmiyorum. Daha geçen gün kesip temizlik bezi yapmayı düşündüm. Giyinip ısın ve kuru."

Emma reddetmek için mantıklı bir neden bulamıyordu. Kendine sakinleşmesini söyledi. Sadece bir gecelikti bu. Raphael'i rüyasında gördüğünde o geceliği giyiniyor olması bir şey ifade etmiyordu. "Tamam," diyerek kapıyı kapattı ve arkasına yaslandı. Gözlerini tavana dikti. Gözyaşlarını engellemek istiyordu. Sonra aynaya döndü ve görüntüsüne kendi de şaşırdı. Sol yanağı şişmiş ve kesilmişti. Sağ tarafı da normalden daha şişti. Kollarında kesikler ve sıyrıklar vardı. Saçlarında yapraklar ve ince dallar kalmıştı.

Islak ve çamurlu kot pantolonunu, tişörtünü çıkartıp katladı ve küvete koydu. Küçük bir havluyu ıslatıp kollarındaki ve yüzündeki kiri temizledi. Yaraların etrafını temizlerken dikkat ediyordu. Geceliği giyinmek için son dakikaya kadar bekledi. Kadın, Emma'dan birkaç beden daha büyüktü ve gecelik ona bol gelmişti. Kendine sadece Will oraya gelene kadar bunu giyeceğini söyledi. Will ona giyinmek için başka şeyler getirecekti.

Kirlenmiş olan kıyafetlerini eline alarak kapıyı açtı ve salona göz attı. Neredeyse birinin önüne atlamasını bekliyordu. Mutfığa döndüğünde, Sophia'nın bir çaydanlık tuttuğunu gördü. Fincana su dolduruyordu.

"Kendime çay yapmışım. Sen de ister misin?"

Çay içme düşüncesi bile sinirini bozuyordu. "Ah, hayır. Teşekkürler. Bir bardak su olabilir."

Emma bir sandalyenin ucuna oturup odayı inceledi. Kadının başını yana eğdi. "Bana güvenebilir, ne olduğunu anlatabilirsin."

"Bilmesen daha iyi." Emma durdu. "Silahım mı var demiştin?"

"Neden?" Sophia doğrudan doğruya daha temkinli konuşmaya başladı.

"Beni aramaya gelen biri olur diye."

"Silahım yok. Uydurdum."

Emma'nın omuzları çöktü. Silahsızdı.

"Peşinde kim var? Seni aramaya gelirler mi?"

"Bilmiyorum, umarım gelmezler ama ben gitsem iyi

olacak. Caddeye doğru yürürüm. Will beni orada bulur.”

“Will, senin arkadaşın mı?” Başını salladı. “Will seni buradan alabilir. Dışarıda seni arayan birileri varsa, senin orada *olmaman* gerek.”

“Ama...”

“Tatlım, seksen altı yaşına aptallıkla gelmedim ben. Artık ayaklarım çok hızlı olmayabilir ama ben o adamlara karşı koyabilirim. Hizmetimde bir-iki tane demir tava var.”

Emma hafifçe gülümsedi. “Demir tavaların silahlı adamlara direnebileceğini sanmıyorum.”

Sophia göz kırptı. “*Benim* demir tavalarımı henüz görmediler.”

“Bana neden yardım ediyorsun? Burada kalmama izin vererek kendini tehlikeye soktuğunu biliyorsun. Neden?”

Sophia masaya bir bardak su koydu ve Emma’nın yanına gidip eline yavaşça vurdu. “Çünkü ben insanları iyi tanırım. Sen iyi birisin.”

Emma ağzını sıkıca kapatıp başını iki yana salladı. “Bilmiyorum. Artık hiçbir şey bilmiyorum.”

“Sen iyi birisin. Bunu sende görebiliyorum. Senin ruhunu görebiliyorum. Bazı insanlara bunu söylediğimde, deli olduğumu düşünüyorlar ama ben bir insandaki iyiliği ya da kötülüğü görebiliyorum. İnsanların bir parıltısı vardır ve seninki gün ışığı gibi berrak.”

Emma’nın kalbi bu düşünceyle hızla atmaya başladı. Emma uzun zamandır tam tersini düşünüyordu. “Emin misin?”

“Evet.”

“Ya bebeğiminki? Onun iyi biri olup olmadığını görebiliyor musun?” Keşke bu bebeğin, sevdiği herkesi ve her şeyi yok etmek için doğmayacağını bilseydi.

“Hayır, çocuğum. Doğmamış bebekleri göremem.”

Emma hayal kırıklığını gizlemeye çalıştı.

“Neden kötü biri olduğunu düşünüyorsun?”

Emma önüne baktı. Parmaklarıyla geceliğin kumaşını büküyordu. “Karışık.”

“Hep öyle söylüyorsun ama işler çoğu zaman görüldüğü kadar karışık değildir.”

Emma başını kaldırdı ve güldü. “Erkekler.” Olan onca şey arasında çok saçma geliyordu bu.

Sophia kahkaha atıp Emma’nın eline vurdu. “Erkeklerin dertleri dünyayı döndürüyor zaten. Bunun seni almaya gelecek olan arkadaşınla ilgisi var mı?”

Emma iç çekti. “Evet. Bir de başka biriyle.”

“Ah...” Sophia fincanından bir yudum aldı. “Karar vermen mi gerekiyor?”

Gerekliyor muydu? Neden bu kadar zordu? Raphael’in onun için yaptığı tek şey ona arabasını vermektir. Ama ona karşı duyduğu hisleri nasıl açıklayabilirdi? Bunun bir anlamı olmalıydı.

“Emma.” Sophia durdu ve Emma’nın gözlerine baktı. “En sonunda, kimin seni mutlu ettiğini bulman gerek. Seni sen olduğun için, güzel ruhun için seveni bul.”

Emma başını iki yana salladı. “Onu incittim.”

“Eğer seni seviyorsa ve birlikte olacaksanız, seni bağışlayacaktır. Ona güvenmen gerek.”

Emma’nın dudakları titredi. “Uzun zamandır kimseye ve hiçbir şeye güvenemiyorum. Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum.”

Sophia, Emma’nın elini sıktı. “Kalbine güvenmekle başla.”

Keşke kalbi o kadar karmaşık olmasaydı.

Ormandan bir silah sesi gelince, Emma gözlerini kocaman açtı. “Burada sık sık silah sesi olur mu?”

Sophia fincanını daha sıkı tuttu. “Hayır.”

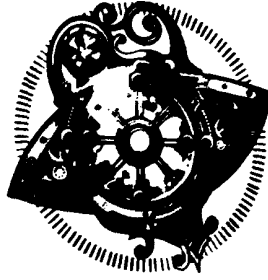
Emma sandalyeden fırlayıp bacağını masaya çarptı. Bardaktaki su döküldü. “Gitmem gerek.”

“Gidemezsin. Dışarıda seni arayan adamlar silahlıysa, dışarı çıkman aptallık olur.”

Emma ayakkabılarını giyinmeye çalıştı. “Hayır. Beni aramak için buraya da gelirler. Sana zarar verebilirler. Buna izin veremem.” Emma kıyafetlerini sandalyeye koydu. “Bunları bulamayacakları bir yere sakla. Belki ararlar. Bana yardım ettiğini öğrenirlerse...” Emma arka kapıya gitti.

“Emma, dışarı çıkma. Burada kal ve sana yardım etme izin ver.”

Emma başını iki yana salladı ve kapıyı açtı. “Bana yeterince yardım ettin. Artık bana kimse yardım edemez.”

Yirmi Altıncı Bölüm

Soğuktan ve korkudan Emma'nın tüyleri diken diken olmuştu. Rüzgâr esiyor, geceliğin etekleri bacaklarına dolanıyordu. Ağaçların arasındaki boşluklardan, binlerce yıldız görünüyordu. Emma çok korkuyordu.

Çakıлтаşı kaplı yoldan yürümeye devam etti. Her iki tarafındaki orman da çok sessizdi. Belki de daha önceki sesleri sadece hayal etmişti. Will'in düşündüğünden daha yakın olduğunu umuyordu.

Emma onu seviyor muydu? Sophia ona bunu bileceğini söylemişti. Emma, Will Davenport'tan daha iyi bir adam bulamazdı. Will onu koşulsuz sevmişti. Ama yine de Raphael'e duyduğu ve durduramadığı çekimi de inkâr edemezdi. Sanki adam ona büyü yapmıştı.

Emma bunu düşününce neredeyse gülecekti ama sonra durdu. Son bir ayda yaşadığı o kadar tuhaf şeyden sonra, çok

da saçma görünmüyordu. Raphael'e duyduğu çekim neredeyse manyetikti. Karşı koyması imkânsız gibiydi. Özellikle de ona dokununca. Ve onu her gördüğünde, çekim daha da güçleniyordu.

Raphael'in ondan ne istediğini bile bilmiyordu, ama bir şey istediğinden emindi. Neden bir anda ortaya çıkıp duruyordu ki? Keşke kolyesi yanında olsaydı. O zaman belki taşın gücünü kullanarak kendini ona karşı koruyabilirdi.

Lanet James. Onu uyuşturup Kramer'e teslim etmiş ve kolyesini çalmıştı. Kim olduğuyla, neler yapabileceğiyle olan tek bağı o kolyedeydi. İyice öfkелendi. Neredeyse patlama noktasına gelmişti. Sonra Emma bir şey hissetti. Göğsünde bir yanma vardı.

Mümkün olabileceğini düşününce gözleri kocaman açıldı.

Bir ses duyunca ürktü. Durup başını sesin geldiği yöne çevirdi. Rüzgâr durdu ve ses rüzgârdan geri kalanlarla kaybolup gitti.

"Emma." Tek bir sözcüktü ama sestен sıcaklık ve umut yayılıyordu. Onu çağırıyor gibiydi.

Emma durup destek almak için bir ağaca tutundu çünkü karnının alt kısmına bir kramp girmişti. Başını iki yana salladı. Sesi hayal ettiğine emindi. Acısı azalınca doğruldu. Bebek için iyice endişeleniyordu. Adam karnına vurmuştu ve Emma acı çekiyordu. Hepsi buydu.

Anacaddeye doğru yürümeye devam etti. Yolun kenarın-

da gölgeler vardı. Rüzgârda sallanıyor ve sanki onu çağırıyorlardı. Rüzgâr yüzünden geceliğin etekleri havalanıyordu. Emma'yla oynuyor, alay ediyor gibiydiler. Emma'nın göğsü sıkıştı. Hayal gücü fazla ileri gidiyordu.

“Emma.” Rüzgâr yine seslenmişti. Sıcak ve davetkârdı. Onu ağaçlara doğru çekiyordu.

En yakınındaki ağaca tutundu. Hissettiği çekime karşı durmaya çalışıyordu. Çok güçlü bir çekimdi ve merakı da artmıştı. Oldukça yavaş yavaş yürüyerek kendini çeken güce doğru gitti. Ormandaki açıklık alanda bir ateş yanıyordu. Yanmadan ateşin sıcaklığını hissedebilecek kadar yaklaştı.

Soğuk hava sırtına vurarak karşısındaki ateşin sıcaklığıyla bir zıtlık oluşturunuyordu. Kesik kesik nefes alıyordu. Kalbi kabusunun içinde deli gibi çırpınırken, Emma'nın göğsü inip kalkıyordu. Teninde gizli bir elektrik dolaşüyor, tüm vücudunu hafifçe titretiyordu. Korkmuyordu. Daha önce olmadığı kadar canlıydı ve hayal bile edemeyeceği bir güç hissediyordu. Heyecanı elektrik akımıyla birbirine karıştı. Beklenmedik bir zevk tüm vücuduna yayılıyordu. Şaşkınlık ve zevk içinde nefes aldı.

Ateş onu çağırıyordu. Emma'nın her bir hücresi beklenti içindeydi. Arkadan birinin kendisine yaklaştığını hissetti. Ensenindeki tüyler ürpermişti. Hafif bir rüzgâr esti. Ağaçların yaprakları geceye fısıldayarak titreştiler. Açık olan saçları yüzüne geldi. Küçük küçük elektrik dalgaları veriyor gibiydiler. Sıcak, yumuşak dudaklar boynuna yaklaşıp onu hafifçe öptü. Sonra

kulağına doğru gitti. Sıcak nefes Emma'nın terli tenine değiyordu. Midesinde hafif bir yanma başladı. Başını kaldırıp tepesindeki ağaçların yapraklarına baktı ve gözlerini kapadı.

"Kadere mahkûm değilsin." Kulağına sıcak, fısıldayan bir ses geldi. Bu sözleri fısıldayan dudaklar tam kulağının kenarını öptü. Vücuduna zevk dalgaları yayılıyordu. Her bir zerresi, daha fazlasını istiyordu. Onun sunacağı şeyi istiyordu. Onu istiyordu. Ama istediği kişi Will değildi.

"Çok yaklaştık," dedi arkasındaki. Nefesi Emma'yı daha da mest ediyordu. "Çok yaklaştık."

Emma'nın vücudu da öyle düşünüyor, daha fazlasını istiyordu. Adam etrafında dolaşp karşısına geçti ama Emma daha görmeden onun kim olduğunu biliyordu. Bu, Raphael'di.

Raphael'in gözleri vahşice ve aç bir şekilde parılıyordu. Raphael uzanıp Emma'nın yanağına dokundu. Ateş Raphael'in yüzünde dans ediyordu. "Sana ne yaptılar, aşkım?" Parmaklarını Emma'nın elmacıkkemiğinde gezdirdi. Dokunduğu yerlerde elektrik oluşuyordu. "Seni yine korumadı." Parmağını Emma'nın altdudağına götürdü, tam ortasında tereddüt etti. Emma iç çekince, Raphael güldü.

Elini Emma'nın boynuna götürüp başparmağını nabzına koydu. Yüzünü Emma'nın yüzüne yaklaştırdı. Nefesleri birbirine karışmıştı. Ağzını Emma'nın ağzına o kadar yaklaştırdı ki Emma'nın dudakları arzuyla sızladı.

Dudakları dudaklarına değdi. Sadece öper gibi yapıp Emma'yla alay ediyordu. Emma inleyince, Raphael güldü. “Bunu da istiyorsun.” Raphael dokununca Emma tekrar inledi. Raphael’in dili Emma’nın üstdudağına değip Emma’nın diline değmesi için içeri girdi. Dilleri birbirine değince, Emma dondu.

“Sözcükleri hatırlıyor musun?” diye mırıldandı Raphael.

Emma kendini kaybetmişti. Vücuduna değen ateşte yanan duygularının içinde kaybolmuştu. “Hayır.”

Raphael kolunu Emma’nın beline doladı ve onu göğsüne doğru çekti. Elini Emma’nın omzuna koyup yavaşça boynuna doğru götürdü. Başparmağıyla boynuna kadar bir iz çiziyordu. “Bunu hep severdin. Gerçekten hatırlamıyor musun?”

Vahşi bir şekilde Emma’nın dudaklarına yapıştı. Sanki sözcükleri nefesiyle, Emma’ya geçirebilecek gibiydi. Emma duygularının esiri olmuş bir şekilde ona tutundu. Nefes almaya çalışırken, Raphael’in dudakları Emma’nın kulağına yaklaştı. “Şimdi çok yaklaştık. Hiç olmadığımız kadar, aşkım. Sözcükleri nasıl hatırlamazsın?”

“Çünkü o değil.” Arkadan bir adamın sesi geldi.

Raphael, Emma’nın beline daha da sıkı sarıldı ve fısıldayarak, “Alex,” dedi.

Emma gözlerini kocaman açtı ve geri dönüp bakınca

Alex'in ateşin diğer tarafında olduğunu gördü. Tutkusu da rüzgârla birlikte gitmişti. Sadece öfkesi kalmıştı. Ellerini yumruk yapıp Raphael'i göğsünden itti. Ama Raphael onu daha sıkı tuttu.

"Partiye biraz geç kaldın, Alex. Emmanuella beni seçmek üzereydi."

Ateşin parıltısı Alex'in gözlerine vuruyordu. "Emma, o değil."

Raphael geceliğin kolunu indirip Emma'nın omzunu açığa çıkardı. "Bu, o olduğunu kanıtlıyor." Baştan çıkarıcı bir şekilde Emma'nın yanağını okşadı. Emma yine kendinden geçti. Raphael zaferle gülümsedi. "Bu da kanıtıyor. Bana hiç karşı koyamadı."

"Olabilir ama o senin Emmanuella'n, değil. O farklı."

Raphael, Emma'nın yanaklarını tutup gözlerine baktı. "Neden öyle dedin? O hep aynıydı."

"Hayır, daha derine bak, Raphael. Benziyor ama aynı değil. Daha sıkı savaşıyor. Her ikimize de daha fazla karşı koyuyor."

Raphael acı bir şekilde kahrkaha attı. "Tabii ki koyuyor. Bu sefer o kadar kaçabilmesi bu yüzden. O bir savaşçı."

"Hayır, Raphael. O farklı. Onu koruması için gönderilen adama âşık olduğunu ne zaman gördün?"

Raphael gözlerini kıstı. "Onu sevmiyor. Onu önemsiyor ama onu seviyor mu?"

“Onun çocuğunu taşıyor.”

“Senin çocuğunu da taşıdı, pislik. Ama bu bir şey değıştirmedi, değil mi? Gerçekten değıştireceğini mi düşündün?”

“O sırada hatırlamıyordum ama sen ve ben kendimizi bildik bileli ona ilgi duyuyoruz.”

“O olay her şeyi baştan başlatmadığı için şanslısın.”

“Aynen öyle. Neden başlatmadı?”

Raphael donup kalmıştı. Emma’nın zihninde ufacık bir mantık kalmıştı ve Raphael’dan kurtuldu. “Siz neden bahsediyorsunuz?”

Raphael dönüp ona baktı. “Gerçekten hatırlamıyor musun?”

“Neyi hatırlamıyor muyum?”

Raphael, Alex’e döndü. “Nasıl hatırlamaz?”

“Sana söyledim. O değil.”

Emma birkaç adım geri çekildi. “Siz neden bahsediyorsunuz?”

Alex ateşin etrafında yürüdü. Emma’ya bakmaya devam ediyordu.

Raphael, Emma’ya uzandı. “Eğer bu kez onu öldürürsen, Alex, seni ellerimle parçalarım. Onu kaybetmeye hiç bu kadar yaklaşmamıştım.”

“Hayır!” Emma ellerini uzattı. “Benden uzak dur. Bana bunu nasıl yapıyorsun bilmiyorum ama benden uzak dur ki düşünebileyim.”

“Emmanuella...” diye mırıldandı Raphael. Ellerini Emma’ya doğru uzattı.

Alex de Emma’ya doğru gelmişti. Emma bir adım daha geri gitti. “İkiniz de uzak durun.”

“Gördün mü?” dedi Alex, Raphael’e bakarak. “Bizim Emmanuella’mız daha uysaldı. Bu bir savaşçı. Onunla ilk görüştüğümde, ben onun kim olduğunu ve kim olduğumu hatırlamıyorken, bizim Emmanuellamız gibiydi ama değişti. Bir ay önce onunla tekrar karşılaştığımda ve hatıralarım geri geldiğinde, onun Emmanuella olmadığını anladım.”

Raphael hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Emma’nın yüzünü inceledi. “Ne demek bu?”

Hava sakinleşti ve bir ses bu sessizliği böldü. “Çünkü her şey değişti.”

Hepsi birden ateşin diğer tarafında duran adama döndüler.

“Aiden.” İki adam da aynı anda konuşmuştu.

Emma’nın kalbi hızla attı. “Baba?”

Ama karşısındaki adam onun babası olamazdı. Uzun boylu ve sağlam yapılı bir adamdı. Dalgalı, kahverengi saçları vardı. Yüzü bir Rönesans resminden fırlamış gibi asil ve soğuktu. Babası olamayacak kadar gençti.

“Merhaba, Emmanuella. İyi iş çıkardın.”

Emma’nın başı döndü. Sendeledi ama kendini hemen toparladı. “Yirmi yedi yıldır hangi cehennemdeydin?”

“Doğru zamanı bekliyordum.”

“Doğru zaman mı? Ne için doğru zaman?”

“Neler oluyor, Aiden?” diye sinirle bağırdı Alex. “Hiçbir şey hatırlamıyor. Bu o değil ama işaretleri var. Gücü var. Bu kadar yüzyıldan sonra oyunun kuralını mı değiştiriyorsun şimdi?”

Aiden omuz silkip ellerini birleştirdi. “Sıkıldım. Sürekli neredeyse aynı şeyi yapıyordunuz. O, Raphael’i istiyor. Sen sinirlenip o, Raphael’i seçtiği için Emmanuella’yı öldürüyorsunuz. Tabii bu kadar ileri gidebilerseniz. İşleri biraz değiştirmenin vaktiydi. Bu kez bu iş bitecek.”

“Tam zamanı,” dedi Alex.

Aiden tek kaşını kaldırdı. Gözlerinde bıkkın bir ifade vardı. “Sana bu kez yardım etmeye çalıştım, Alex. Sana adil olmayan bir tolerans sağladım ve seni daha onun kim olduğunu bilmeden ona yolladım. Koruyucusu gelmeden önce onu etkileme, onunla aşk yaşama şansın vardı. Bu kez Raphael’e karşı kazanabilirdin ama sen ne yaptın? İnsanlara özgü sığılğınla onun senden daha da nefret etmesine neden oldun.”

Raphael, Aiden’a doğru bir adım attı. Ellerini iki yanında yumruk yapmıştı. “Neden hatırlamıyor?” Sesinde acı ve öfke vardı.

“Alex haklı. O sizin tanıdığınız Emmanuella değil.”

Acı dolu bir haykırış geceyi kapladı. “Neden?” Acısı rüzgâra karışıp Emma’nın kulaklarına ulaştı.

“Çünkü bizim zamanımız doluyor. Senin onu sevdiğin kadar o da seni sevdi. Alex’in hiçbir zaman şansı olmadı.”

Emma’nın canına tak etmişti. “Burada neler oluyor?”

Aiden, Emma’ya bakıp gülümsedi. Gurur ve kibir doluydu. “Benim en mükemmel yaratımımısın.”

Raphael başını kaldırıp Aiden’a baktı. “Benim Emma-nuella’m nerede?”

“Gitti.” Aiden’ın sesi mesafeli ve soğuktu.

Raphael acıyla haykırarak yere düştü. Emma’nın göğsü buz gibi bir korkuyla sıkıştı. Her ne oluyorsa, Emma bunun bir parçası olmak istemiyordu. Ağaçlara doğru birkaç adım attı.

“Henüz olmaz, Emma.” Aiden ona seslendi. “İşimiz bitmedi.”

“Hepiniz delisiniz.” Emma ağaçların kenarında duruyordu.

“Şu an Raphael kontrolünü kaybetmiş gibi görünse de, hepimiz deli değiliz.”

“Bana neler olduğunu anlatmadınız. Benim bu işle ne alakam var?”

“Bu iş tamamen seninle ilgili. *Ödül* sensin.”

Emma gözlerinde korku ve dehşetle adamlara baktı. “Ödül mü?”

“Senin seçtiğin adam kazanıyor.”

“Sen delirdin mi? Bunu yapamazsın. Tanrı aşkına, yirmi

birinci yüzyılda yaşıyoruz.”

Aiden kahkaha attı. “Ah, bu iş çok çok önce, henüz kadınların özgürlükleri ve hakları olmadan önce başladı. Ayrıca, güç sende. Kazananı ve kaybedeni sen seçiyorsun.”

“Neyi kazananı ve kaybedeni?”

“Kontrolü, gücü, dünyayı.”

“Kramer ve Senatör Warren için mi çalışıyorsun?”

Aiden kahkaha attı. “Bu komikti işte. Hayır.” Yüzü sertleşti. “Onlar aptal insanlar. Küçük piyonlar. Benim piyonlarım.”

“Beni kaçırıp canımı çıkarana kadar dövdüklerinde çok da küçük görünmüyorlardı.”

Aiden omuz silkti. “Onlar benim eğlenmem içindi. Oyna farklı bir boyut kazandırmak için.”

“Kızına fiziksel olarak zarar verilmesi, tecavüze uğraması seni eğlendiriyor mu? Beni silahla kovaladılar. Tüm hayatımı senin küçük oyununa adadım.” Tereddüt ederek soruyordu. “Vince Potentia’ya benden bahsettin. Tüm bunları sen başlattın. Böyle bir şeyi nasıl yaparsın?”

Alex soğuk bir kahkaha attı. “Şaşıryorsun çünkü onu çocuğunu sevip koruyan bir baba olarak görüyorsun.” Ellerini kalçasına koyup Emma’ya döndü. “Onu daha çok çocuklarını pek sevmeyen ve onlar için endişelenmeyen antik bir Tanrı gibi gör.”

Emma gözlerini kocaman açtı. “Dur bir dakika. Söyle-

meye çalıştığın şey...?”

Alex’in bakışları sertleşti ve gözleri kısıldı. “Evet.”

Emma başını iki yana salladı. “Hayır... hayır... bu çılgınca.”

“Olan onca şeyden sonra, buna inanmak gerçekten o kadar zor mu?” diye sordu Alex.

“Evet! Evet!” dedi Emma.

“Emma, sen basit düşünen biri değilsin,” dedi Aiden. “Bana bak.”

Emma dönüp ona baktı. İnanılmaz derecede heykele benzeyen yüzünü inceledi. Adamın güzelliği ve mükemmelliği Tanrısallığını gösteriyordu. Emma, Alex’e döndü. O da muhteşemdi. Onu ilk gördüğünde bunu fark etmişti. O kadar güzel bir adamın neden kendisiyle ilgilendiğini merak etmişti. Ve Raphael. O da mükemmeldi.

Ama kendisi değildi. O nedendi?

Tekrar karnına kramp girdi. Emma şaşırarak nefes almaya çalıştı ve acıyla iki büklüm oldu. Sonra tekrar doğruldu. “Alex ve Raphael kim? Ben kimim?”

“Yüzyıllar önce, Raphael ve ben eşittik. Başkaları da vardı ama onlar güçlerini kaybedip rüzgârdaki fısıltılara döndüler. Gölgelede yaşayıp geceleri dolaşırlar. Karanlıkta dolaşan varlıkları yönetirdik. Her birimizin kendi bölgesi vardı. Hava, kara ve ateş. Biz varlıkları ve de elementleri yönetirdik,” dedi Alex.

“Ama Aiden sıkıldı.” Raphael başını kaldırıp Emma’ya döndü. “Ve bize bir oyun önerdi.”

“Basit bir oyundu. Bir zar oyunuydu ve çok fazla riski yoktu. Ama ben ve Raphael kazanıyorduk.”

“O yüzden, Aiden bahsi arttırmayı önerdi. Bir sonraki oyunun kazananı gerçek anlamda her şeyi alacaktı. Kazanan, diğerlerinin kendi bölgelerindeki güçlerini geçici bir süre için alacaktı. Kaybedecek neyimiz var diye düşündük. Geçici bir süreydi. Bizim bilmediğimiz şey, Aiden’in sonsuza dek tekrarlanan bir oyun yaratmış olduğuydu. Hiçbirimiz asla kazanamayacaktık.”

“Ölümsüzlüğümüzü kaybettiğimizi söylememe gerek yok herhalde,” dedi Alex.

Aiden kahkaha attı. “İkiniz de çok abartıyorsunuz. İkiniz de ölümsüzlüğünüzü kaybetmediniz.”

“Kaybetmedik, ama reenkarnasyona dönüştü.” dedi Alex. “İnsan olarak, insanların yaşadığı kadar yaşamaya zorlandık. Ölümünden sonra tekrar diriliyoruz. Hayatımız boyunca da ödülümüzü arıyoruz: Aiden’in kızını.”

Emma ciddi olup olmadıklarını anlamak için hepsine tek tek baktı. “Bu ne kadar zamandır devam ediyor?”

Alex, ona doğru bir adım attı. “Yüzyıllardır. Bazı hayatlarımızda sen vardın. Diğerlerinde yoktun. Doğduğumuzda hiçbirimiz farkında değildik. Bir noktada, genelde yirmilerimizde neler olduğunu hatırlıyorduk. Yüzyıllar önce onlu

yaşlarımızda da hatırlıyorduk. Seçilmiş Kişi seni bulduktan sonra, hepimiz kendi kimliklerimizi anlıyor ve seni aramaya başlıyorduk. Seçilmiş Kişi biz seni bulana kadar senin koruyucun, kollayıcındı.”

“Ama oyunun kuralları da vardı,” dedi Raphael. “Aiden ve lanet olası kuralları. Sen hatırlamıyorsan, sana kim olduğumuzu söyleyemiyorduk. Ve tüm güçlerini kazanana kadar seçim yapamıyordun.”

Alex, Emma’dan birkaç adım uzaklaştı. “Ama biz seninle ne kadar bağlantı kurarsak, güçlerin o kadar yavaş geliyordu. Bizim güçlerimiz seninkileri engelliyordu. Ve bizim bu sürece etki etmememiz gerekiyordu.”

“Etki etmek ne demek oluyor?” diye sordu Emma.

“Baban insanların önüne aptal bir kehanet atıyordu. Onlarda seni arıyor ve senin güçlerini kendileri için kullanıyorlardı.”

Emma başını iki yana salladı. “Çok saçma.”

“Bizim önümüzde bir engel daha vardı.”

“Peki, nasıl kazanıyorlardı?” Emma babası olan adama döndü. Babasız günlerine geri dönmeyi tercih ederdi.

“Sen birini seçiyordun ve onun güçleriyle kendi güçlerini birleştiriyordun. Sonra onlar kendi alanlarını geri kazanabiliyorlardı. Ama seçim senindi,” dedi Aiden.

“Ben birini seçmediğimde ne oluyordu?”

“Onun alanını diğer ikisi alıyor ve o da diğerleri gibi

gölgelerle yaşıyordu.”

“Peki, neden onların gücünü sonsuza dek kullanmıyorsun?” diye Aiden’a sordu Emma.

Alex kahkaha attı. “Çünkü bir dengeye ihtiyacı olduğunu unuttu. İyinin kötülüğe ihtiyacı vardır. Işık, karanlığa ihtiyaç duyar. Aiden’ın karşısında biri olmalı. Eğer olmazsa, bizden çaldığı güç...”

“Sizin isteyerek verdiğiniz güç...” diyerek sıkıntıyla iç çekti Aiden.

“...azalmaya başlıyor. Bizimki de öyle. Gücünü tekrar kazabilmesi için bu işin bitmesi gerekiyor.”

“Şunu netleştirelim. Benim seçmem gerekiyor, değil mi? Ya ben istemezsem?”

“Hiç o aşamaya gelmedi,” dedi Alex.

Raphael ayağa kalktı. “Genellikle erkekler seni öldürüyordu. Ya da çok yaklaşıyorduk ama senin güçlerin seçim yapabilecek kadar gelişmiyordu. Biz dünyadaki hayatımızı yaşayıp diğer hayatımızı beklemeye zorlanırken sen ölüyordun. Ama son birkaç seferdir, olanları hatırladığında, bana olan aşkını da hatırlıyordun. Bu his seninle kalıyordu.”

“Siz de benim o olduğumu düşündünüz?”

“Evet.” Raphael’in yaşadığı hayal kırıklığı bu tek sözcüğe sığmıştı.

Emma çenesini kaldırıp omuzlarını dikleştirdi. “Peki, şimdi ne olacak?”

Aiden kahkaha attı. “Emmanuella, sen hep doğrudan sonuca gidersin. Bu huyunu seviyorum.”

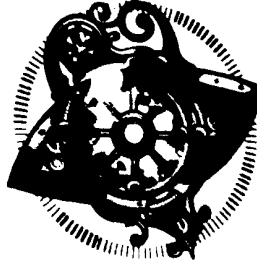
“Benim hakkımda hiçbir bok bilmiyorsun. Beni tüm bu karmaşadan uzaklaşıp bir daha arkama bakmamaktan alıko-
yan ne? Ya ben ikisini de seçmezsem? Ya başka birini seç-
tiysem?”

Aiden yorgun bir halde gülümsedi. “Evet, Alex haklı. Bu değişikliği ben de beklemiyordum. Ama zaten Will’i de seçmedin.”

Sözcükleri, Emma’nın kalbine bir bıçak gibi saplandı. Kendi ihanetiyle kalbi parça parça oluyordu. Aiden haklıydı. Emma onu da seçmemişti ve şimdi içi içini yiyordu.

“Birazdan bize katılacak. Belki o zaman onu seçersin?” dedi Aiden. Yüzünde alaycı bir gülümseme vardı.

Emma ona güvenmiyordu. Yüzündeki gülümsemeye de öyle. Karşısındaki kişi bir insan değil, bir canavardı.

Yirmi Yedinci Bölüm

Will iki şeritli olan yola hızla girdi ve Emma'nın kendisini aradığı eve giden çakıлтаşı yolu aramaya başladı. Polise yakalanma riskine girdiğini biliyordu ama Emma'yı daha çabuk bulmak için bu riski göze almaya razıydı. Kolu titredi ama sadece hafif bir yanmaydı. Israrlı bir şey değildi. Will neyin ters gittiğini hiç anlayamıyordu. Emma'nın korkusunun aşırı olmaması ona az da olsa bir rahatlık veriyordu. Çok korkmuş olsa Will'le bağlantı kurardı. En azından, işaretin ateş gibi yandığı, Emma'nın ona cevap vermediği zamanlardaki gibi değildi.

Yolun kenarında eski, beyaz boyalı bir işaret görüldü. Will uzun farlarını yakıp tabelayı okudu. Silik siyah harflerle "Martin" yazıyordu. Will ışıklarını söndürüp çakıлтаşı yola girdi. Yolu sadece ay ışığı aydınlatıyordu. Geldiğini haber vermeye gerek yoktu.

Yarım mil kadar gittikten sonra, duman kokusu aldı. Ya-
vaşladı ve camını açtı. Ağaçların arasından ateşin parıltısı
görünüyordu. Durup rüzgârla gelen sesleri dinledi.

Will silahını alıp arabadan indi. Emma evde bekleye-
cekti ama içinden bir ses Emma'nın yakınlarda olduğunu
söylüyordu. Ağaçların arasından hiç ses çıkarmadan ilerledi
ve ateşe yaklaştı. Sesler daha da arttı ama Emma'nın sesini
duyana kadar kimin konuştuğunu anlayamamıştı.

“Peki, şimdi ne olacak?”

Emma'nın sesinden ne hissettiğini anlayacak kadar iyi
tanıyordu onu. Konuştuğu kişiye meydan okuyordu. Ses tonu
mağrur ve istekliydi ama Will, onun sesinin tonundaki belir-
sizliği başka kimsenin duyabildiğini sanmıyordu.

Will ateşin yanında duranları görebilecek kadar yaklaştı.
Bir adam, ateşin bir tarafında tek başına duruyordu. Siyah
giyinmiş bir adam, uzun, beyaz bir elbise giyinmiş olan kadı-
nın önünde duruyordu. *Emma*. İkisi de karşı tarafta duran
adama dönmüştü.

Daha da yaklaşınca, Emma'nın sol tarafında bir adam
daha olduğunu gördü. *Alex*. Silahını daha sıkı tuttu. Silahı
kaldırdı ve net bir şekilde onları izlemeye başladı. Diğer
adam Joplin'deki barda ve Kansas'taki park yerinde gördüğü
adamdı. *Raphael*. Göğsü sıkıştı ve nefes alamadı.

Dikkatini tek başına duran adama verdi. Diğer üçünün
de dikkati onun üzerinde yoğunlaşmıştı. Uzun kollu, bej ren-

gi bir gömlek giyinmişti ve Montana'nın vahşi bölgelerine ait biri gibi görünmüyordu. Will etrafa bakmaya devam etti. Başka adam görünmüyordu ama küçük bir ağaç topluluğu dikkatini çekti. Emma ve adamlara dikkat ederek ağaçlara doğru gitti. Emma o an için tehlikede görünmüyordu. Kendine hâkim bir tavrı vardı.

Will hareket ederken onu izledi. Bacaklarını hafif açmış, savunma pozisyonunda duruyordu ama omuzlarını ve çenesini dikleştirmişti. Dış görünüşünden cesur ve güçlü olduğu okunuyordu ama Will onun sakladığı korkusunu görebiliyordu. Kolundaki işaret sadece hafifçe karıncalanıyordu. Demek ki Emma çok korkmuyordu. Ama bu aynı zamanda Emma'yla iletişim kuramayacağı anlamına geliyordu.

"Birazdan bize katılacak," dedi tanımadığı adam. "Belki o zaman onu seçersin?"

Emma adama bakarken acıyla dudaklarını büzdü. Çenesini daha da yukarı kaldırdı.

"Ortaya çık, Will. Orada olduğunu biliyorum." Adam dönüp doğrudan Will'e baktı.

Will silahını kaldırıp açık alana çıktı.

"Özür dilerim. Geç kaldım. Belki biri bana neler kaçırdığımı anlatabilir."

Karşısındakilerin yüzlerini inceledi. Kontrolü elinde tutan adam kendini beğenmiş bir şekilde gülüyordu. Silahsız görünüyordu ama Will ona bir an bile güvenmemişti.

Sonra Raphael'e baktı. Omuzlarını umutsuzca düşürmüştü. Ateşin aydınlatığı gözleri ölü gibiydi. Raphael yenik bir adama benziyordu.

Emma dönüp Will'e baktı. Will bir an Emma'ya takılıp kaldı. Kadının yanaklarında yaralar vardı. Silahıyla onu işaret etti. "Emma'ya kim zarar verdi?" Alex'in ifadesi öfkeden şaşkınlığa döndü.

"Hiçbirimiz vermedik, aptal. Babamın adamlarından kaçtıktan sonra bizi buldu. Adamlar yapmış."

Emma, Will'e doğru bir adım attı. Raphael tek kolunu uzatıp Emma'nın yolunu kapattı. "O kadar çabuk değil. Bunlar olurken, sen neredeydin?" dedi Will'e.

Will kendini suçlayarak yumruklarını sıktı. "Onu kısa bir süreliğine bıraktım. Bir hataydı ve bir daha olmayacak."

"Geçen sefer de öyle demedin mi?" dedi Raphael öfkeyle.

Will'in kol kasları gerildi. "Sen bunu nereden biliyorsun?"

Raphael'in gözlerinde şeytani bir parıltı oluştu. "Ne? Emma sana Güney Dakota'da bir gece vakti havuz kenarında yaptığımız konuşmayı anlatmadı mı?"

Will öne doğru atılınca ateş yükseldi. Ateşin yanındaki adam öfkelenmişti.

"Bir dakika," dedi. "Birbirimize tüylerimizi kabartmaktan daha önemli işlerimiz var." Will'e döndü. "Sanırım kendimi tanıtmam gerek. Ben Aiden. Diğerlerini tanıdığını düşünüyorum."

“Aiden mı? Emma’nın babası olan Aiden mı?” Emma’ya döndü. Emma başıyla onayladı.

“Sen, Bay Davenport, tıpkı bir bıçak gibi keskin birisin. İşimize dönelim, olur mu?”

“Ne planladığınızı bilmiyorum,” dedi Will, Emma’ya doğru giderek. Raphael’in kolunu itti. “Ama ben Jake’i, Alex’ten alıp sizi hiç görmemiş gibi yapacağım.”

Aiden sırtarak kafasını kaldırdı. “Ne istediğine dikkat et, William.”

Will, Emma’nın yanına gelip arkasına geçti ve bir kolunu beline doladı. Emma’yı kendine çekti.

“Jake bende değil,” dedi Alex. “Biri bu gece onu benden çaldı. Büyük bir karmaşa çıkardığını da eklerim. Sanırım Raphael’di.”

Raphael omuzlarını dikleştirip Alex’e baktı. “Ben alsaydım, şimdi annesinin kollarında olurdu. Ben asla bir çocuğu annesinden ayırmam, ahmak.”

Emma’nın gözleri panikle açıldı. “O zaman, Jake nerede?”

“Endişe etmene gerek yok, Emmanuella,” dedi Aiden. “Benim himayem altında, güvende.”

“Senin mi?”

Will kolunu daha da sıktı çünkü Emma çıkmaya çalışıyordu.

“Evet, o benim rehinim.”

“Seni pislik!” Emma tekrar atıldı ama Will onu tutup ayak-

larını yerden kesti. “Bırak beni, Will!”

“Emma, sakın ol,” diyerek kulağına fısıldadı Will. “Sanırım Jake burada ve ben onun nerede olduğunu biliyorum. Ama Aiden’a çaktırma, yoksa bu kozumuzu kaybederiz.”

Emma’nın vücudu rahatladı. Will onu biraz serbest bıraktıkça, Emma’nın ayakları yere değdi.

“Bak Emmanuella,” diyerek sırttı Aiden. “Babayla öyle konuşulmaz.”

“Ne istiyorsun?”

“Meselenin özü bu, değil mi?” dedi kendini beğenerek. “Ben ne istiyorum? Hepiniz benden yüzyıllardır sıkıldınız. Ben de bu oyundan bıktım ve bitirmek istiyorum.”

“Gücünü de istiyorsun,” diye ekledi Alex.

Emma başını kaldırdı. Rüzgâr yüzünden saçları yüzüne doğruldu savruldu. “Çok kötü çünkü ben ikisini de seçmiyorum.”

“Bir şekilde, bunu söyleyeceğini biliyordum ve bu yüzden bir rehine ihtiyacım vardı.”

Emma’nın Will’in göğsüne yasladığı sırtı gerildi. “Benim oğlumu, kendi torununu, onlardan birini seçmem için mi kullanıyorsun?”

“Hayır,” Aiden kaşlarını çatı. “O işin ne eğlencesi var ki? Yeni bir oyun öneriyorum.”

Alex elini beline koydu. “Onun beni ya da Raphael’i seçmediği bir oyun olsun. Çünkü o, beni bin kere daha yaşasak da

seçmeyecek.”

“Bunlar neden bahsediyorlar?” Will, Emma’nın kulağına fısıldadı.

“Sonra anlatırım.”

“Hayır, seçim yok. Aslında, Emmanuella benim bugüne kadarki en güçlü kızım. Güçlerinin sizin güçlerinize eşit olduğunu bile söyleyebilirim.” Aiden iki adama baktı. “Sizin üçünüzün arasında bir yarışma olacak.” Emma’ya dönüp gülümsedi. “Gördün mü? Onlardan birini seçmek zorunda değilsin.”

“Ne yapmak zorundayım?”

Aiden gözlerini kıstı. “Önce oynayacağımız alana karar vermeliyiz. Sevdiğin birinden vazgeçmek zorundasın.”

Aiden bu sözcükleri söyler söylemez, Emma bacaklarının titrediğini hissetti. Will’in göğsüne yaslandı. “Hayır.”

“Emma?” Will onu daha sıkı tuttu. Sesi endişeli geliyordu.

Midesi eskisinden de fazla ağrıyordu. Will’in kolunu tutarak iki büküm oldu. Emma kan aktığını hissediyordu. Will onu kolundan tutup doğrulttu.

“Emma, sorun ne?”

Emma yaşlı gözlerle Will’e baktı. “Bebek.” Hıçkırmaya başladı.

Will aşağı baktı. Beyaz geceliğin üzerinde kan lekesi vardı. Emma’nın bacaklarından kan süzülüyordu. Ayaklarının dibinde bir kan gölü oluşmuştu. Will gözlerini korkuyla

kocaman açtı. “Ah, Tanrım.”

Will, Emma için dehşete kapılmıştı. “Will.” Emma bir kez daha acıdan iki büklüm oldu. “Bebeği kaybediyorum. Üzgünüm.” Sesi buruktu.

“Hayır, hayır, hayır,” diye tekrarladı Will. “Sorun değil. Senin hatan değil. Sen iyi ol yeter. Ben sensiz yaşayamam, Emma.”

“Onu mu istiyorsun, Emmanuella?” diye sordu Aiden. Sözcükleri Emma’nın inlemelerine karışmıştı.

Will emin olmak için Emma’nın yüzüne baktı. Emma, bu bebeği istediğinden bile emin değildi. Neden kalbi ikiye bölünmüştü? *Will*. Bu adam onu deli ediyordu ama Emma onsuz yaşamayı düşünemiyordu. Bu adam onu o kadar çok seviyordu ki sevgisinin çokluğu Emma’yı korkutuyordu. Bu adam işaret olsa da olmasa da Emma için canını verirdi. Bir anda, Emma onu sevdiğinden hiç şüphesiz emin oldu. Sadece koruyucusu olarak değil, diğer yarısı olarak ona ihtiyacı vardı. Will ona bir bütün olmayı sunuyordu, Raphael değil. Onları birbirlerine bağlayan bebek için üzülmüyordu.

“Evet,” diye acı içinde bağırdı Emma. Will’in karmakarışık olmuş gözlerine bakıyordu. “Evet, onu istiyorum. Ne demem gerek? Sözcükleri bilmiyorum. Tek bildiğim onu sevdiğim.”

“Harika.” Aiden’m sözcükleri havayı doldurup ağaçlarda yankılandı.

Emma'nın sırtındaki işaret yandı. Emma acıyla haykırdı.

Will irkilerek koluna baktı. Will'in kolundaki işaret kaybolmaya başlamıştı.

"Hayır!" Emma, Will'in kolunu tutarak acıyla haykırdı.

"Sana sevdiğin birini kaybetmen gerektiğini söylemiştim."

Emma başını iki yana salladı. "Hayır. Bebeği aldın."

"Bebek sevdiğin biri değildi. Seni Will'e bağlayan şeydi."

"Emma, sorun değil." Will, Emma'nın saçlarını düzelterek alnından öptü. "Seni sevmek için bir işarete ihtiyacım yok. Sana bunu daha önce de söylemiştim. Bu da söylediklerimin kanıtı."

Ama Emma başka bir şey daha olduğunu biliyordu. Aiden ona sevdiği birini kaybetmesi gerektiğini söylemişti. "Lütfen onu öldürme, lütfen. Her şeyi yaparım." Kelimeleri vahşice ve umutsuzca söylemişti.

Aiden kıkırdadı. "Bak, Emma, ben senin dramatik bir tip olduğunu hiç düşünmemiştim. Onu öldürmeyi planlamıyorum."

Emma rahatlayarak iç çekti. "Teşekkürler."

"Ama onun gitmesine izin vermen gerek."

Will ağaçlara doğru gitti. Sol kolu Emma'nın belindeydi. Diğerinin elinde tuttuğu silahı Aiden'a yöneltmişti. "Yete-

rince dinledim. Sanırım bizim artık gitmemiz gerek.”

“Senin silahın bana zarar veremez, Will.” Aiden kahkahattı.

Will, Emma’yı Aiden’in arkasından geçirip ağaçlara doğru götürdü. Emma ona ayak uydurmaya çalışıyordu. Vücudundaki kramplarla ve mide bulantısıyla savaşıyordu. Mide bulantısı.

Ah, Tanrım. Hayır. “Will, geliyorlar.”

Will gözlerini kocaman açtı. “Kim?”

Emma onun kollarından kurtulup yere düştü ve toprağa kusmaya başladı. Yine toprağa kurban veriyordu. Toprak bu gece ondan daha ne isteyecekti? Emma verdiklerinin yeterli olması için dua etti.

Will onu kolundan tutup kaldırdı. “Emma, yaklaştık. Hadi.” Will onu yerde üzerine battaniye örtülmüş bir yığının yanına götürdü. Emma’nın kalbi hızla attı.

Ah, Tanrım. Jake.

Kesik kesik nefes alarak yığının yanına çöktü ve parmaklarını battaniyenin üzerinde gezdirdi.

“Bunu mu arıyorsun?” diye sordu Aiden.

Emma başını kaldırdı. Jake, Aiden’in yanında duruyordu. Gözleri ateşle parlıyordu. “Jake!”

Jake cevap vermedi. Ateşe bakıyordu.

Emma’nın yine midesi bulandı ve tekrar kustu. Vücudunun tehdit karşısında verdiği aptal tepkiye küfrediyordu.

Kusması bitince, yerden kalktı. Will uzanıp kalkmasına yardım etti.

“Jake! Benim. Annen!” Jake’e doğru atıldı ama Will onu tuttu.

Jake ona aldırılmıyordu, dalıp gitmişti.

“Ona ne yaptın?”

Aiden bir elini Jake’in omzuna koydu. “O iyi. Benim kontrolüm altında. Acı çekmediğinden emin olabilirsiniz. Benimle gelmeyi kendi seçti.”

Şimdi hepsi mantıklı geliyordu. “Kaçırılmadan önce rüyalarına giren sendin.”

“Evet.”

Jake’le olan bağlantısı çok derindi. Emma iyice öfkelendi. Göğsünde bir öfke birikiyordu. Gücünün yükseldiğinin az da olsa farkındaydı.

“Emma,” diyerek Will onu uyardı.

Aiden’in yüzü aydınlandı.

“Oyunun nedir, *baba*?” diye öfkeyle sordu. Ellerini iki yana açmıştı. Kollarında elektrik vardı ve ensesindeki tüyler diken diken olmuştu. Will, Emma’nın belini tutan elini çekti. “Benden ne bekliyorsun? Senin eğlenmen için benim ve diğerlerinin ne kadar kurban vermesi gerekiyor? Oğlumu nasıl geri alacağımı?”

“Geriye tek bir kişi kalana kadar birbirinizle savaşacaksınız.”

“Ya savaşmazsam?”

“Kaybedecek çok şeyin var.”

Başını Raphael’e doğru çevirdi. “Onların yapacağını nereden biliyorsun?”

“Çünkü onlar da bu işin bitmesini en az benim kadar istiyorlar.”

“Dur!” diye bağırdı Raphael çenesini kaldırarak. “Netleştirmek istiyorum. Dört kişiyiz ve iki kişi kalacak, öyle mi?”

Aiden ona kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedi. “Matematığın iyi değil mi?”

Raphael ona ters ters baktı. “Kural şu: Dört kişiyiz ve sadece ikisi mi kalacak?”

Aiden öfkeyle gözlerini kıstı. “Daha zayıf olmakla kalmıyor, gittikçe daha da ahmak oluyorsun. Az önce öyle demedim mi?”

Raphael’in yüzü sertleşti ama hafifçe gülümsedi. “Ve bu son olacak. Yemin ediyor musun?”

“Evet.”

“O zaman bu işi şimdi bitirelim.” Emma gözlerini kısarak bağırdı. Vücudundaki elektrik bir yangına dönüşmüştü. Enerjisini serbest bırakıp Aiden’in göğsüne nişan aldı. Aiden elini kaldırarak engel oldu ve enerjiyi ateşe gönderdi. Alevler beş metre kadar yükseldi. Sağır edici bir uğultu kulaklarını doldurdu. Emma zayıflayarak yere düştü. Will kolunu beline

dolayıp Emma'yı ayağa kaldırdı.

"Bunu saymayacağım." Aiden kaşlarını çatarak ağzını sıkıca kapattı. "Gelecek sefer, bu kadar anlayışlı olmam. Gitmeden önce söylemem gereken bir şey var, Emmanuella. Will'e hoşça kal deme zamanın geldi."

Aiden ve Jake dönüp ormanda yürümeye başladılar. Kuvvetli bir rüzgâr esti ve Emma'nın karnına yine kramp girdi. Midesi de bulanıyordu. Öne doğru eğilip Will'e baktı. "Gitmemiz gerek. Geliyorlar."

Will, Emma'ya ifadesiz bir yüz ve boş gözlerle baktı. "Will!"

Will'in ifadesi Emma'ya, Kramer'in akıl kontrolünü yitirdiği halini hatırlattı.

"Will?" diye haykırdı.

Will ona bakıyordu ama gözlerinde karmaşa vardı. "Sen kimsin?"

Raphael, Emma'nın yanına koştu. "Baban onun seninle ilgili hafızasını sildi."

"Hayır!" Emma çılgık atarak Will'in yüzünü ellerinin arasına aldı. "Will, benim. Emma. Seni seviyorum. Will. Seni seviyorum. Lütfen. Lütfen, beni unutma."

Will daha da şaşırmış bir halde ona baktı.

"Ah, Tanrım. Beynine bir şey mi yaptı?"

"Hayır, hafızasını kaybettiği için anlık bir şaşkınlık yaşıyor."

Emma, Will'i omuzlarından tutup sarstı. "Will! *Lütfen*, Beni bırakma. Seni seviyorum!" Emma kollarını Will'in boyuna dolayarak onu öptü. Emma'nın yanaklarından aşağı yaşlar akıyordu ama Will onu öpmüyordu. Yavaşça onu geri ittiğinde Will'in gözlerinde boş bir ifade vardı.

"Seni tanıyor muyum?"

"Hayır!" Emma hıçkırıklara boğuldu. Raphael'e döndüğünde çıldırmıştı. "Geliyorlar. Warren'in adamları ya da Cavallo geliyor. Gitmemiz gerek. Will'i buradan çıkarmalıyız."

Raphael başını iki yana sallayarak etrafa bakındı. "Emma, onun gitmek isteyeceğini sanmıyorum."

"*Lütfen*, yardım et. *Lütfen*." Emma yalvarıyordu. Adamların Will'i almasına izin vermezdi.

Raphael homurdandı. "Neden sana yardım edecekmişim?"

"Çünkü sen Emmanuella'nı kaybettin. *Lütfen* benim Will'i kurtarmama yardım et."

Raphael, Will'in kolunu tutup çekti. "Nereye gidiyoruz, Emma?"

"Will buraya arabayla geldi. Arabaya ulaşırsak, kaçabiliriz."

Will ayaklarını sıkıca yere bastı. "İkinizle de hiçbir yere gitmiyorum."

Emma onun kolunu tuttu. "Will, beni hatırlamadığını biliyorum ama ciddi bir tehlike içindesin. Koşmamız gerek."

Ormandan gelen sesle Will irkildi.

“Emma, gitmen gerek. Şimdi.” Raphael’in sesi ısrarcıydı.

“Hayır! Will’i bırakamam.” Will’e döndü. “Will. Lütfen güven bana. Gitmemiz gerek. Seni yakalamaya geliyorlar.” Daha kötüsü de olabilirdi. Artık onu koruyan işareti yoktu.

Will kendini toparlamak istemiş gibi başını iki yana salladı. Ağaçları inceleyip Emma’ya döndü. Gözleri daha net bakıyordu. “Tamam,” dedi. “Planın nedir?”

Emma rahatlayarak iç çekti. “Arabanın anahtarları sende mi?”

Will elini cebine sokup anahtarları çıkardı ve Emma’ya uzattı. “Bunları nereden aldığımı neden hatırlamıyorum?”

“Sana sonra anlatacağım. Sadece bana güven.” Emma, Will’in elini tuttu ve onu çekerek ağaçlara doğru koşmaya başladı. İçinde öfke birikmişti. Birkaç dakika içinde kaybettiklerini düşününce, bu zor bir şey değildi. Ormandaki ilk adam sağ taraflarından saldırmaya çalışıyordu. Emma onu görünce enerjisini serbest bıraktı. Nefret dolu bir kalple adamı vurdu. Parlak bir top oluşmuştu. Turuncu, kırmızı renkte bir nefret topu ağaçlara doğru gitti. Yer sarsıldı ve Emma yere düştü. Enerji kaybettiği için bacakları zayıflamıştı. Will ona yardım etmek için elini uzattı ama Emma teşekkür etmek için başını kaldırıp ona baktığında, bir yabancının gözlerini gördü.

“Bunu nasıl yaptın?” diye sordu Will.

Emma ayağa kalkıp tekrar Will’in elini tuttu. Raphael de yanlarındaydı. “Gücünü kontrol etmen gerek,” dedi.

“Ne yaptığımı bilmiyorum.”

“Belli. Hepimizi sonsuza dek öldüreceksin.”

“Ölsen de geri geliyorsun. Çok bir şey değil.” Emma yanında Will’e koşarken bağırdı.

“Hayır, Emma. Anlamıyorsun. Bu *son*. Ölürssek, işimiz bitti. Sonsuza dek gölge olarak yaşıyoruz.”

Emma bunu çok net fark etti. Bu sondu. Arkalarından silah sesleri gelince korunacak yer aradılar. Will, Emma’nın elini bıraktı. Kendine geliyor gibiydi. Tabancasını çıkarıp ateş etti.

“Burada kal,” diye bağırdı Will ve ağaçların arasına daldı. Emma ve Raphael’i orada bırakmıştı.

“Ne cehenneme gidiyor?” diye sordu Raphael.

“Bizi koruyor.”

“Neden? Seni tanımıyor bile.”

“Çünkü o öyle biri.” Doğruydı bu. Gerçek Will, gerçek bir kahramandı. Onu sevmeyi seçtiği için şanslıydı ama artık geç kalmıştı.

Raphael, Emma’nın kolunu tuttu. “Gitmemiz gerek.”

“Hayır. Will olmadan gitmem.”

“Kendini öldürteceksin.”

“Sana ne? Ben ölürsem Aiden’a karşı bir şansın daha olur.”

Raphael gözleri öfke dolu bir şekilde Emma'nın önünde diz çöktü. "Hayır, Emma. Bizim birbirimize ihtiyacımız var. Bu yüzden tekrar tekrar sordum. Dört kişiyiz ve iki kişi kazanacak. Kendini doğrudan kazanmış sayıyor. Ama ikimiz birlikte onu yenebiliriz. Tek kalırsak ölür gideriz."

Emma, Raphael'in sadece ay ışığıyla aydınlanmış yüzüne baktı.

"Emma, Jake'i kurtarmak için tek şansın benim."

Raphael muhtemelen haklıydı. Emma'nın ona ihtiyacı vardı. "Will'i bırakmayacağım."

Raphael başını yana çevirdi. "Orospu çocuğu," dedi. Sonra ayağa kalktı. "Hadi." Emma'yı Will'in gittiği tarafa doğru çekti. Bir ağacın arkasından iki tane silahlı adam çıktı. Will yeşil bir parıltı yayarak toprağa uzandı. Yer sallanıp yarıldı ve ortaya büyük bir yarık çıktı. Adamlar o yarığa düştüler.

"Enerjini küçültüp daha kontrollü kullanabiliyor musun?"

"Sanırım. Birkaç meyveyle deneme yaptım."

"Tamam. Meyveden biraz daha büyük şeyleri patlatmak için kullan." Silahlı üç adam ortaya çıkınca, Emma enerjisini onlara yöneltti. Adamlar dumanı tüten bir yığın halinde yere düştüler.

Emma'nın ağzı hayret ve tiksintiyle açık kalmıştı.

Raphael onun elini tutup çekti. "Daha iyiydi. Hadi Will'i bulup gidelim."

İleriden de silah sesleri geldi. “Acele et,” diye bağırdı Emma.

Will’in etrafında bir grup silahlı adam vardı. Will yüzüstü yerde yatıyordu. Emma yaprak kaplı yere diz çöktü. Raphael de onun yanına çöktü.

“Ah, Tanrım. Onu öldürmüşler.” Hıçkırmamaya çalıştı.

Raphael bir elini Emma’nın başına koyup ağzını kapadı. “Hişt.”

Adamlar Will’i, kaldırıp birkaç metre ötedeki ağaçların kenarında duran kamyonu doğru götürdüler.

Emma, Raphael’in elinden kurtulmaya çalışıyordu. Adamlar kendinden geçmiş olan Will’i kamyonu koymadan önce ona ulaşmak için umutsuzca çırpınıyordu. Raphael onu sıkı tutmuştu. Emma debelenirken, sıcak bir sıvı vücuduna yayıldı. Emma kendini canlı ve arzu dolu hissediyordu. Vücudu Raphael’in vücudunda eriyordu. Emma kamyonetin arka kapılarının kapatılıp uzaklaşmasını izledi. Sonra Raphael onu bıraktı.

Sıcaklık bitti ve soğuk rüzgâr Emma’nın bedenine çarptı. O anda Emma ne yaptığını anladı. Adamlar Will’in bedenini götürürken, o, Raphael’i arzulamıştı.

Emma yere düştü. Acısını, öfkesini ve ihanetini ağlayarak ıslak toprağa döktü ama toprak henüz ondan yeterince şey almamıştı.

Toprak daha fazlası için açgözlülük ediyordu.

Teşekkürler

İlk olarak, her zamanki gibi çocuklarıma annelerinin çılgın çalışma alışkanlıklarına değil de annelerinin işine hoşgörülü oldukları için teşekkür ediyorum. Sizi seviyorum çocuklar.

Seçilmiş Bedenler ve Kehanetin Çağrısı kitabının bazı kısımlarını yazarken bana muhteşem bir kaynak olan Scot Kraemer'e. Güney Dakota ile ilgili araştırma yaparken gönderdiğim sıradan bir tweetten üç kitapta da geçecek bir karakterin çıkacağını hiç bilmiyordu.

Kitabımın ilk okuyucusu Brandy Underwood da onun adında bir karakterin olacağını bilmiyordu. Bunlar bir yazarın etrafında dikkatli olmanız gerektiğini gösteriyor.

Uçak sahnesini düzenlerken gösterdiği sabır ve uzmanlık için Ken Hammond'a çok teşekkürler. Ben ilk taslağı yazarken, bana yardım etmeyi önerdi. Sonra sahneyi gözden

geçirdi ve birçok öneri sundu.

Eleştirimenim ve en iyi dostum Trisha Leigh'e teşekkürler. Senin desteğin, yüreklendirmen ve arkadaşlığın olmasa bu işi yapamazdım. Aslında yapabilirdim ama on kat daha zor olurdu. Ve çok daha yalnız.

Eisley Jacobs, S. Frankie Blooding, Katrina Harris, Rhonda Cowsert, Anne Chlldon ve Lissa Critz'e de çok teşekkürler. Sizin eleştirileriniz ve ikinci okumanız sayesinde *Kehanetin Çağrısı* çok daha güzel oldu. Bunun yazdığım en kötü kitap olduğunu düşündüğüm sırada sizler bana ihtiyacım olan desteği verdiniz.

Son olarak ve en önemlisi, editörüm Jim Thomsen'a teşekkürler. Kendisi sadece benim delilik anlarıma katlanmakla kalmayıp kitabımı çok daha iyi bir hale getirdi.